

Quality တစ်ဆင့်တိုးတက်မှု နှင့် ဝင်ရောက်မှု

အနုပညာ

BURMESE
CLASSIC

ဒဂုန်ရွှေမျှား ၊ မြဝတီ ၊ ရွှေညာသား ဗြိတိန်မင်း ၊ ဗဟိုစော
မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) ၊ မျိုးသစ် ၊ သာတိဝစ်(စလင်း) ၊ ကောင်းဇော်
သိင်္ဂါကျော် ၊ ဇင်းလက်ကြွယ် ၊ လေးမောင်
ရှစ်ခွင်ကျော်(ဖောင်တော်သိ) ၊ မန္တလား

သားကြီးပိုင်တေ

သားကြီးပိုင်တေ

ပိုင်တေ

BURMESE CLASSIC

Quality Publishing House

အမှတ် ၅၀၈/၅၁၂ (၂-၈)လွှာ၊ ပထမထပ်၊
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သဂုဇီကွန်ဒို)၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃။

ဗိုလ်ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မှုအကြောင်းနှင့်
လူနေပြည်စစ်သည်တန်းဝင် ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့၏
စွန့်လွှတ်စွန့်စားမှု အကြောင်းဖျားပါဝင်သည့်

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ရဲဘော်သုံးကျိပ်
ဗိုလ်ခင်းခေါင် (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)

<http://Quality.myanmaronlinesales.com> တွင်

ဘိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စာတပ်များကို ကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒဂုန်ရွှေမျှား

အကြကောင်းလို့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ဖြစ်ရသူ

မြဝင်

ကျွန်းပတ်ငမိုးဦး

ရွှေညာဘား ခြံတံမင်း

ဆေးကုမျက်ရည်များ

မဟိုတော

တစ်ကျော့ပြန်မသိမ်းတိုင်း သေစွဲပြန် လင်တောင်း

ကြက်တူရွေး

မောင်ညိုမိုး (ဆန်လှည့်)

မျိုးသစ်

ကံမာတ်ဆရာ၏မျက်လှည့်ပွဲ

ခဏတစ်ခဏ (ဝလင်း)

ပြိုင်ပွဲတိုင်း

ကောင်းသော်

သိတ်ကွယ်ရာ

သိင်္ဂါတော်

ဥတန်ဥတန်

လင်းလက်ကြွယ်

ကောင်းကုသုတပီလားပါစေ

လေးမောင်

ချိုကြိုနားရွက်ပွဲ၊ ပြီးလိပ်ပင်တောင်း

ရှစ်ခွင်တော် (ဟောင်တော်သိ)

(၆)နာရီ (၇)လက်၊ (၈)ယောက်

မန္တလာဘား

ဒေါင်းတစ်ဖ၊ ချောတစ်ဖ၊ ဆယ်ကလေးအပိုဆူ

PREVIEW

၁၇၄

၁၇၈

၁၇၉

၁၈၅

၂၅၅

၂၅၆

၆

အယ်ဒီတာချုပ်
 ကိုမြင့်ထွန်း (Quality)
 တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
 ထွန်းမြင့်မောင် (၁၉၃၁-၁၀-၂၅)
 အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ
 မခင်မာရွှေ
 အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 ဉာဏ်လင်းထက်
 မိုးအဖွဲ့
 ကိုစိန်စိန်၊ ထွန်းထွန်းလွင်၊ နီနီစိန်စိန်၊ မင်းထွန်း၊ ရေဂင်ပတ်၊ ဆောင်း၊ ကျော်ကျော်၊
 မောမာဂျိုင်၊ မြင့်မြင့်သင်း၊ ဝင်းဝင်းမော်၊ မင်းဝင်းမာ၊ အိဖြူ၊ ပိုပို၊ မိမိ၊
 ထုတ်ဝေသူ
 ဦးမြင့်ထွန်း (၁၉-၀၄-၂၂၀) Quality Publishing House
 အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၃)လှ၊ ပထမထပ်၊
 ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့် (သနပ်ကုန်ရုံ)
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 မျက်နှာမူခိုင်း
 ဉာဏ်လင်းထက်
 အတွင်းသူပို့ခေါ်
 ကရင်ကင်း၊ ဒေအင်စံမြင့်၊ အောင်နိုင်ပတ်၊ ကျော်စိန်စိန်၊ မောင်ကျော်ညို၊ တောင်ငူ စိုးမြင့်လေး၊
 လှသစ်အောင် (အင်းလျား)၊ မြတ်မင်းမာန်၊ ကိုကိုကြီး၊ ရန်နိုင်ဦး၊ ဒုစိန်၊ ထွန်းလင်း၊ မော်က၊
 ကုန်ပစ္စည်းနှင့် ဖလင်
 Quality
 ပုံနှိပ်သူ
 မြို့သူထွန်းပုံနှိပ်တိုက် (၁၀၆၅၉)
 ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ သန်စက်အပူပေးစက်ရုံနှင့် အထက်ပုလဲတောင်လမ်း
 စက်ရုံနှင့် မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 စာအုပ်ချုပ်
 တင်ဆက်ရေး
 အုပ်စု - ၅၀၀
 တစ်စုံ - ၁၅၀၀
 စာတည်းအဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့
 အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၃)လှ၊ ပထမထပ်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန် - ၁၀၀၆၅၉-၂၀၆၅၀၀

ကုလားဆရာဝန်၏ အငြိမ်း
စရာရေရွာစား

M

အိမ်နီးချင်း
တိုင်းလုံးကျော်
စောင် ဦးစွန်း (ဆန်လှိုင်)

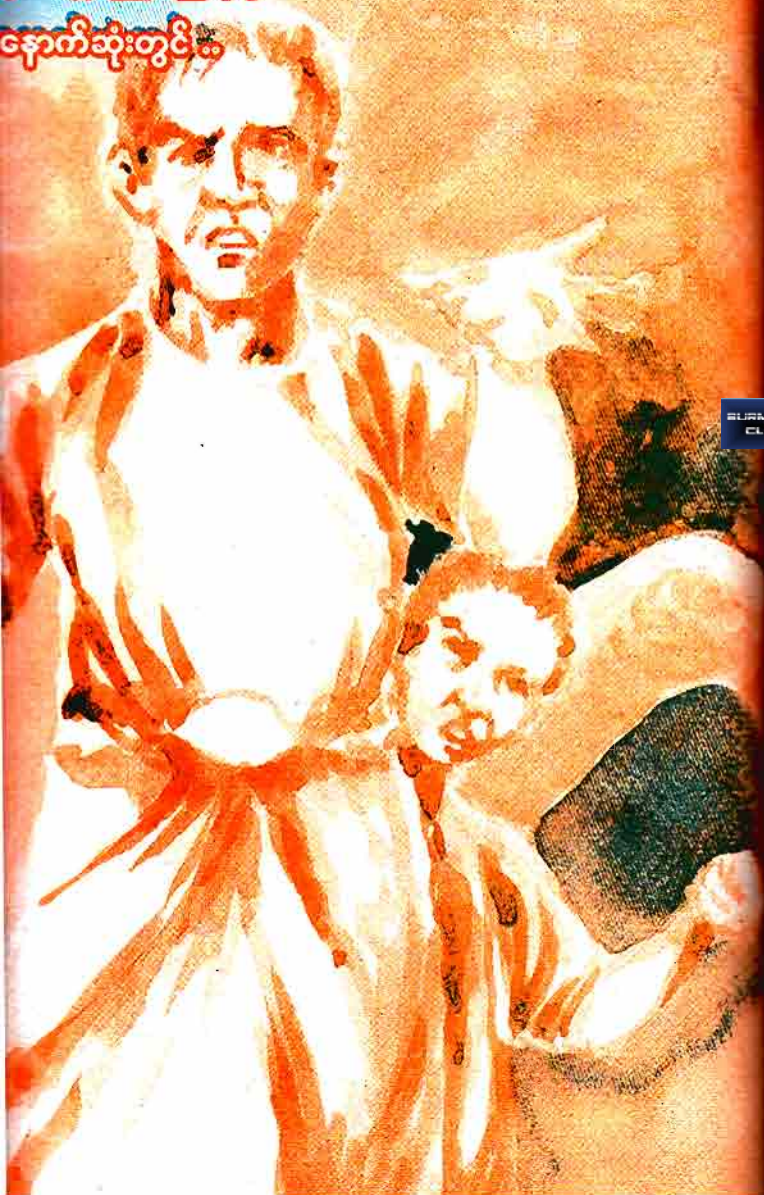
BURMESE CLASSIC

REVIEW

လက်ချောင်းပရိုသော မိသားစု
ကျောက်စိမ်းနှင့် ဓားရွက်ကြွတ်မှု
နန်းစံ (ဆန်လှိုင်)

မြတ်သူ့အရာရှိဆိုး၏
 တိမာရက်စက်မှုကို
 ခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရာက
 နှက်ရန် ကြံစည်ရာမှ
 နောက်ဆုံးတွင်။

BURMESE
 CLASSIC

အကြံကောင်းလို

လက်ချိုး တစ်ချောင်း ဖြတ်ရသူ

ဒဂုန်ရွှေမျှား

၁၉၃၃-ခုနှစ်က

ကျွန်ုပ်သည် ပြည်မြို့အကျဉ်းထောင်၌ ကျခံလျက်ရှိစဉ် ထောင်မှူးကြီးမှာ မျက်နှာဖြူလူမျိုး မက်ကော်မစ်ဆိုသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ထောင်သက်တစ်လျှောက်တွင် သူကဲ့သို့ သဘောကောင်းသော မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးမျိုးကို မတွေ့ဘူးချေ။ သူ့နောက်မှ ရောက်လာသော "ဂျန်း" ဆိုသူ ထောင်မှူးမှာကား ပထမထောင်မှူး သဘောကောင်းလေသမျှ သူက ခိုင်ခံ့၍ ဆိုးမည်ဆိုသကဲ့သို့ ထောင်သားများအပေါ်တွင် အာဏာပိုင်ပီပီ ရက်စက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၃၃ - ခုနှစ်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်မြို့အကျဉ်းထောင်၌ ကျွန်ုပ်တို့ရှိစဉ် ထောင်မှူးကြီးမှာ မျက်နှာဖြူလူမျိုး မက်ကော်မစ်ဆိုသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထောင်သက်တစ်လျှောက်တွင် သူ့ကဲ့သို့ သဘောကောင်းသော မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးမျိုးကို မတွေ့ဘူးချေ။ သူ့နောက်မှ ရောက်လာသော "ဂျန်း" ဆိုသူ ထောင်မှူးမှာကား ပထမထောင်မှူး သဘောကောင်းလေသမျှ သူက ခိုင်ခံ့၍ ဆိုးမည်ဆိုသကဲ့သို့ ထောင်သားများအပေါ်တွင် အာဏာပိုင်ပီပီ ရက်စက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ ထောင်မှူးထဲတွင် အရက်စက်ဆုံး အကြမ်းကြုတ်ဆုံးဟု ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့လိုပင် ဒုတိယ လိုက်သည် အခြားရက်စက်သော ထောင်မှူးတစ်ယောက်ကို သာယာဝတီ ထောင်၌ တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ (ထောင်မှူး မစ္စတာဂျန်း၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပုံများ နှင့်တကွ ဦးဘိုးထော်က ကြံစည်ခဲ့ပုံများကို ၁၉၄၉ - ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် ရှုမဝပမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ - ၂၊ အမှတ် - ၂၀ တွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ဖူးပြီဖြစ်ရာ ယခု ရေးသားအံ့သော အကြောင်းများမှာ သာယာဝတီထောင်တွင် ဦးဘိုးထော် တွေ့ကြုံခဲ့သည့်အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်ုပ် သာယာဝတီထောင်၌ရှိစဉ် အင်္ဂလိပ်ကပြားစပ်နှင့်တူသော "မစ္စတာကလိုက်" ဆိုသူရောက်လာ၍ ရောက်ပြီးသည့်နောက်သုံးလေးရက်မျှ မကြာမီပင် သူ၏ ဆိုးဝါးရက်စက်ပုံများကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ရတော့၏။

ထောင်ထမင်းထောင်ဟင်းများ ညံ့ဖျင်းသည်ဟု လေသံမျှ ကြားလျှင်ပင် ဒက်တပ်သည်ဆိုကာ ငါးပိ မထည့်ဘဲ ပေးစေ၏။ ရေလှည့်စက်၌ ပင်ပန်းကြောင်း ထောင်သားတစ်ယောက်က ဗာရာတစ်ဦးအား ပြောမိသဖြင့် ထို ထောင်သားအား လေးနာရီလုံးလုံး ရေတင်သောဘီးကို မရပ်မနားစေဘဲ ဆက်၍လှည့်စေ၏။ ဆေးဝင်သောသူများ၊ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်သောသူများ ကိုတွေ့လျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် ပါးနားကို ရိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်၏။

ထောင်သားများသည် ဥပဒေများကို ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်သောအခါ များ၍ လျှော့ရက်များကို ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အလွန်ဆိုးသွမ်းလျှင် အလုပ်ထောင်

၌ ရုထားခြင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်မှန်သော်လည်း ဤကဲ့သို့ ပါးနားရိုက်ခြင်း၊ လိပ်ကျောက်ခြင်းဖြင့် ရိုက်ခြင်း၊ အလွန်ပင်ပန်းသော အလုပ်ကြမ်းကို လေးနာရီလုံးလုံး ဆက်၍ တမင်သက်သက်ခိုင်းစေခြင်း၊ ထမင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ ငါးပိမပါဘဲ ကျွေးခြင်းများမှာ ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ မတရားညှဉ်းပန်းမှုများသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်၏။

တစ်နေ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ထောင်သို့ ဂဠုန်မောင်ကလေး ဆိုသူသည် အစိုးရကို အကြည်ညိုဖျက်အောင် ဟောပြောမှုနှင့် ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ဘီအတန်းအစား အကျဉ်းသားအဖြစ်ဖြင့် နေရန် အယူခံထားသေး၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ အယူခံရုံးပြီးလျှင် အလုပ်ကြမ်းသမား အကျဉ်းသားအဖြစ် နေခဲ့ရလေသည်။ ဦးမောင်ကလေးမှာ တတိယတန်းရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အမျိုးသားစိတ်ရှိသူဖြစ်၏။

ဝံသာနုအသင်းများကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရအား မသိမသာ အတိုက်အခံလုပ်ကာ ဟောပြောခဲ့၏။ ဂဠုန်သူပုန်ဘက်သို့ ပါဝင်သည်ဆိုကာ သူပုန်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူများအတွက် အခကြေးငွေကို ပမာနမထားဘဲ အားကြီးမာန်တက် လိုက်ပါစောင်ရွက်ခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဂဠုန်မှုမှန်သမျှမှာ ဦးမောင်ကလေးသာ ဆောင်ရွက်သည်က များသဖြင့် နောက်ဆုံး ဂဠုန်မောင်ကလေးဟု အမည်တွင်ခဲ့လေသည်။ ထောင်သို့ရောက်၍ သုံးလေးရက်မျှမကြာမီ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးမောင်ကလေးတို့မှာ အတော်ပင် ခပ်မင်ရင်းနီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ဦးမောင်ကလေးမှာ အသက် (၃၈) နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ သန်မာဇုတ်လတ် တုန်းပင် ရှိသေးရာ သတ္တိကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဦးမောင်ကလေးအား အစားအသောက် အနေအထိုင်ကို တွင် စောင့်ရှောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့ပြီးလျှင် သူ့ဘက်မှ ရရှိသော အစားအသောက်များ၊ ဆေးလိပ်များကိုလည်း ကျွန်ုပ် သဘောအတိုင်း သုံးစွဲရန် ဝေငှပေးခဲ့၏။ တစ်လခန့်မျှ ကြာသောအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် ဦးမောင်ကလေး၏ အရည်အချင်းကို သိသည့်အတိုင်း

သူရုံးခန်း၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ရန် စာရေးခန်းထားလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် နေ့စဉ်တွေ့ဆုံခွင့်ရသည့်အတိုင်း ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ရှေ့နေဦးမောင်ကလေး (သို့မဟုတ်) ဂဠုန်မောင်ကလေးမှာ မျိုးချစ်ဝံသာနတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ရှေ့နေလုပ်သက် (၁၁)နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်၍ ဥပဒေကို ကျွမ်းကျင်သူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ရှေ့နေအလုပ်မလုပ်မီကလည်း ဦးမောင်ကလေးမှာ စာရေးစာချီ၊ ကုန်သည်နှင့် လက်ရုံးရည်ဖြင့် အမှုထမ်းရသော ပုလိပ်ဘက်၌ပင် သုံးနှစ်ကြာမျှ အလုပ်လုပ် ဖူးခဲ့လေသည်။

အသားအနည်းငယ်ညို၍ အရပ်အမောင်းထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ရှိပြီးလျှင် နက်မှောင်သော မျက်လုံးနှင့် မျက်ရုံးတို့မှာ မဟုတ်လျှင် မခံတတ်သော သတ္တိကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအတွင်း ထောင့်တစ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်တတ်သော အရိပ်အယောင်ကလေးတစ်ခု သန်းလျက်ရှိသည်ကို ဂရုစိုက်၍ကြည့်က တွေ့မြင်နိုင်သဖြင့် ၎င်းမှာ နက်နဲသော အရာများကို ကြံစည်တတ်ခြင်း၊ အမဲမကျေရှိတတ်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းတို့၏ လက္ခဏာကို ပြလေသည်။ ဦးမောင်ကလေးက သူ၏အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း ပြောပြလေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြ၏။ ဤသို့ အချင်းချင်း စကားလဲလှယ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကြာမီ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် သိလာပြီးလျှင် ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့လေသည်။

ဦးမောင်ကလေးမှာ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းတွင် နံနက်စာထမင်းစားချိန်မှတစ်ပါး အမြဲရေးမှတ်သော အလုပ်များကို လုပ်ရ၏။ ဝီရိအားလုံး၌ရှိသည့် စာရင်းစာအုပ်များ၊ ဖိုင်တွဲများကို စိစစ်ရွေးချယ်၍ ပေးချေခြင်း၊ ထောင်ဥပဒေစာအုပ်များကို အဆင်သင့်ရှာဖွေခြင်း၊ နေ့စဉ်စာရင်းသစ်များ ဖွင့်ရာတွင် မျဉ်းသားခြင်း၊ ဇယားကွက်များ ချပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကာ ကူညီရ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထောင်မှူးကြီးမှာ ဦးမောင်ကလေးရောက်လာသည့် နေ့မှစ၍ အတော်ပင်သက်သာ၍ အကူအညီ ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်

ကစား ထောင်မှူးကြီးသည် ဦးမောင်ကလေးအပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌လည်းကောင်း၊ အခြားတရားများအပေါ်၌လည်းကောင်း စိုးစဉ်းမှု မျက်နှာသာမပေးသည့်ပြင် သူ့စိတ်ကြိုက်နှင့် မတွေ့သည့်အခါများ၌ ထိုးမည်းကြိတ်မည်းဟုပင် ပြုလုပ်လိုက်ချေသေး၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံသို့ တက်ရလေရာ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာမှ ဆင်းခဲ့ရ၏။ ရောဂါ၏အခြေအနေအရ ဆေးထိုးခြင်း၊ ဆေးတိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်၏။ ထိုပြင် ကျွေးမွေးသော နို့နှင့် အစားအစာများမှာ ညံ့ဖျင်းလှသောကြောင့်သာ ဤမျှလောက် ရက်ကြာသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်၏။ ရောဂါအတန်ငယ်သက်သာ၍ နံနက်စာအဖြစ်ဖြင့် နွားနို့သက်သက်တိုက်ကျွေးသောအခါ၌လည်း နွားနို့စစ်စစ်ကို မသောက်ရသဖြင့် ခရီးမရောက်လှချေ။

ဟေ့အကောင်
မင်း - တယ်လူပါးဝပါကလား။
ထောင်မှာ ဆေးလိပ်
မသောက်ရတူးဆိုတာ
မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။
မင်းက ဂဠုန်တပည့်ဆိုပြီး
ငါ့ကို ပမာမခန့်လုပ်တာပေါ့လေ
ကိုင်း - ကိုင်း ဒီလောက်
ဆေးလိပ်သောက်ချင်တဲ့
အကောင် - ငါ့အကြောင်း
သိစေရမယ်ပေါ့။

ဥပမာအားဖြင့် ထောင်ဆရာဝန်ကြီးက လူနာတစ်ယောက်အတွက် နွား နို့စစ်စစ် (၅၀) ကျပ်သားတိုက်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားပြဋ္ဌာန်းထားသော်လည်း ဆေးရုံကန်ထရိုက်က အဝက်သားခန့် နုတ်ယူထားသဖြင့် (၃၇)ကျပ်၊ ရှစ်ပဲ သားခန့်သာကျန်တော့၏။ ထို့နောက်ဆေးရုံဆရာမကြီးက တစ်ဆယ်သားခန့် ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီးလျှင် ရေအနည်းငယ်ရော၍ ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် လူမမာလက် သို့ရောက်သောအခါ ရေထက်ဝက်နှင့် နွားနို့အစစ် အစိတ်သားခန့်မျှသာ သောက်ရ၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ထောင် သားများအတွက် အဆန်းမဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ် ဆေးရုံမှဆင်းလာသောနေ့တွင် ပုံစံခွက်များဆွဲသည့် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးမောင်ကလေးနှင့် သာညွန့်ဆိုသူနှစ်ယောက်အား ရေသောက် ကန်အနီးတွင် တွေ့ရ၍ သူတို့ထံ သွားရောက်လေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အခြားထောင်သားများနှင့် ခပ်ကွဲကွဲရှိနေသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ နီးနော့တိုင် ပင်နေသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ ဦးမောင်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား ဖော် ရွေ့စွာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ဆေးရုံတွင် ကျွန်ုပ် တက်ခဲ့ရပုံများကို မေးမြန်းပြီး နောက် -

“ကိုဘိုးထော် - ဆေးရုံတက်နေတုန်း ကျုပ်တို့ အကောင်တွေတော့ အတော်ကလေး အညှဉ်းခံလိုက်ရသမျှ၊ ခင်ဗျားမရှိတာလည်း ခပ်ကောင်း ကောင်းပဲ”

“ဘယ်လိုခံရပုံလဲဗျ...၊ ပြောစမ်းပါဦး - ကိုမောင်ကလေး”

“ဟောဒီက သာညွန့်ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဆေးရုံတက်ပြီး သုံးရက်အကြာမှာ ရုံးခန်းထဲက ဝီရိတို့ကို ဆေးသုတ်ဖို့ ထောင်မှူးကြီးက လူတစ်ယောက် ရှာ ပေးပါပြောလို့ ကျုပ်က ရှာပေးတယ်။ ဒါနဲ့ သူလည်း အားလုံးဝီရိတို့ကို ရေနဲ့ တိုက်ဆေး၊ ခြောက်တော့ ကော်ပတ်စားပြီး အရောင်တင်ဆီ သုတ်ရတယ်။ ဝီရိကြီးက လေးလုံး၊ စားပွဲတစ်လုံးဆိုတော့ အလုပ်က သုံးရက်လောက်လုပ် ရတာပေါ့ဗျာ။

ဒါနဲ့နောက်ဆုံးနေ့ရောက်တော့ ထောင်မှူးကြီးကလည်း ညနေရုံးဆင်း မိနီးမှာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်သောက်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို သံတိုင်ပေါက် ကအပြင်ဘက်ကိုလှမ်းပစ်လိုက်တာကိုးဗျာ။ ဒီတော့ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေး ဟာအပြင်ကိုမရောက်ဘဲ သံတိုင်ကိုတိုက်ပြီး သာညွန့်ဆေးသုတ်နေတဲ့အနား လာကျပါလေရော။ ဒီတော့ သာညွန့်က လက်တစ်ဆစ်လောက်ရှိတဲ့ ဆေး ပြင်းလိပ်တိုကလေးကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရှုပြီး သံတိုင်ကြားကအပြင်ကိုလွှင့်ပစ် လိုက်တယ်။ ဒီဟာဟိုအကောင်ကြီး အပြင်ထွက်မယ့်အလုပ်ရိပ်ခနဲမြင်သွား တာကိုးဗျာ။ မျက်စိကလည်း အင်မတန်လျင်တဲ့ အကောင်ကြီးဗျာ။ ဒီတော့ သာညွန့်ကိုခေါ်ပြီး -

“ဟေ့ အကောင် - မင်း - တယ်လူပါ၊ ဝပါကလား။ ထောင်မှာ ဆေးလိပ် မသောက်ရဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ မင်းက ဂဠုန်တပည့်ဆိုပြီး ငါ့ကိုပမာမခန့်လုပ်တာပေါ့လေ။ ကိုင်း - ကိုင်း - ဒီလောက်ဆေးလိပ်သောက် ချင်တဲ့အကောင် - ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်ပေါ့”

ဆိုပြီး သာညွန့်ကို စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တင်၊ ထောင်ပျာတာနှစ်ယောက်ခေါ် လက်နှစ်ဖက်ကို အချုပ်ခိုင်းပြီး အာခေါင်ကို ဆေးပြင်းလိပ်မီးရဲရဲနဲ့ သူ့ကိုယ် တိုင် တို့သတဲ့ဗျာ။ ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ ထောင်မှူးမျိုး ကျုပ်ဖြင့် တွေ့ပဲ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဘာတွေဖူးမလဲဗျာ - ခင်ဗျားက ထောင်နှစ်ခါလောက် ကျဖူးတဲ့လူပဲ”

“ခင်ဗျားကော - တွေဖူးလား”

“တွေဖူးတာပေါ့။ ပြည်ထောင်မှာ ကျုပ်တွေဖူးတဲ့ မစ္စတာဂျန်းဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးက သူ့ထက် ဆိုးသေးတာပေါ့။ သူသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည် ပွဲက ကျန်တဲ့ပေါင်မုန့်အပွဲကလေးကို အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ပန်းကန် ဆေးရင်း ယူစားမိတာနဲ့ သွားတစ်ချောင်းကို ဖလှုပ်ယာနဲ့ ဆွဲနှုတ်ပစ်တယ်”

“အလိုလေး - ဘုရား - ဘုရား - ဘုရား - နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်။ ရက် စက်လွန်းလှချည်ကလား - ကိုဘိုးထော်ရယ်”

“အခုဟာ ဘာဟုတ်သေးသလဲ။ ဟိုအကောင်ကြီးကမှ တကယ်ဆိုးတာ”

“အင်း - ပြောပါဦး၊ နောက်တော့ - ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းချကြရောလား”

“ဝိုင်းမချပါဘူး”

“အင်း - ဒါဖြင့် - တစ်ယောက်တည်း ချသလား”

“တစ်ယောက်တည်းလည်း မချဘူး”

“ဘယ့်နယ်လဲဗျာ - ခင်ဗျားစကားက ဝေလည်လည်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် - ဦးမောင်ကလေးရဲ့၊ ဝိုင်းလည်း မချဘူး။ တစ်ယောက်တည်းလည်း မချဘူး။ သူ့ကိုယ်ကိုသူ အစီရင်ခိုင်းလိုက်တယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“အဆုံးပေါ့”

ကျွန်ုပ်က မျက်နှာစပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ဂဠုန်ဦးမောင်ကလေးလည်း သဘောပေါက်သွားဟန်ရှိလေသည်။ ဦးမောင်ကလေးသည် မျက်စိတစ်ဖက်ကို ခပ်စွေစွေလုပ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် -

“အဆုံးတော့ မစီရင်ခိုင်းသေးဘူးဗျာ။ သတ္တိကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ကြီးကွင်းတော့ ကြည့်ရှောင်ဦးမှ။ ကျုပ်က ဒီအကောင်ကြီးကို မနာမကျင်လောက်လုပ်ချင်ပါတယ်”

“လုပ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမှာပေါ့”

“ဒါနဲ့ - ခင်ဗျား ဆေးရုံတက်နေတုန်းက ကျုပ်ကို တစ်ခါ ဖော်ကားသေးတယ် - ကိုဘိုးထော်ရဲ့”

“ဘယ်လိုဖော်ကားပုံလဲ - ပြောစမ်းပါဦး”

“ပြောရမှာ ရှက်တောင် ရှက်ပါရဲ့ - ကိုဘိုးထော်ရယ်။ ဒီလိုမျိုး - လွန်ခဲ့တဲ့ စနေနေ့က သာယာဝတီအရေးပိုင်က ထောင်ကို အလည်လာတယ်ဗျာ။ ဒီတော့ - ထောင်မှူးကြီးကလည်း ထောင်ထဲကို တစ်နာရီလောက်လိုက်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ အရေးပိုင်ကို လက်ဖက်ရည်ပွဲနဲ့ ဧည့်ခံတယ်။ ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း ကျုပ်လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ခဏချထားပြီး ဧည့်ဝတ်စောင်ဝတ်

ပြုရာမှာ အလိုက်သိစွာ ကူညီပါတယ်ဗျာ။ စားပွဲတွေသုတ်၊ စားပွဲခင်း၊ စားပွဲပေါ်က ပန်းအိုးကို ပန်းအသစ်လဲ၊ ဇန်နဝါရီတွေကို ရေဆေး၊ အဝတ်နဲ့သုတ်၊ လိုလေသေး မရှိပါဘူး။ ဘဏ္ဍာစိုးက လက်ဖက်ရည် ဝိုင်းပေးရုံလောက်ပါပဲ။ ဒီအရေးပိုင်ဆိုတာ အခြားဟုတ်ပါရိုးလား - ကိုဘိုးထော်။ ကျုပ်ကို ထောင်ချလိုက်တဲ့ အကောင်ကြီးပေါ့”

“ဒါဖြင့် - ခင်ဗျားကို မှတ်မိမှာပေါ့”

“မှတ်မိရုံ ဘယ်ကမလဲဗျာ - သိတာပေါ့။ ပြီးတော့ - သူ့ရုံးမှာ နှစ်ခါသုံးခါ တောင် အမှုလိုက်ဖူးသေးတာပဲ”

“အင်း - ပြောပါဦး”

“ဒါနဲ့ - သူတို့နှစ်ယောက်လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်သောက်ပြီး တဲ့နောက် ဆေးလိပ်တွေ ကိုယ်စီသောက်ကြ၊ သောက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

ထောင်မှူးကြီးက -

“ဟေ့ - ဂဠုန်မောင်ကလေး - ဒီကိုလာစမ်းတဲ့၊ ဝိုင်းနပ်တစ်ဖက်ကြီးပြုတ်နေတာ - ချည်ပေးစမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တာကိုမျိုး ဒီတော့ - ကျုပ်လည်း ရှတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ - အရင်က တစ်ခါမှ ဒီလိုမခိုင်းဘူးပဲကိုဗျ။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ နောက် - ကျုပ် ချက်ချင်းသတိရတယ်။ ကျုပ်က ရှေ့နေတစ်ယောက် မဟုတ်လား။ ဟိုက အလည်လာတာက အရေးပိုင် တရားသူကြီးတစ်ယောက်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားသူကြီး ရှေ့မှာ အင်မတန်ဝက်ရံရယ်လို့ ယူဆရတယ်ဆိုတာ သူ့သိလေတော့ သက်သက် ငါ့ကို ချိုးချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ခိုင်းတာပဲလို့ဆိုတာ ကျုပ် ချက်ချင်းတွေးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျုပ် ငြင်းစရာမရှိပါဘူး - ကိုဘိုးထော်။ ကျုပ်က သာမန် အကျဉ်းသား၊ သူက ထောင်မှူးဆိုတော့ သူ့ခိုင်းစေရာ ကျုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာက ဝတ္တရားပဲ။

ဒါနဲ့ - ကျုပ်လည်း ပဲပန်းကန်တွေ သိမ်းနေတာ အသာချထားပြီး သူ့ဘွဲ့ပဲ ဖိနပ်တစ်ဖက်က ဖိနပ်ကြီးပြုတ်နေတာ သွားပြီး ရိုရိုသေသေ ချည်ပေးပါတယ်။

ဒီအခါမှာ သူက အရေးပိုင်ကိုကြည့်၊ အရေးပိုင်က သူ့ကိုပြန်ကြည့်တဲ့ အပြန် အလှန်မျက်နှာထားတွေက...အင်း...မင်းတို့ဝံသာနုသမားတွေမှတ်ကရာ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ဗျ။ နို့ပေမဲ့ - မတတ်သာဘူးလေ။ ဘယ်လိုပဲ - အပြင်မှာ ဝါဂုဏ်ရှိပေမယ့် အခုတော့ ထောင်သားဖြစ်နေမှ ဘာထူးသေးသလဲ လို့ အောက်မေ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ - ကြီးကို တပ်ပြီးတဲ့အခါ သူက ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး -

“ခွေးမသား - ဖိနပ်ကြီးတောင် မချည်တတ်ဘူး၊ သွား...”

ဆိုပြီး သူ့ဘွတ်ဖိနပ်နဲ့ ကျုပ်ကို တွန်းကန်လိုက်တာ ကျုပ် တစ်ခါတည်း ပက်လက်လန်သွားတာပါပဲဗျာ။ ဘယ်လောက်များ မိုက်ရိုင်းစော်ကားသလဲ လို့ ဒီတုန်းကတည်းက တစ်ခါတည်း မျဉ်းလုံးနဲ့ ထရုမယ် ကြံမိသေးတယ်။ နို့ပေမဲ့ - အရာလည်းရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး အားမတန် မာန်လျှော့ လိုက်ရတယ် - ကိုဘိုးထော်ရဲ့ ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး။

“မင်းတို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဟန်ကြီးပန်ကြီးသာ လုပ်နေတယ်။ ဖိနပ် ကြီးတောင် ကောင်းကောင်းချည်တတ်တဲ့အကောင်မျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

တဲ့၊ ပြောလိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်ကို ဆဲချင်ဆဲ၊ ဆိုချင်ဆို၊ ကန်ချင် ကန်၊ ကျောက်ချင်ကျောက် အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ။ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံးကို ထိခိုက်ပြောတော့ ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး - ကိုဘိုးထော်။ ဝမ်းထဲမှာ “တစ်တေး” တေးထားလိုက်သေးတာပေါ့လေ။ နောက်ပြီးတော့ ...”

စကားမဆုံးမီ နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အလုပ်ဝတ္တရားရှိရာသို့ သွားလေရာ ဂဠုန်ကိုမောင်ကလေးလည်း ထောင် မှူးကြီး ရုံးခန်းသို့ သွားလေ၏။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကိုမောင်ကလေးနှင့် မတွေ့ရဘဲ ရှိနေသော်လည်း နောက်တစ်နေ့၌ကား ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းတွင် အလုပ်အတူ လုပ်နေရသဖြင့် ကောင်းစွာ တွေ့ဆုံပြောဆိုခွင့်ရလေသည်။

နံနက်စာစားရန် ထောင်မှူးကြီး အလုပ်ဆင်းသွားသောအခါ ကိုမောင် ကလေးသည် ထောင်စာရင်းများကို ရှေးမှတ်လျက်ရှိနေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း

ရုံးခန်းနှင့်ပတ်သက်သည်ကိစ္စများ၊ ထောင်မှူးကလေးများထံသို့စာပေးစာ ယူလုပ်ရသည့်ကိစ္စများကိုဆောင်ရွက်၍နေရ၏။ တစ်နာရီထိုးသဖြင့် ထောင် စာရေးသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဆင်းသွားသောအခါ ကိုမောင် ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ကပ်၍ -

“ဒီအကောင်ကြီးတော့ မကျေဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လုပ်ရမှပဲ ကျေနပ်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ - လုပ်ဖို့က အခက်သားကလား - ကိုမောင်ကလေးရယ်။ ထင် ထင်ရှားရှားလုပ်ပြန်ရင်လည်း ဥပဒေက ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြော သလို ကြီးကွင်းကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှလွတ်အောင် ရှောင်ရသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီဥပဒေကိုကျုပ် စဉ်းစားနေတာပေါ့။ မနေ့ညကမှ အကြံရလာတယ်”

“ပြောခမ်းပါဦး - ကိုမောင်ကလေး”

“ဒီအကောင်ကြီးဟာ ကျုပ်ကို အလုပ်နားလည်လို့သာ ဝိုင်းနေတာဗျ။ နည်းနည်းကလေးမျှ မေတ္တာမရှိဘူး”

“ထောင်မှူးတစ်ယောက်က ထောင်သားအပေါ် မေတ္တာထားတယ်ဆို တာ အဲဒါလည်း သား - ကိုမောင်ကလေးရယ်”

“ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ စေတနာသဒ္ဓါတရားနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ ကျွေးမွေးရ မယ်လို့ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး - ကိုဘိုးထော်ရဲ့ ဒီလိုလည်း ကျုပ်မမျှော်လင့် ပါဘူး။ အလုပ်လုပ်စရာရှိတဲ့အခါ ဝတ္တရားအတိုင်း အလုပ်လုပ်၊ အပြစ်ပေး စရာရှိတဲ့အတိုင်း အပြစ်ပေး - ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ။ အခုတော့ - ကျုပ် အပေါ်အသားယူပြီး အရှက်ခွဲတာ ကျုပ် မခံချင်လွန်းလို့”

“ဒါကတော့ - သူတို့မျက်နှာဖြူတွေ ဘုန်းတန်ခိုးတက်ရန်ပေးကိုးဗျ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျုပ်တို့အလှည့် ရောက်ဦးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ - ခင်ဗျားက ဝံသာနုခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မျက်မှန်းကျိုးနေတယ်လင် ဝါရဲ့”

တံခါးပေါက်ဝတွင်
ကိုမောင်ကလေးသည်
ခြေကို ခပ်ဆန့်ဆန့်လုပ်၍
ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည်
သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ဝင်၍
ခလုတ်တိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ
လဲတော့မည်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့
ဟပ်ထိုးဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့-ကျုပ်လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ - ခင်ဗျားအပေါ်မှာတော့
တယ်ပြီး မထန်စွဲဘူးဗျို့”
“သူ့မျက်စိအောက်မှာ ထောင်သားတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို မခန့်လေး
စားလုပ်လေတော့ ကျုပ်က နားရင်းနှစ်ချက် သုံးချက်အုပ်လိုက်တာ မြင်ရလို့
နည်းနည်း သူ လန့်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - တကယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို
လည်း ချမ်းသာပေးမယ့်အကောင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
“ကျုပ်က ဥပဒေကို သိတဲ့လူဆိုတော့ သာပြီးခက်နေတယ်ဗျာ၊ လုပ်မယ်
ကြံလိုက်ရင်း ဥပဒေကို သွားပြီး စဉ်းစားမိရင်းပဲ”
“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ရှေ့နေတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဟုတ်ပေ
မှာပဲ၊ ဒါထက် - ခင်ဗျားအကြံ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဥပဒေနဲ့ရော လွတ်ရဲ့လား”

“လုံးလုံးကြီးတော့ ဘယ်လွတ်မလဲ - ကိုဘိုးထော်၊ နည်းနည်းသက်သာ
ရင် တော်ပြီ အောက်မေ့ရတာပေါ့၊ လူတစ်စက်သားကို လုပ်မယ်ဆိုတာ
အနည်းအများတော့ ခံရပေမပေါ့”
“ပြောစမ်းပါဦး”
“စနေနေ့ညနေမှာ စာရေးလုပ်တဲ့သူက ရုံးဆင်းသွားတော့ ထောင်မှူး
ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားရယ်၊ ကျုပ်ရယ် ဒီသုံးယောက်ပဲ အခန်းထဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့မယ်
ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တာပေါ့”
“ဒီအထဲမှ ခင်ဗျားဝင်ပြီး ကရမယ့် ဇာတ်လမ်းလည်း ပါတယ်
တိုဘိုးထော်ရဲ့”
“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ - ဘယ်လိုကရမှာလဲ”
“အဲဒီအခါ - ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထိုးလား
ကြိတ်လားလုပ်ရာက ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အုတ်ခဲနဲ့ ပေါက်လိုက်သလိုနဲ့ သူ့
မျက်နှာကြီးကို ကျုပ် ဆော်လိုက်မယ်”
“ခင်ဗျားဥစ္စာ ပြောင်မကျလွန်းဘူးလား - ကိုမောင်ကလေးရယ်”
“တယ်ခက်တဲ့လူပဲ၊ ကျုပ်ပေါက်တာ သူ့ကို ထိလည်းထိရမယ်၊ ခင်ဗျား
လည်း လွတ်ရမယ်၊ မတော်တဆ - သူ့ကို မှန်တဲ့သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ”
“ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပေါက်မှာလဲ၊ ကျုပ် နားရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါဦး
တိုမောင်ကလေးရဲ့”
“ဒီလိုဗျ - စနေနေ့ညနေတိုင်း (၄) နာရီသာသာလောက်မှာ ထောင်မှူး
စာရေးအခန်းက ခင်ဗျား ဗဟိုရလုပ်ပြီး ပြန်လာရတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအခါ
ကျုပ်က အပေါက်ဝက ခွေးခြေပေါ်မှာ ထိုင်နေမယ်၊ ဒီတော့ - ခင်ဗျားက ကျုပ်
ခြေထောက်ကို တက်နင်းသွားရမယ်”
“အင်း - ဆိုစမ်းပါဦး”
“နောက်ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တစ်ချက်တိုင်းလိုက်မယ်၊ ဒီအခါ ခင်ဗျားက
အောင်မယ် - ခွေးမသားက ငွေ့နံ့က ဘာလူပါးဝတာလဲ၊ မတော်လို့ တိုက်မိသာ
များ ဘာဖြစ်သေးသလဲလို့ ပြန်ပြော”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ဒီတော့ - ကျုပ်က လက်နက်ရှာမယ်။ ယပ်ဆွဲတဲ့ကြိုးဖျားမှာ အုတ်ခဲ ထက်ပိုင်းကျိုးကြီး ချည်ထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ - ကျုပ် လက်နက်ပဲ။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျားက ထောင်မှူးကြီးနောက်တည့်တည့်မှာရှိတဲ့ တိုလီမိုလီ ထည့်တဲ့ပီရိုကြီးမှာ လက်နက်ရှာချင်ဖောင်ဆောင်ရမယ်။ ဒီအခါ ခင်ဗျားက ထောင်မှူးကြီး ကုလားထိုင် နောက်တည့်တည့်မှာ ရှိရမယ်နော်။ ကျုပ်ကလည်း အုတ်ခဲနဲ့ပေါက်လိုက်ရော ခင်ဗျားလည်း သူ့ကုလားထိုင်နောက်ကို ပစ်သာလို့ လိုက်ပေတော့။

ကျုပ်ကတော့ - ခင်ဗျားပေါက်သလိုလိုနဲ့ သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြီး လှမ်းထုလိုက်မှာပဲ။ ခင်ဗျားကိုပေါက်လိုက်တာ မတော်တဆ သူ့ကို ချော်ပြီး မှန်တယ်ဆိုတော့ တကယ်လို့ အပြစ်ခံရတောင် အပြစ်လည်း လျော့မယ်။ သူကလည်း ကျုပ်အပေါ် ရန်ငြိုးမထားနိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဘိုးထော်။ ကျုပ်အကြံ မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ခပ်လေးလေးနပ်ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားက ဥပဒေတတ်တဲ့လူပဲလေ - ကြည့်သာလုပ်ပေတော့”

“တိတ်ချို့ - ဟိုမှာ ထောင်မှူးကြီး လာနေပြီ”

စနေနေ့ ညနေစောင်း၌ ထောင်မှူးကြီးသည် ရုံးခန်းအလုပ်စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေလျက်ရှိလေရာ ကိုမောင်ကလေးသည် စာရေးခြင်းအလုပ်ကိစ္စများပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲ အဝင်တံခါးမကြီးအနီးရှိ ခွေးခြေကလေးပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ထောင်မှူးကလေးများ ရုံးခန်းဘက်သို့ ကျွန်ုပ် ထွက်သွားသောအခါ ကိုမောင်ကလေးသည် မျက်နှာကို ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်ကိုပင် မှိတ်၍ပြလိုက်သေး၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လူတစ်ဖက်သားအား မခံနိုင်၍ လုပ်လျှင် ပြောင်လုပ်ခဲ့သည်က များသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပရိယာယ်ဆင်၍ လုပ်ရသည်ကိစ္စတွင် စိတ်ပါဝင်စားခြင်း

မရှိလှဘဲ စိတ်မလုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။ မိမိရန်သူပင် ဖြစ်သော်လည်း သွေးအေးနေသည့်အခါမျိုးတွင် လုပ်ရမည့်ကိစ္စလည်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မပါလှချေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏တာဝန်မှာ အုတ်ခဲကို သူ့ကောက်၍ ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားထိုင်နောက်သို့ လှဲချကာ တိမ်းရှောင်ရမည့် အလုပ်သာဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တာဝန်မကြီးလှချေ။ သို့ဖြစ်၍ ကိုမောင်ကလေး၏အကြံတွင် ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အကျွေး အားပေးခြင်းလည်း မပြု။ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ကာ ခေါင်းတိမ်းခြင်းလည်းမပြုဘဲ သူပြုလုပ်စေလိုသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

သို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိသော ထောင်မှူးကလေးများ၏ ရုံးခန်း၌ ကျွန်ုပ်လည်း လုပ်ကိုင်ရန်ရှိသမျှကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီးအခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ တံခါးပေါက်ဝတွင် ကိုမောင်ကလေးသည် ခြေကို ခပ်ဆန့်ဆန့်လှုပ်၍ ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို ဝင်၍ ခလုတ်တိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မှာ လဲတော့မည်ကဲ့သို့ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့လူ - လူတစ်ယောက်လုံး ထိုင်နေတာ မမြင်ဘူးလား” ၊

“မတော်လို့တိုက်မိတာ - ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲဆိုတဲ့စကားက ကျုပ်ကို ရန်စတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်စ”

ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား တစ်ယောက်ချက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေသည်။

“အေးကွာ - စတယ်ထင်ရင်လည်း စတာပေါ့။ ခွေးမသားဂဠုန်က လူပါးဝလို့ မင်းတော့ သိစေမယ်”

“အောင်မယ် - မင်းလည်း အခုသိစေမယ်”

ကိုမောင်ကလေးသည် ယပ်ဆွဲသော ကြိုးအဖျားတွင် ချည်နှောင်ထားသည့် အုတ်ခဲထက်ပိုင်းကျိုးကို ဆွဲယူလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထောင်မှူးကြီးနောက်ဘက်၌ရှိသော ပီရိုအတွင်း၌ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာရရန် ရှာဖွေ

လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ထောင်မှူးကြီးသည် ကိုမောင်ကလေး၏ဘက်သို့ ဖျက်နှာ
မူလျက်ရှိသဖြင့်-

“ဟေ့အကောင် - မပေါက်နဲ့ - မပေါက်နဲ့။ မင်းလက်ထဲက အုတ်ခဲ
ချလိုက်”

ဟု ဟစ်အော်၍ မဆုံးမီ ကျွန်ုပ်လည်း ကိုမောင်ကလေး လက်မြောက်
လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထောင်မှူးကြီးထိုင်သော
ကုလားထိုင်နောက်တွင် လျင်မြန်စွာ လှဲချလိုက်၏။ ထိုခဏ၌ “ခိုင်း” ခနဲအသံ
ကြီးတစ်ခုကြားရပြီးလျှင် ကုလားထိုင်ကြိုခင်းပေါ်မှ တစ်ဆင့်မာကျောသော
အရာဝတ္ထုတစ်ခု သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျသွားသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။
ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ကား၊ ထောင်မှူးကြီး၊ မရှိတော့ချေ။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့
ထက်ပင် လျင်မြန်လေရကား အသံကြား၍ ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ
စားပွဲအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က တုန်
လှုပ်လျက်-

“ကြည့်စမ်း - ကြည့်စမ်း - အင်မတန်စော်ကားတဲ့ ဓွေးမသာ။ နင်လား
ငါ့ကို ခဲနဲ့ပေါက်တာ - သိရစေမှပေါ့ကွယ်”

ထိုအခါ၌ ကား၊ ထောင်မှူးကြီးသည် စားပွဲအောက်မှ ထွက်လာပြီဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်အား ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်း၍ ပုတ်လိုက်၏။ အပြင်ခန်း
ဘူးပေါက်အနီးတွင် တံမြက်လှည်းနေသော သာညွန့်သည်လည်း ရောက်လာ
ပြီဖြစ်၍ ကိုမောင်ကလေးအား အတင်းဆွဲလျက်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် ဒုတိယထောင်
မှူးနှင့် မြန်မာထောင်မှူးကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေရာ ထောင်
မှူးကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် ကိုမောင်ကလေးအား ဖမ်းဆီးခေါ်သွား
ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထောင်မှူးကြီး ကုလားထိုင်ပေါ်မှလည်းကောင်း၊ သမံ
တလင်းပေါ်မှလည်းကောင်း အုတ်နီမှုန့်နှင့် အုတ်ခဲပျံများကို ရှင်းလင်းလျက်ရှိ
လေရာ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် အုတ်ခဲထိမှန်သော နေရာ၌ အနက် တစ်
မတ်ခန့်မျှ ရှိ၍ ဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကယ်၍ တစ်စက္ကန့်မျှ

နောက်ကျခဲပါမှ ထောင်မှူးကြီး၏မျက်နှာမှာ စုတ်ပြတ်သွားရုံမျှမက မချို
မဆံ့ခံရမည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တွေးမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤကဲ့သို့ ခေထိသည်မှာလည်း
ကံကောင်းလှ၏ဟု ကျွန်ုပ်အောက်မေ့မိ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် ကြာပွတ်ရိုက်
ခံရသော ကျားကြီးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပါးစပ်မှလည်း-

“ဓွေး - ဝက်၊ ဘလက်ဒီ”

စသည်ဖြင့် အင်အားပြောမြန်မာပါးစပ်မှထွက်သလို အမျိုးမျိုး ဆဲရေး
အဆက်မပြတ် ရေရွတ်လျက်ရှိလေသည်။

“ဓွေး - ဓွေးထက်မှိုက်တဲ့အကောင်။ မောင်မင်းကိုပေါက်တာ ကျွန်ုပ်ကို
ထိမယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ထဲကပင် ရယ်ချင်စိတ် ပေါက်၍ လာမိ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးလည်း စိတ်ဆိုးတာပေါ့ - သခင်ကြီး၊ နို့ပေမဲ့ - သခင်ကြီး
ကို လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မျိုးကို ပေါက်တာပါ”

“ဟုတ်တယ် - ကျွန်ုပ်သိတယ်။ မောင်မင်းရဲ့ရန်သူဘက်က မောင်မင်းက
ရှေ့နေလိုက်သလား”

“မဟုတ်ပါ - သခင်ကြီး။ ဒီအကောင်ကို ကျွန်တော်မျိုး လက်သီးနဲ့ သုံး
ချက်လောက်ပဲထိုးဖို့ အခွင့်ပြုပါ”

“ဒီဟာတော့ - ကျွန်ုပ် အခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ သူဟာ အင်မတန်ဆိုးတဲ့
အကောင်။ ဓွေးထက်မှိုက်တဲ့အကောင် - ကျားနဲ့တူတယ်”

“မှန်ပဲ။ အင်မတန်ဆိုးတဲ့အကောင်ပါ - သခင်ကြီး”

“ဆိုးတဲ့ကျားကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ - မောင်မင်း - သိသလား”

“မသိပါဘူး - သခင်ကြီး”

“မီးထွန်းတဲ့နေရာမှာ ထားရမယ်။ မှောင်နေတဲ့နေရာ - နားလည်လား”

“မှန်ပါ”

“သူ့ကို မှောင်နေတဲ့နေရာမှာ ထားရမယ်။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းမှာ ထားရ
မယ်။ ခါနာ နည်းနည်းပေးရမယ်။ ရေနည်းနည်း ပေးရမယ် - ဒါပဲ”

“မှန်ပါ။ ထားလိုက်ပါ - သခင်ကြီး”

“မောင်မင်းကော - မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်ပါတယ် - ဘုရား”

“သူ့ကို မောင်တဲ့နေရာမှာ ကျွန်ုပ် ထားလိုက်မယ်”

“ကောင်းပါတယ် - သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး သဘောကျပါတယ်”

ဤဖြစ်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်သားအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်မှုအတွက် လျော့ရက်ခြောက်ရက် ဖြတ်တောက်ခြင်းခံရ၏။ ဂဠုန်မောင်ကလေးမှာမူ အလုံထောင်တွင် တစ်ပတ်ကျခံရလေသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း လူတစ်ယောက်အား ချောင်း၍ရှိက်ခြင်း၊ တိတ်တဆိတ် လျှိုဝှက်၍ သတ်ဖြတ်ရန် ကြံစည်ခြင်းတို့မှာ ကြံစည်သည့်အတိုင်း လည်း အထမမြောက်တတ်ဟုဆိုသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့မိ၏။ သို့သော် နောက်ဖြစ်ပွားမည့်အကြောင်းအရာများမှာ ထိုထက်ပင် ထူးဆန်းကြောင်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိရတော့၏။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ဖြစ်ပွားပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့် မှုကြာရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုမောင်ကလေးတို့မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ အရောတဝင် မနေဝံ့တော့ဘဲ ခပ်တန်းတန်း ခပ်မှန်မှန်သာ နေခဲ့လေသည်။ ထောင်မှူးကြီးကလည်း ကိုမောင်ကလေး၏အကြံကို မရိပ်မိဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် အကယ်ပင် ရန်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အုတ်ခဲနှင့်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိ၏။ ဤသို့ယုံကြည်သည့်အတွက်သာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သက်သာရာရပြီး လျှင်ကိုမောင်ကလေးမှာလည်း ယခင်ကကဲ့သို့ စာရေးအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ခဲ့ရလေသည်။

သို့သော် ထောင်မှူးကြီးမှာ နောင်တရသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အကျဉ်းသားများအား ဥပဒေအတွင်းမှသော်လည်းကောင်း၊ ဥပဒေအပြင်မှသော်လည်းကောင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်သမျှ ညှဉ်းလျက်ပင်ရှိနေလေသည်။ ဤအတွင်းကို မောင်ကလေးကိုပင် မင်အိုးဖိတ်သဖြင့် တစ်ကြိမ်၊ ကလောင်တံ လွတ်ကျ

သဖြင့် တစ်ကြိမ် မျဉ်းလုံးနှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်ရိုက်သည်ကို မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ အားနာသဖြင့် မျက်နှာလှဲ၍ နေလိုက်ရ၏။ သို့သော် ကိုမောင်ကလေး၏မျက်လုံးများမှာမူ မည်သည့်အခါမျှ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ “အေးကွယ် - မင်းတို့က နိုင်တဲ့အခိုက်လုပ်သေးတာပေါ့” ဟူသော အဓိပ္ပာယ်သည်ကား ထောင်မှူးကြီးပင် မရိပ်မိစေကာမူ သူ၏နဖူးတွင် စာတန်းတိုးထားဘိသကဲ့သို့ ထင်ရှားလှပေ၏။

တစ်နေ့တွင် ထောင်မြဲအတွင်းရှိ အမှိုက်ပုံနှင့် နွားခေးပုံကြီးကို ရှင်းလင်းလျက်ရှိစဉ် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်မှာ မြွေကိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်၌ ကိုမောင်ကလေးသည် ထောင်မှူးကြီးထိုင်သော အလုပ်စားပွဲ၏ လက်ယာဘက်၌ ရှိသော အကျဉ်းသားများ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် မှတ်တမ်းဖိုင်များ တင်သည့်စင်မှ စာအုပ်များကို ရွှေ့ပြောင်းလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်က ထောင်မှူးကြီး၏ စားပွဲပေါ်တွင် မင်အိုးတင်သော ခုံနှင့် အလှထားသော ဆင်ရုပ်ကလေးကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ရှိ၏။

မကြာမီ - “မြေ - မြေ”

ဟု အလန်တကြား ဟစ်အော်လိုက်သော ကိုမောင်ကလေး၏အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကိုမောင်ကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စင်မြင့်ပေါ်၌ တင်ထားသော ဖိုင်တွဲနှစ်ရကြားတွင် တွန့်လိမ်လျက် ရှိသည့် မြွေကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကိုမောင်ကလေးမှာ အလွန်လက်မြန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤသို့ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထောင်မှူးကြီးစားပွဲမှ မျဉ်းလုံးကို လျှင်မြန်စွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး လျှင်ဖိုင်တွဲနှစ်ရကြားမှ ထွက်နေသော မြွေကလေးကို သုံးလေးချက်ထက် မနည်း ရိုက်သတ်လိုက်လေ၏။ ထောင်မှူးကြီးမှာ ကုလားထိုင်ကို တွန်း၍ ပစ်ခွဲပြီး လျှင် ပါးစပ်မှ အမျိုးမျိုးဆဲဆီခရေရွတ်ကာ တံခါးဝသို့ သွား၍ ရပ်နေ၏။

“မြွေပွေးလား - ငန်းလား မပြောတတ်ဘူး - ကိုဘိုးတော်၊ ကျုပ်က ဦးလို့ ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မကိုက်တာ ကံကောင်းပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား - ကိုမောင်ကလေးရဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့မြို့အကြောင်း မသိသေးလို့။ အခုလို စပါးရိတ်ချိန်မှာ ပိုးထိလို့ လူ့ဘယ်လောက်သေတယ် ထင်သလဲ”

ထို့နောက် ကိုမောင်ကလေးသည် မြေအဝေအကောင်ကို ဝါးခြမ်းစတစ်ခုဖြင့် ညှပ်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထုတ်ယူသွားပြီးနောက် ထောင်မှူးကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း တွင်းတူး၍မြှုပ်ပစ်ရ၏။

ထောင်မှူးကြီးက စာအုပ်စင်ကို အပေါ်ဆုံးထပ်မှစ၍ ရှင်းလင်းရန် ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရှင်းလင်းကြရလေ၏။ ထောင်မှူးကြီး၏ ရုံးခန်းမှာ ရုံးခန်းဟုပင်ဆိုရသော်လည်း အပေါ်တွင် ပျက်စီးနေသော မျက်နှာကြက်ဟောင်းများ၊ အုတ်နံရံရှိအပေါက်များ၊ အုတ်နံရံနှင့် သမံတလင်းစပ်ကြားရှိ အချို့ထောင့်များတွင် ကြွက်တွင်းဟောင်းများရှိသဖြင့် မြေများရှိမည်ဆိုကလည်း ရှိနိုင်လောက်ပေ၏။ ထိုနေ့ တစ်ညနေလုံး ထောင်မှူးကြီးသည် မြေတွေ့သည်အတွက် အမျိုးမျိုး ရေရွတ်ကန်ဆဲလျက် ရှိနေတော့၏။

နောက် သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ တစ်နေ့သောနံနက်၌ ကိုမောင်ကလေးသည် ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းသို့ ကျွန်ုပ်ထက်စောစောရောက်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဟေ့လူ - ဒီကနေ့ - တယ်စောပါလား”

“ဟုတ်တယ် - ကိုဘိုးထော်ရဲ့ ဒီကနေ့ - ဟိုစီရိုကြီးထဲက အမှုတွဲဟောင်းတွေကို ဟိုအကောင်ကြီးက အကုန်လုံး အပြင်ထုတ်ပြီး နေလှန်းရမယ်ပြောလို့ဗျာ”

“အရင်တလောကပဲ အမှုတွဲဟောင်းတွေကို ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ရှင်းထားကြသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ နို့ပေမဲ့ - သူက မြေကြောက်တော်မူသတဲ့။ သူတို့မျက်နှာဖြူတွေဟာ မြေကို သိပ်ကြောက်ကြတယ်ဗျာ”

“မြေဆိုတာ လူတိုင်းကြောက်တာပေါ့ - ကိုမောင်ကလေးရယ်။ မျက်နှာဖြူ၊ မျက်နှာမည်းရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ”

ကိုမောင်ကလေးသည် စကားပြောရင်း ခါးပိုက်ထောင်ထဲမှ လက်လေးသစ်သာခန့်မျှရှိသော ပုလင်းလွတ်ကလေးတစ်လုံးကို လျှင်မြန်စွာ ထုတ်ပြီးလျှင် ရုံးခန်း၏ အပြင်နံရံနှင့် ကပ်၍ ရိုက်ခွဲလျက် ပစ်လိုက်လေ၏။

“ဘာပုလင်းကလေးလဲဗျာ”

“မသိပါဘူးဗျာ။ ဝီရိယဟောင်းကြီးနောက်က တွေ့လို့လွှင့်ပစ်လိုက်တာပါ”

“ထောင်မှူးကြီး ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး - လာခါနီးပြီ။ ဩော် - ဒါထက် - ထောင်မှူးကြီးစားပွဲက ညာဘက်အံ့ဆွဲများ သွားမဖွင့်လေနဲ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုခဏ၌ ထောင်မှူးကြီးသည် နောက်ဖေးဘက်မှ လှည့်၍ ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားလက်စ ပြတ်သွားတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လုပ်ကိုင်ရန် အလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေရာ ကိုမောင်ကလေးမှာ ဝီရိယထဲမှ အမှုတွဲဟောင်းများကို တစ်ထုပ်စီ အပြင်သို့ ထုတ်ကာ နေလှန်းလျက်ရှိလေ၏။

နေ့လယ် (၂) နာရီအချိန်တွင် ထောင်မှူးကြီးအိမ်မှ လက်ဖက်ရည်လက်ဆွဲခြင်း ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းကလေးပေါ်သို့ လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ငွေလင်ဗန်းနှင့် ပြင်ပေးရ၏။ ထောင်မှူးကြီးသည် အခန်းထောင့်ရှိ ကြိမ်ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် မိုန်း၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း လက်ဖက်ရည်ပွဲတင်ထားသော စားပွဲဝိုင်းကလေးကို ကုလားထိုင်ကြီးနံဘေးသို့ သွားရောက်ချထားရ၏။

ထောင်မှူးကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ပွဲကို စားသောက်ပြီးလျှင် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် -

“ဟေ့ - မောင်ကလေး - ငါ့အံ့ဆွဲထဲက ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် သူ့ခဲစမ်း”

ထောင်မှူးကြီး၏အလုပ်စားပွဲမှအလျား(၄)ပေ၊အနံ(၃)ပေခန့်ရှိစားပွဲကြီးဖြစ်၍လက်ဝဲဘက်မှာစီရိုကလေးဖြစ်ပြီးလျှင်လက်ယာဘက်တွင်အံဆွဲကလေးသုံးထပ်ရှိ၏။ အံဆွဲကလေးများမှာအနံ(၁)ပေ၊အလျားလက်မ(၂၀)ခန့်သာရှိ၍ကျဉ်းမြောင်းရှည်လျားသော အံဆွဲကလေးများ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအံဆွဲကလေးများမှာထောင်မှူးကြီး၏ဆေးပြင်းလိပ်၊စီးကရက်၊မီးခြစ်နှင့်ထောင်မှူးပိုင်အခြားတို့လိပ်မိလိပ်စွည်းများထည့်သော အံဆွဲများဖြစ်၍သော့ကိုစားပွဲနောက်ရှိသောချိတ်သောတိုင်တွင် သစ်သားပြားကလေးနှင့် ထားလေ့ရှိ၏။ အပေါ်ဆုံး အံဆွဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ်များထားရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့နားလည်ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ကိုမောင်ကလေးသည် ထောင်မှူးကြီးပြောသည်ကို မကြားသေးဘဲ ဝိုင်တွဲများကို နံပါတ်စဉ်အတိုင်း စည်းနှောင်ရာတွင် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိလေသည်။

“ဟေ့ကောင် - ခွေးမသား - ငါပြောတာ မကြားဘူးလား။ အပေါ်ဆုံး အံဆွဲထဲက ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် ယူခွဲဆိုတော့”

“မှန်ပါ - သခင်ကြီး”

ကိုမောင်ကလေးသည် နှေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထလာပြီးလျှင် အပေါ်ဆုံးအံဆွဲကို (၄)လက်မခန့် အပြင်သို့ ဆွဲခွင့်လိုက်လေ၏။ သူသည် လက်ယာဘက်လက်ဖြင့် ဆွဲမည်ပြုပြီးမှ လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ရုတ်တရက် ဆွဲလိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထောင်မှူးကြီးအနီးရှိ အခြားစားပွဲတစ်လုံးတွင် စာရွက်များကို စာအုပ်ဖြစ်အောင် သိချုပ်၍နေသဖြင့် ထောင်မှူးကြီးက ဒုတိယအကြိမ်ထပ်၍ပြောလိုက်သော အခါမှကိုမောင်ကလေးဘက်သို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

အံဆွဲပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် -
“အောင်မယ်လေးခင်ဗျ - သေပါပြီ”
ဟု သူ၏ဟစ်အော်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ထောင်မှူးကြီးရော ကျွန်ုပ်ပါ ကိုမောင်ကလေး၏ ရုတ်တရက်ဟစ်အော်လိုက်သံကြောင့် အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေလျက်ရှိလေသည်။ ထောင်မှူးကြီးမှာ ယက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ပင် ရှိသေးရာ ကျွန်ုပ်သာ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းမျှ တိုးသွားမိလေသည်။ ကိုမောင်ကလေး၏ လက်သည် အံဆွဲမှ ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူ၏လက်ဝဲဘက်လက်ညှိုးအလယ်လောက်တွင် လက်တစ်ညှိုးခန့်ရှိ မြေဝါကလေးတစ်ကောင်သည် တန်းလန်းပါ၍လာပြီးနောက် လက်ကို ခါချလိုက်သောအခါမှ စားပွဲအောက်သို့ ကျသွားလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာကောင်းစွာသတိရလာပြီဖြစ်၍ မြေကလေးကို စားပွဲပေါ်မှ ကျောက်ဆင်ရပ်ကလေးဖြင့် အဆုံးစီရင်လိုက်တော့၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့နံနက်ခင်းက - “ထောင်မှူးကြီးစားပွဲက ညာဘက်အံဆွဲများ ဒီကနေ သွားမဖွင့်လေ နဲ့ဗျာနော် - ကိုဘိုးထော်” ဟု ကိုမောင်ကလေးပြောသော စကားများကို သွား၍ သတိရမိ၏။

ကိုမောင်ကလေး၏မျက်နှာမှာ သွေးများမရှိသကဲ့သို့ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိနေရာ သူ၏လက်များမှာလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိလေသည်။ သို့ရှိနေရာမှ သူသည် ကောင်းစွာ သတိရလာသည့်ဟန်ဖြင့် စားပွဲကြီးပေါ်၌ အသင့်ရှိနေသော စတ္တာဖြတ်သည် ဓားကလေးကို လျင်မြန်စွာကောက်ယူလိုက်ကာ စားပွဲထောင့်စွန်းတွင် သူ၏လက်ဝဲဘက်လက်ညှိုးကို တင်ပြီးနောက် အရင်းမှ တအားလှီးချလိုက်လေ၏။ ထိုခဏ၌ လက်ညှိုးပြတ်မှ သွေးများ ထွက်လာပြီးလျှင် ကိုမောင်ကလေး၏ကိုယ်မှာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ လာပြီးနောက် အနီးရှိ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကားထောင်မှူးကြီးမှာ ကောင်းစွာ သတိရလာပြီဖြစ်၍ ဝံခါးပေါက်အနီးသို့ ပြေး၍ရပ်ကာ -

“မြေ-မြေ-ရွေးမသားမြေ-ဘလက်ဒီမြေ”

စသည်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပြီးနောက်-

“မောင်ဘိုးထော် - ရုံးခန်းထဲမှာ အားလုံးကြည့်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်စမ်း။ ကျွန်ုပ် မကြည့်ချင်ဘူး။ နေ့တိုင်းမြင်တွေ့တယ်။ ကျွန်ုပ် ရုံးခန်းပြောင်းမယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ထောင်မှူးကလေးများ ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ချက်ချင်းပင် ထောင်မှူးကလေးများ ရောက်လာ၍ သွေးလွန်လျက် သတိမေ့နေသော ကိုမောင်ကလေးအား ထောင်သားလေးယောက် ပွေ့ချီကာ လူနာတင် ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရတော့၏။

ကိုမောင်ကလေး၏ ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်သဖြင့် ရက်ပေါင်း (၂၀)ကျော် ကျော်မျှ ဆေးရုံတွင် ကုသရ၏။ ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ အကျဉ်းသားများ အိပ်ခန်းအပြောင်းအလဲရှိသဖြင့် ကိုမောင်ကလေးနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခန်းတည်းအိပ်ရလေရာ ထိုည၌ အခြားအကျဉ်းသားများ အိပ်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောခွင့်ရခဲ့လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကစ၍-

“သတ္တိကောင်းတဲ့လူဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် တခြားလူက လုပ်ပေးရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်တော့ ကိုယ့်လက်ညှိုးကိုယ်ဖြတ် မပစ်ပုံဘူးဗျို့”

“သတ္တိကောင်းလို့ရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ - ကိုဘိုးထော်။ လူဆိုတာ ကိုယ်တွေကြုံတော့ သက်လုံကောင်းရတယ်ဆို မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒါထက် - ဟိုအကောင်ကြီးတော့ ကျုပ်အကြံ မရိပ်မိဘူးမဟုတ်လား”

“မရိပ်မိပါဘူးဗျာ - စိတ်ချပါ။ ဒါကြောင့် - ဒီအခန်းမှာ မြေတွင်းရှိတယ် ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့ ရုံးခန်းပြောင်းတာပေါ့”

“မရိပ်မိမှပဲဗျို့ - နို့မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့အသက် ဖက်နဲ့ထုပ်ထားဆိုတာပဲ။ တစ်ခါတည်း - ဒီအကောင်ကြီး ကိစ္စတုံးရောဆိုပြီး ကျုပ်တော့ ကြံလိုက်တာပဲ”

“ဒါထက် - ခင်ဗျားမြေက ဘယ်ကရတာလဲ”

“တောကမှာယူရတာပေါ့ဗျာ။ ငါးကျပ်တောင်ပေးဝယ်ရတယ်။ ငန်းကျားဆိုတာ ဘယ်တော့မှဆေးမမိဘူး။ အခုလိုသာ လက်ညှိုးကို ကျုပ် မဖြတ်ပုံရင် အခုလောက်ရှိ ကျုပ် သင်္ချိုင်းရောက်နေတာ ကြာပြီ”

“အကြံလည်း ရတတ်ပါပေဗျာ။ ခင်ဗျားလုပ်တာ တရားတာ မတရားတာ အပ.ထား။ ခင်ဗျားအကြံ အောင်မြင်တာ မအောင်မြင်တာ အပ.ထားပြီး ခင်ဗျားကိုတော့ ကျုပ် ချီးကျူးတယ်ဗျို့”

“အကြံရတာက ဒီလိုဗျ ...။ ထောင်မြဲထောင့်က အမှိုက်ပုံကြီးရှင်းရာမှာ ဘိုးတူကို မြေကိုက်သေတာကဆက်စပ်ပြီး ရုတ်တရက် ဒီအကြံရလာတာပေါ့။ တကယ်လို့ - ဒီအကောင်ကြီး မြေကိုက်သေရင်လည်း ကောက်ရိတ်တဲ့ အချိန်လည်းဖြစ်ပြန်။ ထောင်မြဲထဲမှာ ထောင်သားတစ်ယောက်လည်း မြေကိုက်သေထားပြန်တော့ ဘယ်သူကမှ ကျုပ်တို့အပေါ်သံသယရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ယုတ္တိရှိအောင် မြက်လျှောလေးတစ်ကောင် ပထမဖမ်းလာပြီး ရေတော်ပြေး စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ - လက်စသတ်တော့ ပထမတွေတဲ့ မြေကလေးကလည်း ခင်ဗျားအကြံပဲကိုး။ မြေဆိုး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်မှမှာလဲဗျ။ ကျုပ်ခါးပိုက်ထောင်ထဲ ထည့်ယူလာတဲ့ မြက်လျှောကလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ - နောက်အကောင်ကျတော့ ပုလင်းနဲ့ယူလာတယ်ဗျို့”

“ဟိုနေ့မနက်က လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ပုလင်းကလေးဟာလား”

“အစစ်ပေါ့ဗျာ”

“ကျုပ်ဖြင့် အ.တယ်ပြောပြော - မရိပ်မိပေါင်ဗျာ”

“မရိပ်မိတာဘဲကောင်းပါတယ် - ကိုဘိုးထော်၊ ဒါကြောင့်လည်းခင်ဗျား
ကိုကြိုတင်ပြီးကျုပ်သတိပေးတာပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ဟိုအကောင်ကြီးလက်
ဖက်ရည်သောက်ပြီးလို့ဆေးလိပ်လာနှိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်ကိစ္စချောငြိ
လို့ တွက်ကိန်းချထားတာပဲ။ အခုတော့ - ဒီကနေ့မှပဲ ကျုပ်ကို ခိုင်းလွန်း
သဗျာ”

“ကံဆိုတာအင်မတန်ဆန်းကြယ်တယ်ကလား - ကိုမောင်ကလေးရဲ့၊
ကြဲတိုင်းလည်းမဖြစ်ဘူး၊ မကြဲဘဲနေရင်လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ
ကျုပ်တို့ဘုရားပဟာရှိတယ်မဟုတ်လားဗျ”

“မှန်တာပေါ့ဗျား၊ နို့ပေမဲ့ - ဘာပဲပြောပြော - ကျုပ်မှာတော့အကြံကောင်း
လို့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတော့ဖြတ်လိုက်ရပြီ - ကိုဘိုးထော်”

➔ ဒုဉ်နီရွှေစား

စာမူများ **ပေးပို့လိုပါက**

အယ်ဒီတာချုပ်
ကျော်စွာ ဘက်စုံစာပေ
အလယ် (ပြင်ဆင်ရေး) (ပုံနှိပ်ရေး) ဘက်စုံ
ကလေးညွှန်းလမ်း၊ ချမ်းသာလမ်း၊ ရန်ကင်း
အမှတ်(၁)၊ ဘက်စုံစာပေ (ရန်ကင်း)

ရွှန်းပတ် ငမိုးကြီး အောင်

အင်းစိန်အိမ်ရာမှ

မီးရှုတ်ချွတ်ခြင်းရမှတော တောင်တောင်ကြီးနှင့်
တွေ့ရလေတောအင်္ဂါ အင်းစိန်အိမ်ရာမှ
ဗုဒ္ဓိုးအိမ်အိမ်အင်္ဂါအင်္ဂါကြီး ..

ကျွန်ုပ်

နှင့် မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေ။ တောင်ညိုသစ်တောကြီးပိုင်းလုပ်
သားဌာန မုဆိုး စောဘဲလူးတို့သည် နံနက် ငါးနာရီတွင်
ဆင်တောင်ကို တောင်ညိုရေဝေကြောမှ ဖြတ်ကျော်လာ
ခဲ့လေပြီ။

ဆင်တောင်၊ ဆတ်ချိုတောင်ကြော တက်မိသည်နှင့်
ဝံပုလွေဝါးကောင်သည် ဆင်တောင်ရောင်းကို ရေသောက်
ဆင်းနေသော ဒရယ်ပေါက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် ကိုယ်ဝန်
နှင့် ဒရယ်မတစ်ကောင်ကို နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ တရကြမ်း
လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြူးနှင့် တောင်စိုးများကြားမှ တောင်ကြောဝါးရုံများ၊
ချုံကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေသော
ဆတ်ချိုတောင်ကြောသို့ ဒရယ်အထီး အမ နှစ်ကောင်
သည် အသက်လုကာ ပြေးလာကြ၏။

“ဝေါင်း-ဝေါင်း”

သနားစွာဒရယ်မ၏အော်သံကိုလည်း ကြားရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အချင်းချင်း လက်ပြကာ ဆတ်ချိုကြော “ကျောညှတ်”
ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် ပြေးတက်လိုက်ကြပြီး ဖက်ကြီးရွက်များ အကာအကွယ်
ယူ၍ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

“ကျောညှတ်” ဆိုသည်မှာ တောင်ကြောအမြင့် တောင်ကမူတစ်ခု ဖြစ်
သည်။ တောင်ကြောအောက်ခြေမှ မြင်ကွင်းကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရပြီး ကိုက်
တစ်ရာနီးပါး မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာသော သားစားဝံပုလွေတစ်
သိုက်နှင့် ဒရယ်ဖိုနှင့် ဒရယ်မကို တွေ့နေကြရ၏။ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ်ငြားလည်း
ရန်သူနှင့်တွေ့ပါက အကာအကွယ်ပြုပေးခြင်း၊ အစာရှာကျွေးတတ်ခြင်းသည်
သဘာဝကပေးသော အသိတရား ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအချိန်၌ အသက်လုကာ ပြေးနေရသော ဒရယ်ဖိုကြီးသည် လွတ်
လပ်စွာ ထွက်ပြေးနိုင်သော်လည်း ကိုယ်ဝန်နှင့် ဒရယ်မကို ရှေ့မှတင်ကာ
နောက်မှပြေးလိုက်နေ၏။ ဝံပုလွေများသည် တောရွေး၊ အိမ်ရွေးမျိုးထက်
ထွားကျိုင်းကာ ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲ၍ တစ်ဖက်လျှိုထဲသို့ မောင်းချနိုင်ရန် တာဝတ်
ဝတ် အသံပေး၍ လိုက်နေ၏။ ရုတ်တရက် စုန်လွှား၍ မအုပ်ကြသေးဘဲ ဒရယ်
ဖိုနှင့် ဒရယ်မမော၍ ပြေးပေါက်မရှိသော အခါမှ ကောင်းကောင်းကြီး ဆွဲကိုက်
စားကာ ဖျော်ပွဲကြီး ဆင်နွဲကြပေမည်။ သို့တစေ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တွေ့သည်မှာ
ဝံပုလွေများအဖို့ ကံဆိုးသွားရှာပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝံပုလွေဝါးကောင်ထံမှ လည်ဆံမွေးများထောင်၍ အညို
ရောင်တွင် အဖြူကောင်အမွှေးများ ရောနေသည့် ရင်အုပ်ကျယ်ရောမဝံပုလွေ
ကြီးထံသို့ စပရင်းဖီး(လ်) (၃၀.၀၆) ရိုင်ဖယ် ပြောင်းဝညွှန်ကာ ကျည်မောင်းကို
ဆွဲချလိုက်ရပါ၏။

“ဒိုင်း...”

ဂရိန်ယမ်းအား (၂၀၀)နီးပါးရှိ ကျည်ဆန်၏ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ယမ်း
ငွေများ ထောင်းခနဲ လွင့်ယုံသွားပါ၏။

ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်သော "ပစ်မှတ်"ခေါင်းဆောင် ဝံပုလွေထီးကြီးသည် ဝန်းခနဲမြောက်ကာ အင်ပင်ပေါက်များပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားပါလေသည်။

နောက်ထပ်ပစ်စရာ မလိုတော့။ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ထလိုက်ချိန်မှာပင် ကျန်သောဝံပုလွေလေးကောင်သည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကာ တရုန်းရုန်းနှင့် လျှို့ဝှက် ခုန်ဆင်းကာ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

ဒရယ်ဖိုကြီးနှင့် ကိုယ်ဝန်နှင့်ဒရယ်မသည် တောင်ကြောပေါ်ပြေးတက်ကာ ချုံကြီးများအတွင်း ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။

"ဟား - ဟား - ဟား - ဟား"

ဦးဖဝေးက ဘာသဘောကျသည်မသိ။ တဟားဟား ရယ်လိုက်ပါသည်။ ဤတွင် စောဘဲလူးကလည်း ရယ်မောလိုက်သည်။

"ဘာရယ်တာလဲ - ဖထီး"

"ဒါပေါ့ကွ - မဆိုးစည်းကမ်းပျက်တယ်ဆိုတာ"

"ဘယ်လိုစည်းကမ်းပျက်တာလဲ"

"သားကောင်ကို စားဖို့လိုက်နေတဲ့ ဝံပုလွေမုဆိုးကို ငါတို့က ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်တာဟာ တောမုဆိုးချင်း စည်းကမ်းပျက်တယ်လို့ခေါ်တယ်ကောင်ရ။ သားကောင်ကယ်ချင်ရင် ဝံပုလွေမုဆိုးကို လှန်ရှုံလောက်ပဲ လုပ်ပစ်ရမယ်။ ဒါဟာ မုဆိုးတို့ထားရမယ့်စည်းကမ်းပဲ"

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ -

"ဒရယ်မကြီးက "ဖီး"ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သနားပြီး ဝံပုလွေအုပ်ကြီးကို ပစ်ထည့်လိုက်ရတာပါ။ တကယ်တော့ - မပစ်ချင်ပါဘူး"

မှန်သည်။ ဝံပုလွေဆိုသောတောကောင်မှာ သားစားသတ္တဝါမျိုးဖြစ်ပြီးလည်း လူကိုမူ လုံးဝအန္တရာယ်မပေးလှပါ။ လူရိပ်မြင်သည်နှင့် လူနှင့်လွတ်အောင် ရှောင်ပြေးသော သားစားသတ္တဝါ ဖြစ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် တောခွေးများသာ အများဆုံး လူကို အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မုဆိုး စောဘဲလူးက -

"ဖထီးရေ - ဒီနေ့တော့ တောကျိုးပြီ။ နောက်ထပ် သားကောင်ရဖို့ မလွယ်တော့ဘူး။ ဟိုဝံပုလွေကို ထမ်းပြီး "ခဲပု" ယူသွားမှပဲ"

ယင်းသို့ပြောရင်းက စောဘဲလူးသည် လျှို့ဝှက်သို့ဆက်ရန် ကော့ညွတ်မှနေ၍ ဖက်ကြီးပင်များတိုးကာ တောင်ကြောအောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းသွားပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က ကော့ညွတ်မှနေ၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ စောဘဲလူးတစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ပေးမှ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း "ဟေး" ခနဲ အော်လိုက်သည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ - ဘဲလူးရေ"

ဦးဖဝေးက မေးလိုက်သဖြင့် -

"ဖထီးရေ - မုဆိုးသီတဲကြီး ဆွဲသွားပြီဗျ။ ဒါကြောင့် - တောကျိုးပြီလို့ ကျုပ်ပြောတာ"

ဤတွင် ဦးဖဝေးရော ကျွန်ုပ်ပါ တအံ့တကြွေနှင့် ကော့ညွတ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းကာ လျှို့ဝှက်သို့ ပြေးသွားခဲ့ပါသည်။

"ဟိုမှာ - ဟိုမှာ"

ကျွန်ုပ်တို့က စောဘဲလူး လက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မုဆိုးသီတဲကြီးဟု မုဆိုးများအခေါ်မြွေကြီးတစ်ကောင်က ဝံပုလွေအသေအကောင်တို့ ကြွက်နဖားချုံကြီးအတွင်းရှိ တောင်ပိုကျင်းထဲသို့ သူ၏အမြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ဆွဲယူသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းမြွေကြီးမှာ စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်ဖြစ်ပြီး သူ၏ ပြည့်ဖောင်းသော တိုယ်သည် တစ်ပေခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဦးဖဝေးက သူ၏ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း -

"တို့ - အဝါးတို့ရွာ သွားကြစို့။ သူတို့ဆင်မကြီး "အဝါးလိုင်" ကို တောကောင်အုပ်နဲ့တွေ့လို့ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရတာမေးရင်း အဲဒီမှာ ဝံပုညနားတာပေါ့"

အဝါးတို့ရွာဆိုသည် ဆင်တောင်ခြေရှိ တရင်နှင့်မြန်မာနေသော "မဲပု" ရွာ ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ နံနက်(၆)နာရီ ရှိလေပြီ။

လေသည် ညင်သာစွာ ဝေယမ်းနေကာ သစ်ပင်ကြီးငယ်များ၏ ရွက်ဖျားများ ဇလပ်ဇလပ်နှင့် လှုပ်ခါနေကြ၏။ မြူနှင့်တောင်ခိုးများကြားမှ လင်းခြည်များ တိုးဝင်လာကာ ညိုမှိုင်းသောတောင်တန်းသည် တရိပ်ရိပ် ဝီပြင်စွာ ဝေါလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်တောင်ခြေရှိ "မဲပု" ရွာသို့ အသော့ခရီး နှင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ပေါ် ကင်းလှည့်တပ်စုကလေးသည် အင်ပူဖြူနယ်၊ ထူးကြီးတောင်ခြေတွင်ရှိသော "စိက္ခိုင်" တပ်စွဲ(၃)စခန်းသို့ မြန်မာရောက်သည်မှာ သုံးရက်ရှိပါသေးသည်။

ရှုတ်တရက် မျှင်ဝါးတောင် သစ်တောကြီးပိုင်းမှ ကျွဲခေါင်းကြီးဦးဖောင်နှင့် ဆင်ဦးစီး အဝါးတို့ ရောက်လာကြပါသည်။

"ဗိုလ်ကြီးတို့ဧရ - ကူညီပါဦး။ အခု - တောကောင်အုပ် ဝင်မွှေလို့ အဝါးရဲ့ ဆင်မကြီး "အဝါးလိုင်" အထိနာသွားတယ်။ ပြီးတော့ - ဆင်ရိုင်းအုပ်လည်း ကျောက်တစ်လုံးနဲ့ ဝေထံပဲ့ရွာတွေက တောင်ယာခင်းတွေ ဝင်ဖျက်တာ အတော်ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ"

ကျွဲခေါင်းကြီးဦးဖောင်က ကျွန်ုပ်အား အကူအညီတောင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သူတို့အား တပ်စုရုံးတွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးလျက် -

"ဆင်ရိုင်းအုပ်က ဘယ်နှကောင် ရှိသလဲဗျ"

"ဟာ - အကောင်သုံးဆယ်ရှိတယ် - ဗိုလ်ကြီး"

"အဝါးကဧရာ - ခင်ဗျားဆင်မကြီးကို စားကျက်လွှတ်ထားလို့လား"

ကျွန်ုပ်က အဝါးခေါ် တောင်ပေါ် ကရင်ဆင်ဦးစီးလည်းဖြစ်၊ သစ်တောဌာနမှ သူ၏ဆင်မကြီးအား ငှားရမ်းလုပ်နေသည်ကို သိသောကြောင့် မေးလိုက်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ် - ဗိုလ်ကြီး။ ကျုပ် စားကွင်းလွှတ်ခဲ့တာ သူ့ကို ခဏအနားယူခိုင်းတာပါ။ ပြီးတော့ - သူ နေမကောင်းလို့ ဆင်တောင်ခေါ်သွားတုန်း ဖြစ်တာပါ။ ပြီးတော့ - သွားကျောတော့ ကျားမိသားစုအုပ်ကြောင့် ဒဏ်ရာအကြီးရသွားလို့ ဆေးကုနေရတာ - ဗိုလ်ကြီး"

"တောကောင်က ဘယ်နှကောင်လဲ"

"အားလုံးလေးကောင်၊ စိန်တောင်ဘက်ကနေ မိုးကြီးတော့တော့ပြောင်းလာတာကွာ"

"ဒါထက် - နေပါဦး။ ခင်ဗျားတို့ဆင်အုပ်ကြီး - ဦးထွေးသမီး ဖြူတုတ်ကို ခိုးပြေးသွားတဲ့ ဆင်ဦးစီး မောင်ကြေးတို့ကိုစွဲရော"

"သူတို့ အင်ပင်ကြီးပိုင်းဘက်ကို ပြေးကြတယ်လို့ပြောတယ်။ ဦးထွေးက ထူးကြီးက သစ်ကန်ထရိုက် အုံမောင်နဲ့ သဘောတူပြီးထားတာ။ အခုတော့ - ဒေါပွဲပြီး လိုက်ရှာနေကြတယ်။ အုံမောင်ကလည်း သူ့တပ်ညှိတွေနဲ့ လိုက်နေတယ်။ မောင်ကြေးနဲ့ဖြူတုတ်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ချစ်သူတွေလေ"

"လိုက်ရှာတော့ရော ဘာအကျိုးထူးမှာလဲဗျာ။ ကျုပ် မောင်ကြေးကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကောင်လေးက မျှင်ဝါးတောင်ကြီးပိုင်းမှာ အင်မတန် အလုပ်ကြီးစားတယ်။ သူ ဦးစီးရတဲ့ဆင်ကြီး ဖိုးသာဝဟာ ဦးထွေးထက် မောင်ကြေးစကားကို နားထောင်တာဗျ - မဟုတ်လား"

ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဦးဖောင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း -

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ - ဗိုလ်ကြီး။ ဦးထွေးက ဆင်အုပ်ကြီးသာဆိုပေမယ့် ဖိုးသာဝကို ကိုင်ခဲ့တာက မောင်ကြေးဗျ။ ပြီးတော့ - သူက ဖြူတုတ်ကိုလည်း သိပ်ချစ်တယ်။ အခု ခိုးပြေးတော့လည်း ဖိုးသာဝနဲ့ပဲ။ ဒါကို အကွက်ရွေးခင်းနေတဲ့ဆင်အုပ်ကြီးက မောင်ကြေးကို သမီးခိုးပြေးတာထက် ဆင်ကြီးပိုးသာဝ"

ကို ခိုးပြေးမှု၊ အလုပ်မရှိသောမှု၊ ပျက်ကွက်မှုတွေနဲ့ ထုတ်ပစ်ဖို့ တောခေါင်းကြီး ဦးကျော်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သစ်တောအုပ်ကြီးဆီကို အလုပ်က ထုတ်ပစ်ဖို့ တိုင် ထားတယ်”

“ဦးကျော်ကရော လက်ခံသလား”

“ဦးကျော်က မောင်ကြေးအဖေ ကျွဲခေါင်း ဦးသူတော်နဲ့ အတော်ခပ် တော့ ဒီကိစ္စကို ဖေးဖေးမမ လုပ်နေတယ်လို့ သိရတယ် - ဗိုလ်ကြီး”

“အေးဗျာ - လူငယ်တွေရဲ့ချစ်ရေးကို အလုပ်က ထွက်ရတဲ့အထိတော့ ဒုက္ခပေးသင့်ပါဘူး၊ အင်းလေ - အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကူညီရမှာပဲ”

ပိုးအောင်ကို တောကောင်ကြီး ပုတ်သွားလို့ပဲဟဲ့။
အဲဒီအကောင်ကြီးကို ဗိုလ်ကြီးတို့ တစ်ခါက ပစ်ခတ်လိုမသေဘဲ
တောပုန်းနေတာကွ။ အခု - ယာထဲက ပိုးအောင်တဲကို
အလစ်ဝင်တာ။ ပိုးအောင်က လှုံ့ထိုးတာကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး
ခုန်ထွက်ပြေးသွားတယ်ကွယဲ့။ ဒီကောင်ကြီး နာနေပြီ။
ဗိုလ်ကြီးတို့ အသေပစ်သတ်ပေးပါ။ ”

ကျွန်ုပ်သည် တပ်ခွဲရုံးသို့ ကျွဲခေါင်းကြီးနှင့် ဆင်ဦးစီးအဝါးတို့အား ခေါ် သွားခဲ့သည်။ သူတို့၏အဖြစ်ကို တင်ပြလိုက်သည်။ တပ်ခွဲမှူးကလည်း ကျွန်ုပ် ကိုပင် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ - ဗိုလ်စိန်တင် - ခင်ဗျားပဲ လိုက်သွားပေးတော့၊ ခင်ဗျားတပ်စုက တပ်စိတ်နစ်စိတ်ကို မျှင်ဝါးတောင်မှာ တာဝန်ချထားဗျာ၊ ပြီးတော့ - အင်ပင် ကြီးဝိုင်းက အေကျိုင်တပ်စု ဗိုလ်ကြည်ကို တောင်ညိုက တပ်စိတ်ကိုရုတ်ပြီး ခင်ဗျားတပ်စိတ်နဲ့ တာဝန်ချင်း လဲလိုက်ပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း တပ်ခွဲမှူးအား အလေးပြုကာ ချက်ချင်းတပ်ခွဲရုံးမှ ထွက် လာခဲ့ပါသည်။ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး မင်းမောင်ကို တပ်စုရွှေပြောင်းရန် ပြော လိုက်ပါသည်။

မျှင်ဝါးတောင်သို့ ရောက်သောအခါတွင် တာဝန်အသီးသီး ချထားလိုက် ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မုဆိုးကြီးဦးဖဝေး တည်းခိုနေသော တောင်ညိုသို့ တပ် စိတ်တစ်စိတ်ခေါ်ကာ လာခဲ့ပါသည်။

မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေးမှာ ဌာနေမုဆိုးလည်းဖြစ်၊ သစ်တောလုပ်သားဖြစ် သော စောဘဲလူးအိမ်တွင် တည်းခိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား မုဆိုးပညာ သင်ပေးသော ဆရာကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆင်ခေါင်းကြီး အဝါးလည်း လိုက်လာပြီးနောက် သူ့အား ရွာသို့ အမြန် ပြန်နှင့်ရန် ပြောလိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့တွင် တောင်ညိုရှိ တာဝန်ယူ စောင့်ကြပ်နေသော အင်ပင်တပ်စု (၁)မှ ဗိုလ်ကြည်၏ တပ်စိတ်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏တပ်စိတ်ကို တပ်စိတ်ချင်း လဲကာ နေရာချထားပေးလိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လေးနာရီတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေး၊ မုဆိုးစောဘဲလူးတို့အားခေါ်ကာ ဆင်တောင်ခြေရှိ အဝါးတို့ရွာ မဲပုသို့ ခရီးနှင့် လာခဲ့ကြပါသည်။

ဆင်တောင်ရောက်လျှင် ဆတ်ချိုတောင်ကြော ဇင်ပြုန်းစားတော့မှ သား
ကောင်တစ်ကောင်ကို ဟင်းစားအဖြစ် ပစ်ယူသွားရန် စီစဉ်ထားခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆတ်ချိုတောင်ကြောအရောက် ဝံပုလွေများ
လိုက်နေသော ဒရယ်ဖို၊ မကို တွေ့ရခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆင်တောင်၏ ဆတ်ချိုတောင်ကြောမှ ထွက်လာပြီး
နောက် လမ်းတွင် လူတစ်စုကို ရင်ဆိုင်တိုးကြပါသည်။

“ဒါ - ကျောက်တစ်လုံးရွာက ဦးပိုင်တို့ဗျ။ ဟော - လူတစ်ယောက်လည်း
ထမ်းလာပါလား။”

မှန်သည်။ ထိုလူစုမှာ လူပေါင်း ခြောက်ယောက်ဖြစ်ကာ စောင်ပုခက်
လုပ်ကာ လူတစ်ယောက်အား ဝါးနက်ထမ်းပိုးဖြင့် ထမ်းလာကြ၏။ ရှေ့ဆုံးမှ
အသက်ငါးဆယ်ခန့် အသားညိုညို အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးကို စောဘဲလူးက
အော်၍မေးလိုက်သည်။

“ဝေး - ဦးပိုင် - ဘာဖြစ်တာလဲ ဝေး”

“ဟေး - စောဘဲလူးတို့ပါလား။ ဆရာကြီးတို့လည်း ပါသကဲ့။ ဖိုးအောင်
ကို တောကောင်ကြီး ပုတ်သွားလို့ဟေ့။ အဲဒီအကောင်ကြီးကို ဗိုလ်ကြီးတို့
တစ်ခါက ပစ်ခွဲလို့မသေဘဲ တောပုန်းနေတာကွ။ အခု - ယာထဲက ဖိုးအောင်
တဲကို အလစ်ဝင်တာ။ ဖိုးအောင်က လုံနဲ့ထိုးတာကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ခုန်ထွက်
ပြေးသွားတယ်ကွယ့်။ ဒီကောင်ကြီး နာနေပြီ။ ဗိုလ်ကြီးတို့ အသေပစ်သတ်
ပေးပါ”

ကျွန်ုပ်က -

“ခင်ဗျားတို့ တောင်ညိုဆေးခန်းသွားရင် ကျုပ်တပ်စိတ်မှာလည်း ဆေး
တွေ ပါလာပါတယ်။ ပြောပြရင် ဆေးမှူးကလည်း ကူညီပါလိမ့်မယ်”

မောင်အောင်၏ဒဏ်ရာမှာ ညာလက်မောင်းနှင့် ပေါင်တွင် ထိထားကာ
ပုဆိုးကိုဖြုတ်ပတ်တီးစည်းထားပါသည်။

“အတော်များသလား။ ဘာဆေးထည့်ထားသလဲ”

“အခုနေတော့ - အဆိပ်နိုင်တဲ့ နဂါးသေမြင်းနဲ့ ဒန်းကြီးရွက်တွေ
ထုထောင်းပြီး စည်းထားပါတယ် - ဗိုလ်ကြီး”

“အင်း - မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ - စိတ်ချရတာ မဟုတ်သေးဘူး။ ဟိုရောက်
ရင် ဆေးထိုးပြီး ဆေးထည့်ပေးပါလိမ့်မယ်။ သုံးရက်လောက်ဆိုရင် သက်
သာပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်က အားပေးစကား ပြောရင်းကပင် လွန်ခဲ့သောတစ်လက သောင်း
ကျွန်းနေသော တောကောင်ကြီးသုံးကောင်အနက် နှစ်ကောင်သာ အသေရ
လိုက်ပြီး “ငမိုး” ကြီးဟု တင်စားခေါ်သော တောကောင် “ကျွန်းပတ်” ကျားကြီး
အသေမမိလိုက်ပါ။ သို့သော် သူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုမှ အထိနာစွာ ပစ်
ခတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျားနာ ဖြစ်သွားရပါလေသည်။

သားစားကျားနာဖြစ်သွားလျှင် လူများကိုရော၊ တိရစ္ဆာန်များကိုပါ ပို၍
အန္တရာယ်ပေးလာမည်မှာ သေချာလှပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရက်ကြာကြာမနေ
နိုင်၍ ပြန်ခဲ့ရသဖြင့် ကျွန်းပတ်ကြီးငမိုးခေါ် ကျားနာကြီးက ယခုကဲ့သို့ တစ်
စခန်း ထလာပြန်ခြင်းတည်း။ ဤသို့ဆိုလျှင် ငမိုးကြီးကို အမိအရလိုက်ရန်
အတွက် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရပါသည်။

ဦးပိုင်တို့လူစုလည်း ဒဏ်ရာရသူကိုထမ်းကာ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွား
သလို ကျွန်ုပ်တို့လည်း အဝါးတို့ရွာသို့ အမြန်ဆုံး လာခဲ့ကြပါသည်။

ယခုလို မိုးဦးကျရာသီများတွင် လူတစ်ရပ်စာ မျှစ်ပေါက်နေသလို တော
စားပင်များလည်း ဝေပုလုသဖြင့် တောဆင်ရိုင်းများနှင့် တောကောင်ကျားကြီး
များလည်း တစ်ကောင်မှသည် အုပ်စုလိုက်ဆင်းကာ အန္တရာယ်ပေးတော့
သည်။

“မဲပု” မရောက်မီ ကောင်းကင်ပြင်တွင် မိုးသားတွေ တစ်ရိပ်ရိပ်တက်လာ
ပါသည်။ ကညင်ချောင်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် “မဲပု” ခေါ်ဆင်တောင် တောင်
ကြောရှိ တောင်ခြေရွာကလေးသို့ ရောက်လာပါလေသည်။

တော်ပါသေး၏။ အဝါးတို့၏အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ချိန်မှာပင် ဖိုးက သံသယခံခဲ့
ရွာချပါတော့သည်။

အဝါးအိမ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် နံနက်(၁၂)နာရီခွဲပေပြီ။

အဝါးက ကျွန်ုပ်တို့အား တောင်ရိုးထုံးစံအတိုင်း တောအရက်နှင့် ကြက်
သားပြုတ်သုပ်၊ တောဝက်ဟင်းနှင့် ထမင်းများ ဖည့်ခံကျွေးမွေးပါသည်။

ဒဏ်ရာရနေသော ဆင်မကြီး အဝါးလိုင်အား ဝါးရုံကြီးနှစ်ပင်ကြားတွင်
ထူးကြီးချည်ထားသည်ကို တွေ့ရပါ၏။ စားသောက်ပြီးချိန်ကလေးမှာပင်
လူသုံးယောက် ရွာထိဝင်လာကာ ရွာခေါင်းကြီး စောထီ၏အိမ်သို့ ဝင်ရောက်
သွားသည်ကို တွေ့ရပါလေသည်။

ဤတွင် အဝါးက -

“ဗိုလ်ကြီးရေ - အဲဒီလူတွေဟာ အံ့မောင်ရဲလူတွေဗျ။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကို
ရောက်လာသလဲ မသိဘူး။”

“ဟို - သစ်ကန်ထရိုက် အံ့မောင် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် သွားစုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

အဝါးကပြောရင်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပါလေသည်။ တစ်ခဏအကြာ
တွင် ရွာခေါင်းကြီးနှင့်တကွ အံ့မောင်၏ လူသုံးယောက်ပါ ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်က မမေးရသေးမီ ရွာခေါင်းကြီးက အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း -

“ဗိုလ်ကြီးရေ - အံ့မောင်တစ်ယောက် ကျောက်တစ်လုံးနားမှာ ဖိုးသာဝ
ကလိုက်လို့ ထွက်အပြေး၊ တောကောင်ကြီးက ရန်အုပ်ပြီး ဆွဲသွားသတဲ့ဗျ”

“ဖိုးသာဝဆိုတာ ဆင်ဦးစီး မောင်ကြေးရဲ့ ဆင်ကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - အံ့မောင်က မောင်ကြေးတို့ရဲ့ နောက်ကို အလိုက်မှာ
စားကျက်လွတ်ထားတဲ့ ဖိုးသာဝနဲ့တိုးပြီး ဖိုးသာဝက နင်းအလိုက် သူက
သေနတ်နဲ့ပစ်လို့ ဖိုးသာဝ နာသွားပြီး အတင်းဖိလိုက်တော့ အံ့မောင်ရဲ့
သေနတ်က ကျည်မထွက်ဘဲ ထွက်ပြေးတာမှာ လူအုပ်ကွဲသွားတယ်။ အဲဒီမှာ

အံ့မောင်ကို ချုံထဲက ချောင်းနေတဲ့ တောကောင်ကြီးက လက်နဲ့ပုတ်ပြီး ဆွဲ
သွားသတဲ့။ ဟောဒီလူတွေက သူ့တပည့်တွေလေ ...”

ကျွန်ုပ်မှာ ရွာခေါင်းကြီးပြောသည်ကို မအံ့သြတော့ပါ။ လူတစ်ယောက်၏
လောဘ၊ ဒေါသသည် ထိုလူကိုပင် ပြန်၍ အကျိုးပေးသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ
လား။

“ရွာခေါင်းကြီးရေ - ဖိုးသာဝကို အံ့မောင်က ဘာသေနတ်နဲ့ပစ်တာလဲဗျ”

“နှစ်လုံးပြီး ကိုးလုံးကျည်နဲ့တဲ့”

“သေနတ်နဲ့ပစ်တာတော့ လွန်တာပေါ့ဗျာ။ ဒီဖိုးသာဝက သစ်တောဌာန
က ငှားထားတဲ့ဆင်ဗျ။ အံ့မောင်က သူပိုးနေတဲ့ကောင်မလေးကို မောင်ကြေး
က ဆင်နဲ့ ခိုးပြေးတာ မကျေလို့လိုက်ပြီးတော့ ရန်လုပ်မှာနဲ့တူတယ်။ အခုတော့
မောင်ကြေးနဲ့မတွေ့ဘဲ ဖိုးသာဝနဲ့တွေ့ပြီ။ ဒုက္ခများသွားရတာပေါ့။ အေးလေ
လူသားတစ်ယောက် တောကောင်ဆွဲသွားတာကိုတော့ ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်
သိသိနဲ့ လိုက်ရမှာပေါ့”

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်တစ်လုံးရွာဘက်သွားရန် ချက်ချင်းပင်
ပြင်ဆင်လိုက်ရပါတော့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ - ဟောဟို “ဓွေ” ကြောကလေးနားမှာ ခင်ဗျ”

“ဓွေ” ဆိုသည် တောင်ရိုးအလယ် ကုန်းကြောနေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ
ရာတွင် ညာဘက်ခြမ်းက ချောက်ဝမ်းဖြစ်လျက် ချောက်ဝမ်းတစ်ဖက်တွင်
တောင်နာမောင်းကြီးက ထိုးထွက်ကာဆီးလျက် ရှိပါသည်။

ကျောက်တစ်လုံးရွာနှင့် သိပ်မဝေးပါ။ ဝဲဘက်တွင် လူနှစ်ရပ်ခန့် လှူ
မြှောင်ကြီး ရှိနေ၏။ “ဓွေ” တွင် လူးအိုင်ကလေးတစ်အိုင် ရှိပါသည်။ အံ့မောင်
လူသုံးယောက်ပြုသောနေရာတွင် ဖျံမနိုင်နွယ်နှင့် ကျားမနိုင်နွယ်များရှိနေ
သော ဒီးဒူးနှင့် မျောက်ချောပင်၊ သပြေပင်၊ ဆီးဖြူပင်အချို့ ကြွသောင်းငါးရဲ့
များနှင့် အင်ပင်ပေါက်များ၊ ဖက်ကြီးချုံများ ရှိသည်။

အံ့မောင်ကို တောကောင်ကြီးဆွဲသွားသော ဖက်ကြီးချိုအနီးတွင် သွေးကွက်နှင့် လူခြေရာ၊ တောကောင်ကြီးခြေရာများကို တွေ့ရ၏။ လူဆွဲသွားရာတွင် စွတ်ကြောင်းကြီးဖြစ်နေသဖြင့် တောကောင်ကြီးသည် လူကိုပင် မနည်းဆွဲသွားရကြောင်း တွေ့ရ၏။

အံ့မောင်၏ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ကိုးလုံးကျည်များကို ဖက်ကြီးချိုဘေးလျှိုထဲမှ ပြန်လည်ရရှိကာ မောင်းချိုးကြည့်ရာ ကျည်နှစ်တောင့် မပစ်ရသေးဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျည်မထွက်ဘဲ ဘာကြောင့်ရှိနေသည်ကို အပြစ်ရှာကြည့်ရာ ဘယ်ပြောင်းရိုက်တံ "မောင်း" ပဲ့နေသည်ကို အံ့မောင် တွေ့ရပါ၏။ ဘာကြောင့်ပဲ့နေသည်ကိုမူ အထူးစဉ်းစားမနေတော့ပါ။ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကိုးလုံးကျည်ဖြင့် အဘယ်မှာ ပစ်ရပါမည်နည်း။

အံ့မောင်မှာ သူ့အလုပ်က သူ့ကို စီရင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သွေးစက်ကျရာအတိုင်း ခြေရာခံလိုက်ကြသည်။ မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေးက ဒသမ(၄၀၅) ဂျာမန်မော်ဇာ အမဲကြီးပစ်ခိုင်းဖယ်ကို အသင့်ကိုင်လာသည်။ မုဆိုးစောဘဲလူးက သျှားသား ဝှေးလေးကြီး အသင့်ပြင်ထား၏။

သွေးစက်စွတ်ကြောင်းနှင့် တောကောင်ကြီးခြေရာမှာ လျှိုမြောင်ထဲ ဆင်းသွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း သတိရှိရှိနှင့်လိုက်ခဲ့ရာ အံ့မောင်၏ စုတ်ပြတ်ကျန်ခဲ့သော ဘောင်းဘီစတစ်စ ဆူးချုံနှင့်ပြီကာ ကျန်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ - ဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ဖိနပ်မှာ တောစီးကင်းပတ်(စ်)ဖိနပ် ဖြစ်သည်။

ဦးဖဝေးက အထူးသတိထားရန် လက်ပြုရင်း လမ်းပြသူသုံးဦးအား ခြေသံလုံလုံနင်း၍ သစ်ပင်တစ်ပင်တက်ကာ နေစေသည်။ ထို့နောက် လျှိုထဲမှ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ဆောင်ပေါ်သို့ အလျင်အမြန် တက်လိုက်ကြသည်။

မှန်သည်။ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာမှ ဝုန်းခနဲထယ့်သွားသော ယင်မမဲရိုင်းများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် တောကောင်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နီးနေပြီကို သိလိုက်ရပါသည်။ ယင်းကြောင့် ရှေ့ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပစ်ကွင်းကောင်းသော ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ် တက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် သားစားတောကောင်ကြီးနေရာကို အတိအကျတွေ့ရှိပြီး "အပိုင်" လှံပစ်ရန်အတွက် ပစ်ကွင်းရှာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်မှာ နွားရိုင်းသွင်းချိန် ရောက်နေလေပြီ။

နေ့စွယ်လည်း ကျိုးသွားပြီဖြစ်၍ တောရိုက်ကလည်း မှိုင်းမှုန်လာသည်။ လောကကြီးတွင် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့လှသော အဖြစ်အပျက်များ ရုတ်တရက် ပေါ်လာပါလေသည်။

ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ် မရောက်မီကလေးမှာပင် "အာဂု - ဝေါင်း" ဟူသော တောကောင်ကြီး၏ မာန်သွင်းသံနှင့် အဝါတွင် အနက်လိုင်းအကျားကြီးများပြီး ကိုးတောင်နီးပါးခန့် တောကောင်ကြီးမှာ ကျောက်ဆောင်ကြီးထိပ်မှနေ၍ ဝေါခနဲ ခုန်ဆင်းလာပါသည်။

အလွန်လျင်မြန်သော မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေးက ဝါးလုံးထိုး (မုဆိုးပစ်) ဒသမ(၄၀၅) ရှိုင်ဖယ်ပြောင်းကို ထိုးကာ လေ့တ်ဆွဲချလိုက်ပါသည်။

"ခိုင်း ..."

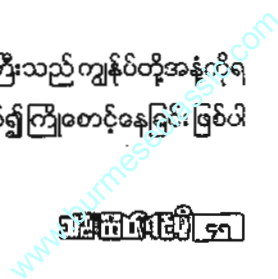
"ခိုင်း ..."

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးဖဝေးနောက်မှ ထပ်ဆင့်ကာ စပရင်းဖီး(လ်) ရှိုင်ဖယ်ဖြင့် သတ္တဝါနက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းကို ပစ်ထည့်လိုက်ရပါသည်။

မုဆိုးကြီး ဦးဖဝေး၏ ကျည်ဆန်ရော၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှိုင်ဖယ်ကျည်ဆန်ပါ စုပြုံဝင်သွားမှုကြောင့် တောကောင်ကြီးသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးအောက်သို့ တစ်ပတ်လည်ကာ ဗုန်းခနဲ ကျသွားပါလေသည်။

ကော်ဒိုက်ယမ်းအား (၅၀၀) ကျော် ပေါက်ကွဲသံနှင့် ယမ်းနံ့များ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

တကယ်တော့ - လူသားစား တောကောင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အနံ့ကို ရကာ သူ့ကအလျင် ကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်တက်၍ ကြုံစောင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝေးနားမှပြန်လာခြင်း အလှူအတန်း

ကျောက်ဆောင်ကြီးမှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်ကာ အပေါ်ဆုံးမှာ ချိုင့်ခွက်ကြီးဖြစ်
နေသဖြင့် ထိုသားစားသတ္တဝါကြီး ဝပ်နေသည်ကို မတွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ကျွန်ုပ်တို့ ပစ်လိုက်သော သားစားတောကောင်ကြီးမှာ တစ်ချိန်က
ကျွန်ုပ်တို့ပစ်ခဲ့သော "ငမိုး" ဟု အမည်ပေးလိုက်သည့်ကျားကြီးပင် ဖြစ်ပါ
သည်။

ဦးဖဝေးက သေနေပြီဖြစ်သော ထိုသတ္တဝါကြီး၏ညာဘက်ခြေထောက်
တစ်ဖက်မှ မည်းညိုနေသည့်ဒဏ်ရာကို ပြလိုက်သည်။

"ဒီကောင်ကြီး - အဲဒီဒဏ်ရာရတာ ဝိုင်စိန်တင်ပစ်လိုက်တာပဲ။ နာသွား
တော့ ချုံအောင်းပြီး အလစ်မှာ လူဆွဲစားနေတာပေါ့။ အခုမှပဲ ဖာတ်သိမ်း
သွားသကွာ"

အခုမှပင် အသက်ရှူရှောင်သွားသကဲ့သို့ လေပူကြီး မှတ်ထုတ်လိုက်
သည်။

ယင်းနောက် ဖက်ကြီးချုံသား ကုန်းကြောကလေးပေါ်တွင် လည်ပင်း
ပြတ်ကာ ဝိုက်ခွဲစားထားပြီး ပေါင်တစ်ချောင်းပါ စားထားသဖြင့် မြင်မကောင်း
အောင် ရှပ်အင်္ကျီပျက်နေသော အံ့မောင်၏အလောင်းကို တွေ့ရပါလေသည်။

အချိန်သိပ်မရှိတော့။ အံ့မောင်၏အလောင်းကို သူ့တပည့်များအား ဝါး
ကပ်လုပ် ထမ်းယူစေကာ ကျွန်ုပ်တို့ကမူ ကျွန်းပတ်ကျားငမိုးကြီးအား ဖျံမနိုင်
ကြီးများဖြင့်ချည်၍ ထမ်းယူရန် ပြင်လိုက်ကြရပါသည်။

တစ်လမျှ အချိန်ကြာသောအခါတွင် မျှင်ဝါးတောင် သစ်တောကြီးပိုင်း
တွင် မောင်ကြေးနှင့် ခြုံတုတ်တို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို တွေ့မြင်ရပါ
သတည်း။

➔ ၆၀၆

ရေပြင်ပေါ်အတိုင်း တောင်ပံခတ်နှုန်းမှန်မှန်ဖြင့် ပျံသန်းနေကြလေသည်။
သူတို့လိုမိသားစုနှင့်ပြည့်စုံသော အသိုက်အမြုံတစ်ခုတော့ သက်ပိုင်မျိုး
၏ဘဝအတွက် လိုချင်နေမိသည်။ မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးရဲ့မေတ္တာ
တရားတွေကိုလည်း ကြည်နူးခြင်းပီတိတွေနှင့် ခံစားနေလိုက်ချင်သည်။
ခုတော့ - မိသားစု၏အသိုက်အမြုံ၊ ဇနီးထွေးမှုအရသာ ငတ်မွတ်နေသည်မှာ
ကြာခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် - မိသားစုဘဝကို ပြန်လည်တမ်းတရင်း တန်ဖိုးထားနေ
ချင်မိသည်ကို သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် လောဘကြီးစွာ တွေးနေသည်။
သက်ပိုင်မျိုးသည် ငယ်ငယ်တုန်းက လမင်းကြီးထံမှာ "ထမင်းဆီဆမ်း
ရွှေလင်ပန်းနှင့် ထည့်ပေးပါ" ဟု ခဏခဏတောင်းခဲ့ဖူးသည်။ မျှော်လင့်ချက်
တွေနှင့်လည်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့ဖူးသည်။
ယခုအခါ သက်ပိုင်မျိုးသည် မတောင်းခံ၊ မလိုချင်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ
သောကများနှင့်အတူ ရောက်လာသည့် ဝေဒနာဆိုးကြီးကို လက်ဆောင်ရခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။
အချို့သော ဒုက္ခဝေဒနာဆိုးများကို သိမ်းဆည်းကာ မေ့ပျောက်ထား၍
ချနိုင်သော်လည်း ယခု လက်ဆောင်ရထားသော ဝေဒနာဆိုးကြီးကို သိမ်း
ဆည်းထားဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်သလို ချစ်ရသူ နေညိုညိုနှင့် ဘဝတစ်ခုကို
လက်တွဲထူထောင်ဖို့ကိုပင် တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေရလေပြီ။
သက်ပိုင်မျိုးသည် ကျန်းမာရေးအသိ နည်းပါးခဲ့၍ အရက်သောက်ခြင်း
သည်ဦးနှောက်နှင့်အာရုံကြော ထိခိုက်မှုမျိုးယွင်းသောရောဂါ၊ ခဆေးလိပ်စွဲမြဲ
စွာ သောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါ၊ လိင်အပျော်အပါး
ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ခုခံကျဆင်းမှုရောဂါ...။
ထိုရောဂါဆိုးများသည် သက်ပိုင်မျိုးဘဝအား ရက်စက်စွာ ဖျက်ဆီးခဲ့
ကြသလို စိတ်ဓာတ်အားတွေလည်း တစ်ချိန်နှင့် လုံးပါးပါးခဲ့ရလေသည်။
အပြစ်ကင်းစင် သန့်ရှင်းလွန်းသော တစ်ချိန်တုန်းက ကလေးငယ်ဘဝ
တို သက်ပိုင်မျိုး ပြန်လည်တွေးမြင်မိလေသည်။

ရှမ်းခြူးဖ

တောင်တန်းကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် မြေတစ်ကောင်လို
ရစ်ရွေးစီးဆင်းနေသော ရွှေလီမြစ်၏ ကမ်းပါးယံထက်ဝယ်
ပင်လုံးညွတ်မျှ ပွင့်နေကြသော ချယ်ရီပန်းပင်တို့၏ကြား
သို့ တဖွဲခွဲရွာနေသည့် မိုးစက်ဖြူဖြူတို့ကြောင့် လှချင်တိုင်း
လှနေသည့် သဘာဝပန်းချီကားကြီးတစ်ခုလို လှမ်းမြင်ရ
သည်မှာ စိတ်အမောဝေဒနာတို့ ပြေလျော့စေမိသည်က
အမှန်။
သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် ဗန်းမော် - နမ့်ခမ်း ကား
လမ်းမကြီးအတိုင်း အတော်ဝေးဝေးသို့ ခြေကျင်လျှောက်
ခဲ့ရသဖြင့် နဖူးမှာ ရွေးစကလေးများပင် စိုလာတော့သည်။
ထိုအချိန်မှန်ဇျော့ဇျော့အလင်းရောင်များဖြင့် နေဝင်
ဆည်းဆာဖြစ်လာချိန်မှစ၍ ကျင်မှငှက်ကလေးများသည်
လည်း သူတို့၏ အသိုက်အမြုံများရှိရာဆီသို့ ရွှေလီမြစ်

သက်ပိုင်မျိုး၏အဖေက နိုင်ငံဝန်ထမ်း သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနမှ လျှပ်စစ် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်သည်။ အဖေ တာဝန်ကျရာ နမူတူ၊ ဘော်တွင်းမှာ မိသားစု တွေနှင့်အတူ လိုက်ပါနေထိုင်ရင်း ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။

သက်ပိုင်မျိုး ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့သော်လည်း ကျောင်းဆက်မတက် တော့ဘဲ သူ့အဖေတာဝန်ကျသည့်ရုံးမှာပင် ရုံးအကူစာရေးအဖြစ် အလုပ်ဝင် ခဲ့သည်။

သက်ပိုင်မျိုး၏မိဘများသည် တိုက်နှင့်ကားနှင့် နေနိုင်သူများ မဟုတ် ပေ။ လခစားဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏မိသားစုဖြစ်သည်။ စားဝတ်နေရေး မနည်း လုံးပန်းနေကြရသည်။ သားသမီးများကို တင့်တောင့်တင့်တယ် လှတန်းစေ နေနိုင်ရေးအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာများ အမွေမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ သားသမီးများ အတွက် အတန်းပညာရေးပင် နှုတ်ဖြင့် ကူညီစောင့်ရှောက်ကာ အမွေပေးနိုင် ခဲ့လေသည်။

လမင်းလည်း လမင်း၏အလင်းရောင်ရှိသလို ဖယောင်းတိုင်လည်း ဖယောင်းတိုင်၏အလင်းရောင်တော့ ရှိနေသည်ကို သက်ပိုင်မျိုး ကောင်းစွာ နားလည်ပါသည်။ အခု သူ့အဖေ အသက်အရွယ်ရလာသည်နှင့် ကျန်းမာရေး ပြောင်းလဲမှုသည် အနည်းနှင့် အများဆို သလို တွေ့ကြုံလာရမည်ကို သက်ပိုင်မျိုး နားလည်လာသည်။ မိသားစုစားဝတ်နေရေးကို စဉ်းစားမိသည်။ အဖေ၊ အမေကို ပြန်လည်ပြုစု ကျွေးမွေးလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုသည်မှာ တကယ်တမ်း အား ကိုးရသည်မဟုတ်ပေ။ ရာထူးရှိမှ အမျိုးတော်၊ ငွေရှိမှ ခေါ်ချင်ပြောချင်ကြ သည်။ ဒါကို သက်ပိုင်မျိုး နားလည်သည်။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်လုပ်မှ ကိုယ်ရမည်ကို သိသည်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆက်မတက်ဘဲ သူ့အဖေတာဝန် ကျရာရုံးမှာပင် အလုပ်စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုံးအကူစာရေးအဖြစ် လုပ်သက် သုံးနှစ်အပြည့်တွင် အဖေဖြစ်သူ ဦးမြမောင်လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့ရသည်။ အဖေဆုံးပါးပြီးနောက် အမေ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာပင် သားသမီးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အိမ်

ထောင်ပြုကြပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထူထောင်နေကြရသဖြင့် မိသားစုအလိုက် အမြဲသည် တဖြည်းဖြည်းပြိုကွဲ၍ တစ်ယောက်တစ်နေရာဆိုသို့ ရောက်ခဲ့ ကြရတော့သည်။

သက်ပိုင်မျိုးကိုယ်တိုင်လည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို တွေးမမျှော်ရင်း သတ္တုတွင်းဌာနအလုပ်မှထွက်ကာ ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ် ကြသော မိုးကျော်၊ အောင်မင်း၊ ချာလီတို့နှင့်အတူ အလုပ်ကို ကြီးစားရိုးသား ဖူဖြင့် ငွေကို ရှာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ နယ်စပ်ဒေသ၊ မူဆယ်မြို့ကို ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မူဆယ်မြို့တွင် "အားမာန်ဆောက်လုပ်ရေးအဖွဲ့" အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးမိုးကောင်းနှင့်တွေ့ဆုံကာ လက်သမားအလုပ်၊ ပန်းရန်အလုပ်များတွင် အလုပ်ရကြသည်။ ဦးမိုးကောင်း၏လုပ်ငန်းဖြင့် အကူအညီပေးသော ကျေး ဇူးနှင့်ပင် ထိုအဖွဲ့မှာ သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် လက်သမားလက်ထောက် ဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ရလေသည်။

သုံးနှစ်ခန့်လုပ်သက်ရလာသောအခါ မူဆယ်ခရိုင်၊ နမ့်ခမ်းမြို့နယ်၊ မာန် တပ်ကျေးရွာအနီး "ရွှေလီရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်း" တွင် "အေးရှားဝေါလ် တုမ္ဗင်" မှ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွင် အင်ဂျင်နီယာဦးအုန်းဖြင့်၊ အင်ဂျင်နီယာဦးကျော်တင့်တို့၏ကြီးကြပ်မှုအောက် တွင် အားမာန်လက်သမားအဖွဲ့ လက်ထောက်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အဖြစ် မာန်တပ်တောင်ပေါ်တွင် အလုပ်စခန်းချပြီး နှစ်ဖြင့်ချိ၍ လက်သမား လုပ်ငန်းများ လုပ်ကြရတော့သည်။

တောတောင် လျှို့ဝှက်မြောင် ချောက်ကမ်းပါးအထပ်ထပ်ကြားတွင် နေပူမိုး ခွာမရှောင်၊ နေစဉ်ရက်ဆက် အလုပ်လုပ်နေရသူတွေမို့ ငှက်ဖျားနှင့် မကင်း နိုင်တော့ပေ။

သည်တော့ ...
ဖျားသူဖျား၊ နာသူနာ။
ဆေးသောက်သူသောက်။

ဆေးရုံရောက်သူရောက်၊ ကြောက်သူကြောက်၊ ပျောက်သူပျောက်၊ ပြန်သူပြန်၊ ကျန်သူကျန်။

သည်လိုနှင့် ရွှေလီရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာများ အမြန် ပြီးပြတ်အောင်မြင်ပြီး လုပ်ငန်းအပ်နှံင်ရေးအတွက် ရှိတဲ့လူအင်အားနှင့် ကြီး ပမ်းလုပ်ဆောင်နေသည့်ကြားမှာပင် သက်ပိုင်မျိုးနှင့်အတူလာ သူငယ်ချင်း မိုးကျော်နှင့် အောင်မင်းတို့လည်း အနိစ္စသဘောအရ သေရွာသို့ ပါသွားကြ လေပြီ။

သက်ပိုင်မျိုးသည် အအေးဒဏ်နှင့် ငှက်ဖျားရန်ကို ကြိုတင်ကာကွယ် သည့်အနေဖြင့် အရက်ကို သောက်သည်။ စိတ်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး ဆေးပြား တွေကိုလည်း မကြာမကြာသောက်သည်။ ဆေးလိပ်ကိုတော့ အရင်ထဲမှ ကြိုက်နှစ်သက်သူမို့ အချိန်တိုင်းသောက်သည်။

မကြာပါ။ သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် အဆုတ်ရောဂါဖြစ်လာသည်မို့ ဟိုလူပြော၊ သည်လူပြော ဆေးမြီးတိုများ၊ သောက်ဆေးများဖြင့် ရောဂါကို ရပ်တန့်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ရက်လကြာလာသည်နှင့် နာတာရှည်ရောဂါသည် ဘဝကို ကူးပြောင်းလာသည်မို့ သူ့ဆရာ ဦးမိုးကောင်းက ဆေးခန်းတွေပြု ဆေးရုံမှာတင် ကုသမှုမျိုးစုံဖြင့် အချိန်တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့သော်လည်း ရောဂါက သက်သာခြင်းမရှိခဲ့။

“ဆရာ”

“ပြောလေ - မင်းတစ်ခုခုပြောချင်နေတယ်ဆိုတာ ဝါစိတ်မှာ ခန့်မှန်းနေ ပိတယ်”

“ဒီလိုပါ - ဆရာ၊ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် တည်နေသရွေ့ဘယ် သူ့ကိုမှမပြောဘူးလို့ စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ထားပေမယ့် ဟောဒီရွှေလီမြစ်ကြီးကို မြင်တွေ့နေသမျှ ကျွန်တော် မပြောဘဲနေလို့မရဘူး - ဆရာ၊ ကျွန်တော့်တို့ တစ်ယောက်တည်းသမားလို့ ဆရာမြင်နေပေမယ့် တကယ်တော့ ကျွန်တော့် မှာလက်ထပ်ထားပြီး အတူမပေါင်းရသေးတဲ့ ချစ်တဲ့သူ ဇနီးမယား ရှိနေတယ် ဆရာ”

“ဘာ - မင်းမှာ လက်ထပ်ထားတဲ့သူရှိတယ် - ဟုတ်လား”

ဦးမိုးကောင်းအား ခပ်ဝေဝေကလေးကြည့်ရင်း သက်ပိုင်မျိုး ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံလိုက်သည်။ ထင်မှတ်မထားသောစကားမျိုးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဦးမိုးကောင်း အံ့သြနေမိသလို အကြည့်စူးစူးနှင့် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောခဲ့သေးတာက အကြောင်းရှိနေလို့ပါ - ဆရာ၊ ခုတော့ - ပြောရတော့မယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော် တသေလူဖြစ်နေပြီ - ဆရာ”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူနာမည်က နေညိုညိုတဲ့၊ သူ လည်း ကျွန်တော့်လို တစ်ယောက်တည်းသမားပဲ။ ဘဝတူတွေချင်းမို့ ရင်းနှီး လွယ်ပြီး သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြတယ် - ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ - နှစ်ဦးအတူနေဖို့ရည်ရွယ် ချက်တွေ ရှိကြပေမယ့် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ စီးပွားရှာကြမယ်၊ အဆင်ပြေ နိုင်မယ့်အချိန်ကျမှ နှစ်ဦးအတူနေကြဖို့ ကတိပြုထားကြတယ် - ဆရာ၊ သူ လည်း ကျွန်တော့်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး - ဆရာ”

သက်ပိုင်မျိုးပြောနေသောစကားသံတို့က ဝမ်းနည်းသံပါနေသည်ကို ဦးမိုးကောင်း သတိထားမိပုံရသည်။ သက်ပိုင်မျိုးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့် ဖိလေသည်။ ဝန်းမော် - နမ့်မိန်းကားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မိုးခွဲခွဲတို့က မှန် ခိုင်းစွာ ရွာနေဆဲ။

ဦးမိုးကောင်းကို သက်ပိုင်မျိုးက စကားဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် - နမ္မတူဘော်တွင်းမှာ ဝန်ထမ်းဘဝနဲ့ရှိနေတုန်း အဖေက ဆုံးပါ။ အမေက မျက်စိကွယ်ဆိုတော့ ရတဲ့လစာနဲ့ကလည်း မလောက်တော့ အလုပ်ကထွက်ပြီး မန္တလေးခေတ်ပေါ်တီးဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဂစ်တာအတီးသမား တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နှစ်နှစ်လောက်လုပ်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ငွေကြေးက ထင်သလောက်မရတာနဲ့ ကျောက်ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ မိုင်းရှူးဘက်ကို ကြိုး

အတားတွင်းတူးသမား လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ လောပန်းက ကျောက်တစ်လုံး ပွင့်တာနဲ့ဘောက်ဆူးပေးတဲ့ငွေ့နဲ့လုပ်အားခရတာနဲ့ပေါင်းပြီးအမေ့မျက်စိကို အလင်းပြန်ရအောင် ဆေးကုပေးနိုင်ခဲ့တယ် - ဆရာ။ စုတစ်ခါတော့ ယုတ်စား ယိုယွင်းနေတဲ့ အမေ့အိမ်ကလေးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဒီမူဆယ်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာပါ - ဆရာ”

ပြောရင်းမှပင် မျက်ရည်စက်တို့က သက်ပိုင်မျိုးပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည်။ တစ္ဆေစိုင်းကလည်း ခပ်သဲသဲရွာချလာသည်။ ကျဆင်းလာ သည့် မျက်ရည်စက်များက မိုးခွဲတို့နှင့် အပြိုင်အဆိုင်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဦးမိုးကောင်းက သက်ပိုင်မျိုးကြည့်ရင်း ကိုယ်ပွားခံစား၍ ပြောလိုက် သည်။

“အားမဝယ်ပါနဲ့ကွာ။ လိုတာရှိ ပြောပါ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီဆောင် ရွက်ပေးရမှာပေါ့”

“ဆရာရဲ့စေတနာကိုလေးစားပါတယ် - ဆရာ။ တစ်ခုတော့ တောင်းဆို ပါရစေ - ဆရာ”

“ပြောလေ” ဟု ဦးမိုးကောင်းက ကြည့်ရင်းမေးသည်။

သက်ပိုင်မျိုး ဘာမှမပြောနိုင်သေးဘဲ သက်ပြင်းအခါခါချကာ အားယူ နေသည်။ ပြီးမှ -

“တကယ်လို့ လူ့လောကထဲကနေ ကျွန်တော် ထွက်ခွာသွားရပြီဆိုရင် မူဆယ်မြို့ပေါ်က ငွေကြယ်ပွင့်ကုန်မာဆိုင်မှာ ကျွန်တော်အကြွေးယူထားတာ နှစ်သိန်းကျော်ရှိတယ် - ဆရာ။ လက်ရှိအလုပ်သမားတွေကို လုပ်အားခပေး ဖို့ ကျန်နေတာက လေးသိန်းကျော်၊ ဒီအကြွေးတွေကို ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ရှင်းပေးပါ - ဆရာ”

“ဒီငွေစာရင်းကိစ္စတွေက မင်းလစဉ်စာရင်းရှင်းတမ်းလုပ်ပြီးတိုင်း တင် ပြစာရင်းအရ ကျသလောက်ငွေ ငါ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်လေ။ ဘာကြောင့် ဒီအကြွေးစာရင်းက ဆပ်ဖို့ကျန်နေရတာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ။ ဒီကိစ္စ အနည်းငယ်ပြောပါရစေ - ဆရာ။ နားနဲ့ ခနား၊ ဖဝါးနဲ့နားပါ - ဆရာ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ နေညိုညို ဈေးအရောင်းအဝယ် လုပ်ဖို့ငွေရှစ်သိန်း ဆရာ့ကို အသိမပေးဘဲ ကျွန်တော် ပေးခဲ့ပါတယ် - ဆရာ။ ပြီးတော့ ...”

သက်ပိုင်မျိုး စကားကို ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ကြိုးမိန့်ကျတရားခံတစ်ဦးလို ခေါင်းငုံ့ထားသည်။ ခဏအကြာမှ ပြန်ပြောသည်။

“ပြီးတော့ - ဆရာ့အလုပ်ထဲမှာ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပဲ ကျွန် တော် နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီပေမဲ့ - အဖေ့ကို အမှတ်ရတာရယ်၊ အမေ့ကို သတိရ ထာရယ်၊ ချစ်ရသူ နေညိုညိုနဲ့ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ကိစ္စတွေ စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ် ညစ်စိတ်ခတ်ကျ၊ စိတ်တွေလေလွင့်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်၊ အရက်သောက်၊ လေလွင့်နေတဲ့စိတ်တွေ ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး စိတ်ငြိမ်ဆေးပြားတွေဝယ်သောက် ခဲ့ပါတယ် - ဆရာ။ ကျွန်တော်ဝယ်သောက်နေတဲ့ ဆေးပြားတွေက တကယ် တော့ စိတ်ကြွမှုယစ်ဆေးပြားတွေဖြစ်နေတာကြောင့် အခု - ကျွန်တော့်မှာ နှုတ်ဆေးဝါးပါ သုံးစွဲသူဖြစ်နေပြီ - ဆရာ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ - မင်းအဖြစ်က”

ဦးမိုးကောင်းက စကားကို ရှေ့ဆက်ပြောမည်လုပ်ပြီးမှ ပြောမထွက်ရက် တော့ပါ။

သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် မျက်ရည်စတွေနှင့် အမှန်တကယ်ကြေကွဲနေ ထာ တွေ့ရသဖြင့် သနားနေမိသည်။

သက်ပိုင်မျိုးက ရိုသေသောအမူအရာဖြင့် ဦးမိုးကောင်းကို ကြည့်ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးပါ - ဆရာ”

ဦးမိုးကောင်းသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ကတိပေးလေသည်။

သက်ပိုင်မျိုး၏မျက်ဝန်းတွင် ဝမ်းသာမျက်ရည်စတွေ တွဲလွဲခဲ့နေတော့

သည်။

ဦးမိုးကောင်းနှင့် သက်ပိုင်မျိုးသည် ကချင်ပြည်နယ်၊ မနပ်န်းကြီးရွေး
လမ်းရွာတံတားမှသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက်လာရာမှ နန်းခမ်းရွှေလီ
မြစ်ကူးကြီးတံတားပေါ်သို့ ရောက်လာတော့၏။

နန်းခမ်းရွှေလီမြစ်ကူးကြီးတံတားအောက်မှာတော့ ရွှေလီမြစ်ရေစီး
ကြောင်းက ကြမ်းတမ်းစွာ တဝေဝါစီးဆင်းနေဆဲ။

သက်ပိုင်မျိုးသည် ရွှေလီမြစ်ရေပြင်ကို မျှော်ကြည့်ရင်း မိမိဘဝက ကြမ္မာ
ကို အတွေးပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ ဆေးလိပ်ကြောင့်လား၊ အရက်ကြောင့်
လား၊ လိင်အပျော်အပါးကြောင့်လား၊ စိတ်ကြွဆေးပြား သုံးစွဲမှုကြောင့်လား
မဆုံးဖြတ်တတ်။ မိမိခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာ စွဲကပ်ဝါးမျိုးနေပြီဖြစ်သော ရောဂါ
ဆိုးကို အံ့ကြိတ်ပြီး တင်းခံနေရသော်လည်း ရောဂါအကြောင်းကို သက်ပိုင်မျိုး
သိနေပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ရော၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာပါ သိသိသာသာ ကျဆင်း
ဆုတ်ယုတ်လာသည့် ရုပ်လက္ခဏာများကို ကြည့်ရင်း အတွေးစကိုဖယ်ထုတ်
ကာ ကွေ့ကောက်ကာ စီးဆင်းနေလျက် နှစ်နိုင်ငံ နယ်စပ်မျဉ်းဖြစ်နေသော
ရွှေလီမြစ် ဟိုဘက်ကမ်းဆီသို့တိုင် လှမ်း၍ ကြည့်နေမိသည်။ အမြင်တွေ့တာ
ဝေဝါးနေသည်။ စိတ်က မွန်းကျပ်နေဆဲ။

ထိုစဉ် ဦးမိုးကောင်းက သက်ပိုင်မျိုးအား မေးသည်။
“ဟိုတစ်လောက မူဆယ်ဆေးရုံမှာ ဆေးစစ်ကြည့်သေးတယ်ဆို၊
ဆရာဝန်ကြီးကို မင်းရောဂါအခြေအနေ မေးကြည့်သေးလား”

ဦးမိုးကောင်းက ကရုဏာသက်စွာဖြင့် တိုးညှင်းစွာ မေးသော်လည်း
ဦးမိုးကောင်း၏စကားသံတို့က သက်ပိုင်မျိုး၏ရင်ထဲဝယ် ငလျင်တော်လဲဆံ
တစ်ခုကဲ့သို့ တုန်ဟည်းသွားသလို၊ ဖျတ်ခနဲ ထိတ်လန့်စွာ ဖြစ်မိလေသည်။
ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားနှင့်မောနေသော စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထားပြီးမှ ပြော
သည်။

“အဲဒီဆေးစစ်တဲ့နေ့က ဓာတ်ခွဲခန်းဆရာဝန်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ ကျွန်တော့်
ရောဂါကို အသိပေးလိုက်ပြီ”

“ဟေ - အေး - ဘာရောဂါတဲ့လဲ”

ပြီးတော့ - ဆက်ဆံရေးတွေ
ပြောင်းပြီး ပိုင်းပယ်ခံရမှာကို
ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပဲ
ဆရာ။ ဒါတွေတွေ့ပြီး စိတ်
ဓာတ်ကျလာလို့ ထွက်ပေါက်
ရှာတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်ထဲမှာ
အရက်သောက်ချင်သောက်၊
ဆေးချချင်ချ၊ ဆေးပြားသုံးတဲ့အခါ
သုံးနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် အရက်
သမားဘိန်းစားဖြစ်နေပြီ - ဆရာ။

သက်ပိုင်မျိုး၏မျက်နှာမှ အပျော်အပြုံးကို ဦးမိုးကောင်း မျှော်လင့်မိသော်
လည်း စိုးရိမ်သောက အငွေအသက်ကိုသာ တွေ့နေရသည်။

သက်ပိုင်မျိုးသည် ရင်ထဲမှ မျိုသိပ်၍ မရတော့သော ပင့်သက်မောတစ်
ချက်ကို အားတင်းကာ ကြေကွဲမှုအဖြစ် ငိုရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ကျွန်တော့် - ကျွန်တော့် - သွေးထဲမှာ အိပ်ချို၊ အိုင်၊ ငွီ ပိုး တွေတယ်တဲ့
ဆရာ။ အဲဒါကို သေချာအောင်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်သလိပ်နဲ့ သွေးကို ထပ်ပြီးစစ်
ကြည့်တော့ အိပ်(စ်)ရောဂါက ကျိန်းသေသွားပြီလို့ ဆရာဝန်ကြီးက ပြော
တယ် - ဆရာ - အဟီးဟီး - ဟင်”

စကားအဆုံးမှာ သက်ပိုင်မျိုးသည် အားရပါးရ ငိုချလိုက်၏။ မျက်ရည်
များလည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။ ယခုအချိန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ရှိသမျှ
အသွေးအသားတွေ မြူမှုန်ကလေးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲပြီး ပျောက်ကွယ်
သွားလျှင် ကောင်းလေစွဟု တွေးမိလေသည်။

ဦးမိုးကောင်းက စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ပြောသည်။

“အိပ်(စ်)ရောဂါရယ်လို့ ဖြစ်ရလေကွာ...”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ။ အဲဒါကြောင့် - သေမယ့်ရက်နီးနေပြီဆိုတာသိလို့ ဆရာနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောချင်လို့ မန်ဝိန်းကြီးချေးကနေ ဒီနမ့်ခမ်းရေလယ်ကျွန်းဘုရားလေးကို ဝင်ဖူးချင်လို့ ဆရာနဲ့အတူ ခြေကျင် လျှောက်လာတာပေါ့ - ဆရာ”

သက်ပိုင်မျိုးသည် ပြောချင်သောစကားများကို ပြောပြီးပြီမို့ ကျေနပ်ပုံ ရှိသည်။ သူ၏အကြည့်များသည် “အတုလမာန်အောင် ရန်အောင်မြင် ပြည် တော်အေးဘုရား” ရေလယ်ကျွန်းစေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ရွှေလီ မြစ်ရေပြင်ပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

အထက်အရပ်မှ ကွေ့ကောက်စီးဆင်းလာသော ရေစီးကြောင်းသည် မြစ်ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်း ဆက်သွယ်ထားသော ဗန်းမော် - နမ့်ခမ်း ရွှေလီမြစ်ကူးတံတားကြီးအောက်မှ တဖွဲ့တဖွဲ့နေသော မိုးစက်မှုန်တို့နှင့်အတူ အောက်အရပ်သို့ စီးဆင်းနေလျက်ပင်။ မြစ်ပြင်နှင့် မိုးစက်မှုန်တို့၏အလှကို သက်ပိုင်မျိုးကြည့်ရင်း မခံစားနိုင်တော့ပြီ။

လေတဖြူးဖြူး ဖုန်ခနဲ ဆောင့်တိုက်လိုက်သောကြောင့် လေနှင့်အတူ ဖါလာသော မိုးရေစက်တို့က ဦးမိုးကောင်းနှင့် သက်ပိုင်မျိုးတို့အပေါ်ပို၍ သွား လေသည်။ အေးမြမြအထိအတွေ့တို့ ရရှိသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ရင်ထဲက အပူများကို ငြိမ်းအေးမှု ပေးနိုင်စွမ်းမရှိပေ။ အပျော်အပါးအပေါ် သတိတစ် ချက် လွတ်သွားပြီး ကျူးလွန်မိသော အဖြစ်၏ အမွေဆိုးရောဂါက သေမင်း နိုင်ငံဆီ ခေါ်မည့်နေ့ရက်ကို လက်ချိုးရေတွက်ရင်း သက်ပိုင်မျိုးမမျှာ ခံစားရ ခက်နေမိတော့သည်။

ဦးမိုးကောင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ သက်ပိုင်မျိုးကမူ သူ၏ ရင်ထဲက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဦးမိုးကောင်းအား ပြောလိုက်တော့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီနယ်မြေကနေ ထွက်ခွာသွားတော့မယ် - ဆရာ။ ကျွန်တော် အစ်မတွေရှိတဲ့ အမရပူရမြို့နယ်ထိက ရေဘုတ်ရွာကလေးမှာ ကျွန်တော်

တတ်မြုပ်တော့မယ် - ဆရာ။ ကျွန်တော်အဖြစ်ဆိုးတွေကို ကျွန်တော့်ချစ်သူ နေညိုညိုပသိစေချင်ဘူး။ သူသိရင်ခံစားနေရမှာကို ကျွန်တော် မလိုလားဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော်အပေါ် အထင်လွဲမှားစွာနဲ့ မုန်းသွားတာကိုပဲ ဖြစ်စေချင် တယ် - ဆရာ”

သက်ပိုင်မျိုးရင်ထဲမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာပြီးမှ စကားကို ဆက် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာစွဲကပ်နေတဲ့ရောဂါကိုလည်း နေညိုညိုတစ်ယောက် ပသိစေချင်သလို မူဆယ်မြို့ပေးက သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေလည်း မသိစေ ချင်ဘူး - ဆရာ။ ကျွန်တော် ရှက်တယ်။ လူကြားထဲ မသွားဝံ့ဘူး - ဆရာ။ ပြီးတော့ - ကျွန်တော့်ကို အရက်သမား၊ စေးသမား၊ ဘိန်းစား၊ မိန်းမပေပူ၊ ကလေးကရေသမားတစ်ယောက်လိုဖြစ်ကြမှာ။ ပြီးတော့ - ဆက်ဆံရေးတွေ ပြောင်းပြီး ဝိုင်းပယ်ခံရမှာကို ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပဲ - ဆရာ။ ဒါတွေတွေ့ ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျလာလို့ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့အနေနဲ့ အလုပ်ထဲမှာ အရက် သောက်ချင်သောက်၊ စေးချချင်ချ၊ စေးပြားသုံးတဲ့အခါ သုံးနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် အရက်သမားဘိန်းစားဖြစ်နေပြီ - ဆရာ”

သက်ပိုင်မျိုးသည် ဦးမိုးကောင်းနှင့် ထိုင်ပြီးစကားပြောနေရင်းက ဖျတ် ခနဲ ထ၍ရပ်လိုက်သည်။ ဦးမိုးကောင်းအား ကျောပေး၍ ကြိုးတံတားပေါ်မှ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် လာခဲ့ပြီး ရွှေလီမြစ်၊ နမ့်ခမ်းဘက်ကမ်းပါးယံ သို့ရောက်မှ ခေတ္တနားကာ နောက်သို့လှည့်ပြန်ကြည့်မိသောအခါ မိုးရေစက် တို့ကြားမှ ဝိုးတဝါးမြင်တွေ့နေရသော “အတုလမာန်အောင် ရန်အောင်မြင် ပြည်တော်အေးရေလယ်စေတီဘုရား” အား မတ်တတ်ရပ်၍ လက်အုပ်မိုး မှိုနိုးရင်း ဆုတောင်းနေလေသည်။

“ဖြစ်လေရာသဝတိုင်း သည်လိုရောဂါဆိုးကြီးနှင့် ကင်းဝေးပြီး စိတ်ချမ်း သာ ကိုယ်ကျန်းမာ နေရပါလို၏ဘုရား”

ဟုဝမ်းနည်းကြေကွဲသံဖြင့် ဆုတောင်းသံပြုနေသော သက်ပိုင်မျိုးသည် စိတ်မချမ်းမမြေ့ဖွယ်အမှုအရာဖြင့် ဝန်းမော် - နမ့်ခမ်းကတ္တရာခင်းလမ်းမကြီး

အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားတော့သည်။ ကျလာသောမျက်ရည် တို့က မိုးရေစက်တွေနှင့်အတူ စီးကျရင်းရှိနေပြီး အေးမြသောမိုးရေစက်တို့ သည် ပူနွေးသောဝေဒနာမျက်ရည်များနှင့်ရောကာ ပါးပြင်ပေါ်၌ စီးကျနေဆဲ။
ဦးမိုးကောင်းမှာလည်း သက်ပိုင်မျိုးနောက်သို့ ထ၍ လိုက်သွားလေတော့ သည်။

ဦးမိုးကောင်းအတွက်တော့ သက်ပိုင်မျိုးအကြောင်းသည် သူ့တစ်သက် မမှနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးမိုးကောင်းထံသို့ သက်ပိုင်မျိုး လက်သမားလုပ်ငန်းစ.ဝင်ရိုက်က မိခင် ကို လုပ်ကျွေးနေသော လူငယ်တစ်ယောက်အဖြစ် သိရသည်မှီ ဦးမိုးကောင်း ဝမ်းသာမိ၍ သာဓုခေါ်မိသည်။

မူဆယ်ဒေသသည် မြန်မာ-တရုတ်နယ်စပ်ဖြစ်သည်ကြောင့် လူမျိုးစုံ သည်။ အပေါင်းအသင်းစုံသည်။ အလုပ်မျိုးစုံသည်။ သည်ဒေသကို အလုပ်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ အလည်အပတ်ဖြစ်စေ ရောက်လာကြတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အမျိုး သား၊ အမျိုးသမီးလူငယ်တွေ မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှ လွတ်လပ်စွာ နေခွင့် ရှိလာသည်နှင့် ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ကြတော့သည်။ ဓေတကာလအရ ဝင်ငွေထွက်ငွေမမျှလို့ စားပတ်နေရေး အဆင်မပြေမှုတွေ ကြုံလာတဲ့အခါ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့အနေနဲ့ ငယ်ရွယ်သူ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး သူသူငါငါ ငွေရလွယ်သည်အလုပ်ကို လိုက်လုပ်ကြသည်။ ရလာတဲ့ငွေနဲ့ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်၊ ဂိမ်းဆိုင်၊ ကာရာအိုကေဆိုင်၊ အင်တာနက်ဆိုင်၊ ဘီယာအရက်ဆိုင်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး မျိုးစုံရတဲ့နေရာ တွေမှာ သွားလာကြသည်။

အလုပ်ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး ဆေးပြားသုံးစွဲတာ၊ ဘီယာအရက်သောက်တာ၊ ဘိန်းရှူဆေးချလုပ်တာ၊ လိင်အပျော်အပါး လိုက်စားတာတွေ စသည့် အလွဲ သုံးတာတွေဖြစ်လာတော့ လူမှုကျင့်ဝတ်စည်းကမ်းတွေ ပျက်ပြားပြီး ကိုယ့် စိတ်ကိုယ် မနိုင်သူများ ပျက်စီးကြရတော့သည်။

ထိုသူများထဲတွင် သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် ပါဝင်ခဲ့လေသည်။ ဦးမိုး ကောင်းသည် သက်ပိုင်မျိုး၏ကျန်းမာရေးကို ဂရုတစိုက် ကြိုးစားပြီး ဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေမှာ ငွေအကုန်စုံ ကုသပေးသော်လည်း ဧရာဂါသက်သာမှု မရှိ သောအခါ သက်ပိုင်မျိုး၏ စိတ်ဆန္ဒအရ အမရပူရမြို့နယ်၊ ဧရာဘုတ်ရွာရှိ သူ့ အစ်မကြီးထံသို့ ပင်ကားငှား၍ ပို့လိုက်လေ၏။

ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသောအခါ သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် သူ့အစ်မကြီး အိမ်တွင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရလေ တော့သည်။ ဦးမိုးကောင်းလည်း သက်ပိုင်မျိုးမရှိတော့မှ အတွေးစုတို့ ဝင်လာ တော့သည်။

“တန်ဖိုးရှိလှ လူ့ဘဝ၊ မူးယစ်ကင်းစင် ကျန်းမာမှ”
ဆိုသည်ကို သက်ပိုင်မျိုးတစ်ယောက် အသိမဝင်ခဲ့သည်လား၊ သတိ မမြင်ခဲ့သည်လား၊ စုတော့ - သိပ်မှားခဲ့ပြီ၊ နောက်ကျသွားပြီ၊ ဦးမိုးကောင်း ဆက်၍ တွေးမိပြန်သည်။

“မူးယစ်ဆေးမှန်သမျှ ဆိုးကျိုးကိုသာ ပေးတတ်သည်”
ဟူ၍သာ တွေးမိရင်း ရင်ထဲမှ ပင့်သက်တစ်ရိုက် ချမိတော့သည်။

➔ ဧရာဘုတ်သား ခြင်္သေ့စီး

လူတစ်ကိုယ် မိတ်ဆွေဖြစ်နေလော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ လျှော့ခြားခန်းကြွယ်လောမိတ်ဆွေ
ဗူးတုံဗူးတုံဖြစ်နေလောတင်ပါ မိတ်ဆွေချစ်ချမ်းရာ
အောင်လမ်းတစ်ခုပဲလို့ ..

“ဆရာ - ဒါ - ကျွန်တော့်ဇနီး - မဖြူပြာပါ”

ကိုကိုမောင်က ဇနီးသည် ဖြူပြာအား စိတ်ရောဂါ
အထူးကုဆရာဝန် ဒေါက်တာမြင့်ဇော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး
သည်။

“အေးဗျာ - မဖြူပြာအကြောင်းကို ဒီက ကိုကိုမောင်
ပြောပြထားလို့ အကြမ်းဖျင်းတော့ သိထားပါပြီ။ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင်အသေးစိတ်မေးကြည့်ချင်လို့ဒီနေ့လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် - ထိုင်ပါဦး”

နေရာမှာ အင်းစိန်လမ်းသစ်လမ်းပေါ်ရှိ ခြံဝင်းကျယ်
ထဲကတစ်ထပ်တိုက်ပုလေးမှာ ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာမြင့်ဇော်
က ဧည့်ခန်းကို တစ်ချက်စေ့ဝဲကြည့်ကာ ဆိုတဆက်တံ
ပေါ် နေရာယူလိုက်၏။ ပြီးမှ - သူ့ရှေ့တည့်တည့်ဝယ် ကျုံ့

ကျွန်းလေးထိုင်နေသော မဖြူဖြူတွင် စိတ်ရောဂါဝေဒနာရှင်တို့၏အသွင်လက္ခဏာများ ရှိမရှိ မသိမသာ စူးစမ်းအကဲခတ် ကြည့်မိ သည်။

ခဏနေမှ ကိုကိုမောင်အား -

“ကျွန်တော် - မဖြူဖြူကို စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်လုံး အရင်ထိုးပြီးမှ မေးကြည့်ချင်တယ်”

“ဟာ - ရပါတယ် - ဆရာ၊ ဒါဆို - ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းထဲ သွားကြမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကောင်းပါတယ်”

ကိုကိုမောင်က ဇနီးသည်အား အိပ်ခန်းတွင်း တွဲခေါ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်လှဲနေစေလိုက်သည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က အသင့်ပါလာသော ဆေးအိတ်ထဲမှာ အပ်နှင့်ပိုက်ကိုထုတ်ကာ မဖြူဖြူအား စိတ်ငြိမ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်၏။

အတန်ငယ်ကြာမှ တဖြည်းဖြည်း မမှစင်းလာသော မဖြူဖြူ၏ မျက်လုံးများအတွင်း စူးစိုက်ကြည့်ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် -

“မဖြူဖြူ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ”

ဖြူဖြူက ခပ်လေးလေး တစ်လုံးချင်း ဖြေသည်။

“အိမ်ထောင်ကျတာ ဝှမမှ အချိန်တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆို - ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ”

ဖြူဖြူက ခပ်လေးလေး တစ်လုံးချင်း ဖြေသည်။

“အဲဒါ - ညဘက်ကျရင် အိပ်နေရင်း လန့်နိုးပြီး ထထ အော်တတ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါ - ဘာဖြစ်လို့လဲ - မဖြူဖြူ”

“အဲဒါ - အဲဒါကလေး - ဟို - ဟို”

ဖြူဖြူ၏အသံက တစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေကာ မှိတ်ထားသောမျက်လုံးများက ဂနာမငြိမ်ဘဲ ရွေ့လျားနေကြသည်။

“ပြောပါ - မဖြူဖြူ - ပြောပါ”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က တွန်းအားပေး ပြောသည်။

“ဟို - ကျွန်မ - ဘယ်က စ.ပြောရမလဲ ရှင့်”

“မဖြူဖြူ - မှတ်မိတဲ့အချိန်က စ.ပြောပါ”

“ဒါ - ဒါဆို - ကျွန်မအသက် ရှစ်နှစ် - ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ ခေါင်းမှာ အက်ရာရခဲ့တာက စ.ရမလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ - အဲဒီက စ.ပြောပါ”

“အဲ - အဲဒီတုန်းက - မ - မသူ့ဇာ - စ.ရောက်တယ် ရှင့်”

“မသူ့ဇာဆိုတာ - ဘယ်သူလဲ”

“သူက - ကျွန်မရဲ့အမြှာညီအစ်မပါ”

“ဈာ - ဘယ်လို - မဖြူဖြူက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆို - မဟုတ်လားဟင်”

ဖြူဖြူထံမှ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ တစ်ခုခုကို တွေးဆနေဟန်ပင်း အတန်ငယ်ကြာမှ -

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။

ဒါ - ဒါပေမဲ့ - မသူ့ဇာက သူ့ကိုယ်သူ ကျွန်မရဲ့အစ်မဆိုပြီး အိမ်ထဲ အတင်းဝင်လာတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ပြီးတော့ - ကျွန်မကို အပေါ်စီးကနေ အနိုင်ကျင့်ပြီး မတရားခိုင်းတယ် ရှင့်”

“ဘယ်လို - မတရားခိုင်းတာလဲ”

သူ့အပါအဝင်
ခရီးသည်ငါးယောက်
သေဆုံးပြီး အတော်များများ
ဒဏ်ရာရတယ်။ ကားက
ချောက်ထဲ ကျပြီးမှ
မီးလောင်ခဲ့တာဆိုတော့
စပ်စံထွန်းဆေးရုံကို
ကျွန်မ ရောက်တော့
သူ့အလောင်းဟာ မမှတ်မိ
နိုင်လောက်အောင်
ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပါပြီ
ဒေါက်တာ။

“စုံလို့ပဲရှင် - တစ်ခါတလေ ကျွန်မနဲ့ ဆော့ကစားနေတတ်တဲ့အိမ်က
ပုစိလေးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ခိုင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက် ကျွန်မအိမ်
နေတဲ့ခြင်ထောင်ကို မီးရှို့ခိုင်းတယ် ရှင်”

“ဟုတ်လား - မဖြူပြာ - သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်မိခဲ့သေးလား”

“ကျွန်မလည်း ကြောက်စိတ်ဝင်ပြီး လုပ်မိတော့မလို့ပဲ ရှင်။ ဒါပေမဲ့
လူကြီးတွေ သိသွားတာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်ခဲ့တော့ဘူး”

“နောက်တော့တော့ ...”

“နောက်တော့ - လူကြီးတွေက ကျွန်မကို တံတားလေးက စိတ်ရောဂါ
ဆေးရုံကိုခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီမှာဆရာဝန်က အချိန်အတော်လေးကြာအောင်
ဆေးထိုး၊ ဆေးစားခိုင်းတယ်။ နောက်တော့ - ကျွန်မမိဘတွေကို ရောဂါ

ကောင်းသွားပြီလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မကိုတော့ ဘာမှကြောက်မနေနဲ့တော့။
မသူဇာ - နောက်ထပ်မလာနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ သေသွားပြီလို့ ပြောတယ်ရှင်”

“အင်း - ဟုတ်ပြီ - ဆက်ပြောပါဦး”

“အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ မသူဇာ ထပ်ပေါ်မလာတော့ပါဘူး။ ကျွန်မလည်း
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ တေးဂီတလောကထဲ
ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ စတီရီယိုအဆိုတော်အာကာကျော်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ပါတယ်။
အဲဒီနောက်တော့ - သူ့ဆိုမယ့်စတီတ်ရှိုးမှန်သမျှ ကျွန်မ မပျက်မကွက် လိုက်
အားပေးနေမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ - ကျွန်မ အာကာကျော်နဲ့ ချစ်ကြွေးသွယ်မိပြီး
အသက် (၂၁) နှစ်လောက်မှာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါတယ်”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အံ့အားသင့်ဟန် မြင့်တက်သွား
ကြသည်။ ကိုကိုမောင်ကိုလည်း အားနာစွာစောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။
ခဏနေမှ ဖြူပြာအား -

“ဟိုလေ - မဖြူပြာက အခု - ကိုကိုမောင်ထက် အရင် ပထမ အိမ်ထောင်
ကျခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့နော်”

ဖြူပြာက ခေါင်းညိတ်ပြကာ -

“မှန်ပါတယ် - အဲဒါ - အစ်ကိုမောင်လည်း သိပါတယ်”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့ - ဆက်ပြောပါ - မဖြူပြာ”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ဆက်ပြောစေလိုက်
၏။

“အာကာကျော်နဲ့ကျွန်မဟာ ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်မ
နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အကျင့်စရိုက်ချင်းဟာ ညှိနှိုင်းလို့မရအောင် ဆန်
ကျင်ဖီလာ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူက စတီတ်ရှိုးမရှိတဲ့ရက်တွေမှာတောင် ခုညှိ
ခံပွဲ၊ ပါတီပွဲတွေတက်ပြီး ညသန်းခေါင်သန်းလွဲမှ အိမ်ကို ပြန်လာချင်တာ ပြန်

လာတော့လည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဆူညံအောင် နှုတ်ဆက်နေလိုက်ကြတာ ကောင်မလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့လေ။ ကျွန်မလည်း အိမ်မှာ တစ်ယောက် တည်း အထီးကျန်နေရရင်း အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်စတစ်စ စိတ်ကုန်လာ တယ်။ သူနဲ့ ဆက်ပေါင်းသင်းချင်စိတ်လည်း တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါးလာ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ - တစ်နေ့မှာ သူက ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တက်ပြီး သီချင်းဆိုထွက် မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုနေစေ ချင်တယ်။ သူက ကျွန်မဆန္ဒကိုလုံးဝ ဂရုမစိုက်။ သူ့တီးဝိုင်းအဖွဲ့နဲ့ အတင်းဖွတ် ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မဒေါသ တောင်းခံနေထွက်ပြီး “မြန်မြန်သေပါစေရင်။ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့ သေပါစေလို့ အမှတ်မထင် ကျိန်ဆဲလိုက်မိတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက သူတို့အဖွဲ့ပါတဲ့ ရန်ကုန် - တောင်ကြီး အဝေးပြေး ကား တောင်ကြီးအတက်လမ်းမှာ တိမ်းမှောက်တယ်။ သူ့အပါအဝင် ခရီး သည် ဝါးယောက် သေဆုံးပြီး အတော်များများ ဒဏ်ရာရတယ်။ ကားက ချောက်ထဲ ကျပြီးမှ မီးလောင်ခဲ့တာဆိုတော့ စပ်စံထွန်းဆေးရုံကို ကျွန်မ ရောက်တော့သူ့အလောင်းဟာ မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပါပြီ - ဒေါက်တာ”

“အေးဈာ - အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော် အတော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသဖြင့် ပြော သည်။ အတန်ကြာမှ ဖြူပြာက ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း ဒီအင်းစိန်က တိုက်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီး ကမာရွတ်က မိဘ တွေ အိမ်ပြန်နေတယ်။ အတိတ်က ရေစက်ဆိုးကို မေ့ပစ်ပြီး ဘဝသစ် စနိုင်းစို့ တတ္တသိုလ် ဆက်တက်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။ ဘွဲ့ရပြီးတော့မှ မိဘတွေ သဘော တူပေးစားတဲ့ အစ်ကိုမောင်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး ဒီအင်းစိန်က တိုက်မှာ ပြန်နေတာ ခုဆို - တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ရှင်”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က ခေါင်းဆတ်ပြကာ ကိုကိုမောင်အား -

“အခု - မဖြူပြာ - ရှင်းပြတဲ့ အထိဆိုရင် သူဟာ အသက်ရှစ်နှစ်သမီးမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ကြောင့် ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ အဲဒီဒဏ်ရာက သူ့ကို “စတီဖီဖရီးယားဂေါ်တွဲ” စိတ်ကစဉ်ကလျား ရောဂါခွဲကပ်စေခဲ့တယ်။ ဒီရောဂါ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်ကိုယ်ခွဲ သုံးကိုယ်ခွဲ မြင်စေတတ်သလို အပြင်မှာ အမှန်တကယ် မရှိတဲ့ပုံရိပ်တွေလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ မဖြူပြာဟာ သူ့မှာ အမှန်တကယ် မရှိဘူးတဲ့ အမြွှာအစ်မ မသူဇာ ပေါ်လာပြီး သူ့စိုင်းသမျှကို ကြောက်ကြောက်နဲ့ လုပ်ပေးနေရတယ်။ ဒါကို - မိဘတွေက သိပြီး စိတ်ရောဂါ ဆရာဝန်နဲ့ ပြုပြီး ကုသစေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး - ရောဂါပျောက်တော့ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်ခိုင်းခဲ့တဲ့ မသူဇာလည်း ပေါ်မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ”

ကိုကိုမောင်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။ ဖြူပြာက ဘာမှဝင်မပြော၊ သူနှင့်မဆိုင်သလို တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က ဖြူပြာအား ငုံ့ကြည့်ကာ -

“အဲဒီအထိတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ မဖြူပြာ - အဲ - ကျွန် တော် နားမလည်တာက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုမောင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ ညတိုင်းလိုလို အိပ်ရာက လန့်နိုးပြီး ထ.ထ အော်ရသလိုဆိုတာကိုပဲဗျ”

ဖြူပြာထံမှ ရုတ်တရက် တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ သူ့မှိတ်ထားသော မျက်လုံး များက မူငြိမ်သက်မနေ။ အတိတ်ကစိတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပြန်လည် တူးဖော် နေသယောင် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ တိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် -

“ကျွန်မ - အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ် - ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား - ဘယ်တုန်းကလဲ”

“အစ်ကိုမောင်နဲ့ လက်ထပ်ခင် တစ်ညကပါ”

“ကမာရွတ်က မိဘတွေအိမ်မှာ မက်ခဲ့တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရှင့် - ဒီအင်းစိန်အိမ်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့ညနေက မင်္ဂလာစဉ် ခံပွဲအတွက် လိုအပ်မယ့်ပစ္စည်းတချို့ ယူဖို့ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ခဏပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ကတော့ အစ်ကိုမောင်နဲ့ အဖွဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က သန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားလို့ သန့်နေပါပြီ။ ကျွန်မ တိုက်ခန်းထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော်က အာကာကျော်နဲ့ အတူနေခဲ့တဲ့ ဝိုရိပ်တွေကို ပြန်အမှတ်ရ နေမိတယ်။ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းထဲက ဝီရိတွေရှင်းတော့ အာကာကျော်တို့ တီးဝိုင်းအဖွဲ့ တောင်ကြီးအတတ်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ သူနဲ့ ကျွန်မ မင်္ဂလာဦးမှာ ရိုက်ထားခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံအယ်တမ်တွေကို အမှတ်တမဲ့ မြင်တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန် အတန်း လေးမှာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲ ဝိုက်ခနဲ မူးနေနက်နေနက်နဲ့ မေ့ချင်မေ့ချင်သလိုလို ဖြစ်သွား လို့ ခုတင်ဘောင် ကို လှမ်းကိုင်ထားလိုက်ရတယ်။ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်သမျှ ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်လာပြီး ရင်ထဲ ပျိုချင်အန်ချင် ခံစားလာရတာနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ခဏတက်လှဲပြီး နားနေလိုက်ရတယ် - ဒေါက်တာ”

“အင်း”

“အဲဒါ - ကျွန်မ ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားလည်းမသိဘူး။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲက တယ်လီဖုန်း မြည်သံသို့သို့ ကြားတော့မှ ကျွန်မ လန့်နိုးသွားတယ်။ ဖုန်းသံက အဆက်မပြတ် မြည်နေတာနဲ့ ကျွန်မ အောက် ထပ်ဆင်းပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်ရတယ်။ တစ်ဖက်က ပြောနေတာတော့ ယောက်ျား တစ်ယောက်အသံပါပဲ။ ပထမတော့ - ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိကွဲပေမဲ့

သေချာနားထောင်ကြည့်တော့ အဲဒီယောက်ျားက သူ့ကိုယ်သူ “အာကာ ကျော်” တဲ့ရှင့်။ သူ့ကို မမှတ်မိဘူးလားလို့လည်း မေးသေးတယ်။

ကျွန်မ မိတ်ထဲလည်း နည်းနည်းကြောက်သွားမိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လည်း ဆိုတော့ အဲဒီယောက်ျားအသံက သွားလေသူ အာကာကျော်ရဲ့ အသံနဲ့ တစ် ထေရာတည်း တူနေလို့ပဲ။ အာကာကျော်က ဒီလောကထဲမှာမှ မရှိတော့တဲ့ ဟာ။ သူက လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော်ကတည်းက ကားမောက်ပြီး သေသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မက “ရှင် - ဘယ်သူလဲ။ ဖုန်းသံရဲ့ လာလုပ် မနေနဲ့” လို့ ခပ်မာမာလေး ဟောကပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - သူက “ဖြူပြာ ကလည်း ကိုယ့်ယောက်ျားအသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား။ မောင်ပါ အာကာကျော်ပါ။ မောင်သရိုင်းထဲမှာ တီကောင်တွေ၊ လောက်တွေနဲ့ ကြာ တော့ မသတိတော့ဘူး။ အဲဒါ - ဖြူပြာဆီ ပြန်လာချင်တယ်ကွယ်” လို့ ပြောပါ တယ်။ ကျွန်မက “ရှင် - အမိပွယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ကျွန်မ ယောက်ျားအာကာကျော်က လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကတည်းက သေသွားပြီရှင့်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာရှင့်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူက မလျှော့ဘဲ “ဪ - ဖြူပြာက မောင်ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မယုံပဲ တို့။ ကဲ - ဖြူပြာ မယုံရင် စောင့်နေ။ မောင်အင်းစိန်အိမ်ကို အမြန်ဆုံး ရောက် အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်” လို့ ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတော့တယ်။ ကျွန်မ ရင်ထဲ ထအိန်းအိန်း မြည်သံကြားပြီး တယ်လီဖုန်းကို လွှတ်ချလိုက်မိတယ်။ ကြိုး ထန်းလန်းကျပြီး လေထဲမှာ တယမ်းယမ်း ခါနေတဲ့ ဖုန်းကို ကြည့်နေ။ ကျွန်မ ရင်ထဲ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်လာမိတယ်။ အဲဒီခဏမှာ ကျွန်မ မျက်လုံးထဲ နီဝေဝေနဲ့ အိပ်ငိုက်သလို မေ့မနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ကလင် တလင်နဲ့ အဆက်မပြတ် မြည်နေသံ တစ်ခုကိုလည်း ကြားနေမိတယ်။ သတိ

ရလို့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မက အိပ်ခန်းခုံတင်ပေါ်ရောက်နေတယ်။ ခေါင်း
ရင်းစားပွဲပေါ်က နာရီနှိုးစက်ကလည်း မရပ်မနားပြည်နေတယ် - ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လား”

“ကျွန်မ - နာရီနှိုးစက်ကို လှမ်းပိတ်ရင်း တိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်
အောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေမိသေးတယ်။ နာရီက ညရှစ်နာရီတောင်
ထိုးနေပြီ။ ချောက်ချားတုန်လှုပ်လာမိတယ်။ ဒါကြောင့် - အိမ်က အမြန်ထွက်
ပြေးမှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ်ကနေက ကတိုက်ကရိုက်ဆင်းပြေးလာမိတယ်။
အိမ်ကတံခါးမကြီးကို အမြန်ဖွင့်ပြီး သော့ခတ်မယ်လုပ်တုန်း အရိပ်ဖြူတွေ
တာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီမှာ စောစောက
အာကာကျော်ဖုန်းဆက်တာကို သတိရသွားပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲ အာကာကျော်
တကယ်လာတယ်လို့ တောင် ထင်မိသေးတယ်။ သေချာကြည့်တော့မှ
အာကာကျော် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ရှစ်နှစ်အရွယ်က သေသွားပြီဆိုတဲ့ အမြှာ
အစ်မ “မသူဇာ” ဖြစ်နေတယ်ရှင့်”

“ဘာ - မသူဇာ - ဟုတ်လား”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က တအံ့တဩ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် - ဒေါက်တာ။ မသူဇာမှ မသူဇာပဲရှင့်။ သူက အခုမှ ကျွန်မနဲ့
ပိုပြီး ရွတ်စွပ်တူလာသလို ပိုလို့တောင် လှလာသလိုလို့ပဲ။ သူက အရင်က
အတိုင်း နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းတစ်ဖက် ကွေးညွတ်ပြီး မထီတရီ ပြုံးပြလိုက်
တယ်။ ပြီးမှ - မထီလေးစား အပေါ်စီးက အသံမျိုးနဲ့ “ဟဲ့ - ဖြူပြာ - ငါ - နင့်အစ်မ
သူဇာလေ။ မမှတ်မိဘူးလား” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက အသံကို ထိန်းရင်း
“နင် - နင် - ဘယ်လို လုပ်ပြန်လာနိုင်တာလဲ ဟင်။ ဆ - ဆရာဝန်ပြောတော့
နင် - နင် - သေ - သေသွားပြီဆို” လို့ မေးလိုက်တယ်။ သူက “ဟင်း - ဟင်း
ဟင်း - ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ - ဖြူပြာရယ်။ သေသွားတယ်ဆိုတဲ့ နင့်

ယောက်ျားအာကာကျော်တောင်မှ သူ့ချိုင်းက ပြန်လာနိုင်သေးရင် ငါကကော
ဘာလို့ပြန်မလာနိုင်ရမှာလဲဟဲ့ - ဟင်း - ဟင်း - ဟင်း” လို့ ပြောပါတယ်။
ကျွန်မက အံ့ဩသွားပြီး “ဟင် - အာကာကျော်ပြန်လာမှာကို နင်က ဘယ်
လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ” လို့ မေးမိတယ်။ သူက အိမ်ထဲကို အတင်းတိုးဝင်
လာပြီး “ငါက နင့်အကြောင်းဆို အူသေးခေးခေး မကျန်သိတဲ့ မိန်းမပဲဟာ။
ဒါ - ဘာဆန်းလို့လဲ” လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက တံခါးမကြီးကို ဆွဲဖုတ်ထားလိုက်
ပြီး သူ့ထီလိုက်သွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်က တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ တံခါးခေါက်သံ
ပေါ်လာတယ်။ မသူဇာက ကျွန်မကို ပြုံးကြည့်ပြီး “နင့် - လင်တော်မောင်လာ
ပြီ။ က - ငါ - ဟိုထမင်းစားထဲက စောင့်နေမယ်။ အရေးအကြောင်းရှိရင် ငါ့ကို
လှမ်းခေါ်လိုက်ပေ” လို့ ပြောရင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်သွားရာက မှုန်ဝါးသွား
ပြီး တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားတယ် ရှင့်”

“နေပါဦး - ဖြူပြာ။ အာကာကျော်က ဧရာတကယ်လာတာပဲလားဟင်”
ဒေါက်တာမြင့်ဇော်က အလောတကြီး မေးသည်။

“အင်း - အဲဒါ - ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တောင်ကြီး
မှာ သင်္ဃုဟ်ခဲတာဆိုတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ - သူပြောပြတာတော့ ယုတ္တိရှိပါတယ်။
သူ - ကျွန်မနဲ့ ဆက်မပေါင်းချင်တော့လို့ တခြားတစ်ယောက် အလောင်းမှာ
သူ့အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်တွေ ဆင်ထားပေးခဲ့တာတဲ့လေ။ ကျွန်မ
လက်တွေ့အမြင်မှာလည်း အာကာကျော်အစစ်ပဲ - ဒေါက်တာ”

“ဟုတ်လားဗျား ဒါနဲ့ - နေပါဦး - အချိန်လေးနှစ်ကျော်ကြာအောင် ဇာတ်
မြှုပ်နေတဲ့သူက ခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ လူလုံးလာပြရ
တာတဲ့လဲဗျ”

“အာကာကျော်ဆိုတာ နဂိုကတည်းက အလိုလောဘရမ္မက်ကြီးတဲ့
ယောက်ျားပဲ။ ငွေပေါ့ - ဒေါက်တာရယ်။ ကျွန်မ - နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့
မယ်မှန်း သိလို့ အချိန်ကိုက်ပေါ်လာပြီး ငွေညှစ်တာလေ။ ငွေငါးသိန်းတောင်း

ထာဝရ သူတောင်းတဲ့ငွေ မပေးရင် မနက်ဖြန် ကျင်းပမယ့် မင်္ဂလာညွှန်ခွဲမှာ သူသာ တရားဝင် လင်ယောက်ျားဖြစ်ကြောင်း လာကြေညာပစ်မယ်တဲ့ရှင့်”

“တော်တော်ယုတ်မာရက်စက်တဲ့လူပါလားဗျ”

“အဲဒီငွေပေးဖို့ စဉ်းစားထားပါလို့ ရာဇသံပေးပြီး သူ့ အပေါ်ထပ်မှာ ခေက သွားနားလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး တက်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ထမင်းစားခန်းထဲ လာစောင့်ကြည့်နေတဲ့ မသူ့က ပြန်ပေါ်လာပြီး ဒီကိစ္စ - နင် - ဘယ်လိုလုပ်ရ မှန်းမသိဘူးလို့ ဖြေလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ မသူ့က ဘာပြောလဲဆိုတော့ “ဒီမှာ ဖြူပြာ - နင့် ယောက်ျား အာကာကျော်က လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကတည်းက လူသိ ရှင်သိ တရားဝင်သေပြီး သားဟဲ့၊ ငါ - အခု - လူမသိ၊ ရှင်မသိသေအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကို ကြည့်ရင်း တစ္ဆေသစ်တစ်ကောင်လို ကြောက်လာမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက အာကာကျော်အပေါ်ထပ်က ပြန်ဆင်း လာတယ် ဆိုရင်ပဲ မသူ့က “နင် - ငါ့ မျက်လုံးထဲ သေချာကြည့်စမ်း” ပြော ရင်း ကိုယ်လုံးချင်း ပူးကပ်ဝင်သွားတာကိုပဲ ကျွန်မ နောက်ဆုံးမှတ်မိလိုက်ပြီး လောကကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားမိတယ်။ နောက် ပြန်သတိရတော့ ကျွန်မ အိပ်ရာပေါ်ပြန်ရောက်နေတာပါပဲ။ အဲဒီအိပ်မက်မက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ည၊ ည အိပ်ပျော်နေတုန်း သင်္ချိုင်းအခေါင်းထဲက အာကာကျော်ရဲ့ လက်တစ် ဖက် ထိုးဖောက်ထွက်လာတာကို မြင်ယောင်ပြီး ထ၊ ထ အော်ဟစ်မိတာပါ ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမြင့်ဖော်က ဖြူပြာ၏ ရောဂါကို သေချာစွာ နားလည်သဘော ပေါက်သွားဟန် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလျက် ကိုကိုမောင်အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဗျ - ကိုမောင်ရ၊ မဖြူပြာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်ကျော်က အာကာ ကျော်သေဆုံးတဲ့ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းတွေကို ကြည့်မိလို့ စိတ်ထိခိုက်မိတာ နဲ့ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပျော်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ အိပ်မက်မက်တာပါပဲ။

အိပ်မက်ထဲမှာ အာကာကျော်က သူ့သင်္ချိုင်းက ပြန်လာမယ်ပြောတယ်။ အဲဒါ ကို မကျေနပ်တဲ့ မဖြူပြာရဲ့ မသိစိတ် မသူ့က လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်က လူသိ ရှင်သိ သေပြီးတဲ့ အာကာကျော်ကို အခု လူမသိအောင် သတ်ပေးမယ့် အကြောင်းပြောရင်း မဖြူပြာရဲ့ စိတ်ဝိညာဉ်ထဲ ပူးကပ်ညှို့ဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ စားပွဲပေါ်က နာရီနဲ့စက်မြည်သံကြောင့် မဖြူပြာ အိပ်မက် မက် နေရာက လန့်နိုးသွားတော့တာပါပဲ - ကိုကိုမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ”

“အမှန်မှာတော့ - အာကာကျော်ဆီက တယ်လီဖုန်း တကယ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နာရီနဲ့စက်မြည်သံကို တယ်လီဖုန်းသံလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်ရာက မသူ့က အာကာကျော်တို့ ရောက်လာသလိုလို ရောဂါအချိန်နဲ့ ကယောင်ရောက်ချားဖြစ်ပြီး အိပ်မက်မက်တာပါ။ ဒါကြောင့် - ကျွန်တော့် ဆေးရုံမှာ အချိန်ယူ ကုသခံလိုက်ရင် ညဘက် ထ၊ အော်တဲ့ ရောဂါလည်း မကြာခင် ပျောက်သွားမှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့ - ကိုကိုမောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျေးဇူးပါပဲ - ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာမြင့်ဖော်က မျက်လုံးမှိတ်ကာ လဲလျောင်းနေသော ဖြူပြာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်လိုက်ကာ -

“မဖြူပြာ”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ - ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေ ကြားပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကြားပါတယ် ရှင့်”

“ဒါဆို - စိတ်အေးအေးနဲ့ မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ထလိုရပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူဖြူက မျက်လုံးများဖွင့်ကာ အသာအယာ ထထိုင်၏။ ဒေါက်တာ မြင့်ဇော်က -

“နေကောင်းတယ်နော် - မဖြူဖြူ”

ဖြူဖြူက မျက်တောင်မခတ်တော့ဘဲ မျက်လုံးစိမ်းကြီးများဖြင့် စူးစူးရဲရဲ ပြန်ကြည့်ကာ -

“နေကောင်းပါတယ် - ဒေါက်တာရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - ဒေါက်တာ နည်းနည်းမှား နေတယ် ထင်တယ် ရှင့်”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်မှာ ဖြူဖြူ၏ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော အသံ နှင့် ထူးခြားသော အမူအရာများကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်ကာ -

“ဘာ - ဘာမှားနေလို့လဲ - မဖြူဖြူ”

“ကျွန်မက မဖြူဖြူ မဟုတ်ဘူး ရှင့်၊ သူ့အမြှာအစ်မ သူ့ဇာရှင့် - မသူဇာ လေ - ဒေါက်တာ”

“ဗျာ - ဘယ် - ဘယ်လို”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော် မျက်လုံးကြီးများ အဆမတန် ပြူးကျယ်သွားကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ခြစ်သွား၏။ သူမက ဆက်၍ -

“ဖြူဖြူဆိုတဲ့ကောင်မက တော်တော်ကလိပ်ကကျစ်တွေလျှောက်ပြော နေတာ၊ ကျွန်မ - တကယ်လာတာရှင့်။ ပြီးတော့ - အာကာကျော်လည်း တကယ်ရောက်လာတယ်လေ။ အဲဒါကိုများ - ဒီကောင်မက အိပ်မက်မက် သလေး။ ညာလေးနဲ့ ဒေါက်တာ့ကို ချွဲနေသေးတယ်။ ဘာလဲ - ဒေါက်တာ ကျွန်မပြောမယုံရင် - ဒီမှာလာကြည့်စမ်း”

သူမက ကုတင်ပေါ်က သွက်လက်စွာဆင်းကာ အိပ်ခန်းထောင့်ရှိ အဝတ် ဘီရိုကြီးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ရာ နောက်ဘက်တွင် တံခါးတစ်ချပ် ပေါ်လာ၏။ သူမက ထိုတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ ညှိစိုစို အောက်သိုးသိုး အနံ့အသက်များ ထောင်းခနဲ လွင့်ပျံ့ထွက်လာ၏။

“ဒီမှာလေ - သေယောင်ဆောင်ပြီး အခုမှ ငွေလာညှစ်တဲ့ အယုတ်တမာ ကောင် - အာကာကျော်”

ဒေါက်တာမြင့်ဇော်နှင့် ကိုကိုမောင်တို့ မရဲတရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ အခန်းတွင်း၌ ရှုပ်ပျက်ယွင်းစ၊ ပြုနေသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရပါတော့၏။

တစ်ကျော့ပြန်ပေါ်လာသော မသိစိတ်မသူဇာက သေဟန်ဆောင်နေရာက ငွေလာညှစ်သော အာကာကျော်ကို တကယ် အသေသတ်လိုက်ခြင်းပါ တကား။

➔ မတို့စော

ခေ ဝူ ရှင် များ သို့

မရွေးချယ်သော အမူများကို မြန်မာ့နိုင်ငံတော်
မဏ္ဍိုင်မဟုတ်မီ၌ **မိတ္တူ** ဖွားထားကြပါစေ။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ဆည်းဆိုက်ရန်ပုံ ပဂူဂ်း

အမေရိကန်
အမေရိကန်

လောဘစားရသူကြောင့်
ဆွေးနွေးရင်းခြောက်စို သတိပိခဲ့စေ၍
လူ့သတိစားတစ်ဖောက်၏
ဇာန်လူ့စိတ်ဖြစ်ခဏ်း

၂၇၆၈၈၈ အောင်မေတ္တာလမ်းက တိုက်အိမ်တစ်အိမ်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်တယ်လို့
သတင်းရရှိတာနှင့် ကျွန်တော် နယ်ထိန်းကို မြင်တို့အဖွဲ့ကို ခေါ်ဆောင်ပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားရာ
အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် လူအချို့က စောင့်ကြည့်လို့...
လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့အိမ်က တစ်ထပ်တိုက်အိမ်ပါ။ ပေ(၄၀ x ၆၀) ခြံဝန်းထဲမှာ သပ်သပ်
ဆောက်ထားတယ်။ အထဲမှာ ပရိဘောဂလည်း စုံစုံလင်လင်ရှိတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရောက်သွားတော့ ...

ပါကေးကြမ်းခင်းပေါ်မှာ အသက်(၄၀)အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး မျက်လုံးပြူး လျှာထွက်သေဆုံးနေတာကို စိတ်မချမ်းသာဖွယ် မြင်လိုက်ရ သလို ...

မလှမ်းမကမ်းမှာတော့ ...

အင်းစပ်ခွေးတစ်ကောင် လည်မျိုနေရာမှာ ဒဏ်ရာတစ်ချက်နှင့် သွေး ထွက်သေဆုံးနေတာကိုလည်း မြင်ရတယ်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူကတော့ သေဆုံးသူအမျိုးသမီးအလောင်းကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်သုတ်လိုက်၊ တောက်ခတ်လိုက်နဲ့။

“ကိုခင်မောင်ကျော်”

“ခင်ဗျာ - ဥက္ကဋ္ဌ”

“ပြန်ယူဖူးနဲ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရောက်နေတယ်။ ဆိုဖာပေါ်မှာ ဂေတိုင်းပြီး မေးတာဖြေလိုက်ပါ - ကိုခင်မောင်ကျော်”

မူခင်းဓာတ်ပုံဆရာက အလောင်းရဲ့အနေအထား၊ အိမ်ရဲ့အနေအထား။ ခွေးသေကောင်ရဲ့အနေအထားများကို ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ယူနေသလို ...။

ကျွန်တော်တို့တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း သဲလွန်စရသာမျှကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးရှာဖွေ စုဆောင်းကြတယ်။

အမျိုးသမီးသေဆုံးပုံက လည်ပင်းကို ဝါယာကြိုး (သို့မဟုတ်) သားရေ ကြိုးကဲ့သို့သောပစ္စည်းမျိုးနှင့် ညှစ်သတ်ပုံမျိုး။

ဒဏ်ရာညှိညှိစင်းစင်းတွေ မြင်နေရတယ် ခင်ဗျ။

အဝတ်အစားတွေက ကပိုကရိုဖြစ်လို့။

ရုန်းကန်ထားတဲ့လက္ခဏာမျိုး ရှိနေတယ်။

ပြီး - ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ငွေစက္ကူအရွက်သေးအချိုနှင့် စာရွက်စာတမ်း အချို့လည်း ပြန်ကြုံနေသလို ...။

မတ်ရပ်စီရိုလည်း သော့တန်းလန်းနဲ့ ပွင့်နေတာ မြင်ရပြီး အဝတ်အစား အချို့ဖီရိုအောက်ခြေမှာ ကျနေတာလည်း မြင်ရတယ်။

မူခင်းဓာတ်ပုံဆရာကတော့ ပုံပန်းပျက်နေတဲ့ မသင်္ကာဖွယ်နေရာမှန် သမျှကို မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်နေဆဲပဲ။

“ရဲအုပ်ကြီး - ဒါ - သေဆုံးသူရဲ့ခင်ပွန်းပါ ခင်ဗျာ”

ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ အသက်(၅၀)ခန့် အိမ်ရှင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“ဦးခင်မောင်ကျော်လို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“သေဆုံးသူရဲ့အမည်ကဧရာ ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ”

“ဒေါ်မြသက်ဝေလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဇနီးပါ”

“ဖြစ်ပုံကို ပြောပြပါလား - ဦးခင်မောင်ကျော်”

“ကျွန်တော် - ဒီနေ့မနက် (၉) နာရီက မြို့ထဲက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအရောင်း ဆိုင်မှာ မီးချောင်းနဲ့ မီးကြိုး သွားဝယ်ပါတယ်”

“ဘယ်နေရာမှာ သုံးဖို့ပါလဲ”

“မြဲနောက်ဖေးမီးကြိုးမကောင်းလို့ အသစ်လဲဖို့ပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး - ဦးခင်မောင်ကျော်”

“ပစ္စည်းဝယ်ပြီး မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင် စကားပြောလိုက်တာ နာရီဝက်ကျော်ကျော် အချိန်ကြာသွားခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

“နောင်ကြီးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်တဲ့လူနာမည် ပြောပါဦး”

“ဦးမျိုးချစ်ရွှေလို့ ခေါ်ပါတယ် - ဆရာ”

“နေတော့ရော ...”

“ရန်ကင်း၊ () မှာပါ”

“အလွန်ရင်းနှီးလား။ အိမ်ကို ဝင်ထွက်ဖူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့လည်း ရင်းနှီးပါတယ်”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ခွေးမဟောင်းသံ မကြားရဘူး - ဆရာ၊ ခါတိုင်းဆို ကျွန်တော့်ခွေးမဲလုံးဟာ ကျွန်တော် ခြံထဲကို ဝင်လာရင် ဆီးကြိုနေကျပါ။ ဒါနဲ့ အထဲကို ဝင်လိုက်ရော၊ ဆရာတို့ အခုမြင်ကြတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော့် ဇနီးရော၊ ခွေးကြီးမဲလုံးပါ ဆိုးဝါးတဲ့ပုံစံနဲ့ သေဆုံးနေကြတာကို မြင်ရတာပါပဲ - ဆရာ ရယ်”

“ဖလပ် - ဖလပ် - ကွတ် - ကွတ်”

“ဖလပ် - ဖလပ် - ကွတ် - ကွတ်”

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အသံမျိုးကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သံဆန်ကာ လှောင်အိမ်ထဲက ကြက်တူရွေးတစ်ကောင် ဟိုရန်၊ ဒီရန် လုပ်နေတာကို မြင် လိုက်ရတယ်။

“အိမ်ထဲမှာရော ဘာပစ္စည်းတွေ ပျောက်ဆုံးနေလဲ - စစ်ဆေးပြီးပြီလား”

“ငွေသားသိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ရွှေဆွဲကြိုး၊ ရွှေလက်ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်၊ အမွေရထားတဲ့ ရွှေခြေချင်းနှစ်ခုအပါအဝင် ရွှေထည်ပစ္စည်း တစ်ခုမှ မရှိ တော့ပါဘူး - ဆရာ”

“ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့အိမ်ကို ဘယ်သူတွေများ မကြာခင်က အဝင်အထွက် ရှိပါသလဲ ခင်ဗျ”

“အဲ - အဝင်အထွက် ရှိ တတ် တာကတော့ ကျွန်တော့် ယောက်ဖ မောင်မြချစ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်တူ မောင်စိုးလူကျော်ရယ်၊ အဝတ်လျော်တဲ့ ဒေါ်သိန်းရယ်လည်း အဝင်အထွက် ရှိပါတယ် - ဆရာ”

“ခင်ဗျားယောက်ဖ မောင်မြချစ်က ဘယ်မှာနေလဲ”

သူက လိပ်စာတစ်ခုကို ပြောပြတယ်။

“တူလုပ်သူ မောင်စိုးလူကျော်ကရော ဘယ်မှာနေပါလဲ”

“ရွှေဂုံတိုင်၊ () မှာ နေပါတယ် - ဆရာ၊ သူက ခရီးသွားနေတာ ဒီနေ့ ဆို နှစ်ရက်ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ကို ခရီးသွားပါသလဲ”

“မန္တလေးဘုရားဝှားပါ ခင်ဗျ”

“အဝတ်လျော်တဲ့ ဒေါ်သိန်းဆိုတာက ...”

“ဟို - အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ - ဆရာ၊ သူက မနက်(၁၁)နာရီလောက်မှ ရောက်လာပြီး အဝတ်ပောင်းတွေ လျှော်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အဝတ်လှန်းပြီး ရင်ပြန်ပါတယ်”

ကျွန်တော် ဒေါ်သိန်းဆိုသူကို မေးမြန်းတော့တယ်။ ဒေါ်သိန်းက ထွေထွေ ထူးထူး မပြောနိုင်ပါဘူး။

အဝတ်ပောင်းတွေ လျှော်လှန်းပေးပြီး ပြန်လေ့ရှိလို့ပဲ ပြောတယ်။

တစ်ပတ်တစ်ခါ လုပ်အား ခရုင်းယူတယ်။

အိမ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်၊ ဘယ်လိုနေတယ် သူ မသိဘူးတဲ့။

ဆရာဝန်ဆေးစစ်ချက်အရ အိမ်ရှင် ဒေါ်မြသက်ဝေက ဝါယာကြိုးကဲ့သို့ သော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ညှစ်သတ်ခံရတာလို့ သိရ တယ်။

ခွေးကြီးကတော့ ...

လည်ပင်းကို ရွှန်ထက်တဲ့ ပစ္စည်းနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့ရတာတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာဖွေကြပေမယ့် သွေးစွန်းတဲ့ ဓားကို တွေ့ရဘူး။

သို့သော် ...

ဝါယာကြိုးအကြီးအသေး အတိုအရှည်တွေကိုတော့ အိမ်စတိုခန်းလို မှာမှ အတော်များများ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မသင်္ကာစွာ ဝါယာကြိုးလေးငါးချောင်းကိုတော့ ဓာတုဗေဒဝန်ရုံးကို အေးဆေးဖို့ ပေးပို့ထားတယ်။

ထူးဆန်းတာက ...

ခြေရာလက်တွေရာ လုံးဝမကျန်ခဲ့တာပဲ။

ဒါဆိုပြန်မူကျူးလွန်သူဟာ အမူကျူးလွန်ပုံသဘောတရားကို နားလည်
ကျွမ်းကျင်ပုံပဲ။

ဆိုလိုတာက လက်အိတ်လိုခြေအိတ်မျိုးစွပ်၊ ဝတ်ပြီးမှ စနစ်တကျ ကျွေး
လွန်သွားပုံမျိုးလေ။

ဒါကြောင့် ပစ်မှတ်သုံးခုကို စာရင်းသွင်းပြီး သူတို့နောက်ကြောင်းကို ခြေ
ရာကောက်ကြည့်ရတော့တယ်။

ကြေးစားလူသတ်သမားကို လှုတ်။ အိမ်မှာ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြသက်ဝေကို သတ်ခိုင်း။
ရတဲ့ပစ္စည်းတော့ မင်းယုသွားလို့ လူသတ်သမားကိုပြော။
ဒီမှာ ခွေးက ရန်ပြုချင်ပြုမယ်။ ခွေးကို ဦးစွာရှင်းပြီးမှ
ဒေါ်မြသက်ဝေကို ဝါယာကြိုးနဲ့ ညှစ်သတ်။
ဖြစ်နိုင်တာပဲလေဗျာ။ ”

ဦးမျိုးချစ်ရွှေ...။
ဒီလူက သေသူရဲခင်းပွန်း ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ အဲဒီနေ့ မနက်တုန်းက
ရွှေပြည်တော်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် အတူသောက်ခဲ့တဲ့လူ။
သူ့နောက်ခံရာဝင်ကို လေ့လာစုံစမ်းလိုက်တော့ ...
ဦးမျိုးချစ်ရွှေက သေဆုံးသူ ဒေါ်မြသက်ဝေရဲ့ငယ်ရည်းစားတဲ့။
ဦးမျိုးချစ်ရွှေက ပျိုရွယ်စဉ်က ဆင်းရဲတော့ ဒေါ်မြသက်ဝေရဲ့မိဘများက
သမီးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး။
ဒီမှာ မရ၊ အရခွဲပြီး အင်ဂျင်နီယာကျောင်းဆင်း ကိုခင်မောင်ကျော်နဲ့ ပေး
စားခဲ့တာ။
မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ရန်ကုန်မှာ ခမ်းနားထည်ဝါစွာ ကျင်းပခဲ့သတဲ့။
ဒေါ်မြသက်ဝေနဲ့ ကိုခင်မောင်ကျော်တို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ယခု
နေရာမှာ မြဝယ်ပြီး စိတ်ကြိုက်တိုက်အိမ်တစ်လုံးဆောက်ပြီး အတူနေထိုင်ခဲ့
ကြတယ်။ စီးပွားလည်း တိုးတက်လာတယ်။
ဝါးနှစ်ကြာသည့်တိုင် သားသမီး မရခဲ့ကြဘူး။
ဖြစ်ချင်တော့ ...
ကိုမျိုးချစ်ရွှေကလည်း အုတ်လုပ်ငန်းလုပ်ရင်း ကြီးပွားလာရာက
အဆောက်အအုံ အင်ဂျင်နီယာ ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့ လုပ်ငန်းသဘောအရ
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး အိမ်လာလည်ရာက ...
ငယ်ချစ်ဦးတွေ မဖျော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံ။
ပွင့်လင်းတဲ့ ဒေါ်မြသက်ဝေက ခွင့်ပြောပြီး
ခုတော့ - မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်ကြပြီပေါ့တဲ့။
ဦးခင်မောင်ကျော်ကလည်း ဇနီးကို ချစ်မြတ်နိုးတော့ သဝန်မတိုရှာဘူး
တဲ့။ ကိုမျိုးချစ်ရွှေ အဝင်အထွက်လုပ်တာကို ကြည်ဖြူပါသတဲ့။
သို့သော် ...
ကျွန်တော့်အနေနှင့် စဉ်းစားရတယ်လေ။
ကိုမျိုးချစ်ရွှေက ဒေါ်မြသက်ဝေရဲ့ငယ်ချစ်ဟောင်း။

မိဘသဘောတူလို့ အချစ်ရုံးဝေဒနာရှိခဲ့သူ၊

မြသက်ဝေက အင်ဂျင်နီယာ လူ့အဖိုးတန်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျ၊ ဆံတစ်ပင် တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား၊ ရည်းစားလူလု၊ အုနက္ခိဓတ်ဘဝဟာ ရင်နာရတဲ့ဘဝ၊ ခံစားရတဲ့ဘဝပဲ။

ယခု ဒေါ်မြသက်ဝေတို့ ကြီးပွားချမ်းသာနေတယ်။

ဒါကို ငယ်ချစ်ဟောင်း ဦးမျိုးချစ်ရွှေ ပြန်ဆုံတွေ့ ခံစားရဦး။

အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတဲ့ မိန်းမလို့ ကိုမျိုးချစ်ရွှေ တမြည့်မြည့် ရင်မနာ နိုင်ပေဘူးလား။

ဒါဆို - မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ ပက်မယ်ဗျာ။

ကိုခင်အောင်ကျော်ကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံလို့ရအောင် ကြံစည်

ကြိုးစား။

အဲဒီနေ့က သူ ကြံစည်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီပြောပြီး အချိန်ဆွဲထား။

ဒီအချိန်မှာ ...

ကြေးစားလူသတ်သမားကို လွှတ်။

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်မြသက်ဝေကို သတ်ခိုင်း။

ရတဲ့ပစ္စည်းတော့ မင်းယုသွားလို့ လူသတ်သမားကိုပြော။

ဒီမှာ ခွေးက ရန်ပြုချင်ပြုမယ်။

ခွေးကို ဦးစွာရှင်းပြီးမှ ဒေါ်မြသက်ဝေကို ဝါယာကြိုးနဲ့ ညှစ်သတ်။

ခြစ်နိုင်တာပဲလေဗျာ။

အချစ်ရာဇဝင်မှာ နာကြည်းချက်ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရှိခဲ့ဖူးပေသကဲ့။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ...

ဒေါ်မြသက်ဝေရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲ။

ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့ယောက်ဖ - မောင်မြချစ်။

မြချစ်ရဲ့ ဇနားကြောင်းကလည်း မသင်္ကာစရာပဲဗျ။ ဒီကောင်က ဖဲသမား၊ လောင်းကစားသမား၊ အလုပ်မရှိ၊ အကိုင်မရှိ၊ ရတဲ့အလုပ်လည်း ဟုတ်တိပတ်တိ မလုပ်ဘူး။

သောက်သောက်စားစားနဲ့ ရန်က ဖြစ်သေးတယ်။

မိဘပိုက်ဆံလည်း ဖြုန်းလို့ ကုန်သလောက် ရှိနေပြီတဲ့။ အိမ်ပေါ်က နှင် ချထားတာ၊ အချုပ်ထဲလည်း မကြာခင်က ရောက်ဖူးတယ်။ မိဘများက ငွေ ကုန်ကြေးကျမ်းပြီး အမှုကို ကျေအေးခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းဘူးလို့ သိရတယ်။

ငွေမရှိရင် ...

ကြီးပွားချမ်းသာစပြုနေတဲ့အစ်မဝမ်းကွဲဒေါ်မြသက်ဝေထံမှာ မကြာခင်က ငွေလာလာချေးလိုက်၊ တောင်းလိုက် လုပ်တယ်။

အစ်မဝမ်းကွဲက မောင်ဝမ်းကွဲလေးကို သနားလို့ လင်မသိအောင်တစ် မျိုး၊ လင်သိအောင်တစ်မျိုး၊ မုန့်ဖိုးသဘောမျိုး ပေးလေ့ရှိတယ်။

အစ်မလုပ်သူကရော၊ ယောက်ဖလုပ်သူကပါ အလုပ်အကိုင်တစ်ခု တည်တည်တံ့တံ့လုပ်ဖို့ ဆုံးမရတာ အကြိမ်မနည်းဘူး။

“ကျွန်တော် ငွေလုံးငွေရင်း ရလာရင် အစ်မနဲ့ယောက်ဖကြီးကို ပြန်ကြည့် မှာပါဗျာ”

“ငွေလုံးငွေရင်းရအောင် မင်းက ဘာအလုပ်လုပ်မှာတုံး”

“ရွှေသွားတူးမယ်လေဗျာ။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပ်တူလုပ်မှာ ပါဗျ။ ငွေရင်း နည်းနည်းလို့လို့ပါ - အစ်မရာ”

“နင့်အဖေဆီ ပြောပေါ့”

“ကျွတ် - စီးပွားရေးနားမလည်တဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေပါဗျာ”

“အခု - မင်းက ငွေ ဘယ်လောက်လို့လို့တုံး”

“နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ပါဗျာ။ တစ်နှစ်လုပ်ပြီးရင် ဝင်ဒါမိယာမှာ တိုက်ဝယ်မှာ၊ စိတ်ချ - ခဏပဲ လှည့်ပါ - အစ်မ”

“ဝါတို့မှာ အဲလောက်မရှိဘူးဟဲ့ - မြချစ်ရဲ့”

“ဘယ်လောက်ရှိလို့တုံး - အစ်မရ”

“မရှိဘူး - ရှိတာလေး လုပ်ငန်းမှာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတယ် - မောင်လေးရယ်၊ ဒါကြောင့်...”

“ရပါတယ်ဗျာ - မြချစ်ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားပုံမယ်။ ငွေ(၂၅)သိန်း၊ သိန်း(၂၀)မယုံကြဘူးလို့ - ကြည့်ထားကြဗျ။ မြချစ် - ဘယ်လိုလူစားလည်းခင်ဗျားတို့မြင်ရမယ်”

အဲလိုပြောပြီး ထွက်သွားသတဲ့။

ဒီကောင် မြချစ် ငွေအရင်း လိုအပ်နေတယ်။

ရွှေတူးဖို့ မဟုတ်ဘူး။

ဖဲကြွေးမဆပ်ရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါးကြလို့ ငွေလာချေးနေတာ။

အခု - မြချစ် ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူး။

ဒီကောင်ဗျာ ...

ငွေလိုလို့ အစ်မကိုသတ်ပြီး ရသမျှယူ၊ လစ်ပြေးရောသလား။

နောက်တစ်ယောက်က -

ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့တူတော်သူ စိုးလူကျော်။

ဒီကောင်က ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးပါ။ အပြောအဆို ရည်မှန်တယ်။

အပေါင်းအသင်းဆန့်တယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်တယ်။ သူ့အပေါင်း

အသင်းတွေကလည်း ရာထူးရှိ၊ ငွေရှိသူတွေရဲ့သားသမီးတွေချည်းပဲ။

စိုးလူကျော်ရဲ့မိဘများကတော့ ရုံးဝန်ထမ်းပါ။

သားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတော့ လိုချင်တာ၊ လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဝယ်ပေးပဲ။ ခရီးကတော့ သွားသလား မမေးနဲ့။

တော်ကြာ - မန္တလေး။

တော်ကြာ - မေမြို့၊ ရှမ်းပြည်၊ တောင်ကြီး၊ ထိုင်း - မြန်မာနယ်စပ်၊ ပြီး

ရွှေလီ။

ခရီးသွားပြီးပြန်လာရင် မောဟိုက်နေပြီ။

ပင်ပန်းလွန်းလို့တဲ့။ ရောက်သမျှ ခရီးစဉ်ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေကိုလည်း ဦးလေးနဲ့ အဒေါ်ကို ပြောပြရတာ ညဉ့်နက်တိုင်ပဲ။ စားသောက်ပြီးမှပြန်တယ်။

ဦးလေးကလည်း ဒီတူလေးကို ချစ်တယ်တဲ့။

ခရီးသွားခါနီးကျရင် -

“ဦးလေး - ရွှေစက်တော်သွားမလို့ မုန့်ဖိုးပေး”

“ရော - ရော”

“အန်တီလေးကရော - မုန့်ဖို့”

“ရော - ငါးသောင်း”

“ဟွန်း - နည်းနည်းလေး။ ဘာလုပ်လို့ရမှာလည်းလို့”

ရွဲကလည်း အရွှေ့ကောင်း၊ နွဲ့ကာ၊ ပလီကာလည်း ပြောတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကျရတာပဲပေါ့။ အဒေါ်နဲ့ဦးလေး သွားစရာရှိရင် သူ့ကို အိမ်ခေါ်စောင့်စောင့်လို့ရတယ်တဲ့။

ဒေါ်မြသက်ဝေတို့အိမ်မှာ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်နဲ့ အင်းစပ်ရွေးကြီး ခဲလုံး ရှိတယ်။ ကြက်တိုန်ညင်ပုပုလေးတွေ အလှပွေးတယ်။

ဒေါ်မြသက်ဝေက တိရစ္ဆာန်ဆို ချစ်သတဲ့။

မဲလုံးနဲ့ စိုးလူကျော်ကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့တဲ့။

ကြက်တူရွေးကြီးက အသံလည်း မထွက်ဘူး။

အော်လည်း မအော်ဘူး။ ကျွေးတာစားပြီး ခွေးနဲ့လူ ကစားနေတာပဲ လို့က် ကြည့်သတဲ့။ အ၊ အကြီး ဖြစ်နေတယ်ဆိုပဲ။

ဦးခင်မောင်ကျော်က ပြောပါတယ်။

သူတူစိုးလူကျော်က ပေးမှယူတယ်။ မပေးရင် မယူဘူး။ တွေ့လည်း မယူဘူး။ ရိုးသားပြီး ပျော်ပျော်နေတဲ့လူငယ်ပါတဲ့။

အိဆို ...

ဦးခင်မောင်ကျော်ကိုယ်တိုင်ကရော ...

သူ့မယားကို သူ ပြန်မသတ်ဘူးတဲ့လား။

သူ့မယားရဲ့ ငယ်ရည်းစား အိမ်ကို အဝင်အထွက် လုပ်တယ်လေ။ ကြာ
တော့ သဝန်တိုလာမှာပေါ့။

ဒီတော့ - သူ့ဒန်းနဲ့ အချစ်တော်တွေကြီးကို ကိုယ်တိုင်သတ်၊ ပြီးမှ - မြို့ထဲ
ကိုသွား။ မီးချောင်းနဲ့ ဝါယာကြိုးတွေဝယ်။

ဒီမှာ - ကိုမျိုးချစ်ရွှေနဲ့ဆုံပြီး တမင် လက်ဖက်ရည်သောက်၊ အချိန်ဆွဲ။
အလီဘိုင်သက်သေပေါ့လေ။

ဦးခင်မောင်ကျော်ဟာ လူသတ်တရားခံဖြစ်ဖို့လည်း သေချာသူစာရင်း
မှာ ထည့်လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့အတူ - ဒေါ်မြသက်ဝေ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှု
ကို ရဲစုံထောက်တွေ လိုက်ခိုင်းတော့ ...

သိရပါပြီဗျာ။
ဦးခင်မောင်ကျော် ... မသိတာဝတ်မှုန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ သွား၊ သွားတွေ

ဆုံတာကို မသက်သာဖွယ် သိခဲ့ရတယ်။
မသိတာဝတ်မှုန်က အလွန်ကို စွဲမက်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပဲကိုး။

ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတယ်။
ထိုင်းနိုင်ငံက စားသောက်ကုန်အချို့ကို ကိုယ်စားလှယ်ယူပြီး ဖြန့်ချိနေ

တာတဲ့။
သူတို့နှစ်ဦးက ဒေါ်မြသက်ဝေ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး နောက်ရက်တွေမှာ နာမည်

ကြီးစားသောက်ဆိုင်မှာ သုံးကြိမ် စကားတွေဆုံပြောကြတယ်။
မသိတာဝတ်မှုန်မှာ ကာမပိုင် မရှိဘူး။

သို့သော် ...
လူ့အလွှာအရွယ်ကောင်းတွေနဲ့တော့ တွဲသွား။ တွဲလာလုပ်လေ့ရှိတယ်

လို့ သိရတော့ ...
မဟုတ်မှလွဲရော ...

သူတို့နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ရှေ့ရေးအနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်အတွက် ...
ကိုယ်မယားကိုယ် သတ်လိုက်တာဗျာ။

ဒီနေ့က ဒေါ်မြသက်ဝေရဲ့ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးနေပဲ။ ဦးခင်မောင်ကျော်
ရဲ့အိမ်ကို ဖိတ်ကြားခံရသူ ဧည့်သည်တွေ တဖွဲဖွဲ လာရောက်ကြတယ်။
ကျွန်တော်လည်း အရပ်ဝတ်နဲ့ ရောက်နေတာပေါ့ဗျာ။
ဂုဏ်သရေရှိ အသိုင်းအဝိုင်းက အရွယ်မျိုးစုံလာကြတာပါပဲ။ ချောချော
လှလှ၊ ခန့်ခန့်သန့်သန့်တွေ ခင်ဖူး။

သူတို့နှစ်ဦး ဝင်လာချိန်မှာပဲ
အိမ်ရှေ့တံစက်ခြိတ်မှာ
ချိတ်ထားတဲ့ ကြက်တူရွေး
သောင်အိမ်ထဲက ရွှေ့အမည်ကို
ကြက်တူရွေးကြီးဟာ တကပ်ဂစ်နီ
အော်ပြီး သောင်ချိုင်ထဲမှာ
ထုန်းသုန်းကား ပျံနေပါရောဗျာ။
ကြက်တူရွေး အော်ဟစ်လှုပ်ရှား
နေတာကို ကြည့်ပြီး ..

ဦးမျိုးချစ်ရွှေလည်း ရောက်လာတယ်။

စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ဒံပေါက်ကို မြိန်ယုက်စွာ စားနေတယ်။

ပြီး - မသိတာဝတ်မှုန်ဆိုသူ ပါဂျဲရိုးနဲ့ ရောက်လာတယ်။

ကြော့ရုပ်မက နတ်သမီးတမျှ လှပတဲ့ သူမကို ရောက်ရှိနေသူတွေ
ဝေးမောဝိုင်းကြည့်၊ နှုတ်ဆက်ကြ၊ တိုးတိုးချိုးမွမ်းကြ။

ဦးခင်မောင်ကျော်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ပြီး ဦးမျိုးချစ်ရွှေနဲ့
မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ နေရာချပေးတယ်။

“ကိုရွှေကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူမရဲ့နာမည်က ဒေါ်သီတာဝတ်မှုန်တဲ့ သိရှိမြတ်ရောင်းဝယ်ဇရာ
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဝတ်မှုန် - သူက စိန်ခြယ်အုတ်လုပ်ငန်းသူဌေး ဦးမျိုးချစ်ရွှေတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် - တွေ့ဆုံရင်းနီးရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ရင်းနီးခွင့်ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိုရွှေ...”

“ဗျာ - ကိုခင်မောင်ကျော်”

“မဝတ်မှုန် - လှရဲ့၊ ချောရဲ့လားဗျ”

“ဟာ - နတ်သမီးတမျှ ချောပျို၊ လှပပါဗျာ”

“ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - ဟား - လှရမယ်လေဗျာ”

“ခပ် - ခပ် - ခပ် - ခပ် - ခပ် - မြှောက်နေကြပြန်လေ”

အင်း - မိန်းမရက်လည်မှ ဟုတ်ပါရဲ့လား။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရာ ရှိခဲ့
လား။ ရယ်သံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေရတယ်။ ရိုးမှရိုးရဲ့လား။

ဒီအချိန်မှာပဲ လူရွယ်တစ်ယောက် ခေတ်ပေါ်ဆံပင်ပုံစံနဲ့ ဝင်လာတယ်။
ခင်ဗျာ၊ အသက် (၂၅) နှစ်ခန့်ရှိမယ်။ ဟုတ်ပြီ။

“ဦးလေး”

“ဟာ - စိုးလူကျော် - ဝါလူ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တဲ့ - ဟင်”

“ဒီနေ့မနက်ပဲ ပြန်ရောက်တယ် - ဦးလေး။ ဦးလေး - အန်တီလေး
မ - မရှိတော့ဘူး - ဆို - ဟင်”

“အေးကွယ် - ကံအကြောင်းတရားပဲပေါ့ - ဝါလူရယ်”

“တျွန် - တော် - မယုံနိုင်ဘူး - ဦးလေးရယ်”

လူရွယ်ရဲ့အသံမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသံ ပါလာပြီး မျက်ရည်လုံးတွေပါ
မျက်လုံးအိမ်ကနေ စီးကျလာတယ်။

“ဦးကျော် - ဘာတော်လို့တုံး ခင်ဗျ”

“တူတော်ပါတယ်ဗျာ။ သူ့က နယ်စပ်ဘက် ခရီးသွားနေတာ။ သူ့အဖေ
ဆုံးတာ မသိဘူးလေ”

“အေးပေါ့လေ - သိတော့ ဝမ်းနည်းတာပေါ့”

“ဝါလူ - ထမင်းစားလိုက်ပါလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း - မစားချင်တော့ဘူးဗျာ”

“အိဆို - အိမ်ထဲမှာ နားနေလိုက်ပါလား”

ဦးလေးလုပ်သူ ဦးခင်မောင်ကျော်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေတဲ့ တူလုပ်သူ
မောင်စိုးလူကျော်ကို ပခုံးဖက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းတွင်း
ခေါ်လာချိန်မှာပဲ -

“ဂစ် - ဂစ် - ဂစ် - ဝူး - ဂစ် - ဂစ်”

“ဟင်”

“ဂစ် - ဂစ် - ဂစ်”

“ဖလူး - ဖရမ်း - ဖရမ်း”

“ဂစ် - ဂစ် - ဂစ် - ဝူးဂစ်”

သူတို့နှစ်ဦး ဝင်လာချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်မှာ ရှိတ်ထားတဲ့
ဩတ်တူရွေးလှောင်အိမ်ထဲက ရွှေဂဲအမည်ရှိ ကြက်တူရွေးကြီးဟာ တဂစ်လ်စ်
နဲ့အော်ပြီး လှောင်ချိုင့်ထဲမှာ ဝရန်းသုန်းကား ပျံနေပါရောဗျာ။

ကြက်တူရွေး အော်ဟစ်လှုပ်ရှားနေတာကိုကြည့်ပြီး ---

အိမ်ရှင် ဦးခင်မောင်ကျော် အလွန်အံ့သြနေတယ်။

ဦးခင်မောင်ကျော်နဲ့အတူ သူတူ စိုးလူကျော်လည်း အံ့သြသွားတယ်။

“ဘုရားရေ- ဘယ်တော့မှ မအော်တဲ့ ကြက်တူရွေးကြီး- ငါမိန်းမ ရက်လည်ကျမှ ထူးထူးခြားခြား အော်သံပေးပါလား ဟေ”

“ဟုတ်တယ် - အသံမအော်လို့အ နေတဲ့ကောင်ထင်တာ၊ ဒီနေ့မှ အော်သံပေးတော့တယ်ဗျာ”

“ဟဲ့ကောင် - သားကြီးရွှေဂဲ - မင်းသခင်မကိုလွမ်းလို့ ခုမှပဲ အော်တော့တယ်ပေါ့ - ဟုတ်လား”

“ဂစ် - ဂစ် - ဂစ် - ဂူး - ဂူး”

“ဂူး - ဂူး - ဂစ် - ဂစ် - ဂစ်”

ကြက်တူရွေးကြီးဟာ အဲဒါထွက်သလိုမျိုး အသံပြုလိုက်၊ စိုးလူကျော်ကို ကြည့်ပြီး စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လို့ အတောင်ပံနဲ့ အစာခွက်ကို ရိုက်ပုတ်ချနေတယ်။

သူ့သခင် ချော့လို့တောင် မရရှာဘူး။

“ထားလိုက်ပါ - ဦးလေးရာ၊ လွမ်းလို့သတိရလို့ ထူးထူးခြားခြား အော်နေတာပါ။ အန်တီလေးသာရှိရင် သူ့ကြက်တူရွေးကြီး စကားပြောတတ်ပြီဟေ့ လို့ ပြောမှာဗျ”

“အေးကွာ - အမှတ်တရ ဖြစ်နေရပြီပေါ့”

ပြောရရင်တော့ဗျာ ...

စိုးလူကျော်ထိုင်တဲ့နေရာနဲ့ ကြက်တူရွေးလှောင်ချိုင့်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေတော့ ကြက်တူရွေးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတကြီး အော်ဟစ် ရုန်းကန်လှုပ်ရှား လုပ်နေပါရောဗျာ။

စိုးလူကျော် ကြက်တူရွေးကိုကြည့်ပြီး ဂနာမငြိမ်ဘူး။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ...

“ညီလေး - ဒီဘက်မှာ ထိုင်လိုက်”

“ဟုတ် - ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ကျွန်တော်က ကြက်တူရွေးမမြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာ စိုးလူကျော်ကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်မှ ကြက်တူရွေးအော်သံ တိတ်သွားတော့တယ်ဗျာ။

ဒီမှာ စိုးလူကျော်က ကြက်တူရွေးကြီးကို လှည့်ကြည့်၊ လှည့်ကြည့်လုပ်နေတာကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်ပေရဲ့။ သေချာသွားပြီပေါ့။

“နယ်ထိန်း - မောင်ကြိုင်”

“အမိန့်ရှိပါ - ဆရာ”

“စိုးလူကျော်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဦးခင်မောင်ကျော်ရဲ့တူ မဟုတ်လား - ဆရာ”

“ဟုတ်တယ် - ရဲစခန်းကိုခေါ်ခို”

“ဟုတ်”

“ပြေးမယ်လို့ကြံခဲ့ရင် လက်ထိတ်ခတ်ပြီး ခေါ်ခို”

“ဟုတ်”

နာရီဝက်မကြာခင်မှာ စိုးလူကျော် လက်ထိတ်ခတ်လျက်နဲ့ ရဲစခန်းကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

“လက်ထိတ်ခတ်ခဲ့ရသလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ် - ဆရာ။ ဝါဂျီရီးကားတစ်စီးပေါ်တက်ခါနီး ခေါ်တာကိုပြန် ခုခံလို့ ထုံးစံအတိုင်း ဖမ်းချုပ်၊ လက်ထိတ်ခတ် ခေါ်ခဲ့ရပါတယ်”

“အေး - ထိုင် - စိုးလူကျော်”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လက်ထိတ်ခတ်ခေါ်ရတာလဲ”

“ပြောမှာပါ - ပထမ မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေပါ - စိုးလူကျော်၊ မင်း ပြီးမှပဲ”

(၇) ရက်က ဘယ်မှာရှိနေလဲ”

“မန္တလေး၊ ()တည်းခိုခန်းမှာ ရှိပါတယ်”

“ဘယ်သူနဲ့ ရှိနေတုံး”

“ကျွန်တော့်ရည်းစားနဲ့ပါ”

“ရည်းစားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်တုံးကွယ်”

“အဲ-အဲ”

“ပြောပါ”

“မ-မ-ဒါလီဆွေလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“တည်းခိုခန်းမှာ အတူအိပ်ကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်-ကွဲ့”

“မန္တလေး၊ ()တည်းခိုခန်း၊ အခန်းနံပါတ် ()မှာ ()ရက်နေည

က ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဗျာ-”

“ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-ဟင်း-မင်း ဝါတို့ကို မညာပါနဲ့-စိုးလူကျော်၊

မန္တလေး၊ ()တည်းခိုခန်းမှာ မင်းနဲ့ အတူအိပ်ခဲ့တာ ဒါလီဆွေ မဟုတ်ဘူး၊

မပန်းမြဆွေတဲ့”

“ဗျာ”

“ပန်းမြဆွေဆိုတာ ဘာလဲ သိလား”

“.....”

“နာမည်ကြီး ကြေးကြီး အထက်တန်း ပြည့်တန်ဆာပဲ၊ မင်း-အဲဒီညတာ

ဘာတွေသောက်ခဲ့တုံး-စိုးလူကျော်”

“အရက်-နည်းနည်း-သောက်”

“ဟား-ဟား-ဟား-ဟား-အဟတ်-အဟတ်-ငါ့ကို လိမ်ညာတုံးဆဲ

ကိုး၊ နယ်ထိန်း”

“အမိန့်ရှိပါ-ဆရာ”

“ဟိုဘက်အခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်ရှိတယ်၊ ဒီကိုခေါ်ခို...”

“ဟုတ်”

မကြာဘူး၊ ခပ်ချောချော၊ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရာဂစိတ်ကြွချင် စရာ မိန်းမချောတစ်ဦး ဝင်လာတာကို စိုးလူကျော် မြင်လိုက်ရရော၊

“ဟင်-ပန်း-မြ-ဆွေ”

“ဟုတ်ပေါ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ အတူအိပ်ခဲ့တဲ့ ပန်းမြဆွေပဲ၊ ကိုင်း-ပန်းမြဆွေ၊ ()ည မန္တလေးဟိုတယ်မှာ ညည်းနဲ့အတူရှိစဉ်က စိုးလူကျော် ဘာတွေ သုံးစွဲခဲ့လဲ-ပြော”

“မူးယစ်ဆေးပြား သုံးပါတယ်-ဆရာ”

“ဘာအမျိုးအစားတုံး-မဆွေ”

“W.Yဆေးပြားပါ-ဆရာ”

“စိုးလူကျော်-ငြင်းဦးမှာလား၊ မင်းသိအောင် ပြောရတော့မယ်-စိုးလူ ကျော်၊ ဟောဒီမိတ်ဆွေ(ခေါ်)ပန်းမြဆွေက ငါတို့လူယုံ၊ သတင်းပေးပဲ”

“ဗျာ”

“အဲဒီညက မောင်ရင် ဆေးမူးပေါက်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ဟောဒီ အသံဖမ်းစက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ ဖွင့်ပြရမလား”

“ဆ-ဆ-ရာ”

“မင်း-မင်းရဲ့အဖေအိမ်ပြသက်ဝေကိုသတ်ပြီး ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ယူပြီး တယ်-ဟုတ်ရဲ့လား”

“.....”

“မင်းသတ်တာကို ကိုယ်တိုင်မြင်တဲ့သူရှိတယ်”

“ဘယ်သူမြင်လဲ-ဆရာ”

“ကြက်တူရွေးကြီးရွှေဂဲ”

“ဗျာ-”

“မင်းက ဆေးသမားပါ-စိုးလူကျော်၊ မင်းဆေးစွဲဆေးသုံးနေတာ ကြာ ဝါပြီ၊ မင်း ဆေးစိုး လိုနေတယ်၊ လိုအပ်တဲ့ငွေ ရစရာရှိနိုင်တာက မင်းရဲ့

ဦးလေးအိမ်ပဲ။ နောက်ဆုံး မင်းဦးလေး အပြင်သွားတုန်းမှာ အဒေါ်နဲ့တွေ့ပြီး
ငွေချေးတယ်။ မရတော့ - လူရော၊ ခွေးရောကို သတ်လိုက်တယ်။ ပြီး - ရွှေ
တွေ၊ ငွေတွေ အားလုံးယူတယ်။ ဒါကို ကြက်တူရွေးက မြင်ပြီး မှတ်ထားတယ်။
ဒီကြက်တူရွေးက တစ်သက်လုံး မအော်တဲ့ ကြက်တူရွေးတဲ့။ ရက်လည်တဲ့နေ့
က မင်းကို မြင်မှ ထူးထူးခြားခြား ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး အော်တော့ မင်း လန့်ပြီး
မျက်နှာပျက်နေတယ်လေ။ မင်းက လူသတ်ပြီး ရွှေငွေတွေနဲ့ မန္တလေး။ ရွှေလီ၊
ဘိတ်ထိ သွားပြီး ဖြုန်းသုံးခဲ့တယ်လေ။ မင်းအဖော်က ဒေါ်ပန်းမြဆွေပါ။
ဒီအသံဖမ်းစက်ထဲမှာ မင်းဆေးမှူးပြီး လူသတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း လေလုံးထွား
ကြားတဲ့စကားသံတွေ ရှိနေတယ်။ ဘာပြောချင်လဲ။ ငြင်းရင် မင်းသေဖက်ပဲ။
ဝန်ခံရင်တော့ သက်သာမှာပဲ - ငါ့ညီ”

သူ ခေါင်းငုံ့လိုက်တယ်။

ဒါနဲ့အတူ မျက်ရည်တွေကျပြီး ရှိုက်ငိုလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် - မှား - ပါတယ် - ဆရာရယ်။ ကျွန် - တော် - ကျေးဇူးရှင်တွေ
ကို ပြစ်မှားမိပါပြီ - ဆရာ။ ကျွန် - တော် - ဝန်ခံပါတယ်။ ကျွန်တော် - အန်တီ
လေးကို သတ်မိပါတယ် - ဆရာ - ဟီး - ဟီး”

“ဒါပေါ့ကွာ - ယောက်ျားဆိုတာ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရတယ်။ အမှားကို အမှား
လို့ သိလိုက်တာကိုးက မမှားသေးတာပဲ။ မင်းရဲ့အမှုကို သက်သာနိုင်သမျှ
သက်သာအောင် လုပ်ပေးပါမယ်ကွာ”

သည့်နောက် ကျွန်တော် မြို့နယ်တရားသူကြီးတစ်ဦးကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်
ပြီး တရားသူကြီးရှေ့မှာ တရားခံစိုးလူကျော်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးစေလိုက်
တယ်။

ကျွန်တော် မူးယစ်ဆေးပြား သုံးစွဲမိတာ သုံးလေးလ ရှိနေပါပြီ - ဆရာ။
ကျွန်တော် အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ဆေးသမားတွေပါ။
အရောင်းအဝယ် ဖြန့်ချိရေးလည်း လုပ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော် ဆေးဖြတ်လို့ မရတော့ဘူး။ ဆေးစွဲသွားခဲ့ပါပြီ။
ဒီမှာဆေးစိုးငွေလိုတာနဲ့ဦးလေးမသိအောင် အန်တီလေးအခြေသက်ဝေ
ထဲမှာ ငွေချေးတာ နည်းနည်းပဲရတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ ဆေးစိုးအကြွေး (၁၅) သိန်း ရှိတယ် - ဆရာ။
မိဘရဲ့ရွှေငွေလည်း စိုးလို့ကုန်ပါပြီ။ မိဘတွေက တစ်ဦးတည်းသောသား
မို့ စိုးဖိထားကြတာပေါ့။

ကျွန်တော့်မှာ အကြံရှိနေတော့ ဦးလေးကို ခရီးသွားတယ်လို့ မကျူးလွန်
ခင် တစ်ရက်က ကြိုပြောထားတယ် ခင်ဗျ။

အဲဒီနေ့က ဦးလေး မြို့ထဲ မီးရှောက်သွားဝယ်တယ်လို့ သိရော အန်တီ
လေးထံမှာ ငွေမရမက ချေးတယ်။ လုံးဝမရဘူး။ ဒါနဲ့ လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို
လှရင်း သူမ လဲကျသွားတုန်း အသင့်ပါလာတဲ့ ဝါယာကြိုးနဲ့ အန်တီလေးလည်
ပင်းကို ချည်ညှစ်သတ်နေတုန်း ခွေးကြီးမဲလုံးက ဝင်ဆွတာနဲ့ အသာချောလိုက်
ပြီး သားလှီးစားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ကြက်တူရွေးက လှောင်အိမ်ထဲကနေ ခုန်ပေါက်နေတာ မြင်
ရတယ်။ အရေးမလုပ်ခဲ့ဘူး။ သူ့ကို မသတ်ခဲ့ဘူး။

ကြက်တူရွေးက ခွေးလောက် အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့ ယူဆခဲ့တာပါ။
အဲဒါ - ကျွန်တော့်ဟာကွက်ပါပဲ - ဆရာ။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် လက်အိတ်ခြေအိတ်စွပ်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့တာပါ။
ပြီး - တွေ့သမျှ ရွှေနဲ့ငွေတွေယူလို့ ကြေးစားမယ် မပန်းမြဆွေကို ချိန်းခေါ်ပြီး
မန္တလေးမှာ သွားစိုနေတာပါ။

ရက်လည်တဲ့နေ့ကျမှ စပ်တည်တည်ပြန်လာခဲ့ပေမယ့် ကြက်တူရွေးကြီး
က ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ မှတ်မိသွားပြီး ...

မအော်စဘူး ... ကျွန်တော့် ကြည့်အော်တာကို ရဲအုပ်ကြီးက သတိထားမိ
သွားတော့ ...

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် လည်ဝယ်ပါးနပ်၊ သေသပ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့
ပေမယ့် ...

ဆေးသမားပါးစပ် အာရောင်မှုရယ်၊ ထူးဆန်းတဲ့ကြက်တူရွေးရယ် ...

ဆရာတို့ လူဒလန် ပန်းမြဲဆွေတို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ ဘူးဖော်သလို
ပေါ်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်အမှားအတွက် ...

ပြစ်မှုကြေးကို ရွေးနဲ့ဆပ်ပါမယ် - ဆရာ။

➔ မောင်ညိုနှိုင်း (သန်လျင်)

KSN

စာမူရှင်များအဖို့

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွေးချယ်ဖတ်ပြခြင်းသော စာမူများအဖို့ အချို့စာမူရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန် နေရပ်လိပ်စာ မပါရှိခြင်း၊ နေရပ်ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း၊ ဘဏ်သွယ်ရောင်းခြင်းမရှိခြင်းစသည့် အခက်အခဲများရှိပါသဖြင့် စာမူရှင်များအနေနှင့် လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ဖြစ်စေ စာမူနှင့် လက်ဆောင်စာအုပ် ထုတ်ယူနိုင်ရန် ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

၂၆၁၅

စာမူရှင်

ဗျာဓိလှည့်ဝါသနာရှင်အား ဖောဓိခြုံငုံဖောဓိကို
ဖောဓိခြုံငုံစေရာ လေဓိအားချေ ဝေ့ခြုံငုံစေရမည်။
အေးအေးအေးအေး ဖောဓိစုံစုံ ဖောဓိအတို
အေးအေးအေးအေး ဖောဓိစုံစုံ ဖောဓိအတို

မင်းခန့်

ကျောင်းသားဘဝကတည်းက မျက်လှည့်ဝါသနာကြီးသူ တစ်ယောက်။ အရွယ်ရောက် အတန်းကြီးသည်အထိ သူ့ ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်။ မျက်လှည့်ပွဲဟူသမျှ လမ်းဘေး မျက်လှည့်ပွဲပင်မကျန် ကြုံလျှင်ကြုံသလိုဝင်ကြည့်စမြဲ။ မျက်လှည့်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်စာတမ်း စီဒီအချပ် တို့ကိုဝယ်ယူစုဆောင်းလာခဲ့သည်မှာကြာပေပြီ။ လူ့တစ် ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ရှိတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟေ့ - မင်းတို့ကို ငါ အပ်တစ်ချောင်း ဦးခေါင်းထဲ သွင်းပြမယ်”
“လာမဖို့နဲ့ - အပ်ကို ဦးခေါင်းထဲ သွင်းလို့ရမလား ကွ - သွားစမ်းပါ”
မင်းခန့်ကတဟားဟားရယ်လိုက်သည်။ သူရယ်ပုံက သရော်ရယ်။

“အေးလေကွာ - မဖြစ်နိုင်တာလုပ်ပြမှ ပညာလို့ခေါ်ရမယ်။ သူလိုကိုယ် လို လုပ်ပြတာ အဆန်းမှမဟုတ်ပဲ”

“ဟေ့ကောင် - သိပ်လည်း လေမကျယ်နဲ့။ ဟုတ်ရင်ဟုတ်၊ မဟုတ်ရင် တော့ အထိုးပဲ - မောင်”

မင်းခန့်လက်ထဲတွင် ပင်အပ်တစ်ချောင်းက ရှိနေ၏။
“ရှေ့ - မင်းတို့ သေချာကြည့်။ ဒါဟာ ပင်အပ်အစစ်ပါ”
မင်းခန့်က သူ့လက်တွင်းမှပင်အပ်ကို သူငယ်များအား ပေးလိုက်သည်။
“မှန်ပါတယ် - ပင်အပ်အစစ်ဆိုတာ တို့ယုံပြီ။ သွင်းပြပေတော့”
မင်းခန့်က လက်တစ်ဖက်မြှောက်ကာ ပါးစပ်မှ ပွစိ - ပွစိဖြင့် အပ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်။ ချလိုက်သုံးကြိမ်လုပ်ပါသည်။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေဆဲတွင် သူက လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားထောင်လျက် ကိုင်ထား သည့်အပ်ကို ပြပြန်၏။ ပင်အပ်ထိပ်ကလေးက ငုတ်စိလေး ပေါ်နေသည်မှာ အားလုံးအမြင်။

“အပ်ကို ဒီအတိုင်းသွင်းလို့မရဘူး။ လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်သွင်းရမှာ”
ပြောပြောဆိုဆို သူက အပ်ကို နဖူးထိပ်တွင်တင်၍ အပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ဖြင့် နဖူးကို ခြောင်းခနဲ ရိုက်ထည့်ပြီး လက်ဝါးကို ခါပြသော်လည်း အပ် တ မရှိတော့။ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းနောက်မှ ဆွဲထုတ်သည့်ဟန်ဖြင့် လက်ညှိုး လက်မပူးပြီး ထုတ်လိုက်သောအခါ ပင်အပ်ကလေးမှာ လက်နှစ်ချောင်း ပူး ခိုင်းထားသည့်လက်ကြားမှာ ငုတ်စိလေး။ သူငယ်ချင်းများက မကျေနပ်သော ဧကရာဇ် တစ်ခါထပ်လုပ်ခိုင်းပြန်ရာ သူကလည်း မဆိုင်းမတွပြပါသည်။ ပင် အပ်ရိုက်သွင်းပြီးနောက် လက်ကို ဘေးတွင်တစ်ခါ၊ အပေါ်ထောင်၍တစ်ခါ ထုတ်ဝါးခါယမ်းပြသည့်တိုင် အပ်ကို မမြင်ရပါ။ နောက်စေ့က ဆွဲထုတ်မှ အပ် တ လက်ထဲ ပါလာပြန်၏။ အားလုံးက တအံ့တဩ မင်းခန့်ကို ချီးမွမ်းကြ သည်။

“တို့က မင်းလက်ချောင်းထဲ ညှပ်ထားတယ်မှတ်တာ။ လက်ကိုလည်း အားပြီးခါပြတာပဲဟာ။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ တို့ပြောပါလား။ ဘာကယ်

တမ်း မင်းခေါင်းထဲမသွင်းတာတော့ တို့သိနေတယ်”

မင်းခန့်က တဟားဟား ရယ်ပြန်ပါသည်။

“အဲဒါဟာ မျက်လှည့်သဘောပဲပေါ့။ မသိရင် အံ့ဩစရာတစ်ခုအနေနဲ့ သတ်မှတ်ရမယ်။ သိတော့လည်း မထူးဆန်းတော့ဘူးလေ”

“အေး - ပြပါဦးကွာ။ တို့မသိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“တကယ်တော့ - မင်းတို့ရဲ့မျက်စိကို လှည့်စားလိုက်တာပါ။ ပင်အပ်ကို တစ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းဖို့ လွယ်တာမှမဟုတ်ပဲ။ ရိုက်သွင်းတယ်ဆိုတာက လည်း ဟန်သက်သက်ပါ။ ပင်အပ်ကို အပေါ်မြှောက်၊ အောက်ချ ရွတ်ဖတ်နေ တုန်း။ ပင်အပ်ထိပ်က အချွန်နဲ့ အရေခွံကိုဖောက်ပြီး ထိုးလိုက်တာပါပဲ။ အပ် ရိုက်သွင်းပြီးတဲ့နောက် လက်ခါပြပေမယ့် အရေခွံနဲ့ တွဲနေတယ်လေ။ ဘယ် ထွက်ကျတော့မှာလဲ။ အဲဒီနောက် အပ်ကို ခေါင်းနောက်က ယူလိုက်တဲ့ဟန် လုပ်ပြလိုက်တယ်။ ဒီမှာကြည့် - တွေ့လား”

မင်းခန့် အစအဆုံး လုပ်ပြသောအခါ အားလုံးက တဟားဟား။

သူ့ဒါသနာကြောင့်ပင် လူပျိုကာလသားဘဝက ချစ်ရသည့် ချစ်ဦးသူနှင့် ဆုံခဲ့ခြင်းပါ။ တက္ကသိုလ်မှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးမွေးနေ့ပွဲကို သွားခဲ့စဉ်က အဖြစ် တစ်ခုမှာ သူ့အတွက် မမေ့မကောင်းစရာ။ ဘာသာတို့တွဲ အတန်းဖော်အမျိုး သမီးက သူ့မွေးနေ့ပွဲကို မင်းခန့်တို့ယောက်ျားလေးအုပ်စုမှခပ်ရသူ ငါးယောက် အား ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ ထိုငါးယောက်ကလည်း တွဲဖော်တွဲဖက်၊ ကဲဖော် ကဲဖက်များဖြစ်ရုံသာမက အမျိုးသမီးများနှင့်လည်း အဖွဲ့ကျသဖြင့် မွေးနေ့ ပွဲကို လာရခြင်းပါ။ သူတို့ကိုယ်စီကိုယ်ငါးယောက်လောက်လောက်ပစ္စည်းများ ကိုပေးပြီး ချထား... သည့်နေရာတွင် ထိုင်နေလင့်ကစား မျက်လုံးများက ဝနာ မငြိမ်း။ တီးတိုးသံတို့ကလည်း တရှူးရှူး တရွတ်ရွတ်၊ လက်ဟန်ခြေဟန် မှတ် နာရိပ်မျက်နှာကတလည်း မျိုးစုံ၊ အတန်းဖော် အမျိုးသမီးများအပြင် ညီစ ဝမ်းကွဲနှင့် သူငယ်ချင်းများကလည်း လေးငါးယောက်မို့ အမျိုးသမီးအင်အား က နှစ်ဆယ်နီးနီး။ အမျိုးသားဆို၍ သူတို့ငါးယောက်နှင့် အရပ်ထဲမှ လူငယ်

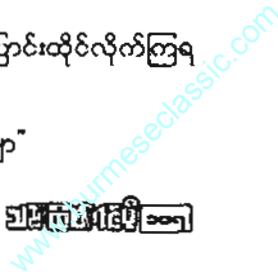
သုံးဦးသာ ရှိသည်။

မွေးနေ့ပွဲကို နံနက်ပိုင်းက သံယာဓာယ်ပါးပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးအဖြစ် လုပ် ခဲ့သော်လည်း ညနေပိုင်းတွင် သီးသန့်လူငယ်ပွဲလေး ခင်းကျင်းခဲ့ခြင်းပင်။ ဧည့်ခံမှုအဖြစ် ထောပတ်ထမင်းနှင့် ကြက်သားဟင်းကျွေးရာ စားသောက်ပြီး မှ မွေးနေ့အခမ်းအနား ကျင်းပခဲ့သည်။ မွေးနေ့ပွဲတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ တေးသီချင်းများ သီဆို၍ (ကိတ်မုန့်) အပေါ်တွင် ထွန်းထားသည့် ဖယောင်း တိုင်မီးများမှတ်ကာ ကိတ်မုန့်ကို လှီးဖြတ်ဝေငှ ကျွေးမွေးသည်။ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အဖြစ် (ပါဆယ်ဂိမ်း) ကစားပွဲပါသဖြင့် စားပွဲအလိုက် ထိုင်နေသူများကို နှစ် တန်းစီလိုက်ပြီး ထိပ်နှစ်ဖက်တွင် လေးယောက် ပိတ်လိုက်၏။ စားပွဲများကို ဘေးကပ်လိုက်သောအခါ အပိုင်းပုံမကျတကျ လူများအလယ်တွင် ကွက် လပ်က ပေါ်လာသည်။

“ပါဆယ်ဂိမ်းကစားတာတော့ အားလုံးသိကြမှာပါ။ ဟောဒီအထုပ် တလေးကို တီးလုံးစဖွင့်တာနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်း သွားမယ်။ တီးလုံးရပ်တဲ့အခါ လက်ထဲမှာ အထုပ်ရှိနေတဲ့သူဟာ ပါဆယ် ထုပ်ထဲက ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ပြရပါလိမ့်မယ်။ မရှက်မကြောက် သဘာဝ တူကျ လုပ်ဆောင်နိုင်သူငါးဦးကို အမှတ်ပေးပြီး စနစ်တကျ မွေးနေ့ရှင်က ထထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ၊ စတုတ္ထနဲ့ ပဉ္စမဆုများ ခွေးချယ်ချီးမြှင့်မှာပါ။ အမျိုး သမီးအင်အားများတဲ့အတွက် အမျိုးသမီးသုံးယောက်ခြား (ဒါမှမဟုတ်) နှစ် ယောက်ကြားမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက် ထိုင်ပေးကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆယ် ငါးခွင့်မှာဖြစ်လို့ ဆယ်ဦးကတော့ ဆုမရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ပီပီပြင်ပြင် သရုပ် ဆောင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒီပွဲမှာ ဝင်မလုပ်မယ့်သူက မွေးနေ့ ခွင့်နဲ့ အခမ်းအနားမှူးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးပါပဲ။ ကဲ - နေရာပြောင်း လိုက်ကြပါခင်ဗျာ”

ဧည့်သည်အားလုံးက ရုတ်ရုတ်သံသံ နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်ကြရ သည်။

“ပါဆယ်ဂိမ်းစတင်ပါတော့မယ်။ ကဲ - စပါဦးခင်ဗျာ”

တီးလုံးသံက ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပါဆယ်ထုပ်မှာ တစ်လက်မှ တစ်လက် ကူးပြောင်းသွားသည့်အခါ လူတိုင်းက လျင်လျင်မြန်မြန် အထုပ်မကျန်ရေးလုပ်နေကြရ၏။ တီးလုံးသံအရပ်တွင် အထုပ်ကျန်နေလျှင် ခိုင်းသမျှ လုပ်ရပေတော့မည်။ မဟားတရားအလုပ်တွေခိုင်းနေပါက အခက်ကိုယ်လက်ကလွတ်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ ထိုစဉ်တွင် တီးလုံးသံက ရပ်သွား၏။ မိန်းကလေးတစ်ဦးထံတွင် အထုပ်က အဖတ်တင်နေခြင်းပါ။ အခမ်းအနားမှူးက အထုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ ကတ်ပြားတစ်ပြား ထွက်လာသည်။ ကတ်ပြားပါစာတို့ ဖတ်သည်တွင် -

“အလှမယ်တစ်ဦးလို လမ်းလျှောက်ပြပါ”

အားလုံးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်တွင် မဲကျသူကလေးမှာ တွန့်ဆုတ်မနေ။ လှလှပပကလေး အလှမယ်တစ်ဦးဟန်ပန်ဖြင့် လမ်းလျှောက်သွားသည်။ ရှက်ရွံ့ခြင်းမရှိသောကြောင့် အားလုံးတဝါးဝါး သဘောကျနေပြီး လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ကြ၏။ နောက်အလှည့်ကလည်း အမျိုးသမီးတစ်ဦးပင်။

“မြန်မာသံသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပါ”

အမျိုးသမီးက သူဆိုမည့်သီချင်းကို ကာရာအိုကေဆိုပြရန် သီချင်းခွေရိုမရှိမေးခဲ့သဖြင့် အခမ်းအနားမှူးက ဖွင့်ပေးသောကြောင့် ကျနစွာ ဆိုသွားခဲ့ပြန်သည်။

ရီဝေသောအသံနှင့် တီးလုံးအလိုက် သီချင်းကို ပြောင်မြောက်စွာ ဆိုသွားနိုင်ခြင်းကြောင့် လက်ခုပ်ဩဘာသံမစဲ။ မဲပေါက်သွားသူနှစ်ဦးလုံးပင် အခြေအနေကောင်းကောင်း သရုပ်ဆောင်သွားနိုင်ခဲ့ကြပေပြီ။ မင်းခန့်တို့ လူစုတစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ခေါင်းဆတ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့အလှည့်ရောက်လျှင် မနွဲ့ကြစတမ်း။ အရှုံးမပေး။ အပြတ်အသတ်ကြမည်သဘော။ ကံအားလျော်စွာ မဲကျသူအဖြစ် နောက်တစ်ယောက်မှာ မင်းခန့်တို့ထံမှတစ်ယောက်။

“ရည်းစားပစ်ခံရသူမို့ လွမ်းပြပါ”

တီးလုံးက အမှိုက်တီးလေးတိုးတိမ်စွာ တီးပေးနေစဉ် အိတ်ထဲမှ စာတစ်

စောင်ကို ထုတ်ပြီး ဖတ်ကြည့်၍ မျက်နှာအိုသွားပုံ၊ တောက်ခေါက်ကာ ဒေါပွတန်၊ ဆံပင်များအား တချင်းချင်း ကုတ်ဖွတ်ထည့်နေသည့်အမူအရာတို့မှာ တကယ်ပင်ဖြစ်နေသလိုမျိုး၊ ပါးစပ်မှ အသံထွက်သည့်တိုင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ကာ ခေါင်းဝှက်ထား၍ ငိုရွိုက်နေပုံတို့မှာ သဘာဝကျလှသည်။ ခေါင်းဖော်လိုက်သောအခါ မျက်ရည်များ တကယ်ကျနေသဖြင့် လက်ခုပ်သံမှာ ညံ့သွားစေ၏။ ကြားလေးယောက်မှာ သာမန်အဆင့်မျှသာ။ နောက်ထပ် မဲကျသူကလည်း မင်းခန့်တို့အထဲကပင်။

“ခုနစ်ထွေအက ကပြပါ”

ကြာကြာဖန်ဖန်ရှာထားသည့် ခုနစ်ထွေတီးလုံးနှင့်အတူ လိုက်လျောညီစွာ တန်ပါပါ ကပြနိုင်ခြင်းကြောင့် ရယ်သံတို့နှင့်အတူ လက်ခုပ်သံ အုန်းအုန်းသည်းသည်း။ နောက်ထပ်မဲကျခဲ့သည့်သုံးယောက်မှာ သာမန်ထက်တော်လင့်ကစား မင်းခန့်တို့ကို မကျော်နိုင်။ ခုတစ်ခါ မဲကျသူက မင်းခန့်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ၏။

“တတ်သည့်ပညာနှင့် ဖြေဖျော်ပြီး ပရီသတ်ထဲမှတစ်ယောက်ကို စိတ်ညစ်အောင် လုပ်ပြပါ”

မင်းခန့်လုပ်ရမည့်အလုပ်က မလွယ်။ ဖြေဖျော်ရန်သက်သက်ဆိုတော်သေး၏။ ပရီသတ်တစ်ယောက်ကို စိတ်ညစ်ရန်လုပ်ဖို့မှာ အခက်။ မင်းခန့်ထွက်လာပါပြီ။

“ကျွန်တော်က မျက်လှည့်နည်းနည်းပါးပါးတတ်တော့ မျက်လှည့်ပြပါဇယ်”

အနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးကို ကွက်လပ်လယ်သို့ ယူလိုက်၍ ချကာ စားပွဲပေါ်တွင် မလိုလေး လိုလေး ယူဆောင်လာသည့် ဖိထုပ်နှင့် လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ရုထားခဲ့သည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့နောက်စေ့ဟာ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတာ အားလုံးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်တော်နောက်စေ့က မြင်နိုင်တယ်ဗျ။ မြင်နိုင်ကြောင်း ငြိသပါမယ်။ အခုဖိထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးအပြီးမှာ အခမ်းအနားမှူးကြီးလည်း ကြိုက်သလို ကုလားဖန်ထိုးပါဦး။ ပြီးရင် - လူဆယ်ယောက်ကို ဝဲဘစ်ချပ်စ်

ဝေထားပါ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ကျောခိုင်းထားတုန်း သူတို့ဆီက ဖဲတစ်ချပ်စီ ကြိုက်ရာ လူရပ်လိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို ပြပါ။ ကျောခိုင်းထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖဲလဲလို့မေးရင် မှန်အောင်ဖြေမယ်”

အားလုံးက စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ မင်းခန့်ကလားဖန်တိုးပြီးနောက် အခမ်းအနားမှူးက ဆက်တိုက်ပြန်သည်။ ကွက်လပ်အလယ်တွင် တိုင်နေသော မင်းခန့်၏ နောက်ဘက်မှ လူဆယ်ဦးကို ဖဲဝေလိုက်သည်က ဆယ်ချပ်တိတိ ပင်။

“ကဲ - ဖဲဝေပြီးပြီ။ တစ်ယောက်ချင်းက ကိုယ့်ဖဲကို အားလုံးမြင်အောင် ပြနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်က အချက်ပေးပါမယ်။ အချက်ပေးတဲ့လူပဲ ပြပါ”

“စပါပြီ - ဒီတစ်ယောက်ပြပါ။ အဲဒါ - ဘာဖဲလဲ”

အတန်ကြာမှ မင်းခန့်အသံ ပေါ်လာ၏။

“စပိတ်ငါး”

(ဟယ်) (အို) (ဟာ) “မှန်တယ် - မှန်တယ်”

အခမ်းအနားမှူးက နှစ်ယောက်ခြား၊ တစ်ယောက်ခြား၊ သုံးယောက်ခြားက လူတွေ အထဝိုင်းပြီး အမျိုးမျိုးမေးနေသော်လည်း မင်းခန့်က အမှားအယွင်း မရှိပြောနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဖဲဆယ်ချပ်စလုံး မှန်နေသောကြောင့် လက်စုပ်တီးသံ များ သောသောညံ့လျက်။

“ဒါဟာ ကျွန်တော် ပထမပိုင်းပြတဲ့ပြကွက်ပါပဲ။ ခု ဒုတိယပိုင်း စပါမယ်”

မင်းခန့်က ပန်းများ အစက်အပြောက်၊ အတွန့်အကွေးများ ရှုပ်ယှက်စေ နေသည့် သူ့လက်ကိုင်ပဝါကို ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ - မျက်လှည့်ဆရာစတိုင် ဖြင့် စကားစ၏။

“ဒီပဝါလေးထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

လက်ကိုင်ပဝါကို တဖြန်းဖြန်း ခါသွက်ကာ ပြလိုက်ပြီး ဘယ်ညာ လှန် လှောပြနေပြန်သည်။ ပရိသတ်အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြစဉ် မင်းခန့် လျှောက်လာသည်။

တစ်နေရာတွင် လက်ကိုင်ပဝါကို ဟန်ပါပါကိုင်ရင်း လမ်းလျှောက်ရာမှ ရပ်သွားခဲ့သည်။

“ဒီမယ်ညီမ - ညီမလက်မှာဝတ်ထားတာ စိန်လက်စွပ်နဲ့တူတယ်။ ကိုယ့် တို ခဏငှားပါနော်။ မျက်လှည့်ပြချင်လို့ပါ”

ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက မဆိုင်းမတွ လက်မှချွတ်လိုက်ပြီး လှမ်းပေးသော် လည်း မင်းခန့်က လုံးဝမယူ။

“ညီမလက်စွပ်ကို ညီမကိုယ်တိုင် လက်ကိုင်ပဝါထဲ ထည့်ပေးပါ”

အမျိုးသမီးငယ်က မင်းခန့်ပြောသည့်အတိုင်း လက်ကိုင်ပဝါထဲ ထည့် လိုက်၏။

“ဝမ်းကြည့်ပါဦး။ လက်စွပ်ရှိသေးရဲ့လား။ လက်နဲ့ဝမ်းရင် သိနိုင်ပါတယ်”

လက်ကိုင်ပဝါကို စုကိုင်ပြီး ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးအား အခမ်းခိုင်းခဲ့သည် တွင် ရှိနေကြောင်း ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ပြီ - ကျွန်တော့်ဆီရောက်နေတဲ့လက်စွပ်ကို ကျွန်တော် လွှင့်ပစ် ခိုက်မယ်”

မင်းခန့် လက်ကိုင်ပဝါအစကိုကိုင်ပြီး ဆွဲခါပစ်လိုက်သဖြင့် အားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ မင်းခန့် လက်ကိုင်ပဝါကို အမျိုးမျိုးခါပြသည့်တိုင် ထက်စွပ်မှာ လုံးဝပျောက်သွားခဲ့ပေပြီ။ မင်းခန့်က လက်ကိုင်ပဝါကို စားပွဲပေါ် ထင်ထားလိုက်၏။

“လက်စွပ်ကို မမြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ခဏယူသွားပြီး ပြန်ပေးပါလိမ့်မယ်။

နောက်အစီအစဉ်တစ်ခု ဆက်ပါ - အခမ်းအနားမှူးကြီး”

အခမ်းအနားမှူးလုပ်သူမှာ ဆက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ ရပ်ရကောင်းနိုးနိုး။

ခွေအနုရှင်က ဆက်လုပ်ရန်အချက်ပြလိုက်သဖြင့် ဆက်လက်ပြီးပါဆယ်ဂိမ်း ထားခဲ့ရာ အစီအစဉ်နှစ်ခု ပြီးသွားသည်ထိ ထူးထူးခြားခြားမရှိ။

“ဒီမယ် မျက်လှည့်ဆရာကြီး - အစီအစဉ်ပြီးတော့မယ်။ ကျွန်မလက်စွပ်

ပြန်ပေးလေ။ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလို အပျောက်ရိုက်မလို့လား။ ခြောင်မှာလား”

လက်စွပ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကလေးက ထလာပြီး မင်းခန့်ကို ရန်တွေ့နေ

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးမှာပါ။ ဂေဏလေးခန့်”

မင်းခန့်အနေနှင့် လက်ကိုင်ပဝါကိုယူပြီး မိုးပေါ်မော့၍ ပါးစပ်မှ တီးတိုး ရွတ်ကာ လက်ကိုင်ပဝါကို ခါချသော်လည်း လက်စွပ်ထွက်မလာ။ မင်းခန့် ကိုယ်တိုင် မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် လုပ်သည့်တိုင် အကြောင်း မထူးခဲ့ပါ။

“ကဲ - ဘယ်လိုလဲ။ မရတော့ဘူးမဟုတ်လား။ လွှင့်ပစ်တာပါသွားသလား မှမသိတာ။ ယီးတီးယားတားမလုပ်နဲ့။ ရှင့်ကို ရဲတိုင်ရမယ်”

“မမြင်ရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ယူသွားတာပါဗျာ။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”

“ရဲစခန်းကျမှ ပြောတော့ရှင်။ လာ - စခန်းသွားမယ်”

မင်းခန့် မွေးနေ့ရှင်ကို လှမ်းအကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

“ဗြူးမရေ - ငါ့ကို စခန်းပေါ်နေပြီ။ ကယ်ပါဦးဟာ”

မွေးနေ့ရှင်ကလည်း အပြက်၊ အပြက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်သည့်ကိစ္စ အတွက် ဘာပြော၍ ဘာဆိုရမှန်းမသိ။ လက်စွပ်ရှင်က မေးလိုက်သည်။

“နီ - ရှင်က လျော်နိုင်လို့လား။ သိန်းဆယ်ဂဏန်းနော်”

“မလျော်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ တစ်ခါလောက် ပြန်တောင်းခွင့်ပြုပါဦး”

မင်းခန့်က မိုးပေါ်မော့၍ တောင်းပန်နေဟန်ပြုပြန်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ ကိုအလယ်တွင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အဖျားပိုင်းသို့ အကြိမ် ကြိမ် ဆွဲသပ်ရာမှ လက်ကိုင်ပဝါကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပူးကိုင်ထား၏။

“ကဲ - ဒီထဲမှာ နို့ကံကြည့်ပါတော့ဗျာ။ မတွေ့ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ”

သို့ဖြင့် မယုံရဲ၊ ယုံရဲနို့ကံကြည့်ခဲ့သည်တွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို စိမ်းနီ ပြီး ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ သူစိန်လက်စွပ်မှ သူလက်စွပ်အစစ်၊ အဖျိုးသမီးငယ်တစ် ရှက်စခန်းဖြင့် သူ့နေရာကို အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ပြန်သွားသည်။ မင်းခန့်ထံ ပြုံးပြီးပြီး မျက်နှာထား။

“ကဲ - မွေးနေ့ရှင်ကြီး ခင်ဗျား - ကျွန်တော်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ဖြေဖော်ပြော တဲ့နောက် ပရိသတ်တစ်ယောက်ကိုလည်း ရဲစခန်းပို့လောက်အောင် စိတ် ညစ်စေခဲ့ပါပြီ။ ကျေနပ်ပါတယ်ခန့်။ လက်စွပ်ရှင်ညီမကိုလည်း တအင်စိတ် ညစ်စေတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ် - ခွင့်လွှတ်ပါလို့”

အုန်းခနဲ ရယ်မောသံတို့ဖြင့် လက်ခုပ်သံတို့မှာ ဆူဆူညံညံ။ ထိုညက မင်းခန့်မှာ ပါဆယ်ဂိမ်းပြိုင်ပွဲ ပထမဆုရသူအဖြစ် မြောက်မြောက်ကြွကြွ၊ သူ့အတွက် ထိုက်တန်သောဆုအပြင် သူ သဘောကျသူတစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းပင်။

“မင်း - ဖဲရုပ်တွေ မမှားဘဲ ပြောနိုင်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ - ရှင်းပါဦးကွာ”

မင်းခန့်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ တကယ်တမ်း သူလုပ်ပုံက ရယ် ဝရာ။

“ဗြူးမတို့ ငါ့ကို မျက်လှည့်ပြိုင်ရင်ဖြစ်စေ၊ တစ်ကြောင်းကြောင်းနဲ့ လုပ် ခိုင်းရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ငါ သုံးလေးခု ပြင်သွားတဲ့အထဲက ပြခဲ့တာ နှစ်ခုဆိုရမှာပေါ့။ ဖဲရုပ်က ရိုးရှင်းပါတယ်ကွာ။ ငါထိုင်တော့ ဓားလွယ်ခုတ်မှာ ရှိတဲ့ ကိုတိုးခေ့နဲ့ အစကတည်းက စည်းဝါးရိုက်ထားတာ၊ ညာလက်ဆစ်ကို လက်မနဲ့ လာထောက်ပြတာဟာ တစ်က တစ်ဆယ်၊ ဂျက် ကွင်း ကင်းတွေ၊ ဘယ်လက်ထိပ်လေးခုက ညှင်း၊ စပိတ်၊ ခိုင်းခွန်းနဲ့ ဟတ်တွေပေါ့ - ရှင်းပလား။”

“မင်းက အလံရှူးမွေးထားတာကိုး။ လက်စွပ်ကိစ္စကကောကွာ”

“အဲဒါက သရေကွင်းအသေးတစ်ကွင်းရှိရင် လွယ်လွန်းလို့”

“မင်း တော်တော်တတ်နိုင်တဲ့ကောင်ပဲ။ ဒါထက် - မင်းကို လာရန်တွေ့ ထဲ့ ဟိုကောင်မလေးအပေါ် မင်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုသိ ထယ်”

“အမှန်ပြောရရင် - ငါ သူ့ကိုတွေ့တာတည်းက စိတ်ဝင်စားတာပါ။ သူက ထို့လိုသိပွဲက မဟုတ်ဘူး။ မြန်မာစာအဓိကကျောင်းသူလေ။ သူကလည်း ဇွဲတို့ လိုက်လိုက်လျောလျောကွ။ ဟိုနေ့ကကိစ္စ အားနာသွားပုံပဲ”

ထိုနေ့က မင်းခန့်နှင့် ရော့စရိုင်းတို့ မကြာမတင် ရွစ်သူများဖြစ်သွားကာ ထော့သိုလ်မှထွက်ပြီး မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်းဖြင့် ကြီးပွားလာသူ မင်းခန့် နှင့် ဗြူးမျက်နှာဖုံးသူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ရော့စရိုင်းတို့ရွစ်သူနှစ်ဦး ၏ ဝင်လာဆောင်မှာ တစ်ခမ်းတစ်နား။ ကံတရားက ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်ပါ။

အိမ်ထောင်ကျပြီး လပိုင်းအကြာ မင်းခန့် မတော်တဆ ကားတိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံတင်ခဲ့သည့်တိုင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေသဖြင့် (ရန်ကုန် အထူးကုဆေးရုံကြီး) ပို့ရပြန်၏။ နှစ်လတိုင်တိုင် ငွေနှင့်ဆက်၍ ကုခဲ့ရသော ကြောင့် ကုန်ကျခဲ့ရသည်။ မင်းခန့် အသက်မသေသော်လည်း ဒီတစ်သက် သားသမီးမရနိုင်ကြောင်း သူငယ်ချင်းဆရာဝန်က တီးတိုးအသိပေးသံမှာ မင်းခန့်အတွက် စိတ်အထိခိုက်ရဆုံးကိစ္စပါ။ မင်းခန့်အနေနှင့် လူဖြစ်ရှုံးသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ပို့ ထိုအဖြစ်ကို မင်းခန့် သူမိသားစုနှင့် ချောစုခိုင်ကို လုံးဝအသိ မပေး။

မင်းခန့်မှာ အကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ စွဲမြဲသောအကျင့်ဟု ဆိုရမည်ပင်။ သိုသိပ်သည်ဆိုလင့်ကစား နေ့စဉ်တွေ့ကြုံရသည့်ကိစ္စစွဲများ သူ့အတွေး သူ့အကြံ၊ အဖြစ်အပျက်စုံကို သူ့၏နေ့စဉ်ဒိုင်ယာရီတွင် အပြည့်အစုံရေးထား လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့တာအဖို့ အဖြစ်သနစ်မှန်တွေကို မချွင်းမချန်ရေးလေ့ရှိ ကြောင်း၊ သူငယ်ပေါင်းရင်းနှီးသူများက သိပြီးသားပါ။ မင်းခန့်တွင် အများနှင့် မတူသောအမူအကျင့်များ ရှိသည့်အနက် ထူးခြားသောစိုက်တစ်ခုမှာ လက် စားချေတတ်သောစိတ်ဓာတ်။ ကိုက်ခဲ့ဖူးသောခွေးကိုပင် ကိုယ်တိုင်မသတ် ရမနေနိုင်။ ယုတ်စွအဆုံး အမဲလုံးပစ်ပြီး သတ်ခဲ့၏။ ခွေးအေးပြီး ရက်စက် တတ်သူတစ်ယောက်ဟူ၍လည်း သတ်မှတ်နိုင်သည်။ လောလောဆယ်မှာ ကံဆိုးစွာ မင်းခန့်မေမျှော်လင့်ဘဲ ကားတိုက်ခံရသည်မှအပ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အားလုံးနှင့်တကွ အိမ်တွင်းရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စအထိ အဆင်မပြေပြေ လောကဓံက သုခံဟူသော ကြည်မွေဖွယ်ချမ်းသာခြင်းများ ရှိတတ်သည့် နည်းတူ ဒုက္ခတည်းဟူသော ဆင်းရဲဒုက္ခများကလည်း ရှိနေတတ်ကြ၏။ သုခနှင့် ဒုက္ခသည် ထာဝရဒွန်တွဲ လွန်ဆွဲနေကြ၏။ ကာလမှာ ဆေးရုံမှဆင်း ပြီး ခြောက်လအကြာတွင်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ ညနေပိုင်းအလုပ်နားချိန်တွင် အေးအေးလူလူ စာဖတ်နေစဉ် ဇနီးချောကလေးက မခိုတရုံ အနားကပ်လာ၍ တီးတိုးဖွေစကားပြောသံမှာ

သူ့အတွက် လန့်ဖျပ်တုန်ခါသွားစေမည့်စကားရပ်မျိုး၊ တစ်နည်းအားဖြင့် နေ့ ခေါင်ခေါင် ခိုးကြီးအပစ်ခံရသူပမာ ဝင်းခနဲ ဝီးဝင်းဝင်းတောက်သွားစေ၏။ မဖြစ်ဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား။ သူ့စကားက မင်းခန့်နှလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်သည့် နယ် ခံစားရပါသည်။

“ကိုရေ - ဝမ်းသာတော့နော်။ ဒီဂျီက သေချာစမ်းသပ် အတည်ပြုပေး လိုက်တယ်။ ခိုင့်မှာ ကိုယ်ဝန်လေးလ ရှိနေပြီဘု”

မင်းခန့် သတိလက်မလွတ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်ပြုံးနှင့် ဝမ်းသာ အယ်လဲ သရုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ သူ့ဟန်ပန်က ပီပီရီရီ၊ သေသေသပ်သပ်။

“သေချာပါတယ်နော်။ ဝမ်းသာတယ် - အချစ်ရယ်”
“သေချာပါတယ် - ကိုရဲ့ မသကာလို့ သွားစစ်ကြည့်လို့ သိရတာလေ”
ချောစုခိုင်၏ တဟင်းဟင်းရယ်သံများမှာ လျှောက်ရယ် ရယ်နေသည့် အလား။

ခုတလော မင်းခန့်ကို အလုပ်များသွားစေသည်။ ကျွမ်းကျင်သူ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးအကူအညီဖြင့် (ပီပီတီပီ) ကင်မရာများ အိမ်ခန်းအတွင်းနှင့် ဧည့်ခန်းအတွင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ထမင်းစားခန်းများ တွင်လည်းကောင်း လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ခဲ့၏။ တပ်ဆင်ချိန်တွင် ချောစုခိုင်မိဘ အိမ်ပြန်နေခိုက်နှင့် အိမ်ဖော်များကို လည်ပတ်ရန် ခွင့်ပေးသည့်နေ့ ချိန်ကိုက် နှုတ်လုပ်ကိုင်ခြင်းပါ။ မင်းခန့် တိုက်တွင် အိမ်ဖော်နှင့် လုပ်သားများက ကျယ် နှံ့လှသည့် အိမ်ဝန်း၊ အနောက်ဘက်ရှိ အလုပ်သမားတန်းလျားတွင်သာ နေကြရသည်။ တိုက်ထဲတွင် အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ရှိစေကာမူ အလုပ် များစွာတစ်ပါး နေခွင့်မရှိ။ နေရေး၊ စားရေးအတွက် အလုပ်သမားမှာ သီးသန့် နှင့် စားသောက်ရန် အဆောင်ရှိသည့်အပြင် လိုအပ်လျှင် ခေါ်နိုင်သည့် နှုတ်ခမ်းခေါင်းလောင်းများ၊ အင်တာကွန်များ ထားခဲ့သည်။ မင်းခန့်အနေနှင့် နှုတ်ခမ်းပျက်နေရသည့်တိုင် အဓိကတရားခံကို သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်မှာ

အမှန်။ တိကျသော ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် လက်သည်တရားခံကို သေချာလန သိရမှ သူလုပ်ရမည့် အလုပ်များ ပိုပြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ မင်းခန့်ပြင်ဆင်အပြီးတွင် တစ်ညအိပ်ရေး ထွက်ရမည့်အကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူ ချောစုခိုင်ကို အသိပေးလိုက်၏။

“ နိုင် - တကယ်လို့မနေ့စုံရင် မိဘအိမ် ပြန်ချင်လည်းပြန်၊ မပြန်ချင်ရင် လည်း အေးတင် ခေါ်အိပ်ပေါ့”

“ မအိပ်ပါဘူး - ကိုရယ်။ တစ်ညတလေပဲဟာ - တစ်ယောက်တည်းနေရ ပါတယ်။ စိတ်ချသွားပါ - ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်”

ပြောမယ့်သာ ပြောနေရသော်လည်း သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူ၊ သို့နယ်ပြန်ပြော မည်ကို ကြိုတင်သိပြီးသား။ တစ်ညဆို၊ ဆိုသလောက် သူတို့အတွက် ခရီး ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ချောစုခိုင်မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာခြင်းအမူအရာများက မခုံးနိုင်၊ မမိနိုင် ပေါ်လွင်နေ၏။ မင်းခန့် မသိမသာ ခေါင်းဆတ်မိသည်ကို သူ မရိပ်မိ။

ဒီပွဲမှာ ငါဟာ အထက်စီးက ဆိုတော့ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မတရားအနိုင်မယူချင်ဘူး။ ကံအတိုင်း ပြစ်စေရမယ်။ ဒီဘူးထဲမှာ ဆေးသုံးလုံး ရှိတယ်။ နှစ်လုံးက အလွတ်၊ တစ်လုံးက အဆိပ်ပါတော့ သောက်မိတဲ့လူ သေရမှာပေါ့။

နောက်တစ်ရက်ကျော် မင်းခန့်ပြန်လာသောအခါ သီးသန့်ရှိက်ကူးရန် ထားသည့် ကင်မရာမှအခွေများအား ထုတ်ယူသွားခဲ့သည်။ မင်းခန့် အလုပ် တိုက်ရုံးခန်း၏ နောက်ဘက်အိပ်ခန်းအတွင်း ရိုက်ကူးခွေများကို စစ်ဆေး ကြည့်ရာ ညပိုင်းတွင် အမျိုးသားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နှစ်ဦးသား ရယ် ရယ်မောမောစကားပြောနေရာမှ ဧည့်ခန်းအတွင်း ကလူကုန်စုံရယ်။ အနမ်းမိုး များ ရွာနေပုံ၊ စားသောက်ခန်းတွင် စားသောက်နေစဉ် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်စနိုး ချောမြို့ ပွေဖက်နေကြပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သည်အထိ သဲကြ၊ ကဲကြပုံမှာ မကြည့်ပဲ၊ မမြင်ပဲစရာများမို့ မင်းခန့် ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။

သို့သော် လိုအပ်သည့် တုံ့ပြန်မှုအတွက် သူ စဉ်းစားရပေတော့မည်။ ကြာကူလီမောင်နှံအဖို့ ကောင်းကောင်းကြီး သင်ခန်းစာရသွားစေချင်၏။ မင်းခန့်ကို ထိပါးခဲ့သူမှန်သမျှ ထိုက်တန်သည့်ပေးဆပ်မှု ပြုရကြောင်းကို လည်း သိသွားဖို့လိုသည်။ မင်းခန့် သူတို့ကိစ္စကို တရားရုံးမတင်သော်မှ သူ ကိုယ်တိုင် စီရင်ချက်ချမည်။ သမာအာဇီဝဖြင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှာဖွေ ကျွေးသောလင်သားကို သစ္စာမဲ့ခဲ့သည့်ဇနီးမယားအတွက်လည်းကောင်း၊ ကာမပိုင်လင်ယောက်ျားရှိသော မိန်းမသားကို ကျူးလွန်ပြစ်မှားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်တွင်လည်းကောင်း နှစ်ဦးစလုံးတွင် (လုံးဝ) အပြစ် ရှိသည်။

- အချို့သောအပြစ်တို့မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့၏။
- အချို့သောအပြစ်တို့မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း မရှိပါလေ။ သူတို့အပြစ်က သို့နယ်အပြစ်မျိုး၊ မင်းခန့် သူ့ကိစ္စကို မည်သို့မည်ပုံ ဆက်လုပ်ရမည်ဆိုသည့် အချက်မှာ လတ်တလောချင်း ဝေခွဲမရ။ ကွင်းဆက်များမပေါ်ရန် အရေးကြီး ၏။ မင်းခန့်အနေနှင့် ကြီးပမ်းကြံဆမှုဖြင့် သူ့စံစားရသည့်ကိစ္စအတွက် အဓိက တရားခံကို သိပြီးနောက်ပိုင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားမည့် သူ့လုပ်ငန်းများတွင် စိတ်ရှည်ရှည် အကွတ်စေ့စေ့ သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှုကို မရိပ်စားမိ အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့လိုသည်။ တစ်ဆင့်ချင်းလုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းများပါ၊ ချောစုခိုင်က မျက်လှည့်ဝါသနာရှင်ကို မျက်လှည့်ပြခဲ့၏။ အဓိကလူက မျက်စိ

အောက်တွင် ရှိနေသည်။ ချောစုခိုင်(ကိုယ်တိုင်)ကြည့်မရပါဘူးဆိုခဲ့သော
ဝပ်ရှောပိုင်ရှင် ခင်မောင်မြင့်၊ ကားပြင်သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စကားများ
ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ကွယ်ရာတွင်မူ မင်းခန့် စနစ်တကျ အစီအစဉ် ရေးဆွဲခဲ့
သည်။ ခေါင်းကောင်းကောင်းနှင့် သူ့အစီအစဉ်မှာ လစ်ဟာကွက်မရှိသော
အစီအမံတစ်ရပ်အဖြစ် မင်းခန့် သတ်မှတ်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာ
ခဲ့သည့် အကြံဉာဏ်အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် တအံ့တဩ။ သူ ရက်တစ်ရက်
ကို ရွေးပြီး (ဖောက်ပြန်သူနှစ်ဦး၏ နောက်ဆုံးနေ့)အဖြစ် လျာထားလိုက်
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ ခရီးထွက်မည့်အကြောင်း တစ်အိမ်သားလုံး သိစေ
ရန် ကြေညာလိုက်၏။ သူ့ခရီးထွက်မှုကို ဝမ်းပန်းတသာ အရှိဆုံးမှာ ချောစုခိုင်
ဖြစ်ပေမည်။ ခရီးမထွက်မီကတည်းက ခြံသော့နှင့် အိပ်သော့မိတ္တူအားလုံး
ကို သော့ပြင်သမားတစ်ယောက်ထံတွင် အကျအန လုပ်ထားပြီးသား။ အချိန်
က မိုးချုပ်စသာသာ။

(ကြာကူလီ)ခင်မောင်မြင့်မလာခင်ကလေးမှာ လမ်းထိပ်ကို အငှားကား
ဖြင့် မင်းခန့် ရောက်လာသည်။ ပန်းချီအကွယ်တွင် ပုန်းနေသောမင်းခန့်ကို
လင်ငယ် ထွက်ဖျော်သူ ချောစုခိုင်မတွေ့။ သူ့အာရုံက တခြားရောက်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။ ခြံထဲတွင်လည်း မီးရောင်က အားနည်းသည်။ ဖွင့်ထားသည့်
တံခါးမကြီးမှ မင်းခန့် လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွား၏။ အပေါ်ထပ် လသာဆောင်
ကုလားထိုင်တွင် မင်းခန့် အကျထိုင်နေပါသည်။ မကြာမတင် စကားသံများ
ကြောင့် ကြက်ပျင်း ရောက်လာပေပြီ။ သူတို့ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ကလူ
ကျီစယ်ကြပေဦးမည်။ မင်းခန့် ခြေနှင်းသံ မကြားရလေအောင် ဖွဖွနှင်းပြီး
ဆင်းလာခဲ့၏။ သူတို့တွေ့စားသောက်ခန်းထဲတွင် ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆို
ရင်း စားသောက်နေကြသည်။ ခင်မောင်မြင့်က ချောစုခိုင်နှင့် ကုလားထိုင်
ချင်း ယှဉ်ထိုင်ကာ ချောစုခိုင်ပန်းကို ဖက်ထား၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက ဝင်
ပေါက်ကို ကျောပေးထားသည့်အနေအထား။

ပြန်းစား ဖျောက်ခနဲအသံနှင့်အတူ ခင်မောင်မြင့် လက်တစ်ဖက်မှာ
လက်ထိတ်ခတ်ခဲလိုက်ရသဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားရှာသည်။ ခင်မောင်မြင့် လှုပ်

ရှားမှုကြောင့် ချောစုခိုင် လှည့်အကြည့်တွင် မင်းခန့်ကို ပက်ပင်းတွေ့လိုက်ရ
သည့်အတွက် ဘီလူးသရဲကို တွေ့ရသူပမာ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုအပြည့်နှင့်
တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားစေ၏။

“ဟင် - ကိုယိလား”

“ဟုတ်ပေရာ - ကို...ဆိုတဲ့ နွားကြီးလေ။ မင်းတို့ လှည့်ဖျားတိုင်း ခံနေရတဲ့
ငါ့ကို ငန့်ငအ မှတ်နေသလား။ သိပ်မျက်စိနောက်အောင် မလုပ်နဲ့နော်။
ဟောဒါက ကလေးကစားစရာသေနတ်မဟုတ်ဘူး။ အသံတိတ်လည်း တပ်
ထားတယ်။ နောက်ပြီး - ငါးကိုက်လောက်က အကြွေစေ့မလွဲအောင် ပစ်နိုင်
တယ်။ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရင် နယ်စပ်မှာ တစ်ပုံကြီး။ ချက်ချင်းသေချင်ရင် လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား လှုပ်ကြည့်လိုက်လေ”

မင်းခန့်စကားကြောင့် သူတို့ တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲ။ မင်းခန့်က ရေခဲ
သေတ္တာတွင်းမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသော နို့ဖန်ခွက်သုံးလုံးကို ထုတ်၍ ဘီဒို
အမြင့်ပေါ်တင်ထားလိုက်သည်။ သူ့အိတ်အတွင်းမှ စက္ကူဘူးသေးတစ်ခုကို
လည်း ထမင်းစား စားပွဲပိုင်းပေါ် တင်ပေးလိုက်၏။ သူ့လုပ်သမျှ ရင်တထိတ်
ထိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသူက နှစ်ဦး။

“ဒီပွဲမှာ ငါဟာ အထက်စီးကဆိုတော့ လုပ်ချင်သလို လုပ်နိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ - မတရားအနိုင်မယူချင်ဘူး။ ကံအတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်။ ဒီဘူးထဲမှာ
ဆေးသုံးလုံးရှိတယ်။ နှစ်လုံးက အလွတ်၊ တစ်လုံးက အဆိပ်ပါတော့ သောက်
မိတဲ့လူ သေရမှာပေါ့။ ဟိုနို့ခွက်သုံးခွက်ထဲကို ချောစုခိုင်က ဆေးတစ်လုံးစီ
ထည့်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ကစပြီး တစ်ခွက်ချင်း ယူပြီးသောက်မယ်။ လူတိုင်း တစ်
ခွက်စီသောက်ရမှာမို့ တစ်ယောက်ကတော့ သေမှာပဲ။ တစ်ယောက်သေရင်
ပြဿနာရှင်းပြီပဲ။ အဆိပ်က သိပ်မစောင့်ရပါဘူး။ ကြာလှ သုံးလေးမိနစ်
လောက်ပါ။

“ကိုရယ် - မပေါင်းချင်ရင် ကွာရှင်းပေးပါမယ်။ ဘာမှလည်းမလေးငါးဆို
ပါဘူး။ မရက်စက်ပါနဲ့နော် - သနားပါရှင်”

“ဒီလိုအပျော့ဆွဲတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မျက်ရည်ခဲထိုး၊ အသနားခံလည်း အလကားပဲ၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်ရုတ်သံသံလုပ်ရင် ပစ်သတ်ဖို့အသင့်၊ သေနတ်ထဲမှာ ကျည်ဆန်က အပြည့်ပါတယ်၊ ကဲ - ရော့စုခိုင် နွားနို့ခွက်ထဲ ကြိုက်သလို ရွေးချယ်လိုက်ပြီး ဆေးတစ်လုံးစီ ထည့်တော့”

ရော့စုခိုင် မျက်ရည်အသွယ်သွယ်ကျရင်း လေးဖင့်စွာ ထသွား၍ ဘူးသေးထဲမှ ဆေးသုံးလုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးသုံးလုံးမှာ အရောင်အသွေးတူ၊ အရွယ်အစားတူ၊ ဘီဒိုဆင့်မှာ ရော့စုခိုင်အရပ်နှင့် မမိတမီ၊ ရော့စုခိုင် ခြေဖျားထောက်ကာ ဆေးလုံးတစ်လုံးစီ တုန်တုန်ယင်ယင် ထည့်လိုက်၏။

“နေဦး - မမိရင် ငါ ယူပေးမယ်၊ ငါဖို့လည်း ယူရဦးမှာ”

ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ယူပေးလိုက်ပြီး သူက တစ်ခွက်ကိုင်လာသည်။

“ကဲ - တိတ်တိတ်ပုန်းချစ်သူတွေ ကံကောင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်၊ ကဲ - ငါတော့ သောက်ပြီဟေ့”

မင်းခန့်က တကျိုက်ကျိုက်သောက်လိုက်ရာ ခွက်တစ်ဝက်ခန့် ကျသွားသည်။

“မင်းတို့လည်း နွေးမနေနဲ့ - သောက်လိုက်တော့၊ မသောက်ရင် ပစ်သတ်မှာနော်၊ တစ်က တစ်ဆယ်အထိ ရေမယ်၊ စပြီ - တစ် - နှစ် - သုံး - လေး - ငါး”

နံပါတ်ငါးအရောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးက သောက်လိုက်ရ၏။ သေရမည်ဟူသော အသိကြောင့် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက်၊ ဦးဆုံးအမှုအရာပျက်လာသူက ရော့စုခိုင်၊ ရင်တွင်းမှ အပူဒဏ်ကြောင့် လည်ပင်းကို ဆုပ်နယ်ကာ ရှုံ့ခွဲခွဲ၊ နောက်တော့ စားပွဲပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး လဲကျခြိမ်သက်သွားသည်။ ဒုတိယအမှုအရာပျက်လာသူမှာ ခင်မောင်မြင့်၊ သူ့ကို အဆိပ်ထိပြီဟု ချက်ချင်းသိသဖြင့် အော်ဖို့ကြီးစားသေး၏။

“ဟင် - ခင်ဗျား - ခင်ဗျား”

သူ့အသံတွေက ဗလုံးဗထွေး လုံးဝမပီသတော့၊ တစ်စတစ်စ တိုးတိမ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ အပြစ်လုပ်တာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲဟာ”

ကြာကူလီခင်မောင်မြင့်က ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်သက်သွားပါပြီ။ သို့သော် ...

သူတို့မသိလိုက်သည်က နို့ဖန်ခွက်တိုင်းတွင်ထည့်သည့် ဆေးလုံးများမှာ အဆိပ်ပါသည်။ နို့ဖန်ခွက်သောက်သူမှန်သမျှ သေရပေမည်။ မင်းခန့် ယူလိုက်သည့်ဖန်ခွက်မှာ သာမန်ဖန်ခွက်မဟုတ်၊ နှစ်ထပ်ခွက်ဖြစ်၍ မျက်လှည့်ပြရာတွင် ကန်တော့ထဲ နို့တွေလောင်းထည့်ပြီး ပရိသတ်ရှိရာ နို့ကန်တော့ကို ပက်လိုက်စဉ် နို့များ ပျောက်သွားပုံပြသည့်ခွက်မျိုး၊ နှစ်ထပ်သားအတွင်း ထည့်ထားသည့် နို့က စောင်းလိုက်ပါက အပေါက်ငယ်မှစီး၍ ခွက်တွင်း ဝင်သွားသဖြင့် သောက်လိုက်သောကြောင့် ကျသွားသည့်အသွင် မြင်နေရသည်။ မြင်ရသူတိုင်းက သောက်သည်ထင်ရပေမည်။ မင်းခန့်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပီအပြင် လှည့်စားလိုက်ခြင်းပင်။

မင်းခန့် နို့ခွက်များကို သန့်စင်စွာ ဆေးလိုက်၏။ သူ့ခြေရာလက်ရာများ ထောင်စေရန် ကနဦးကတည်းက လက်အိတ်စွပ်ပြီးသား၊ ခင်မောင်မြင့်အိတ်ထဲမှ ကားသော့နှိုက်ယူခဲ့ပြီး သည့်နောက် အလောင်းနှစ်လောင်း ကားပေါ်တင်လိုက်သည်။ အသင့်တွေရသည့် တာပေါ်လင်စဖြင့် ဝှံးဖိလိုက်ပြန်သည်။ ကားမှာ ခင်မောင်မြင့်လုပ်ငန်းသုံး (ပျက်နေသောကားများ) ဆွဲသည့်ကား ခြိပ်ပုံရ၏။ သံကြိုးနှင့် ချိတ်ကြိုးမှာ ကား၏နောက်ပိုင်းတွင် အဆင်သင့်၊ ချိတ်နှင့် တွဲထားသော သံကြိုးမှာ အလုံးမသေးလှ။

အိမ်တံခါးသော့များကို ဖွင့်သည့်သော့တို့ကို တံခါးကွယ်တွင် ချိတ်ထားခဲ့ပြီး ခြိတ်ခါးသော့ကိုသာ သီးသန့်ယူကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြိတ်ခါးတိုပြန်ပိတ်၍ တစ်ဟုန်ထိုး ကားမောင်းထွက်လာရာ မြို့ကြီးသွားရာလမ်းခွတို့ကြောင့် ရောက်လာပေတော့သည်။ တစ်ဖက်လမ်းခွက မြို့နယ်မြို့ကလေးသွားရာလမ်း ဖြစ်သည်။ မြို့ကြီးသွားရာလမ်းတစ်ဝက်လောက်မှ တောင်

တောင်တန်းလမ်းခြင်သောကြောင့် တစ်ဖက်တွင် တောင်နံရံရှိသကဲ့သို့ တစ်ဖက်မှာ ပေသုံးရာနီးနီးချောက်ကြီးနှင့် သစ်တောများမှာ ပြားဝပ်လျက်၊ လမ်းအကျယ်မှာ ကားနှစ်စီး ရှောင်သာသည်တိုင် ချောက်တွင်းကျသည်ကား အစီးမှာ မနည်းတော့။ ထို့ကြောင့် ချောက်ထိပ်တွင် လုံးပတ်ကြီးသည် ကျောက်တိုင်များ အဖြူတစ်ရပ်၊ အနီတစ်ရပ် စိုက်ထူထားခဲ့၏။ ကျောက်တိုင်တန်းကြီးပင် တဖျော်တခေါ်ကြီး။

လမ်းတစ်ဝက်မရှိတတ်၊ ရှိတတ်တွင် တလောလေးက ကားတစ်စီး ထိုးကျခဲ့သဖြင့် ကျောက်တိုင်သုံးလေးတိုင်က ပျက်စီးသွားသော်လည်း မပြင်ရသေး။ ထိုနေရာမှပင် မောင်နှံစုံတွဲပါသောကားကို ထိုးချလိုက်မည်။ မိုင်ဝက်ခန့် အဝေးတောစပ်တွင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ဝှက်ထားခဲ့သည့်ကားထံ လျှောက်သွားကာ မြို့နယ်မြို့ကလေး ပြန်သွားပြီး မူလတည်းခိုခန်းတွင် ဟန်မပျက်တည်းနေမည်။ လမ်းတွင် မတော်တဆတွေ့သူကပင် သူ့ကို မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်ထားခဲ့၏။ နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေ ဖြေရှင်းရန် သူ့အတွက် လွယ်ပါအံ့။ အလီသိုင်တွေလည်း ပြန်နိုင်သည်။

ကိစ္စအားလုံးကို အကယ်ဒမီရှုံးလောက်သည့်ဟန်ပန်နှင့် သူ ရင်ဆိုင်ပေတော့မည်။ တကယ်တမ်း မင်းခန့် သူ့အစီအစဉ်နှင့် သူ ကွက်တိ။ အနောက်အလှက် မရှိပါလေ။ ဓမ္မေယျိုးရင်းပမာ ခင်မင်သော ဒုရဲမှူးကြီး (အငြိမ်းစား) ဦးတိုးခေတ္တက စကားပြတ်သွားသည်။

“ဦးလေး ပြောသလိုဆို ဦးလေး သူငယ်ချင်း ဦးမင်းခန့်ဟာ သူ့ရဲ့လက်စား ဝေပျက်တတ်ကြီးကြောင့် သူ့ဇနီးနဲ့ ပြစ်မှားကျူးလွန်သူနှစ်ဦးစလုံးကို လတ်ရောက်ကျူးလွန်လိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ - ဇာတ်လမ်းက မဆုံးသေးဘူးကွ”

“ဗျာ - ဒါအပြင် ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“မင်းခန့်ဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်၊ တွန်းချလိုက်တာ အမှန်ပါပဲ။ ကားက မီးလောင်သွားတော့ အလောင်းတွေဟာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပေါ့။ ဒါတင်မကဘူး - မင်းခန့်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားနောက်မှာပါတဲ့ သံတုံးချိတ်နဲ့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ငြိသလဲမသိတယ်။ ကားကျတဲ့နေ့က ပါသွားပြီး

သေရှာတယ်။ ကိုက်တစ်ရာလောက်ကကျပြီး သစ်ပင်ကျောက်စွန်းတွေနဲ့ ရိုက်မိတာ သေတော့တာပဲ။ ကားခေါင်းထဲမှာ သေတာက နှစ်ယောက်ထဲပါ။ မင်းခန့်ရဲ့အလောင်းကို ကားနဲ့ ငါ့ကိုက်လောက်အကွာ သံချိတ်တန်းလန်းနဲ့ တွေ့တယ်။ သူ့ကို တွေ့တော့ နှုတ်ခမ်းဓမ္မအတု၊ ဆံပင်ရှည်အတုတွေနဲ့ ထူးခြားနေတယ်”

“ဦးလေး ပြောပြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ - သဘာဝယုတ္တိမရှိတာတွေ ပါနေတယ်။ ရေးလို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

“ဟေ - ဘာဖြစ်လို့လဲကွ - ပြောပါဦး”

“ဦးလေး စဉ်းစားကြည့်လေ။ လူတစ်ယောက်က သူလုပ်မယ့်ကိစ္စကို အူသေးချေးခါးမကျန် သယ်လောက်ခင်ခင် ပြောပါမလဲ။ ပြီးတော့ - လူသတ်မယ့်ကိစ္စ၊ ဦးလေးလို့ ရဲအရာရှိကြီးကို ပိုမပြောသေးတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

“နီ - မင်းကို ငါက ငါ့ပြောသွားတယ်လို့ ပြောမိလို့လား”

“ဦးလေးက အကုန်အစင် သိနေတယ်လေ။ မဆန်းဘူးလား”

“ဒါက မင်းကိုပြောတဲ့ထဲမှာ ပါတယ်လေ။ မင်းခန့်ရဲ့စရိုက်က သူလုပ်ခဲ့တာတွေ၊ လုပ်မယ့်ဟာတွေကို ခိုင်ယာရီ ချေးတတ်တယ်လို့။ အဲဒီအထိပဲ ကျွေးခဲ့တဲ့ညက အလောင်းနှစ်လောင်း ဘေးထားပြီး နောက်ဆုံး ခိုင်ယာရီ ချေးသွားခဲ့တယ်လေကွာ။ ဒီတုန်းက ငါဟာ ကိုယ့်ခရိုင်မြို့ကို မြို့နယ်မှူးနဲ့ ပြန်ရောက်နေချိန်ပဲ။ ကားထိုးကျပြီး မီးလောင်တဲ့သတင်း မနောက်နေမနက်မှာ ကြားလို့ ငါကိုယ်တိုင် သွားစစ်တော့ မင်းခန့်တို့လင်မယားနဲ့ တခြားတစ်ယောက် သေနေတယ်။ ဒါလောက်နဲ့ ဦးပြတ်သွားလောက်ပေမယ့် မင်းခန့်တို့ အဖြစ်မှာ ဆန်းတာလေးတွေ တွေ့နေလို့ ပိတ်ထားတဲ့ အိမ်ကို အပိုင်ကောင်စီနဲ့ ဝင်စစ်ဆေးကြည့်တော့ မင်းခန့် ခိုင်ယာရီကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ကျန်တဲ့ သူ့ဒီဘတွေ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ချောစုခိုင်မိသတော့ သိက္ခာငဲ့ပြီး အမှုကို တိုတိုဖြတ်လိုက်ရတာပါပဲ။ ကဲ - ရှင်းပလား”

ထို့ကြောင့် ကံဇာတ်ဆရာ၏မျက်လှည့်ပွဲတွင် အသတ်ခံရသူမှာ နှစ်ယောက်၊ သို့သော် သေသူသုံးယောက် ဖြစ်နေပါရောလား။

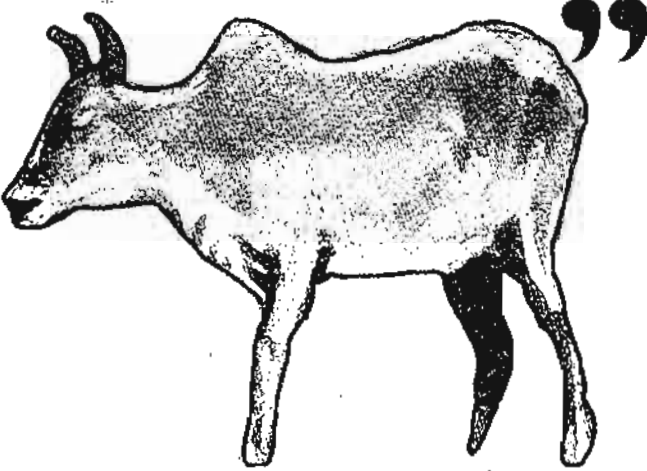
မျက်စိ
ပြန်စေရန်
အစိတ်
အစိတ်
အစိတ်

မိမိ၏ မျှော်လင့်ချက်၊ ခုခမ်းခိုခိုမှုကြောင့်
ပြဿနာများ ခေါင်းမိခြင်းခံရလေ၏မည်
မိမိအပြစ် မိမိအပြစ်ဘဲ ခြေဖိုရာ လိုလိုလှိုလှို
လိုရမ္မာလောလောရ။

ပေဘာဒီ လောကီနယ်မှာတိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ကိုယ်အင်္ဂါသွင်ပြင်
ကြန့်အင်လက္ခဏာကြောင့် အဲဒီတိစ္ဆာန်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်
သက်တဲ့ လူဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်ပျက်စီးစေ
တတ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံမလား။ တချို့ကတော့ ကိုယ်
တွေ ကြုံမှ ယုံတတ်ကြတယ်။ အဲ - တချို့ကတော့ ကိုယ်
တွေ ကြုံလာရင်တောင် "ဒါ - တိုက်ဆိုင်မှုပဲဖြစ်မှာပါ" လို့
ပြီးစလွယ်ပြောတတ်ကြပြန်ရော။ လောကကြီးကလည်း
မမျှော်လင့်တဲ့ မယုံနိုင်စရာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုတွေ
ဖြစ်တတ်တယ်မို့လား။ ကဲ - ခုပြောပြမယ့် အဖြစ်သနစ်ကို
လည်း ဆန်းစစ်ကြည့်ပါဦး။

မယုံမရှိနဲ့၊ တကယ်ပဲ နွားမကို နွားထီးမှတ်အောင် နွားမအင်္ဂါကို ရွံ့နဲ့ပိတ်ပြီး အကြံအပန် လုပ်ခဲ့ကြသတဲ့။ ကြည့်ရတာကလည်း ညအမှောင်ထဲ။ ယမ်းမီးခြစ်ဆံတစ်ဆံကုန်ရုံအလင်းနဲ့ဆိုတော့ နွားရဲ့နောက်ပိုင်းမရောက်ခင် မီးခြစ်ဆံက ငြိမ်းသွားလို့နေမှာပေါ့ နော့။ သွားကျိုးနေတဲ့ နွားအိုတွေကျတော့ ဝအောင်၊ ပြီးအောင် အစာကျွေးမွေးထားပြီးတော့ ကျန်တဲ့သွားကြားထဲမှာ ထန်းသီး ဆံအရင့်ကို သွားပုံစံလှီးဖြတ်ပြီး အစားထိုးညှပ်ထည့်ကြသတဲ့။

အဖြစ်ကတော့ ကြာတော့ကြာခဲ့ဖူးပြီ။ ကျုပ်တို့နယ်က ကန်သာဆိုတဲ့ ရွာမှာ ကိုချောနဲ့ မစိန်ဆိုတဲ့လင်မယား ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူတို့မွေးမြူ ထားတဲ့နွားမကြီးက နွားလေးတစ်ကောင် မွေးပါတယ်။ နွားမကြီးက နွားလေး မွေးတာ မဆန်းပါဘူး။ ဆန်းတာက နွားပေါက်ကလေးကို လာကြည့်ကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းလယ်သမားတွေက -

“ဟယ် - မျက်ကြားလေးဟဲ့။ သခင်ကို ခိုက်လိမ့်မယ်”
“ဟာ - မျက်ကြားမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ငွေဆင့်မျက်ကြားဗျ။ မစိန်တော့ ဂရုစိုက်ချို့ စသဖြင့် လာကြည့်ကြတဲ့သူတိုင်းက တစ်ယောက်တစ်ချိုး ဝေဖန်

သွားကြတာကိုတော့ ကိုချောနဲ့မစိန်တို့ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ မရ တော့ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ လယ်သမားလောကမှာလည်း ရှေးဆိုရိုး တွေရှိခဲ့တာကိုး။

“ငွေဆင့်မျက်ကြား၊ အဝယ်မှာ၊ အိမ်ကမယား သေလတ္တံ့”တို့၊ “ထိပ် ကွက်လို့ မြီးမဆွတ်၊ နွားရွတ်၊ မြီးဆွတ်လို့ ထိပ်မကွက် နွားပျက်”တို့၊ “လျှာ တံခွန်ရှောင်၊ အိုတောင်မဆင်းရဲ”တို့၊ အို... စုံလို့စုံလို့၊ ခိုင်းနွားနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆိုရိုးတွေသာ စုစည်းလိုက်ရင် ကျမ်းတစ်ဆောင်၊ ပေတစ်စွဲ ဖြစ်လောက်ရဲ့။

ခုပြောချင်တာက “ငွေ” အကြောင်းပဲ။ လူတွေရဲ့ဦးခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေ ငွေရစ်ပေါက်နေတဲ့ငွေပါသလို၊ နွားတွေရဲ့ဦးကင်းမှာလည်း ငွေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ - အဲဒီငွေက နွားရဲ့မျက်လုံးနှစ်လုံးကြား မျဉ်းတစ်ပြေးတည်တည့်မှာ ပါနေရင် အဲဒီနွားကို “မျက်ကြား” လို့ခေါ်တာပါ။ ငွေနှစ်လုံးဆင့်ပါနေရင် “ငွေ ဆင့်မျက်ကြား” ပေါ့။ ဆိုရိုးအတိုင်းဆို အဲဒီငွေဆင့်မျက်ကြားနွားကိုဝယ်ပြီး ခိုင်းနွားအဖြစ်ခိုင်းရင် စီးပွားမဖြစ်တဲ့အပြင် အိမ်ကမယားပါ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်တတ်သတဲ့။ ဒါဖြင့်ရင် - ဝယ်တဲ့အခါ အဲဒီနွားမျိုး မဝယ်မိအောင် ချွေးဝယ် ပေါ့။ အပြစ်အနာသေချာစစ်ဆေးပြီးမှဝယ်ပေါ့လို့ ခင်ဗျားက ပြောလိမ့်မယ်။

စပ်မိလို့ပြောရဦးမယ်။ ဟိုတုန်းက နွားအရောင်းအဝယ်၊ အလဲအလှယ် လုပ်ကြပုံလေး။ ကိုယ့်ရဲ့ခိုင်းနွားတွေကို ရောင်းချင်ရင်၊ နွားချင်းလဲလှယ်ချင် ရင် ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ အလှူပွဲ၊ ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲတွေမှာ အငြိမ့်ပွဲလမ်းသဘင် ပါမှ လုပ်ကြသတဲ့။ ကိုယ်လဲချင်၊ ရောင်းချင်တဲ့နွားကို ညပွဲကြည့်သွားရင်း ဆွဲသွားကြသတဲ့။ ပွဲခင်းနဲ့ဝေးရာ စပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ထဲမှာ နွားတွေကို ချည်တိုင် ကိုယ်စီချည်ထားရသတဲ့။ ဝယ်လိုသူက ချည်တိုင်မှာ ချည်ထားတဲ့ နွားကို ယမ်းမီးခြစ်ဆံမီးနဲ့ တစ်ဆံမကုန်မချင်း လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလို့ ရှိသတဲ့။ ယမ်းမီးခြစ်ဆံကလည်း ခဏပဲခံတာမို့လား။ ဒါကြောင့် အဲဒီခဏ

အတွင်းစေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်။ ကြိုက်ရင် ဝယ်သွား။ မကြိုက်ရင် ထားခဲ့ရုံပဲတဲ့။
နွားချင်းလဲလှယ်တဲ့အခါမှာလည်း အဲဒီအတိုင်း သူနွား။ ကိုယ့်နွား တစ်လှည့်
ပိယမ်းမီးခြစ်ဆံတစ်ဆံကုန်ရုံပဲ ကြည့်ခွင့်ရှိသတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ နွားချင်းလဲရာ
မှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မသမာမှုတွေ၊ ဉာဏ်ပလီမှုတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့။

“နွားမရွံ့ပိတ် တာခံရတယ်”

ဆိုတဲ့စကား အဲဒီကနေ ပေါ်လာတာပေါ့။ မယုံမရှိနဲ့ တကယ်ပဲ နွားမကို
နွားထီးမှတ်အောင် နွားမအင်္ဂါကို ရွံ့နဲ့ပိတ်ပြီး အကြံအစန် လုပ်ခဲ့ကြသတဲ့။
ကြည့်ရတာကလည်း ညအမှောင်ထဲ။ ယမ်းမီးခြစ်ဆံတစ်ဆံကုန်ရုံ အလင်းနဲ့
ဆိုတော့ နွားရဲ့ နောက်ပိုင်းမရောက်ခင် မီးခြစ်ဆံက ငြိမ်းသွားလို့နေမှာပေါ့
နော့။ သွားကျိုးနေတဲ့နွားအိုတွေကျတော့ ဝအောင်၊ ငြီးအောင် အတကဋ္ဌေးမွှေး
ထားပြီးတော့ ကျန်တဲ့သွားကြားထဲမှာ ထန်းသီးဆံအရင့်ကို သွားပုံစံလှီးဖြတ်
ပြီး အစားထိုးညှပ်ထည့်ကြသတဲ့။ နွားဝယ်သူတွေက နွားရဲ့အသက်ကို သိချင်
ရင် သွားကိုဖြဲကြည့်ကြတာမဟုတ်လား။ ရှေးကလူတွေ ဉာဏ်တော့ အများ
သားရယ်။

ကဲ - ဒါတွေထားပါလေ၊ ပြောချင်တာက ကိုချော၊ မစိန်တို့ရဲ့ နွားမျက်ကြား
လေးအကြောင်းပါ။ ကိုချောကတော့ မွေးလာတဲ့ သူ့နွားမျက်ကြားလေးကို
ခေါင်းပွတ်၊ လည်ပွတ်လုပ်ရင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော။

“ကိုယ်က ဝယ်တာမှမဟုတ်တာ။ ခြံပေါက်ပဲ။ အိမ်မှာ မျက်ကြားအခံရှိ
ရင် ဘယ်လိုနွား ဝယ်ခိုင်းခိုင်း စီးပွားတက်တယ်”

လို့သူ့မယား မစိန်ကို အားပေးသတဲ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေလာလိုက်တာ နွားလေး
လှည်းကျင့်၊ ထမ်းပိုးကျင့်ဖို့အရွယ် (လ နှစ်ဆယ်သား) ရောက်လာတော့
မစိန်မယား လယ်ထဲက အပြန် ကောက်ခါငင်ခါ အပြင်းဖျားပါလေရော။ ရွာထဲ
က ပိန္နဲဆရာ၊ ဆရာအေး အစွမ်းကုန်ကုတာတောင် မသက်သာဘူးတဲ့။
ဒါနဲ့ ကိုချောလည်း ဗေဒင်ဓမေ၊ နတ်ဓမေ အို ... စုံလို့ပါပဲ။ မစိန်က အဖျားသတ်

သာ နာလန်ထလာတော့ တစ်စခန်းထလာပြီ။ သူ ဒီလိုသေကောင်းပေါင်းလဲ
ဖျားတာ ဟို - နွားမျက်ကြားက ခိုက်တာတဲ့။ သူများတွေပြောတုန်းက မယုံမိ
တာ သူ့အမှားတဲ့။ ခုတော့ - ဒီနွားကိုသာ ဆက်မွှေးထားရင် လင်မယားချင်း
အပြတ်ဖြတ်ပြီး သူ့မိဘအိမ်ကို ဆင်းသွားတော့မယ်လို့ အရေးဆိုတော့တာ
ပေါ့။ ကိုချောမယျာ မိန်းမ ဆင်းမသွားအောင် ဖျောင်းဖျရတော့တာပေါ့။

“မစိန်ကလည်းကွာ။ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်သတဲ့။ ဒီလောက်လည်း
အယူမသီးစမ်းပါနဲ့။ ဒီနွားကိုရောင်းတော့လည်း ခိုင်းဖို့ ဘယ်သူကမှဝယ်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ အသားဈေးနဲ့ပဲ ဝယ်သူရှိပယ်။ ငါတော့ - ဒီကောင်လေးကို သနား
ပါတယ်ကွာ။ ခြံပေါက်ကလေးမို့ ရောင်းရမှာ နမြောပါတယ်ကွာ” လို့ ပြော
စကားမှ မဆုံးသေးဘူး မစိန်က -

“ဒီမယ် - ကိုရင်ချော - ကျွန်ုပ်ကို တော်က လူပြည်မှာ ကြာကြာမမြင်ချင်
ဘူးပေါ့။ ရတယ် - မိစိန်တို့က သားသမီးမရှိ၊ ဘာမရှိ။ ခုချိန်မှာ အမေအိမ်ပြန်
နေရုံပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အဝတ်အစားတွေ သိမ်း။ အထုပ်အပိုးပြင်တော့
ကိုချောမယျာ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ပြီး နွားရောင်းဖို့အရေး အပြန်စီစဉ်ရ
တော့တာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ မြစ်နား၊ လက်ပံခေါင်းရွာက နွားပွဲစားမောင်ထင်
နဲ့ဝင်နံ၊ ကိုချောတို့အိမ် ရောက်လာပြီး နွားဝယ်ဖို့ လာကြည့်ပါတယ်။ ဒီမောင်
နှစ်ယောက်ကလည်း မြစ်အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
နွားကျန်ကျားနေတဲ့သူတွေ။ အဲ - မြူးမြူးမြက်မြက် တွက်ချေကိုက်လောက်ရင်
တော့ ပွဲစားနဲ့ ကုန်သည်ဆီ လက်လှံ့မအပ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် လျှော်တဲ့
(အသားပေါ်) တဲ့သူတွေ။ ခုလည်း - ဒီနွားလေးကို ဆိုတဲ့ဈေးအတိုင်း ဝယ်ရင်
တောင် မြတ်မယ်မှန်း သိပြီး သားပေမယ် မယ်စိန် ဝမ်းနာနေမှန်း သိတော့
ဈေးနှိမ်တော့တာပေါ့။ ကိုချောမှာသာ မယ်စိန်မျက်နှာတစ်လှည့်။ နွားလေးကို
တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း မောင်ထင်ပေးတဲ့ဈေးနဲ့ပဲ ကြိုက်မှိတ်ရောင်းလိုက်ရတော့
တာပေါ့။

"ကဲ - ခုလိုရောင်းလိုက်တော့ အေးရောပေါ့" လို့ ခင်ဗျားက ထင်လိမ့်မယ်။ မအေးဘူးချို့။ ကိုချော၊ မစိန်တို့အတွက်တော့ ဒီနွားပြဿနာအေးသွားပေမယ့် နွားပွဲစားမောင်ထင်နဲ့ ငပိန်ခမျာ လက်ပံခေါင်းရွာကို နွားဆွဲပြီး ပြန်အသွား နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ဖောင်းလင်းရွာရောက်တော့ အဲဒီဖောင်းလင်းရဲကင်းမှာ အဖမ်းခံကြရတော့တာပဲ။ သူတို့ဆွဲလာခဲ့တဲ့နွားအတွက် ရွာလူကြီးထောက်ခံစာနယ်ကူးလက်မှတ် ပါမလာလို့တဲ့လေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ကို နွားခိုးမှုနဲ့မသင်္ကာလို့ ဖမ်းတော့တာ။ အဲဒီမှာ မောင်ထင်ခမျာ ဘယ်လိုမှတောင်းပန် ရှင်းပြလို့မရတော့ သူ ရဲကင်းမှာ လူရောနွားပါ နေခဲ့ရပြီး တပည့်ငပိန်ကို ကန်သာရွာ အပြန်ပြန်ခိုင်း၊ ရွာလူကြီးဆီက ထောက်ခံစာနယ်ကူးလက်မှတ် ပြန်အယူခိုင်းလိုက်ရပြန်သတဲ့။ ကန်သာရွာနဲ့ ဖောင်းလင်းရွာနဲ့က အတော်လှမ်းတော့ ညဉ့်နက်မှ ငပိန်တစ်ယောက် ကန်သာကို ရောက်တယ်။ ရွာလူကြီးဆီ အကျိုးအကြောင်းပြော၊ ထောက်ခံစာနယ်ကူးလက်မှတ်ယူနဲ့ ငပိန်ခမျာလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရ၊ မနားရ၊ မောင်ထင်လည်း တစ်ညလုံး ရဲကင်းမှာ နေရနဲ့ နွားအရောင်းအဝယ်ပေါ်က ရမယ့်ငွေအမြတ်ထက် "ဒုက္ခ" ဆိုတဲ့ အမြတ်က အရင်ပေါ်လာတော့တာပဲ။

ရွာရောက်တော့ မောင်ထင်လည်း ဝယ်လာတဲ့နွားကို တင်းကုပ်ထဲမှာ တခြားနွားတွေနဲ့ ရောချည်ထားလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကိုတက်၊ အအိပ်ပျက်၊ ဓရီးပန်းခဲသမျှ အတိုးချအိပ်ဖို့ပြင်ရင်း သူ့မယား မယ်မျှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။
"မယ်မျှင်ရေ - ခုဆွဲလာတဲ့ကောင်ကို နေ့လယ်ကျ လျှော်တွဲမှာ။ အဲဒါဖောက်သည်ယူမယ့်သူတွေကို လိုက်ချိတ်ထား။ ငါတော့ - တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်" ဆိုပြီး အိပ်တော့တာပေါ့။ မယ်မျှင်လည်း သူ့လင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ရွာထဲသွားပြီး ဖောက်သည်တွေ လိုက်စပ်တယ်။ ငပိန်လည်း ရွာပြင် အမဲပေါ်

မယ်နေရာကို ရှင်းလင်းဖို့နဲ့ လုပ်ငန်းမှာသုံးမယ့် လိုအပ်ပစ္စည်းတွေ သယ်ပို့ပြီး ထွက်သွားတယ်။

မယ်မျှင် ရွာထဲက ပြန်လာတော့ ညနေ သုံးနာရီတောင် ထိုးပြီးနေပေါ့။ မောင်ထင်ကတော့ အိပ်လိုကောင်းထူးနဲ့။ သူ့လင် မောင်ထင်ကိုလည်း မနီးရဲဘူး။ လင်တော်မောင်ရဲ့အိမ်သန့် လက်သံပြောင်ပုံကို မယ်မျှင် သိပြီးသားလေ။ ဒါကြောင့် - အိမ်ဗာဟီရလုပ်ငန်းပဲ ဆက်လုပ်နေတယ်။ တစ်နာရီလောက် ကြာတော့ ငပိန်ရောက်လာလို့ သူ့ဆရာကိုနိုးမှ မောင်ထင် လူးလဲထပြီး အိပ်ချင်ဖူးတူးနဲ့ -

"ဟာ - နေတောင် အတော်စောင်းနေပြီ။ မယ်မျှင် - ဖောက်သည်တွေ သေချာချိတ်ခဲ့ရဲ့လား"

"ချိတ်ခဲ့ပါတယ်တော်။ ခုလောက်ဆို - တောင်းကိုယ်စီနဲ့ အမဲပေါ်မယ့် နေရာကတောင် စောင့်နေကြလောက်ပြီ။ တော့ကိစ္စသာ မြန်မြန်လုပ်။ တော်ကြာ - ရောင်းမယ်။ ချမယ့်လူတွေ အချိန်မခံဖြစ်နေမယ်တော့"

မောင်ထင်နဲ့ငပိန် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်လည်း ညက ဒုက္ခပေးတဲ့ နွားကို အမဲပေါ်ဖို့ ချည်တိုင်ကနေ ကြိုးဖြေခွဲလို့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းရင်း ဝပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြတယ်။ နွားလေးခမျာ သူ့ကြမ္မာ ကြိုသိပုံပေါ်ရဲ့။ တရားရှူးနဲ့ ရှန်းရင်းကန်ရင်း ကြိုးဆွဲရာ ပါရတော့တာပေါ့။

နေဝင်ခါနီး မှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ ငပိန်တစ်ယောက် ပေါက်ချလာပြီး -
"အစ်မရေ - ဟောဒီမှာ အမဲသွေး၊ ဆရာက လုပ်ငန်းသိမ်းရင် အရက်နဲ့ ခြည်းဖို့ အပြန်ကြော်ထားပေးပါတဲ့။ ဟိုမှာ အလုပ်က တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ပြန်ကုလိုက်ဦးမယ်"

လက်ထဲက အမဲသွေးထည့်လာတဲ့ချိုင့်ကို အိမ်ကပြင်ပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး အပြန်ပြန်ထွက်သွားလေရဲ့။ မယ်မျှင်မှာတော့ ညစာထမင်းအိုးတည်ဖို့ မီးခွေ့စေ့ ရိုသေးတယ်။

“လက်စနဲ့ ထမင်းအိုးပဲ အရင်တည့်ဦးမှပါလေ” ဆိုပြီး ထမင်းကို အရင် ချက်တယ်။ ထမင်းကျက်ပြန်တော့လည်း -

“အင်း - ကိုဖိုးထင်အမဲသွေးက ကြက်သွန်နီလေးနဲ့ကြော်မှကောင်းမှာ” လို့ စိတ်ကူးပြီး ရွာလယ်တ အရိုးပုအိမ်ဆိုင်ဆီ ကြက်သွန်နီ သွားဝယ်တယ်။ ဟိုရောက်တော့ ဝယ်ခြမ်းပြီး လှည့်ပြန်မယ်လုပ်မှ ဆိုင်ရှင်အရိုးပုက စကား ကြော မပြတ်လို့ အချိန်တော်တော်ကုန်သွားတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတော်မှောင်နေပြီ။ ဒါနဲ့ - မှောက်ထားတဲ့ရေသံပုံးခွံပေါ်ကို ရေနံထိမီးခွက် ကလေး တင်ထွန်းပြီး မီးရောင်မှာ ကြက်သွန်နီအစွဲနွာနေတုန်း အရက်ပုလင်း တစ်ဇက်၊ အမဲသားတို့တစ်ဇက် ဆွဲလာတဲ့မောင်ထင် ရောက်လာတော့တာ ပဲ။

“ဟေ့ - မယ်မျှင် - အမဲသွေးခဲကြော်ဟင်း ခပ်စမ်းကွာ။ ဒီမှာ အရက်နဲ့ တစ်ဝကြီး မြည်းပစ်လိုက်မယ်”

“ဟင် - ကိုဖိုးထင် - ခုမှတော့ဟင်းကိုကြော်ဖို့ကြက်သွန်နီတုန်းတော့။ ကြက်သွန်နီလေးနဲ့ ဖွေကြော်ကြော်မှ ပိုကောင်းမှာမဟုတ်လား”

“ဟေ့ - စကားမရှည်နဲ့ - မယ်မျှင်။ ငါပိုခိုင်းလိုက်တာ အစောကြီးက”

“ဟုတ် - ဟုတ်ပါတယ် - ကိုဖိုးထင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကြက်သွန်နီ သွား ဝယ်ရသေးတာ။ ဆိုင်ရှင်အရိုးပုကလည်း စကားကောင်းနေတာနဲ့နည်းနည်း နောက်ကျသွားတာပါပေါ့။ ခဏလေးစောင့်ခန့်။ ကျုပ် ချက်ချင်းကြော် လိုက်ပါမယ်”

မယ်မျှင်လည်း ကြော်ဖို့အိုးကင်းကို ကယျာကသီ ဆီထည့်၊ မီးဖိုပေါ်တင် နေတုန်းမှာပဲ မောင်ထင်က -

“ဟေ့ - ငါ့ကို ဘာမှဆင်ခြေလာပေးမနေနဲ့။ ငါ့အကြောင်း နင်သိတယ် နော်။ ခိုင်းလိုက်ရင် ခိုင်းသလိုလုပ်မှ ကြိုက်တယ်”

မောင်ထင်က ဆိုင်မှာ အရက်ဝင်ဝယ်ရင်း သောက်ခဲ့သေးတာဆိုတော့ အရှိန်လေးကလည်း တက်လာပြီပေါ့လေ။ ဒီအချိန်မှာပဲ သောက်ထားတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဒေါသအရှိန်ပါပေါင်းပြီး မယ်မျှင်ကို ဒေါသတကြီး ရိုက်ဖို့လုပ်လို့မိ

တာ ရေနံထိမီးခွက် တင်ထွန်းထားတဲ့သံပုံးကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မီးခွက်က လွင့်စဉ်မှောက်သွားလို့ မီးဖိုဆောင် ကာထားတဲ့ဝါးထရံကို မီးထစ်ပွါပေရ လား။

ဝါးထရံကတစ်ဆင့် သမန်းမြတ် သက်ကယ်အမိုးကိုပါလောင်တော့ လင်မယားနှစ်ယောက်သား မီးပြိုမ်းချိန်၊ သတ်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘဲ ကျော ကော့ပြေးရင်း အရပ်ကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရတော့တာပေါ့။ ရွာ သားတွေ ရောက်လာပေမယ့် မီးကိုနိုင်အောင် မပြိုမ်းနိုင်တော့ဘူး။ ရေက လည်း မြစ်ရေကို ရေစည်လှည်းနဲ့တိုက်ပြီး သုံးရတဲ့ရွာဆိုတော့ မီးပြိုမ်းဖို့ ရေမလုံလောက်တာလည်း ပါတာပေါ့။ အဲဒီညက ဖိုးထင်အိမ်က စ.လောင် တဲ့မီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်လောက် ပါသွားတယ်။

နောက်နေ့မနက်လင်းတော့ မောင်ထင်ကို မီးပေါ်ဆူနဲ့ မြိုရဲစခန်းက လာပြီးဖမ်းသွားတယ်။ နှစ်ရက်လောက်ရှိတော့ ကန်သာရွာက ရွာလူကြီးဦးမြ ရဲစခန်းကို အမှုကိစ္စတစ်ခုတိုင်ချက်ဖွင့်ဖို့အသွားမှာ အချုပ်ခန်းသံတိုင်ကြား ကမောင်ထင်က ဦးမြကိုမြင်တော့ လှမ်းအော်သတဲ့။

“အမလေး - ဦးမြရဲ့ - ခင်ဗျားရွာက ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မဆင့်မျက်ကြားနွားက အမဲသားဖြစ်ပြီးသားတောင် ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးသွားသဗျ” လို့လေ။

ဟောဒီလောကီနယ်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါသွင်ပြင်၊ ဩန်အင်လက္ခဏာကြောင့် အဲဒီတိရစ္ဆာန်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်တဲ့ လူဝန်း တွင်အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်ပျက်စီးတတ်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားယုံမလား။ ထချိုကတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံတတ်ကြတယ်။ အဲ - တချို့ကတော့ ကိုယ် တွေ့ကြုံလာရင်တောင် “ဒါ - တိုက်ဆိုင်မှုပဲ ဖြစ်မှာပါ” လို့ ပြီးပေလွယ် ပြော အတ်ကြပြန်ရော။ လောကကြီးကလည်း မမျှော်လင့်တဲ့ မယုံနိုင်စရာ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။

➔ သာသနီစစ် (စလင်း)

အိမ်ကွယ် ကောင်းကောင်း

ကောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်းကောင်း
ဥပဒေကို လက်ခံလိုခြင်း ရှေ့ညှိအင်အားပေးခြင်း
ရောဂါဆိုးဝှမ်းရောဂါဆိုးဝှမ်း ..

ကောင်း ကင်ကပြာပြာ၊ ရေပြင်ကပြာပြာနှင့် အလွန်လှပနေသည့်
ပင်လယ်ကမ်းခြေခြစ်၍ ပင်လယ်လေကလည်း ရင်ခွင်ကို
တိုးဝှေ့နေသည်မှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းပါသည်။ ဒီကမ်း
ခြေတွင် ပွင့်လင်းရာသီဆိုပါက နေ့ညမပြတ် လူစည်ကား
ပြီး ဖျော်စရာကောင်းခဲ့ပါသည်။ ယခု မိုးရာသီတွင် ရာသီ
ဥတုဆိုးဝါးသဖြင့် လမ်းလျှောက်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ
ပင် မတွေ့ရပါ။ ပွင့်လင်းရာသီတွင် ချစ်စရာကောင်း
သလောက် မိုးရာသီတွင် ကြောက်စရာ ကောင်းပါသည်။
မုန်တိုင်းက ထန်တတ်သည်။ လေပြင်းက တိုက်သည်။
ပင်လယ်ရေက အတက်ကြမ်း၍ လှိုင်းကြီးသည်။ လမ်း
လျှောက်စရာ မရှိလောက်အောင် ရေထူ၊ သံထုက ဖုံးလွှမ်း
နေသည်။ ညဘက်တွင် အဝေးဆီမှ ပြေးလာသော ပင်လယ်
၏ လှိုင်းအော်သံမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည်။

www.burmeseclassic.com

ယနေ့သည် နေ့တိုင်းထက် နေသာသဖြင့် ဦးသက်ပြင်း လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့သည်။ နေ့တိုင်း လှိုင်းကြီးလေထန်သဖြင့် အိမ်ပြင်ကို မထွက်ရဲပဲရှိခဲ့ရာမှ ရာသီဥတု သာယာလှသဖြင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြဲထိုင်နေကျ ကျောက်ဆောင်အထိ လျှောက်ခဲ့သည်။ ကောင်းကင်က ကြည်လင်သလိုပင်လယ်က ပြာလှနေသည်။ သို့သော် ဦးသက်ပြင်း၏ စိတ်ကမူ ကောင်းကင်လို မကြည်လင်သလို၊ ပင်လယ်လိုလည်း အေးချမ်းမှု မရှိပါ။ ပင်လယ်က မှန်တိုင်းမထန်သော်လည်း ရင်ထဲမှ မှန်တိုင်းက ရှိနေသည်။ ဦးသက်ပြင်းမှာ လူယုံတပည့်နှစ်ဦးနှင့် ရာသီအလိုက် အလှည့်ကျ သွားလာနေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဦးသက်ပြင်းသည် ထိုင်နေကျ ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ဝေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ပင်လယ်မှ ရေလှိုင်းများ ခုန်ပြီး နေသလို သူ့ဘဝသည်လည်း တည်ငြိမ်မှု မရှိခဲ့ပါ။ ထောင်ကျအကျဉ်းသားများကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် လွှတ်လိုက်ပြီဟု ကြေညာလိုက်ကတည်းက နုလုံးခုန်မြန်နေခဲ့သည်။ အင်းစိန်ထောင်မှ ကျော်ခွန်းသာ လွတ်မြောက်လာပါက သူ့ထံ ရောက်လာနိုင်သည်။

ကျော်ခွန်း ရှာမတွေ့စေရန် အတည်တကျ မနေဘဲ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်း ခြေနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျော်ခွန်းသည် သူ့ဆရာ၏ ခြေရာကို နင်းနိုင်သည့် တပည့်ရင်းဖြစ်သဖြင့် ကြာကြာမရှာရဘဲ သူ့ကို တွေ့နိုင်သည်ဟု သူ့ထင်သည်။ သူ့သင်ပေးထားသော ပညာများကြောင့် ကျော်ခွန်းမှာ လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ပြီး အကင်းပါးသည်။ သူ့ ဘယ်နေရာမှာရှိသည်ကို တစ်လောက လုံးက မသိသည့်တိုင် ကျော်ခွန်းက သိနိုင်သည်။

တကယ်တမ်း ကြည့်ပါက တပည့်များထဲတွင် ကျော်ခွန်းသည် သစ္စာအရှိဆုံး၊ သတ္တိအကောင်းဆုံး၊ အရဲရင့်ဆုံးတပည့် ဖြစ်သည်။ သူ့အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် ကျော်ခွန်း မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို သူ့ခိုင်းသဖြင့် ကျော်ခွန်း လုပ်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော်ခွန်း လူသတ်မိပြီး ထောင်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါ - နောက်ဆုံးဆန္ဒပါကွာ။ ဒီတစ်ကြိမ်ပြီးရင် ဒုစရိုက်အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်မှာပါ။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ အောင်မြင်လိုက်ရင် ပွဲပြီးပြီး တိုလည်း ဒီအလုပ်တွေ စွန့်ပြီး လူကောင်းဘဝ ရောက်ကြရတော့မှာပါ။ ကျော်ခွန်း - မင်းကြီးစား။ မင်းဘဝမှာ တစ်ခါပဲ လူသတ်ဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ခါ တန်ဖိုးကြီးတော့ လူသတ်သင့်ရင်လည်း သတ်လိုက်ပါ။ စကားကုန်ပြောလိုက်မယ် မင်းထောင်ကျခဲ့ရင် တောင်မကျန်းမာနေတဲ့ မင်းမိခင်ကြီးကို ငါစောင့်ရှောက်မယ်။ မင်းအနီးနဲ့သားတို့လည်း ချက်ချင်း တိုက်နဲ့ကားနဲ့ ဖြစ်စေရမယ်”

ကျော်ခွန်းက ငြင်းဆန်နေသည်ကို ရအောင်စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုလုပ်ငန်းအတွက် ကျော်ခွန်းနှင့်အတူ သူ့၏ တူအရင်း မြဝင်းကို အဖော်ထည့်လိုက်သည်။ မီးခံသေတ္တာကို ဖောက်၍ စိန်များကို ယူနိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်က ပြန်အထွက်မှ အိမ်ရှင်က သိပြီး ရဲကို ခုန်းဆက်သဖြင့် လွတ်မြောက်ရန် အိမ်ရှင်ကို သတ်လိုက်မိသည်။

လက်ထဲရောက်နေသော စိန်တည်များကို မြဝင်းလက်သို့ အပ်လိုက်ပြီး မြဝင်းလွတ်မြောက်အောင် ကျော်ခွန်းက ကူညီလိုက်သေးသည်။ လူတစ်ရပ် နေ့မြင့်သော အုတ်တံတိုင်း ကာထားသော ခြံထဲမှ ကျော်ခွန်းနှင့် မြဝင်း ထွက်ပေါက်မရှိဖြစ်ရသည်။ အဝင်တံခါးပေါက်မှ ရဲများ ဝင်လာသဖြင့် အုတ်တံတိုင်းအတွင်း လှည့်ပြေးနေခဲ့ရသည်။ ရဲသားများ ရောက်သည်နှင့် ခြံအနောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်းတွင် ကျော်ခွန်းက မြဝင်းကို ပန်းပေါ်ထမ်းတင်၍ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီလိုက်သည်။ ကျော်ခွန်းအလှည့်တွင် ကူညီမည့်သူ မရှိ၍ အဝမ်းခံရသည်။ သို့သော် ကျော်ခွန်း စိတ်မပျက်ပါ။ ဆရာကြီး လိုချင်နေသော စိန်ထုပ်ကို ယူပေးလိုက်နိုင်၍ သူ့ကျေနပ်ပါသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့က ဗိုလ်မိုးလုံး၏ ထုတ်ချက်မှန်း ချက်ချင်း သိသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့က ကျော်ခွန်းကို အလိုမရှိပါ။ ဓားပြဗိုလ် ဗိုလ်မိုးလုံးကိုသာ လိုချင်နေပါသည်။ ကျော်ခွန်းကို ဗိုလ်မိုးလုံး တပည့် အဖြစ်သာ သိထားသည်။

ကျော်ခွန်းကို နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် စစ်သည်။ ဗိုလ်မိုးလုံး ဘယ်မှာရှိသလဲ။ စိန်ထည်တွေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ ကျော်ခွန်းက မသိဘူးဟူသော စကားသုံးလုံးမှလွဲ၍ ဘာမှမပြောခဲ့ပါ။ ထိုကိစ္စကြောင့် ကျော်ခွန်းထောင်ကျပြီး ဗိုလ်မိုးလုံး စိန်ထုပ် ရသွားသည်။

စိန်ထုပ် ရသွားသူ ဗိုလ်မိုးလုံးမှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာလျက် မြို့ကြီးများတွင် နာမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝန်ထုပ်လျှောက်ရုံသော်လည်း ကျော်ခွန်းဘဝကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်သည်။ ကျော်ခွန်းထောင်ကျပါက အစစတာဝန်ယူပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော်လည်း လုံးဝမစဉ်းစားပဲ ဝန်ထုပ်သည်။ ကျော်ခွန်းတစ်သက်ထောင်က မလွတ်နိုင်တော့သဖြင့် သူနှင့်တွေ့ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ယူဆခဲ့သည်။ မမျှော်လင့်သော လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ထွက်ပေါ်လာသော အခါ ဦးသက်ပြင်း မအိပ်နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်ရတော့သည်။ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ဖြင့် ကျော်ခွန်း ပြန်လာခဲ့သော်ဟု တွေးရုံနှင့် ဝန်ထုပ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

သို့သော် ဦးသက်ပြင်း (ခ) ဗိုလ်မိုးလုံးကလည်း သတ္တုရင်လှေဆီးပီပီ သူ့အတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတော့ လုပ်ခဲ့ပါသည်။ ဦးသက်ပြင်းတွင် ကိုယ်ရံတော် နှစ်ဦးရှိသည်။ တစ်ဦးမှာ တူအရင်း မြဝင်း ဖြစ်သည်။ မြဝင်းသည် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်ပြီး အကင်းပါးသည်။ မြဝင်းနှင့် မလုံလောက်သဖြင့် အသတ်အပုတ် အပစ်အခတ် ကျွမ်းကျင်သော မိုးကောင်းဆိုသူကို ခေါ်ထားခဲ့သည်။ မြဝင်းနှင့် မိုးကောင်းသာ ရှိပါက မည်သည့်အရပ်ကိုမဆို ဦးသက်ပြင်း သွားခဲ့သည်။ သူ့သွားလေရာတိုင်း ထိုနှစ်ယောက် ပါမြဲဖြစ်သည်။

ပြင်ဦးလွင်၊ တောင်ကြီး၊ မန္တလေး၊ ရန်ကုန်နှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေများတွင် အလှည့်ကျ နေ့တိုင်း ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်က ပါမြဲဖြစ်သည်။ ကမ်းခြေအိမ်အတွက် တစ်နှစ်ပတ်လုံးလုံး ဖြူရေးအတွက် ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ခန့်ထား၍ မြဝင်းကို တာဝန်ပေးရာ မြဝင်းက တစ်ချိန်က နာမည်ကျော် လက်ဝှေ့ချန်ပီဆီ မောင်ဝင်းဆိုသူကို ရွေးချယ်ခဲ့သဖြင့် သူတို့၏ လုံခြုံရေးအင်အားမှာ ပိုမိုထောင့်တင်းခဲ့ပါသည်။

ကျော်ခွန်းသာ ရောက်လာခဲ့ပါက ဘာလုပ်ရမည်ကို သူ့ရဲကောင်းသုံးယောက်ကို ဖော်ပြထားပြီးဖြစ်သည်။ (၁) ဘာလုပ်ရမည်၊ (၂) ဘာဆက်လုပ်မည်၊ (၃) မည်သို့အဆုံးသတ်မည်ကို စနစ်တကျ ဖော်ပြထားသဖြင့် ကျော်ခွန်းလာသည့်တိုင် အထူးစိုးရိမ်စရာ မရှိဟု ယူဆထားပါသည်။ အဘက်ဘက်က ထောင့်စေ့အောင် စီမံထားသော်လည်း ဦးသက်ပြင်းက စိတ်ချလက်ချမနေပဲ အမြဲသတိရှိနေတတ်သည်။ ပင်လယ်လေကို တစ်ဝှေ့ရှိုက်ပြီး ဦးသက်ပြင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်မှာ တောင်ကုန်းမြင့်တွင် စောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ အဝေးကပင် မြင်နိုင်ပါသည်။ အိမ်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်လာနေစဉ် အဝေးမှ လူတစ်ယောက် ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသည်။ အလှမ်းကွာဝေးသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း တစ်စတစ်စ နီးလာမှ မောင်ဝင်းမှန်း သိရသည်။ အနီးရောက်သည်နှင့် မောင်ဝင်းက မောဟိုက်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အဘ - အဘ - ဟိုလူ - ရောက်လာပြီ”
“ဘယ်သူလဲ - မင်းက မထိတ်သား၊ မလန့်သာကွာ”
“အဘပြောတဲ့လူပဲ - ကျော်ခွန်းတဲ့”
“ဘာ ...”

ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် ဦးသက်ပြင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။ မျှော်လင့်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာချေပြီ။ ရန်သူကို သတိထားရမည်။ လုံးဝအမှားခံ၍ မရဟု စိတ်ထဲက တွေးရင်း ဦးသက်ပြင်းသည် တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ သူ စိတ်အနည်းငယ်ငြိမ်မှ စကားစ၊ ပြောသည်။

“မြဝင်းနဲ့ မိုးကောင်းတို့စော - ရှိကြရဲ့လား”
“မြို့ထဲသွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး - အဘ”

“ဒီကောင်တွေဟာ တယ်ခက်တာပဲ။ ကောင်းပြီလေ - မင်းပြန်နှင့်တော့၊ အဘ - နောက်က လိုက်လာပြီလို့ ပြောထား။ နောက်ပြီး - နံပါတ်တပ်အစီအစဉ် - ဘာလဲ”

“ဘရမ်ဒီစာနဲ့ ဧည့်ခံဖို့ပါ”

“အေး - ဟုတ်တယ် - မင်းပြင်ဆင်ထားပါ”

“စိတ်ချပါ - အဘ”

“ကဲ - မင်းသွားတော့”

မောင်ဝင်းအိမ်ဆီသို့ အပြေးသွားသည်။ ဦးသက်မြင်းက နောက်က မှန်မှန်လျှောက်ရင်း လိုက်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေသည်။ ကျော်ခွန်း၊ ဒုက္ခရောက်ရတော့မည်ကို မြင်ယောင်နေသည်။ ထောင်ထဲမှ နေပါက သက်တမ်းစေ့နေနိုင်ဦးမည်။ ယခုထောင်ချောက်ထဲ ရောက်တော့မည်။ ကျော်ခွန်း အတွက် သနားမိသေးသည်။ မကြာမီ အိမ်သို့ ရောက်လာပြီး ဦးသက်မြင်း အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသူ ဧည့်သည်ကို မမြင်ဘူး သကဲ့သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာကြီး - ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော် - ကျော်ခွန်း ဒါ”

“အေး - မှတ်မိပြီ။ ဘာလဲ - လွတ်ငြိမ်းခွင့်နဲ့ လွတ်လာတာလား။ ဝမ်းသာ ပါတယ်။ မင်းမိသားစုတွေနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား။ ငါလည်း ပြေးလွှားနေရတော့ မင်းမိသားစုကို မကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တာဝန်မကျေခွဲရဘူးကွာ”

“မိသားစုစစ်လည်း မသွားချင်တော့ပါဘူး - ဆရာကြီးရယ်။ ထောင်ထဲက ကြားရတဲ့ သတင်းတွေအရ တစ်ခုမှ မကောင်းဘူး။ အမေက ဆုံးတယ်။ ဇနီး သည်က နောက်ယောက်ျား ယူလိုက်တယ်”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ဒါတွေဟာ ငါ တာဝန်မကျေခွဲလို့ပါ”

“ပြီးပြီးသားတွေပြီးပါစေတော့ - ဆရာကြီးရယ်။ ဝင်ကြွေးရုံလို့ ခံရတယ် ပဲ မှတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာကြီးအပေါ် တာဝန်မကျေခွဲပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ မင်း - ဒီမှာ - ဘယ်လောက် ကြာကြာနေဦးမလဲ”

“မနေဘူး - ဆရာကြီး။ ဖြစ်နိုင်ရင် - ချက်ချင်း ပြန်ချင်တယ်”

“မြန်လှချည့်လားကွ”

“ကျွန်တော့်ဘဝကို တစ်က ပြန်စုရဦးမယ် - ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ မင်းလိုအပ်တာ ငါကူညီပါ့မယ်။ မင်း - ဘာလိုသလဲ ပြော”

“ဆရာကြီး ချီးမြှင့်မယ့် ငွေပဲ လိုပါတယ်”

“ဘယ်လောက်လိုသလဲပြော။ လိုသလောက် ပေးမယ်”

“သိန်းနှစ်ဆယ်ရရင် လုံလောက်ပါပြီ”

“နှစ်ဆယ် - နည်းတယ်။ သုံးဆယ်ယူကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဆရာကြီး”

“မောင်ဝင်းရေ...”

ဦးသက်မြင်းသည် ကျော်ခွန်းကို စကားဖြတ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားခန်းမှ မောင်ဝင်းကို ခေါ်လိုက်သည်။ မောင်ဝင်းသည် ဧည့်သည်အတွက် ဗန်းတစ်ခု ကိုပြင်ဆင်ပြီး ထွက်လာသည်။ ဗန်းထဲတွင် ဘရမ်ဒီပုလင်း၊ ဇန်နဝက်တစ်လုံးနှင့် ဘဲကင်များ ပါလာသည်။ ဗန်းကို ကျော်ခွန်း၏ ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။ ဦးသက်မြင်းက ပထမအဆင့် စတင်ပြုဖြစ်၍ ကျော်ခွန်းကို သောက်ရန် ပြော လိုက်ပါသည်။

“ကဲ - ကျော်ခွန်း - ဒါ - မင်းအတွက်ပဲ။ စကားပြောရင်း သောက်ကွာ” ကျော်ခွန်း ဘရမ်ဒီပုလင်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ငယ်ချစ်ဦးကို တွေ့ရသည် အလား ဝမ်းသာပုံရသည်။ ဦးသက်မြင်းကိုလည်း ကြည့်၍ ပြောပါသည်။

“ဆရာကြီးကော ...”

“ငါမသောက်တာကြာပြီကွာ။ အသက်ကြီးလာတော့ ရောဂါနဲ့ မတည့် လို့ မသောက်ပဲနေခဲ့တာ”

ကျော်ခွန်းသည် ဘရမ်ဒီကို ဇန်နဝက်ထဲသို့ လက်နှစ်လုံးခန့် လောင်းထည့် ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ယောက်တည်း သောက်ရတာ အားနာစရာ - ဆရာကြီးရယ်”

“မြဝင်း လာတော့မှာပါ။ သောက်ရင်း ပြောရဦးမယ်။ မင်း - စိန်သူဌေးကို သတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း အသေးစိတ် မသိရသေးဘူး - ပြန်ပြောပါဦး”

“ဒီလိုဆရာကြီးရေ-မီးခံသတ္တိာဇွင့်တာလဲ အဆင်ပြေတယ်။ စိန်တွေ လက်ထဲရောက်မှ သူဌေးက ရဲကို ဖုန်းဆက်တာမြင်လိုက်လို့ တားခဲ့တာ။ တားလို့မရလိုက်ဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့စကားကိုလည်းပြန်ပြီးကြားယောင်မိတယ်။ စိန်တွေသာ ရမယ်ဆိုရင် လူသတ်သင့်လည်း သတ်ပါဆိုတာကိုလေ။ ဒါပေမဲ့ လူမသတ်မိအောင် သတိထားပေးမယ့် ကိုယ်က မသတ်ရင် သူက သတ်တော့ မှာမို့ရှင်းလိုက်ရတယ်။ အပြင်ထွက်မယ်လုပ်တော့ အဝင်ဝသံတံခါးက ရဲတွေ ဝင်လာတော့မှာမို့ပြေးပေါက်ရှာတယ်။ အိမ်ပတ်လည်မှာ လူတစ်ရပ်လောက် အုတ်တံတိုင်း ကာထားလို့ ထွက်ပေါက် ရှာမရဘူး။ စိန်တွေရရှိက အဓိကဆို တော့ မြဝင်းကို စိန်ထုပ်အပ်ပြီး သူ့ကို လွှတ်အောင်လုပ်ရတော့တာပေါ့။ မြဝင်းကို ပရုံးပေါ်ထမ်းတင်ပြီး အုတ်နံရံပေါ်ကျော်တက်ပြေးခိုင်းရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ စိန်နဲ့ လဲလိုက်ရတဲ့သဘောပါ။ အဖမ်းခံလိုက်ရ တယ်”

“မြဝင်းကလည်း ပြောပါတယ်။ မင်းကြောင့် စိန်တွေ ရတဲ့အကြောင်း”
“လူသတ်မိတဲ့အတွက် တောင်ထဲမှာ ဘဝဆုံးပြီလို့ ထင်ခဲ့တာ။ ကံအား လျော်စွာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကြောင့် လွတ်ခဲ့ရတာ”
ဦးသက်ပြင်းသည် ကျော်ခွန်း၏ဖန်ခွက်ထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘရမ်ဒီ ထည့်ပေးရင်း သောက်ရန် တိုက်တွန်းနေပါသည်။
“သောက်စမ်းပါကွာ။ ဒါလောက်နဲ့ - မင်း ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်းကိုဖမ်းပြီး စစ်ဆေးမေးမြန်းပုံ ပြောပါဦး”
“သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာကြီးကို လိုချင်နေ တာ။ ဓားပြိုင်လဲ ဝိုလဲဖိုးလုံး - ဘယ်မှာလဲ။ စိန်တွေ ဘယ်မှာရှိသလဲ။ အဲဒါကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ မေးကြတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ မသိဘူးကလွဲလို့ ဘာမှပြန်ပြော စရာ မရှိပါဘူး။”

“အေး - မင်းသစ္စာရှိလို့ - ငါဒီလိုနေနိုင်တာပေါ့။ မင်းလို့ သစ္စာရှိတဲ့တပည့် ကောင်းကတော့ ရှားပါတယ်ကွာ။ ကဲ - သောက်ဦးလေ”

“မရတော့ဘူး - ဆရာကြီး။ ရေဖျန်းကိုက်ပြီ”
“အဲ - ဒါနောက်ဆုံးပဲ။ ဒီလက်ကျန် - အကုန်ရှင်းလိုက်တော့”

ဦးသက်ပြင်းက ကျော်ခွန်း၏ဖန်ခွက်ကို ထပ်မံဖြည့်တင်းပေးလိုက်ရာ ကျော်ခွန်းကလည်း ချက်ချင်း ဖန်ခွက်ကို ကောက်ယူ၍ မော့ရလိုက်သည်။ ဖန်ခွက်တွင် လက်ကျန်မရှိတော့သဖြင့် ဖန်ခွက်လွတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန် တင်လိုက်ရာ စားပွဲပေါ်သို့ ဖန်ခွက်မရောက်မီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသဖြင့် ဖန် ခွက်မှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျ ကွဲကျသွားပါသည်။

“ကျော်ခွန်း - ကျော်ခွန်း”
ဦးသက်ပြင်းက ခေါ်သော်လည်း ကျော်ခွန်း မထူးနိုင်တော့ပါ။ ဇက်ကျိုးပြီး မလှုပ်ရှားတော့ပါ။ ဦးသက်ပြင်းသည် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ပြီး မောင်ဝင်းကို အော်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“မောင်ဝင်းရေ - မောင်ဝင်း”
မောင်ဝင်း ပြေးထွက်လာသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ကျော်ခွန်းတစ်ယောက် သွားရှာပြီ။ မင်းထည့်ပေးတဲ့ အဆိပ်က ပြင်းသားပဲ။ တို့စိမ့်ချက်က အစီအစဉ်တစ်မှာပဲ အောင်မြင်လိုက်ပြီ”

“ဒီမှာကြည့်စမ်း - ကျော့ဒွန်းတစ်ယောက် သွားရှာပြီ။ မင်းထည့်ပေးတဲ့ အဆိပ်က ပြင်းသားပဲ။ တိုပီမိရက်က အစိအစဉ်တစ်မှာပဲ အောင်မြင်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် - အဘ၊ ဒီလူ - အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ကဲ - အလောင်းရှင်းရမယ်၊ မြှိုင်းတို့လည်း အခုထိ မလာသေးဘူး။ ဒီကောင်တွေ အတော်လွန်တာပဲ။ အရေးဟယ်၊ အကြောင်းဟယ်ဆိုရင် ရှိမနေဘူး။ ဒီအလောင်းကို သယ်ဖို့က မင်းတစ်ယောက်တည်း သယ်ဖြစ် မလဲ”

ဦးသက်ပြင်း၏စကားအဆုံးတွင် မမျှော်လင့်သော အသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

“ကျုပ်တို့ကျွန်းသယ်ပေးဖို့မယ်၊ သယ်ကိုပို့ပေးရမလဲဆိုတာသာ ပြော ပါ”

အသံလာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အံ့သြစွယ်ရာမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ရဲယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် ရဲအုပ်က ဦးဆောင်ပြီး ရဲသားလေးဦး အိမ်ထဲ သို့ဝင်လာပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ - ခင်ဗျားတို့က ဘာကိစ္စလာကြတာလဲ”

ဦးသက်ပြင်းက ရဲများကို မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စကတော့ ဓားပြခေါင်းဆောင် ဦးသက်ပြင်း(ခ) ဝိုင်မိုးလုံးကို ဖမ်းဆီးဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ကျုပ်ကိုဝိုင်မိုးလုံးတို့ပြောရအောင် ဘာသက်သေအထောက်အထား ရှိလို့လဲ”

“ရိတာပေါ့ - ဝိုင်မိုးလုံးရယ်၊ ဦးသက်ပြင်းတို့ပြောတာတွေအားလုံး ကြားပြီးပြီ။ အနိုင်လုံဆုံးသက်သေက ကိုကျော့ဒွန်းပဲပေါ့”

“ကျော့ဒွန်းက သေပြီလေ ...”

“ကိုကျော့ဒွန်း - မသေပါဘူး။ မောင်ဝင်းက တကယ်အဆိပ်မှ မသုံးတာ” ဦးသက်ပြင်းမှာ မောင်ဝင်းကို ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ကျော့ဒွန်း သည် စားချင်ယောင်ဆောင်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

“မောင်ဝင်း ...”

“ဦးသက်ပြင်း - မောင်ဝင်းကို ကြိမ်းမနေပါနဲ့။ လောလောဆယ် သူဟာ ဦးသက်ပြင်းရဲ့အလုပ်သမားဖြစ်ပေမယ့် သူ့ရဲ့မူရင်းအလုပ်က ရဲတပ်သားပါ။ ဦးသက်ပြင်းရဲ့အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့အထက်က တာဝန်ပေးချက်အရ တာဝန်ကို ကျေညွှန်စွာ ဆောင်ရွက်နေရတာပါ။ နောက်ပြီး ကိုမြှိုင်းတို့နှစ် ယောက်ကိုလည်း မျှော်မနေနဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို စနန်းမှာခေါ်ပြီး စစ်ဆေး နေပါတယ်။ အခုလောက်ဆို - အကုန်ပြောပြီးလောက်နေပါပြီ”

“ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်ုပ်မယုံဘူး”

ဦးသက်ပြင်းက ဒေါသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့ - ဦးသက်ပြင်းရယ်။ ဦးသက်ပြင်းအပေါ် ရဲက သံသယရှိနေတာ ကြာပါပြီ။ အချက်အလက် မစုံလင်သေးလို့ စောင့် ကြည့်နေကြတာပါ။ ဦးသက်ပြင်းအကြောင်းကို ဖော်နိုင်တာ ကိုကျော့ဒွန်း တစ်ယောက်ပဲရှိတာပါ။ ကိုကျော့ဒွန်းက ဦးသက်ပြင်းအပေါ်သိပ်သစ္စာရှိတော့ ဘယ်လိုမှ မေးလို့မရခဲ့ပါဘူး။ နောက်ပိုင်း - တောင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက် တသူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး သေကြောင်းကြံမှာ။ သူ့ကိုလောကကြီးမှာ မရှိစေချင်တာ ဦးသက်ပြင်းဆိုတာ ရိပ်စားမိပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ သဘော တူခဲ့တာပါ”

ထိုအချိန် ကိုကျော့ဒွန်းမှာ ကိုယ်ကိုစပ်မတ်မတ်ထိုင်လိုက်ပြီး ဝင်ရောက် ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် - ကျွန်တော် - ဆရာကြီးအပေါ် သစ္စာရှိခဲ့ပါတယ်။ ရဲက ဘယ်လိုနှိပ်စက်ပြီးမေးမေး ဆရာကြီးအကြောင်းမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဆရာကြီးက တွန့်တော့အပေါ်ရက်စက်ခဲ့တယ်။ ဆရာကြီး တာဝန်မယူလို့ အမေသေခဲ့ရ

ထယ်၊ ဇနီးနဲ့သားကို လက်လွှတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအထိ ဆရာကြီးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပိုင်း - ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အသက်ကို ရန်ရှာတဲ့အထိ ဆရာကြီး လိုက်ပြီးလုပ်ကြတာ ခံလိုက်ရမှ ဆရာကြီးကို စိတ်နာပြီး ခဲကပြောသမျှ လက်ခံလိုက်ရတာပါ။

ဦးသက်ပြင်းမှ ဒေါသနှင့် ထ.အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဒွန်း - ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ထောင်ထဲ လိုက်ပြီး သေကြောင်းကြံတဲ့အထိ ငါမလုပ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်စားမယ့်အစာထဲမှာ အဆိပ်ထည့်တာ အကြိမ်ကြိမ်၊ ညဘက် ချောင်းပြီး အရိုက်ခံခဲ့ရသေးတယ်။ ကံကောင်းလို့ အသက်မသေခဲ့တာပါ။”

“ငါ - ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူးကွ။ မင်း ရူးနေပြီ - ကျော်ဒွန်း။”

ထိုနေရာတွင် ခဲအုပ်က ဝင်ရောက်ရှင်းလင်း ပြောပြပါသည်။

“ကျွန်တော်ရှင်းပြတာကို တစ်ဆိတ်လောက် နားထောင်ပေးကြပါ။ ဓားပြခိုလှုံကြီးကို ဖမ်းဖို့အတွက် အဓိကသက်သေကို ကျော်ဒွန်းမပါဘဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုကျော်ဒွန်းကလည်း ဘူးကွယ်နေတော့ ရတဲ့နည်းကို အသုံးပြု လိုက်ရတာပါ။ ထောင်ထဲမှာ ကိုကျော်ဒွန်းကို ဗိုလ်မှူးလုံးက လုပ်ကြံဇာတ်ကို ဖန်တီးလိုက်ရတာပါ။ အဲဒီအခါမှ ကိုကျော်ဒွန်းနဲ့ ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့တာပါ။ နောက် တစ်ခုပြောချင်တာက မောင်ဝင်းကိစ္စပါ။ ဦးသက်ပြင်းတို့အိမ်အတွက် လုံခြုံရေးတစ်ဦး အလိုရှိနေတာကို သိတော့ မောင်ဝင်းကို မရ.ရအောင် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုးနဲ့ ကြိုးစားခဲ့ရတယ်။ မောင်ဝင်းဆီက ပို့တဲ့ အစီရင်ခံစာကို စောင့်ဖတ်ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာကတော့ ကိုကျော်ဒွန်း ရောက်လာရင် ရှင်းပစ်ဖို့ နည်းလမ်းသုံးသွယ်ပါ။ ဒါကြောင့် - ပထမနည်းလမ်းဖြစ်တဲ့ ဘရမ်ဒီ မှာ အဆိပ်မထည့်တာ ရှင်းလောက်ပါပြီ။ နောက်ဆုံးပြောချင်တာက ကိုကျော် ဒွန်းကို အပြင်ထုတ်ဖို့ကိစ္စ လူကြီးတွေ စဉ်းစားနေတုန်း မဖျော်လင့်ဘဲ လွတ် ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ကိုကျော်ဒွန်းလွတ်လာတော့ ဦးသက်ပြင်းအတွက် ရှုတ် တရက် ကံဆိုးဖို့ ဖြစ်လာရတာပါ။”

ဇာတ်လမ်းရှင်းသွားမှ ကိုကျော်ဒွန်းက ပြောပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ထောင်ထဲမှာ နိဂုံးချုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါ။ ကျွန်တော်သာ အသေခံမယ်။ ဆရာကြီးအကြောင်း လုံးဝပြောဖို့စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။ ထောင်အရာရှိတွေက “မင်းလွတ်ရင် သူ့ကိစ္စတွေ ပေါ်မှာစိုးလို့ မင်းကို နှုတ် ခိတ်တာ” လို့ ပြောကြတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေတော့ နောက်ဆုံး သူတို့ပြောတာ ယုံလိုက်မိပါတယ်။ ဆရာကြီး - ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

“အေးပါကွာ - အခုတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ မကောင်းမှုဆိုတာ ဆိတ် တွယ်ရာ မရှိပါဘူး။ ငါ့အတွက်တော့ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိပြီလို့ ထင်ထားခဲ့တာ အခုတော့ ...”

ဗိုလ်မှူးလုံး စကားမဆက်နိုင်တော့ပါ ...။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတော့ သည်။

➔ ကောဇီးသေဘီ

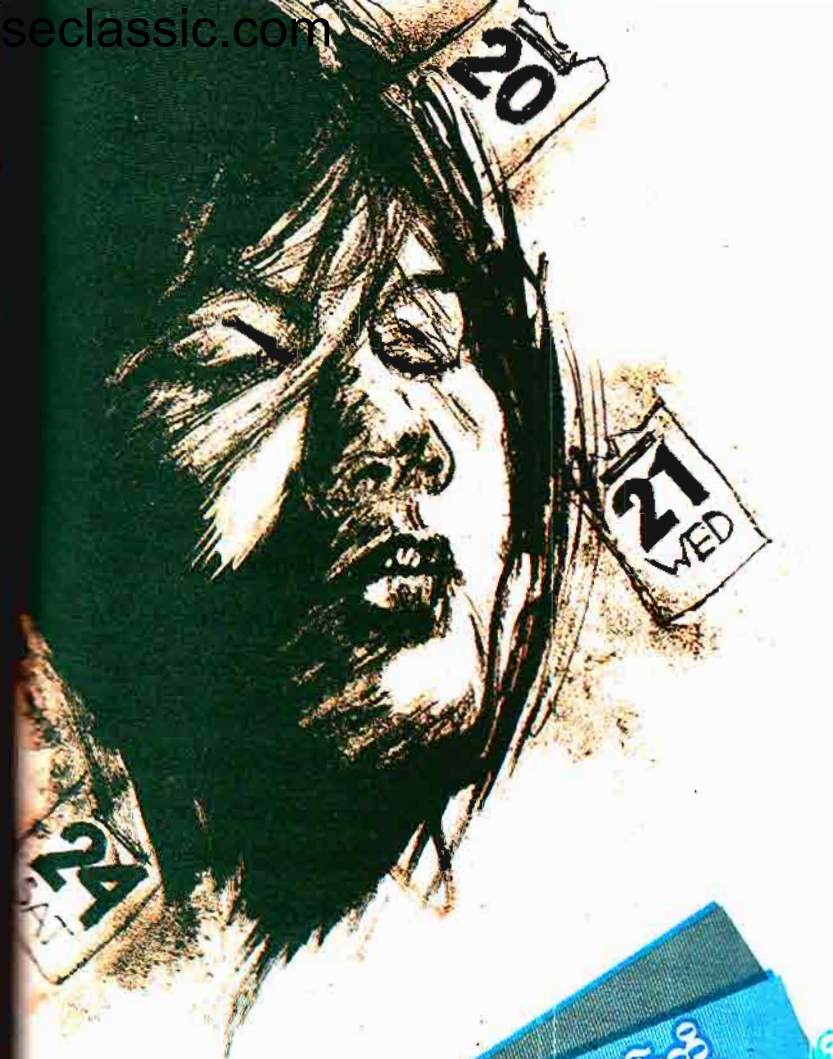
စာပေများ **ပေးပို့လိုပါက**

အယ်ဒီတာအဖြစ်
 လည်းကောင်း၊ ဗိုလ်မှူးလုံး
 အဖွဲ့ (ဗိုလ်မှူးလုံး) ပြုစု၊ မထုတ်ဝေ
 ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ဗိုလ်မှူးလုံးအဖွဲ့
 ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်

အလွန်အမတ်အမတ် သိင်္ဂါကျေး

[၁၀]လပိုင်း၊ (၂၅)ရက်နေ့အလောင်းကို တွေ့ရသောနေရာမှာ လမ်းဘေးဆုံး
အတွင်းဘက်တစ်နေရာတွင် ဖြစ်သည်။ နေရာက ကားလမ်းဘေးဖြစ်သောကြောင့်
အသွားအလာရှိသော်လည်း လမ်းလျှောက်သူ အသွားအလာကတော့ သိပ်မရှိလှ
မိုးရာသီဖြစ်သောကြောင့် ပေါင်းပင်များလည်း ရှည်လျားနေသည်ဖြစ်ရာ အလောင်း
ကားပေါ်မှနေ လွယ်လွယ်ကူကူ မပြင်နိုင်ခဲ့ပါ။ အလောင်းကို စ.တွေ့သောသူမှာ ကား
လေလျော့သဖြင့် အောက်ဆင်းကြည့်သော ကားမောင်းသမားတစ်ဦးက စ.တွေ့
တွေ့ရှိသောသူက စိမ်းတို့ Crime Scene Investigation (မုခင်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်ရေး
အကြောင်းကြားသဖြင့် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခင်းဖြစ်ရာနှင့် သက်ဆိုင်
နယ်မြေရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲအရာရှိနှင့် ရဲတပ်သားနှစ်ယောက်လည်း ရောက်ရှိနေပါသည်။

20

21
WED

24

ဦးခေါင်းနဲ့အချိုးသိမ်းအလောင်းကို
တွေ့ရတဲ့ တရားခံတွေကို ဖမ်းမိတ်ခံစားဖို့
ဝေခွဲရမယ်။
www.burmeseclassic.com

စိမ်းဝတီတို့အခင်းဖြစ်သောနေရာသို့ရောက်သွားသောအခါအလောင်းမှာ အတန်ငယ်ပုပ်ပွနေလေပြီ။ ထိုအပြင်အလောင်းမှာ ခေါင်းပိုင်းမပါပဲကိုယ်လုံးချည်း ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးအလောင်းဖြစ်ပြီး စိမ်း ခန့်မှန်းရသလောက် အသက်(၃၀)ကျော်(၄၀)နီးပါးဖြစ်လိမ့်မည်။ ဗမာဖြစ်ချည်ထည်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ပုံစံမှာ အဆင့်အတန်းမြင့်ပုံ ပေါက်နေသည်။ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ နားကပ် စသည် တစ်စုမှ မပါသဖြင့် ပစ္စည်းလု၊ လူသတ်မှု သဘောမျိုးပင် သက်ရောက်နေသည်။ စိမ်းသည် အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လှန်လှောကြည့်သော်လည်း အလောင်း၏ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တွင် သေစေလောက်သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရပါ။ သေစေလောက်သော ဒဏ်ရာသည် ဖြတ်ထားသော ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် ရှိနိုင်သည်။

စိမ်းဝတီတို့အဖွဲ့သည် အနီးအနား တောစပ်နှင့် ချောက်ထဲတွင် တတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေသော်လည်း ဦးခေါင်းပိုင်းကို မတွေ့ရသလို ဘာခြေရာလက်ရာမှလည်း မတွေ့ရပါ။ လူသတ်သမားသည် သေသူကို အလွယ်တကူ မသိစေလိုသော အကြံအစည်ဖြင့် တမင်ဖြတ်ယူထားခြင်းဖြစ်ရာ အနီးအနားတွင် တော့တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ရဲစွမ်းနိုင်ကတော့ အလောင်းထားသွားသူ၏ ခြေရာကို ကောက်ဖို့ကြိုးစားနေရင်းမှ သတ်ဖြတ်ခဲ့သောနေရာတွင် ခေါင်းကို ပါ ဖြတ်ပြီးမှ ဤနေရာသို့ သယ်ယူလာခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးနေသည်။ အလောင်းအနီးတွင် သွေးစသွေးနုများ မတွေ့ရပါ။ အလောင်းက သွေးဆုတ်နေလေပြီ။ စိမ်းအထင်တော့ သေနေသည်မှာ သုံးရက် လေးရက်လောက် ကြာပြီဟု ထင်ရသည်။ ရဲစွမ်းနိုင်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် ထင်သည်။

ထက်အာကာသည် အလောင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှုထောင့်မျိုးစုံမှ ဓာတ်ပုံရိုက်နေသည်။ အနီးအနားမှာ ပေါင်းပင်များ ပေါက်ရောက်နေသဖြင့် စိမ်းတို့ခြေရာအပါအဝင် လှနင်းထားသော ခြေရာ လက်ရာများ ရှိနေသော်လည်း ခြေရာတိတိကျကျ ရယူ၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

နွယ်နီနိုင်ကတော့ အလောင်း၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးက လက်ဗွေရာကို ရယူနေသည်။ ဦးခေါင်းပိုင်းမပါသဖြင့် သေသူမည်သူဖြစ်သည်ကို ပထမဆုံး

ရှာဖွေကြရမည် မဟုတ်လား။ ကားလမ်းဘေးဖြစ်သဖြင့် ဤအနီးအနား ခြံအပြင် တခြားမြို့မှ ကားနှင့် လာရောက်စွန့်ပစ်သွားသည်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ပထမဆုံးတော့ အနီးအနားမြို့တွင် လူပျောက်တိုင်ထားခြင်း ရှိ၊ မရှိအရင်စစ်ရမည်ဖြစ်သည်။ နွယ်နီနိုင်နှင့် ထက်အာကာကို အနီးဆုံးမြို့သို့ သွားရောက်စုံစမ်းရန် လွှတ်လိုက်ပြီး စိမ်းနှင့် ရဲစွမ်းနိုင်က ဌာနသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဌာနသို့ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ရဲစွမ်းနိုင်က သူယူလာခဲ့သော လက်ဗွေရာများကို scan ဖတ်ကာ ကွန်ပျူတာထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် လက်ဗွေ Database ထဲမှ အလောင်းကို တွေ့ရှိသောနေရာနှင့် အနီးဆုံးမြို့တွင် နေထိုင်သူများ၏ လက်ဗွေရာများနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးထားလိုက်သည်။ စိမ်းဝတီကတော့ အလောင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံများကို ကူးယူ၍ ပြန်စစ်ဆေးသည်။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရှိရပါ။ တခြားတစ်နေရာတွင် သတ်ခဲ့ပြီးမှ ယူလာပြီး ပစ်ချထားခဲ့မှန်း သိသာနေပါသည်။

ခဏနေတော့ စိမ်းဝတီ ရင်ခွဲရုံသို့ သွားလိုက်သည်။ စိမ်းတို့ဌာန၏မှစင်းဆရာဝန်ဖြစ်သော ဒေါက်တာလေလိမြူက အလောင်းကို စစ်ဆေးနေဆဲဖြစ်သည်။

“ဘာထူးခြားတာတွေ့ပြီလဲ - မဖြူ”

“ထူးခြားတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သေတာက (၅)ရက်လောက်တော့ ရှိပြီ။ ကိုယ်ခန့်မှန်းတာတော့ ခေါင်းဖြတ်လိုက်လို့ သေတယ်ထင်ရတယ်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မှ မရှိဘူး။ ခေါင်းမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မေ့နေတဲ့အချိန်မှာ လုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ အဲဒီနောက် (Freezer) ထဲလေး ငါးရက်လောက် ထည့်ထားတယ်ထင်ရတယ်။ အဲဒီက အေးလာတဲ့ အရှိန်နဲ့ အသားတွေက သိပ်မပုပ်သေးဘူး ဖြစ်နေတာ။ သေချာစစ်ကြည့်

တော့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ထားတဲ့အသားတွေလို ဖြစ်နေတယ်။ ခု ရင်ဘတ်ကို ခွဲစိတ်ကြည့်နေတယ်။ တွေ့ရသမျှတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိဘူး”

ဒေါက်တာလင်ဖြူက စိမ်းကို မကြည့်ပဲ သူဖွင့်ထားသော အလောင်း၏ ရင်ဘတ်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကို အာရုံစိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ဒီအမျိုးသမီးက တော်တော်ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့အမျိုးသမီးပဲ။ သူ့အတွင်းကလီစာတွေ ဘာမှမပျက်စီးသေးဘူး။ ကျန်းမာရေးလိုက်စားပုံ ရတယ်။ ကြည့်လေ - အသက်(၃၀)ကျော်အရွယ်မှာ ဗိုက်ခေါက်ကလည်း သိပ်မထူသေးဘူး။ ဓလေ့ကျင့်ခန်း မှန်မှန်လုပ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အပျိုကြီးစစ်စစ် - သီလား။ နှမြောစရာကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“ဟုတ်လား - ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - မဖြူ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ သေသူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိရဖို့တောင် တော်တော် လုပ်ရဦးမှာ။ သေသူမှာ လက်ဝတ်လက်စား တစ်ခုမှမတွေ့ရတာလည်း လိုချင်လို့ ယူသွားတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဘယ်သူမှန်းသိမှာစိုးလို့ အဝ ဇောက်ထားတာ ဖြစ်မယ်”

“အင်း - တော်တော်ရက်စက်တာပဲနော်။ ဘယ်သူကများ လုပ်ပါလိမ့်”

“အဲဒါ - ရှာရမှာ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ပေါ့ - မဖြူရယ်။ ပြန်လိုက်ဦးမယ် နော်”

“ဟုတ်ပါပြီ - ကိုယ်လည်း နောက်ထပ်ထူးခြားတာတွေရင် ပြောပါ့မယ်”

ထက်အာကာနှင့် နွယ်နီနိုင်တို့သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာနှင့် အနီးဆုံးပြိုင် ရဲဌာနသို့ လိုက်ပါသွားပြီး လူပျောက်တိုင်ထားသော မှုခင်းများကို စစ်ဆေး ကြသည်။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း လူပျောက်တိုင်ထားသော အမှုသုံးမှုရှိသော် လည်း ယခုသေဆုံးသော အသက်အရွယ်နှင့် အမျိုးသမီးတော့ တစ်ယောက်

စိမ်းသည်

အလောင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် လှန်လှောကြည့်သော်လည်း အလောင်း၏ကိုယ်ရုံး ကိုယ်ထည်တွင် သေစေလောက် သော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရပါ။ သေစေလောက်သောဒဏ်ရာ သည် ဖြတ်ထားသော ဦးခေါင်း ပိုင်းတွင် ရှိနိုင်သည်။

မှ မပါပါ။ စိမ်းဝတ်ကို ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တော့ စိမ်းက အနီးအနား ပြိုင်ငယ် များမှာပါ စုံစမ်းပြီးမှ ပြန်လာဖို့ပြောသည်။ ထိုစခန်းမှ ပြန်ထွက်လာပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား အနီးဝန်းကျင်ရှိ မြို့ငယ်လေးများတွင် စုံစမ်းရန် ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နယ်မြေရဲစခန်းငါးခုကို မေးခွဲရာတွင် လူပျောက်တိုင်ထား သူ တစ်ယောက်သာ ရှိပြီး ကလေးငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေသည်။ ရပ် တွက်ရုံးများမှာပါ လှည့်လည်မေးမြန်းခဲ့သော်လည်း သေဆုံးသူနှင့် အသက် အရွယ်ကိုက်ညီသူ တစ်ယောက်မှ မပါသည်နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ခဲ့ ကြသည်။

စိမ်းဝတ်သည် အခင်းဖြစ်ပွားရာ ကားနှင့်လာပစ်သည်ဆိုပါက ထိုနေရာ သို့ မရောက်ခင် ဖြတ်လာရမည့် အနီးဆုံး Toll gate ရှိ CCTV ကင်မရာ များကို သွားစစ်ဆေးလိုက်သေးသော်လည်း ဘယ်လိုလူကို target ထားပြီး ရှာရမှန်းမသိသည့်အတွက် ဘာမှထူးခြားမှု မရှိပါ။

အလောင်း၏လက်တွေ့ရာကိုတစ်နိုင်ငံလုံးရှိလူအများ၏လက်တွေ့ရာများ အပါအဝင်နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်ပါအချက်အလက်များသိမ်းဆည်းထားသော Database နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးရာတွင် အလောင်းတွေ့ရှိရာနေရာနှင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်မြို့ရှိ လူများနှင့် အရင်ဦးဆုံး စစ်ဆေးကြည့်သော်လည်း တူသူမရှိပါ။ စစ်ဆေးခြင်းကိုစောင့်ကြည့်နေသော ရဲစွမ်းနိုင်က ထိုအကြောင်းကို စိမ်းဝတီကိုပြောတော့ စိမ်းဝတီက တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ အမျိုးသမီးများနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ရန် ပြောလိုက်သည်။ သေသူသည် အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ဟုတ်ချင်မှဟုတ်လိမ့်မည်။ ဘယ်မြို့က လာသည်ကိုတပ်အပ်သေရာ မပြောနိုင်ပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံး အချက်အလက်နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးရန်အချိန်ကတော့ တော်တော်ကြာကြာ ယူလိမ့်မည်။ ထိုနာရီပိုင်းများအတွင်း ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား လုပ်စရာရှိမည်မဟုတ်။

ရဲစွမ်းနိုင်သည် အထွေအထူး လုပ်စရာ မရှိသည်နှင့် အချက်အလက် တိုက်စစ်နေသော ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး ငိုက်နေရာမှ ထလိုက်ချိန်တွင် ကွန်ပျူတာပေါ်၌ အဖြေတစ်ခု တက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်တွေ့ရာချင်း (၉၈.၇) ရာခိုင်နှုန်းကိုက်ညီသူ ရှိသည်ဆိုသော အဖြေ ဖြစ်နေသည်။

စိမ်းဝတီနှင့် နွယ်နီနိုင်သည် ဦးခေါင်းမပါသော လူသတ်မှုကို မြန်လည် သုံးသပ်ရင်း သဲလွန်စတစ်ခုတလေမှ မရှိသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေစဉ်ရဲစွမ်းနိုင် လာခေါ်သဖြင့် လက်တွေ့ရာ တူညီသူကို လိုက်လာကြည့်ကြသည်။ သေသူ နှင့် လက်တွေ့ရာတိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခြင်း (၉၈) ရာခိုင်နှုန်း တူညီသူမှာ ဒေါ်ခိုင်မြတ်ရာ အသက် (၃၇) နှစ်၊ မန်နေဂျာချုပ်၊ KS Fashion မှ ဖြစ်နေသည်။ စိမ်းဝတီ သည် ချက်ချင်းပင် ရဲစွမ်းနိုင်ကို ခေါ်၍ KS Fashion ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြ သည်။

KS Fashion သို့ ရောက်သောအခါ လက်ရှိမန်နေဂျာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူထားသူ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက စိမ်းဝတီတို့ကို လက်ခံစကားပြော သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်မ - ဘာများအကူအညီပေးရမလဲ မသိဘူး”

သူမက ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ပြောသည်။ အသက်က (၃၇) နှစ်ခန့် ရှိမည်။ ခေတ်မီသေရပ်စွာ ဝတ်စားထားသော်လည်း ဖက်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ မန်နေဂျာချုပ် တစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ ဝတ်ပုံစားပုံက အနည်းငယ် လိုနေသလိုပင်။ စိမ်းဝတီထင်ထားသလောက် ထည်ဝါမှုမရှိသလို၊ ဖက်ရှင်ကျမှုလည်း မရှိပါ။ သာမန်ပင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်က ဝိုလ်ဆန်ဆန်ချောသော်လည်း ဘာကြောင့် မှန်းမသိ။ သူမမျက်လုံးများကို စိမ်း သဘောမကျမိပါ။ စိမ်းကပင် ဦးဆောင်၍ သူမကို မေးခွန်းများ မေးလိုက်သည်။

“အစ်မနာမည်က ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုနော်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုနဲ့ ဘာများတော် စပ်သလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်မရဲ့အမြှာအစ်မပါ။ သူက အခုတော့ လန်ဒန်မှာ နေနေ တယ်”

“ဗျာ - လန်ဒန်မှာ နေနေတယ် - ဟုတ်လား။ ဒါဆို - သူက အခု မြန်မာ နိုင်ငံမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်။ သူက လန်ဒန်ကို အပြီးသွားနေတော့ မယ်ဆိုပြီး သူ့ကုမ္ပဏီကိုတောင် ကျွန်မကို လွှဲသွားခဲ့တာပါ”

“သူက ဘယ်တုန်းက သွားတာပါလဲ”

“(၂၂)ရက်နေ့က သွားတာပါ။ ဒီနေ့ (၂၇) ရက်ဆိုတော့ (၅) ရက်လောက် တော့ ရှိပါပြီ”

“သူသွားဖြစ်တာ သေချာရဲ့လား။ ကျွန်တော်တို့အခုလာတာက သေဆုံး သူကို အတည်ပြုဖို့ပါ။ ဦးခေါင်းမပါတဲ့ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ လက်တွေ့ရာကို စစ်ကြည့်တော့ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုနဲ့ ကိုက်ညီကြောင်း တွေ့ရလို့ လာပြောတာပါ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ သူ့ တကယ်သွားတာပါ။ သူ့သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ တော့ မရှိပါဘူး။ သူက e-mail ပို့ပြီး ခေါ်ခိုလို့ ကျွန်မရောက်လာရတာပါ။ အိမ်က အဒေါ်ကြီးနဲ့ ကောင်းမလေးတွေတော့ ကောင်းကောင်းသိတာပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု - နိုင်ငံခြား သွား၊ မသွားဆိုတာတော့ လေဆိပ် အဝင် အထွက် မှတ်တမ်းကို စစ်ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့ သိမှာပါ။ ဒါနဲ့ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု သွားပြီးမှ ဒီကို ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ မန်နေဂျာချုပ်ရာထူးကို ဘယ်လိုလွှဲသွားတာလဲ”

“မမက ဒီကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာအများဆုံးပိုင်တာလေ။ ဘာဆုံးဖြတ်ချက် ပဲဖြစ်ဖြစ် အရေးကြီးရင် ကြီးသလို အစည်းအဝေးမခေါ်ပဲ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခွင့် ရှိတယ်တဲ့။ ကျန်တဲ့ဒါရိုက်တာတွေ၊ ရှယ်ယာဝင်လူကြီးတွေကိုလည်း e-mail ပို့ပြီး အကြောင်းကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဘယ်သူကမှလည်း ကန့်ကွက်မယ့်လူမရှိခဲ့ ဘူးလို့ ပြောပါတယ်”

“ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက ဘာကြောင့် အလောတကြီး နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွား တာလဲဆိုတာ သိပါသလား”

“အလောတကြီးရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မမမှာ အစီအစဉ်ရှိပြီးသားပါ”

“အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆို - ဘာဖြစ်လို့ ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေး ကျင်းပပြီး ရာထူးလွှဲအပ်တာတွေ၊ ဘာတွေ လုပ်မသွားတာလဲ”

“သူက တမင် အဲဒီလို မျက်နှာစုံညီ ပြောမထွက်လို့ပါ”

“အခုလို - အပြီးသွားနေရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုရော ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု သိ ပါသလား”

“သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။ ရှင်တို့ကိုတော့ ပြောပြလိုက်ပါ့မယ်။ သူ့ရဲ့သူက ဘာသာခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ - သူကလက် မထပ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဖြတ်လည်း မဖြတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီမှာနေနေရင် ပိုပြီးမဖြတ်နိုင်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့နဲ့တူပါတယ်။ တခြားမှာပဲနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်

တာပေါ့။ သူက ဟိုကပဲ ဘွဲ့ရခဲ့တာလေ။ သူ့အတွက် နေရေးထိုင်ရေး၊ အလုပ် အကိုင်ကလည်း ပူစရာ မရှိပါဘူး - အဆင်သင့်ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် သွားတာပါ”

“အခု - ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက ဘယ်မှာနေတာပါလဲ”

“ကျွန်မ - မမအိမ်မှာပဲ နေတာပါ”

“ခုလိုဖြေပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုတို့ အိမ်ကို ဝေပေးပြီး အိမ်ကလူတွေကို နည်းနည်းမေးချင်ပါတယ်။ ဖုန်းဆက် ပေးထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်မ - ဖုန်းဆက်ထားလိုက်ပါမယ်”

“ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုအနေနဲ့ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုလို့ထင်ရ တဲ့အလောင်းကို သွားပြီး အတည်ပြုပေးနိုင်မလား၊ မသိဘူးနော်။ ဟုတ်ရင် လည်း ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

စိမ်းဝတီသည် အလောင်းစစ်ဆေးရန်အတွက် မူရင်းနှင့်ပတ်သက်သော အလောင်းများကို သီးသန့်ထားသော ရေခဲတိုက်သို့ သွားရန်ပြောပြီး ဒေါက် တာလေပ်ဖြူဆီသို့ ညွှန်ပေးလိုက်သည်။

စိမ်းဝတီနှင့် ရဲစွမ်းနိုင်တို့သည် ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုပေးလိုက်သော လိပ်စာ အတိုင်း သူ့အိမ်သို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ခန့်ညားလှပသော အပြာရောင်နှစ်ထပ် တိုက်ကြီးက ကျယ်ဝန်းသော မြကြီးအလယ်တွင် တီးတီးတည်ရှိနေသည်။ တိုက်ကြီးက ကြီးသလောက် အိမ်တွင် အိမ်ထောင်ထိန်းအဒေါ်ကြီး ဒေါ်သိန်း သိန်း၊ အိမ်အကူ နော်ဖောနှင့် ဝေဝေတို့သာ ရှိသည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် အဖျို ကြီးဖြစ်သည်။ မိဘများမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကပင် ကားတိုက်မှုဖြစ်၍ ဆုံး ပါးသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ မိဘများလက်ထက်က

တည်းက ဆွေမျိုးလို နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည်
ကားနည်းသူဖြစ်ပြီး သီးသန့်နေတတ်သူဖြစ်သောကြောင့် အရမ်းကြီးရင်းနှီး
ကွဲမ်းဝင်ခြင်း မရှိဟု ဆိုသည်။

“ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု - နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးရှိနေတယ်ပေါ့
နော်။ အဲဒီတုန်းက သူပုံစံက တစ်ခုခုထူးခြားတာများ သတိထားမိသလား
ဟင်”

“ပုံစံက ထူးခြားတာ၊ မထူးခြားတာတော့ မသိပါဘူးကွယ်။ ဆိုင်းမဆင့်
ခုံမဆင့် သွားမယ်ဆိုပြီး ထ၊ သွားလိုက်တာပဲ။ သွားခါနီးလည်း ဘာတွေ့ရှုပ်နေ
မှန်း မသိပါဘူး။ မျက်နှာချင်းတောင် ကောင်းကောင်းမဆိုင်လိုက်ရပါဘူး
ကွယ်။ လှိုင်မြတ်စုလာနေမယ်လို့ ပြောသွားတယ်။ ဒေါ်ကြီးကဖြင့် ခါတိုင်းလို
ဧကသွားတယ်ပဲ ထင်တယ်။ နောက်တော့မှ အပြီးသွားနေတာတဲ့ကွယ်”

“ဒီအိမ်ကြီးနဲ့မြန်ကို ဘယ်သူပိုင်တာလဲ - ဒေါ်ကြီး”

“သူတို့ညီအစ်မရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ - ဒေါ်ကြီး ပြောသင့်လား
တော့ မသိဘူး။ လှိုင်မြတ်စုက လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက
နိုင်ငံရေးလုပ်ပြီး အဖမ်းခံရမှာ စိုးတာနဲ့ ထွက်ပြေးနေခဲ့တာ။ မိဘတွေက
လည်း အဲဒါတွေလုပ်လို့ အမွေပြတ်စွန့်ခဲ့တယ်။ သူတို့မိဘတွေ မဆုံးပါးခင်
ကတည်းက ခိုင်မြတ်စုကိုပဲ တိုက်ရော၊ မြဲရော၊ အမွေတွေအားလုံး လွှဲထား
တယ်။ လှိုင်မြတ်စုကတော့ တက္ကသိုလ်စ၊ တက်တဲ့နှစ်မှာပဲ အိမ်ကဆင်းသွား
ပြီး ခုမှပြန်ရောက်လာတာပဲ။ ခိုင်မြတ်စုက သူ့ကို လွှဲသွားတယ်ဆိုတော့ သူ
တို့ချင်း အရင်ကတည်းက အဆက်အသွယ် ရှိကြသလားတော့ မသိဘူးပေါ့
လေ”

“ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသွားပြီး ဘယ်နှရက်လောက်ကြာမှ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု
ရောက်လာတာလဲ”

“(၂)ရက်ပါ”

“ဘယ်ကနေ လာတယ်လို့ ပြောသလဲဟင်”

“ထိုင်းနိုင်ငံကနေ လေယာဉ်နဲ့ လာတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ သူ့အစ်မဆီက
internet ကပို့တဲ့စာ ရရချင်း လာတာပဲတဲ့”

“သူတို့ညီအစ်မက အမြွှာနော်၊ ဒေါ်ကြီးတို့ ဘာနဲ့ခွဲကြသလဲ”

“လှိုင်မြတ်စုရဲ့ကျောပေါ်မှာ အမှတ်တစ်ခုရှိတယ်လေ။ ငယ်ငယ်ကတော့
ဝတ်ပုံစားပုံက မတူဘူး။ ခိုင်က မိန်းကလေးဆန်တယ်။ လှိုင်က ယောက်ျား
လေးလို ဝတ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ခွဲရလွယ်တယ်လေ။ သူတို့က ဘယ်
တော့မှ ဆင်တူ မဝတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ ပုံမှန်ဆိုရင်တော့ ခွဲဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့နော်”

“အင်း - ဟုတ်တယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ - အဲဒေါ်ကြီး။ နောက်သိချင်တာရှိမှ လာမေးပါဦးမယ်”

ထိုနောက် အိမ်မှကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ
မှာလည်း ထူးထူးခြားခြား ဘာမှပိုမသိရပါ။ စိမ်းတို့ပြန်သောအခါ အဲဒေါ်ကြီးက
မြဲထဲအထိ လိုက်ဖို့သည်။ မြဲထဲမှ အလှူစိုက်ပန်းပင်လေးများက ညှိုးနေသည်။

“ဒေါ်ကြီးတို့မာလီက အပင်တွေ ရေမလောင်းဘူး ထင်တယ်။ နေရိုနဲ့ပြင်း
တော့ ညှိုးတောင်နေပြီ”

ရဲစွမ်းနိုင်က အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဦးစအေး ရှိတုန်းကဆို အပင်တွေကို သိပ်ကရုစိုက်တာ။ အခု
အသစ်ခန့်ထားတဲ့လူကတော့ မြဲစောင့်ရုံလောက်ပဲ ရတယ်ကွယ်”

“အရင်လူက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားတာလဲ - ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“မသိပါဘူး။ အဲဒါလည်း ထူးဆန်းတာပဲ။ သူလည်း ဒီမှာ မိသားစုလိုပဲ
နေလာတာ ကြာပါပြီ။ ရုတ်တရက် သမီးဆီ ပြန်နေတော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွား
တာ။ မခိုင် - မသွားခင်လေးပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးတို့တောင် နှုတ်မဆက်သွားဘူး။
ခေိုင်ပြောမှပဲ သိရတယ်”

“ဪ”

“ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းကိုမသိပါဘူးကွယ်၊ ခြံစောင့်အပြင်မခိုင်ရဲဒုရိုင်ဘာကလည်း မခိုင်မရှိတော့ရင် အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားလို့ မလှိုင်က နောက်အသစ်တစ်ယောက် ထပ်ခဲနဲထားရတာ”

“လူဟောင်းလေ - သူလိုက်ဖို့ခဲတား အထဲကို ဝင်သွားတာကြည့်ပြီးမှ ပြန်ခဲတာလို့ ပြောတယ်။ သူလည်း မခိုင်သွားလို့ တော်တော်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ။ သူ့သားက လာနေပါလို့ ခေါ်နေတာကိုတောင် မခိုင်ကို တခြားဒုရိုင်ဘာနဲ့ စိတ်မချဘူးဆိုပြီး မောင်းပေးနေတာလေ။ မခိုင်မရှိတော့ အလုပ်ထွက်သွားတာပေါ့”

“ဪ - ဟုတ်ကဲ့။ ခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးပဲ - ဒေါ်ကြီး”

ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု၊ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုတို့အိမ်မှ စိမ်းဝတီနှင့် ရဲစွမ်းနိုင်တို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးထွက်သွားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ လက်တွေ့ရာကသေဆုံးသူ၏လက်တွေ့ရာနှင့်တူနေခြင်းသည်ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ပါနည်း။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်သည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် နိုင်ငံခြားသို့ ထွက်မသွားခင် အသတ်ခံခဲ့ရခြင်းလား။ တကယ်ပဲ လန်ဒန်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သလားဆိုသည်ကို သေချာအောင် အရင်လုပ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

စိမ်းဝတီနှင့် ရဲစွမ်းနိုင်သည် လေဆိပ်အဝင်အထွက်မှတ်တမ်းကို စစ်ဆေးရန် လေဆိပ်သို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားလိုက်ကြသည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် ထိုနေ့တွင် အမှန်တကယ်ပဲ ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ သူမကို ပတ်စ်ပို့နှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခဲ့သော ဝန်ထမ်းကိုယ်တိုင်က မှတ်မိသိရှိနေခဲ့သည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် ထိုင်း၊ စင်ကာပူ၊ ဂျပန် စသည့်နိုင်ငံများသို့ မကြာခင် ဆိုသလို သွားနေကျဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ထိုနေ့က ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုလိုက်ပါသွားသော ရန်ကုန် - ဘန်ကောက်လေယာဉ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ

၌လည်း ထိုလေယာဉ်ပေါ်တွင် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု၏ရံနံပါတ်သည် အလွတ်ဖြစ်မနေပါ။ လိုက်ပါသွားသည်မှာ သေချာသည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် လန်ဒန်သို့ သွားသည်ဆိုသော်လည်း လန်ဒန်အထိ လက်မှတ်ကိုမပြခဲ့ပါ။ ရန်ကုန်ဘန်ကောက်လက်မှတ်ကိုသာ ပြခဲ့ပါသည်။ သတ်သတ်စီ ဝယ်ထားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။ လန်ဒန်ရောက်သည်။ မရောက်သည်မှာ မသေချာသော်လည်း ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်ကတော့ သေချာနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ - စွမ်းရေး မင်းရဲ့ Fingerprint Program များ မှားနေသလား။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ သေဆုံးသူ မဟုတ်နိုင်ဘူးနဲ့ တူတယ်နော်”

“ဟာ - ဘယ်နယ် - စိမ်းရာ၊ အဲဒီ Program က ဘယ်တုံးကမှ မမှားဖူးဘူး။ (၉၈.၇)ရာခိုင်နှုန်းတောင်မှန်တဲ့လူက မသေချာပဲ နေဖို့မလား။ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေတယ်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်ဝင်လာတာမျိုးလား”

“အင်း - ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ မေ့တော့မလို့။ အထွက်စာရင်းပဲ စစ်ရသေးတာ။ အဝင် မစစ်ရသေးဘူး။ နောက်တစ်ရက်ကစပြီး အဝင်စာရင်း သွားပြန်စစ်ရအောင်”

“ဟုတ်”

သို့သော် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုသည် ထွက်ခွာပြီးကတည်းက ပြန်ဝင်မလာခဲ့ပါ။ သေချာသည်ကတော့ ရန်ကုန်အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်မှ ပြန်ဝင်မလာခဲ့ပါ။ (၂၄)ရက်နေ့ အဝင်စာရင်းတွင် ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုကို တွေ့ရသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှလာခြင်းဖြစ်သည်။ (၂၂)ရက်နေ့တွင် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက ထွက်ခွာသွားပြီး (၂၄)ရက်နေ့တွင် ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု ဝင်ရောက်လာသည်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုသည်လည်း မြန်မာနိုင်ငံသားပတ်စ်ပို့ကိုပင် ကိုင်ဆောင်သူ ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမထူးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သား ဌာနသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။
ဌာနကိုရောက်တော့ နွယ်နီနိုင်နှင့် ထက်အာကာလည်း ရှိနေသည်။ လူသတ်
မှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သံလွန်စကတော့ တစ်စုံတစ်ရာမှ ရှိမနေပါ။

“အဲတော့ - အဲဒီလိုမြတ်စုကိုလည်း သေသူလို့ အတည်ပြုလို့ မရဘူးပေါ့”
ထက်အာကာက မေးသည်။

“နေဦး - အဲလိုပြောဖို့က အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲလိုပင်
မြတ်စုကို အတည်ပြုခိုင်းထားတာ ရှိသေးတယ်။ မဖြူမီ လွတ်လိုက်တယ်။
သူပြပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

စိမ်းဝတီက ပြောပြောဆိုဆို အဲဒါတာလေပ်ဖြူမီသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်
သည်။

“မဖြူ - ခုနက သေသူရဲ့ညီမလို့ ထင်ရတဲ့သူကို လွတ်လိုက်တယ်။ လာ
သလားဟင်”

“အင်း - လာသွားတယ်။ ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ရတာတော့ သူ့အမြှာအစ်မ
လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးလို့ အခိုင်အမာငြင်းသွားတယ်”

“ဪ - အဲလိုလား။ ကျေးဇူးပဲ - မဖြူ”

“ခုတော့ - မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေရာသွားပြီပေါ့”

ရဲစွမ်းနိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“နေဦး - စွမ်း၊ အဲဒီလိုမြတ်စုက အမြှာညီမအရင်းဆိုပေမယ့် အဝေးကြီး
မှာနေတာ။ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အတူတူနေတဲ့သူမှ မဟုတ်
တာ။ သူက ဟုတ်တယ်။ မဟုတ်ဘူးပြောတာကို ယုံလို့ရပါ့မလား။ အိမ်မှာ
အတူနေတဲ့ အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ခိုင်းသင့်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ - စိမ်း၊ အဒေါ်ကြီးကမှ ပို သိမယ် ထင်တယ်။ ပြီးရင်
ကျွန်တော်ပဲ သွားခေါ်ပြီး လိုက်ဖို့လိုက်မယ်လေ”

ရဲစွမ်းနိုင်က ထောက်ခံသည်။

“အင်း - ကောင်းတယ်။ လူကြီးဆိုတော့ သွားတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတော့ - နိုင်ငံခြားအပြီးထွက်သွားရတဲ့အကြောင်းရင်းက ဝိုင်လုံရဲ့
လားဆိုတာလည်း သိဖို့လိုသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ် - စိမ်း၊ အဲဒီလိုမြတ်စုပြောလိုက်တဲ့ အဲဒီလိုမြတ်စုရဲ့ရုပ်သွ
ဆိုတဲ့လူကိုလည်း မေးဖို့လိုမယ်ထင်တယ်”

နွယ်နီက ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် - အဲဒီလူနဲ့ပတ်သက်ပြီး နွယ်နီနဲ့ ထက်နဲ့ပဲ သွားစုံစမ်းလိုက်
ပါ။ ငါက အဲဒီလိုမြတ်စုအကြောင်း နည်းနည်းစုံစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

စိမ်းဝတီသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံနယ်စပ်တွင် ရောက်ရှိနေသော နေထွင်နှင့်
နယ်ခံအဆက်အသွယ်တစ်ယောက်ကို ဆယ်သွယ်၍ အဲဒီလိုပင် မြတ်
အကြောင်းစုံစမ်းပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ နယ်စပ်ကိတ်အဝင်အထွက်
များကိုပါ စစ်ဆေးပေးရန် ပြောလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အထောက်
အထားလည်း မရှိသော်လည်း စိမ်းဝတီစိတ်ထဲတွင် အဲဒီလိုမြတ်စုကို သကာ
မကင်း ဖြစ်နေမိသည်။

စိမ်းဝတီသည် အထူးတလည် လုပ်စရာမရှိသည်နှင့် ကွန်ပျူတာရှေ့တွင်
ထိုင်ပြီး အဲဒီလိုမြတ်စု၊ အဲဒီလိုမြတ်စုတို့နှင့် ပတ်သက်သည်များကို ရှာကြည့်
လိုက်သည်။ အဲဒီလိုမြတ်စု၏ KS Fashion ကုမ္ပဏီသည် အာရှအထိပင်
ပုံနှိပ်ပြုပြီး နာမည်ကောင်းရနေသော brand တစ်ခုဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုမြတ်စု
သည် London မှ ဒီဇိုင်းပညာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ ရရှိထားသူ ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်
တိုင်လည်း ဒီဇိုင်းရေးဆွဲလေ့ရှိသည်။ ယခုအချိန်အထိ ရုပ်သွရည်းစားမထားပဲ
တစ်ကိုယ်တည်း နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူ
လည်း ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် လမ်းလျှောက်စက်ဖြင့် နေ့စဉ်လျှောက်လေ့ရှိပြီး
လေ့ကျင့်ခန်း ပုံမှန်လုပ်လေ့ရှိကြောင်း မေးမြန်းခန်းတစ်ခုတွင် ဖော်ပြထား
သည်။

ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုနှင့် ပတ်သက်၍တော့ အင်တာနက်ပေါ်တွင် ဘာမှမရှိ၊ သူမ၏ ခပ်ဝေးဝေးမှတစ်ဆင့်ပုံကို ဖော်ပြထားသော Facebook page တစ်ခု ရှိသည်။ သူမသည် ထိုင်းနိုင်ငံတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံအဓိကဖြင့် မဟာဘွဲ့ရရှိထားသူဖြစ်သည်။ သူမ၏တမျက်နှာတွင် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက် သောသတင်းများကို အများဆုံးတင်ထားသည်။ သူမသည် အိမ်မှ ဆင်းသွား ကတည်းက နယ်စပ်ရှိ စခန်းတစ်ခုတွင် နေထိုင်ခဲ့ပုံရသည်။ သူမတွင် အတူ နေချစ်သူ ရှိသည်။

ခဏကြာတော့ ရဲစွမ်းနိုင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“အဒေါ်ကြီးက ဘာပြောလဲ”

စိမ်းက အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။ စိမ်းစိတ်ထဲတွင် သေသူသည် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်နေသည်။

“အလောင်းက ရေခဲထားပြီးမှ ပြန်ပွနေတာဆိုတော့ အဒေါ်ကြီးက သေချာတော့ မပြောနိုင်ပေမယ့် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်အချိုးအစားကလည်း တူတယ်တဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက် တုန်းက ရော်လဲလို့ ခိုက်မိထားတဲ့ဒဏ်ရာက အမာရွတ်ကိုလည်း ဘယ် ဘက်မှူးမှာတွေ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟင် - ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပါတယ်။ သေသူက ဒေါ်ခိုင် မြတ်စုပါ”

“သေသူက ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုဆိုရင် နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာက ဘယ် သူလဲ။ သူ - နိုင်ငံခြားထွက်တဲ့အချိန်မှာ တကယ်တော့ သေပြီးနေပြီ မဟုတ် လား”

ရဲစွမ်းနိုင်က ပြောသည်။ စိမ်းက -

“ဟုတ်တယ်လေ။ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာက ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အပြောပဲ။ ပုံစံပြောင်းလိုက်ရင် ရပြီပဲဟာ”

စိမ်းတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုဆွေးနွေးနေဆဲမှာပင် နွယ်နီနိုင်နှင့် ထက် အာကာတို့ ပြန်လာကြသည်။

“ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုနဲ့ ချစ်နေကြတယ်ဆိုပြီး ရင်းနှီးတဲ့လူတွေ သိနေကြတာ က MM Mart ဝိုင်ရှင်ဦးမြင့်မြင့်တို့ပါ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့ခဲ့တယ်”

“ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“သူတို့နှစ်ယောက် ခင်မင်ခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်လောက် ရှိပြီတဲ့။ သူက ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့ဖူးပေမယ့် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက ပြတ် ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ယောက်က မိတ်ဆွေ ရင်းတွေလိုပဲ ဆက်ပြီးခင်ခဲ့ကြတာ ကြာပြီတဲ့။ နှစ်ယောက်လုံး ခုထက်ထိ လက်မထပ်သေးပဲ ဖြူဖြူစင်စင် ဆက်ခင်နေတာပါတဲ့။ အခုလောလောဆယ် မှာလည်း ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူးတဲ့။ နိုင်ငံခြားသွားမယ့်အကြောင်းလည်း သူ့ကို ဘာမှကြိုမပြောပဲ sms message တစ်စောင်ပဲ ပို့ခဲ့တာတဲ့။ သူက message တွေ ထပ်ပို့ပေမယ့် တစ်စောင်မှ မပြန်တော့ဘူးတဲ့။ သွားတုန်းက လည်း သေချာမသိလို့ လိုက်မပို့လိုက်ရဘူးတဲ့။ သူက e-mail တွေ ပို့ထား ပေမယ့်လည်း မပြန်ဘူးတဲ့။ သူလည်း တော်တော်ကို အံ့သြနေတယ်လို့ ပြော ပါတယ်”

“အင်း - ဘယ်စာပြန်တော့မလဲ။ အဲဒီ mail တွေပို့တဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်ခိုင် မြတ်စုက သေနေပြီလေ”

စိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

အခြေအနေများအရ သေသူသည် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံး သပ်ပြလိုက်သည်။ အိမ်တွင် အတူနေအဒေါ်ကြီးက သေသူ၏အမာရွတ်ကို မှတ်မိပုံ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားတူတယ်ပြောပုံကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုတို့အိမ်က ခြံစောင့်နှင့် ကားမောင်းသမား ထွက်သွားသည်ကိုပါ သတိရပြီး ပြောမိသည်။

“ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက သူပြောတဲ့အချိန်မတိုင်ခင် ကတည်းက ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့အစ်မကို သတ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်မှစွန့်ပစ်ဖို့အခွင့် အရေးမရသေးတော့ ရေခဲသေတ္တာထဲ ခဏထည့်သိမ်းထားတယ်။ နောက်

တော့သူ့အစ်မအနေနဲ့လေဆိပ်ကနေထွက်သွားတယ်။ နောက်(၂)ရက်ကြာမှ သူ့ကိုယ်တိုင်အနေနဲ့ အတိအလင်းပြန်ဝင်လာတယ်”

“စိမ်း- စိတ်ကူးယဉ်လွန်းနေပြီ - မဟုတ်လား။ ညီအစ်မအရင်းကြီးကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ နောက်ပြီး သူ့အစ်မအနေနဲ့ ထွက်တာတို့၊ ပြန်ဝင်လာတာတို့က စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းတယ်။ သက်သေလည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား”

နွယ်နီနိုင်က ပြောသည်။

“အင်း”

စိမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

“သက်သေတော့ မရှိဘူးပေါ့။ ငါတော့ အဲဒီလိုပဲထင်နေတယ်။ ရှာရမှာပေါ့ - သက်သေကို”

“ငါက ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုတို့အိမ်က အလုပ်ထွက်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ခြံစောင့်ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး ဘာဖြစ်လို့ထွက်သလဲဆိုတာ နည်းနည်းမေးကြည့်မယ်။ ထက်ကအရိုင်းဘာကို တွေ့အောင်ရှာပြီးမေး။ လေဆိပ်သွားတဲ့နေ့က ဘာတွေ ထူးခြားလဲဆိုတာ။ နွယ်နီနဲ့စွမ်းက ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု အသတ်ခံရတဲ့ရက်ပိုင်း လောက်က သူတို့အိမ်နဲ့အနီးတစ်ဝိုက်မီးပွိုင့်တွေက CCTV တွေကို အကုန်စစ်ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ - နယ်စပ်ဂိတ်တွေက အဝင်အထွက်ကို မေးထားတာ ဖက်စ်ထိုးရင်း သေချာယူထားလိုက်ဦးနော်။ ဌာနက mail ထဲကို ပို့ချင်လည်း ပို့လိမ့်မယ်။ စစ်ထားလိုက်ပေါ့”

ရဲစွမ်းနိုင်က စိမ်းနှင့် အမြင်တူသည်။ လက်ဗွေစစ်ချက်ကို ယုံကြည်ပြီး သေသူသည် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု ဖြစ်ရမည်ဟု သူက ယုံသည်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုကိုလည်း သင်္ကာမကင်း ရှိသည်။ နွယ်နီနိုင်နှင့် ထက်အာကာကတော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ မဝေခွဲနိုင်။ ညီအစ်မရင်း သတ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဟု သူတို့က ယုံကြည်နေသည်။

စိမ်းသည် ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုတို့အိမ်မှ အလုပ်ထွက်သွားခဲ့သော ခြံစောင့်ကြီး ဦးမြအေးကို ရှာတွေ့ခဲ့သည်။ အသက်(၅၅)နှစ်ခန့်၊ သန်သန်မာမာနှင့် ရိုးသားပုံပေါက်သည်။ သမီးဖြစ်သူမိသားစုနှင့် အတူတူနေနေသည်။ ပထမတော့သူက ဘာမှမပြောပါ။ ဘာအကြောင်းကြောင့် အလုပ်ထွက်ခဲ့သလဲဟု မေးသောအခါ သူ့သမီးက လာနေဖို့ခေါ်သောကြောင့် အလုပ်ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု အသတ်ခံရကြောင်း၊ အလုပ်မထွက်ခင်အချိန်က ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိခဲ့လျှင် ပြောပြဖို့ ပြောသောအခါမှ သူက သူ့ကို ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက လျော်ကြေးပိုက်ဆံပေးပြီး အလုပ်ထွက်ခိုင်းခဲ့ကြောင်း ပြောပြတော့သည်။

“အဲဒီနေ့က မနက်စောစောစီးစီး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်က ထုံးစံအတိုင်း မေးတာကိုပဲ သူက မကြိုက်သလိုလိုနဲ့ နောက်တော့မှ အဲဒီဧည့်သည်က ကျွန်တို့မမလေး ခိုင်မြတ်စုရဲ့ညီမမုန်းသိသွားလို့ ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်လေ။ အဲဒီနေ့က မမလေးက ကုမ္ပဏီလည်း မသွားဘူး။ နေ့လယ်လောက်ကျတော့ ကျွန်ကို အလုပ်ထွက်တော့လို့ ပြောတယ်။ သူ့ညီမကို ကျွန်က ချက်ချင်း ဝင်ခွင့်မပေးတာကိုများစိတ်ရသွားသလား၊ မသိပါဘူး။ ကျွန်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ။ သူ့ညီမက ကျွန်အလုပ်ဝင်ကတည်းက အဲဒီအိမ်မှာ ရှိမှမရှိတာကို၊ ပိုက်ဆံတော့ သုံးလစာမက အများကြီးပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ကို ဘယ်တော့မှ အဲဒီခြံနား မလာခဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ပဲ ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ကို ထုတ်လိုက်တယ်လို့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့တဲ့။ ကျွန်စိုက်ထားတဲ့ပန်းပင်လေးတွေတော့ ထားခဲ့ရမှာ နပြောသား။ ဒါပေမဲ့ - ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ အိမ်ရှင်က မနေစေချင်မှတော့ ထွက်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဦးလေးကို အလုပ်ထွက်ဖို့ပြောတာ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုလား၊ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုလား”

“ခိုင်မြတ်စုပဲ ထင်တာပါပဲ။ အဲလိုပဲ အိမ်နေရင်း ဝမ်းဆက်ကလေးပတ်ထားတာပဲ။ ဦးလေးကို အလုပ်ထွက်ဖို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြောတာ ခိုင်မြတ်စု”

မဟုတ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ အသံက နည်းနည်းတော့မှာတယ်။ အရင်က တစ်ခါမှတော့ အဲလိုမပြောစူးဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဦးလေး။ တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် အဲဒီနေ့က ဒေါ်ခိုင် မြတ်စုရဲ့ညီမ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု လာတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဦးလေး ပြောပြပေး နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဦးလေးက မသိလို့ မေးမြန်းပြီး စောင့်ရှိုင်းမိတာ အား နာနေတာ။ တကယ်တော့ - သူလည်း ဒီအိမ်က အိမ်ရှင်ပဲလေ။ သူ့ကို အဲလို လုပ်တော့ စိတ်ဆိုးသွားတယ် ထင်တယ်ကွယ်”

စိမ်းသည် ဦးမြအေးထံမှ အပြန်တွင် ညနေစောင်းနေလေပြီ။ ဦးမြအေး အိမ်ကိုသိအောင် ရှာရသည်မှာ တစ်နေ့ကုန်ခဲ့သည်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုကို မေး ချင်သည်များ ပေါ်လာသဖြင့် သူမကို စုန်းဆက်လိုက်တော့ ကုမ္ပဏီမှာ မရှိ တော့ပဲ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီဆိုသဖြင့် အိမ်ကို လိုက်သွားလိုက်သည်။

“ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု - ဒီအိမ်ကို ဘယ်နေ့က ရောက်လာတာလဲ။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု နိုင်ငံခြားသွားပြီးမှ ရောက်လာတာလား။ မသွားခင်က ရောက်လာတာလား ဆိုတာ သေချာအောင် ပြန်မေးကြည့်ချင်လို့ပါ”

စိမ်းက ပြောလိုက်သည်။

“မမ နိုင်ငံခြားသွားပြီးမှ ရောက်လာတာပါ။ (၂၄)ရက်နေ့ပါ။ မမက ကျွန်မရောက်လာအောင်ကို မစောင့်ပဲ (၂၂)ရက်နေ့ကတည်းက သွားခဲ့တာ ဝါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စိမ်းက ယုံချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သော်လည်း သူမ ညာနေတာကို တော့သေချာသိသွားပြီဖြစ်သည်။ ခြံစောင့်ဦးမြအေးက သူမသည် (၂၀)ရက် နေ့မနက်စောစော ရောက်လာကြောင်း သေချာပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

“သေသွားတဲ့အလောင်းက မမမဟုတ်တာ သေချာပါတယ်။ မမ နိုင်ငံခြား မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှိနေပါတယ်။ မနေ့ညကပဲ ကျွန်မဆီ စာ(mail) ပို့ထားပါသေးတယ်”

“အဲဒီ mail လေး ကြည့်လို့ရမလား မသိဘူးနော်”

“ရပါတယ် - ခဏနော်”

ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက သူ့ipad ကလေးကို ထုတ်ပြီး wireless ချိတ်ဆတ် ကာ သူ့e-mail ကို ဖွင့်ပြသည်။

စာမှာ ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပါ။ သူမ အဆင်ပြေကြောင်း၊ လှိုင်မြတ်စု လည်း ဒီကအလုပ်မှာ အဆင်ပြေမယ် မျှော်လင့်တဲ့အကြောင်း ဒါလောက် သာ ဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်မှ စိမ်း ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုအပေါ် မသင်္ကာမှုက ပို၍ တိုးလာလေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ အားလုံး ဆုံကြပြီး အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဆွေး နွေးဖြစ်ကြသည်။

ထက်အာကာသည် ထိုအိမ်မှ အလုပ်ထွက်သွားသော ဒရိုင်ဘာ ဦးလေး ကြီးနှင့်တွေ့ပြီး မေးခဲ့သည်။ ဒရိုင်ဘာကတော့ အလုပ်ထွက်ခိုင်း၍ ထွက်ခြင်း မဟုတ်ပဲ သူ့သဘောနှင့်သူ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒရိုင်ဘာက စစ်မှုထမ်း ဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးရမည်ကို သဘောမကျသောကြောင့် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။ ဒေါ်ခိုင် မြတ်စုသွားသောနေ့က သူပင်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ သူမလေစိပ်အတွင်းဘက် ဝင်သည်အထိ စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ သူ့အပြောအရတော့ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုက အခါတိုင်းထက်ပင် စကားနည်းနေသည်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာ နိုင်ငံမှ အပြီးထွက်ခွာမည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ထင် သဖြင့် သူလည်း ဘာမှမမေးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ဘာဖြစ်လို့ သွားရသလဲဟု သူက စပ်စုသေးသော်လည်း သူမက ပြောမပြခဲ့ဟု သိရသည်။

စိမ်းကလည်း သူ့ဆီခွဲသမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမြအေးဆီမှ သိရသမျှနှင့် ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုသည် ပထမတစ်ခေါက် အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းကို လိမ်ထားသည့်အကြောင်း ...။

“ဦးမြအေးပြောတာမှန်တယ်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုက လိမ်ပြောတာပဲ”

ရဲစွမ်းနိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ သူတို့အိမ်ကို လာရမယ့် အနီးဆုံးလမ်းပေါ်က CCTV ကင်မရာတွေထဲက ပုံတွေကို လိုက်စစ်ပြီးပြီး ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု (သို့မဟုတ်) ဒေါ်ခိုင်မြတ်စုပေါ့။ သူတို့က အမြွှာဆိုတော့ ကျိန်းသေတော့ မပြောနိုင်ဘူးဆို ပေမယ့် တက္ကစီနဲ့လာတာဆိုတော့ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု မဖြစ်နိုင်ပဲ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝတ်စားပုံကလည်း ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ခရီးဝေးက လာတဲ့ပုံဆိုတော့ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုဖြစ်တာ သေရာတယ်။ အဲဒါ (၂၀) ရက်နေ့ကပဲ။ ဒေါ်ခိုင်မြတ်စု အသတ်ခံရတယ်လို့ ယူဆရတဲ့နေ့ကပဲ။ သူတို့အိမ်ကိုလာတဲ့လမ်းပေါ်က CCTV နှစ်နေရာမှာ မျက်နှာ သေသေရာရာ တွေလိုက်ရတယ်”

“ကောင်းတယ် - အဲဒီတက္ကစီနဲ့ပါတ်ကိုရော မြင်ရသလား”

“တစ်နေရာမှာ မြင်လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် မှတ်ထားတယ် - စိမ်း”

“အဲဒီတက္ကစီသမားကိုရှာပြီးမေးရတယ်။ သူ - ဘယ်ကနေငှားလာသလဲ ဆိုတာကို။ ဟိုဘက်နယ်စပ်က တောင်းထားတဲ့စာရွက်တွေရော ရောက်ပြီ လား”

“ရောက်မလာသေးဘူး - စိမ်း။ စာတစ်စောင်တော့ ဝင်လာတယ်။ ကျွန် တော်တို့အဆက်အသွယ်ကိုသူတစ်က။ သူ သေရာအောင် စုံစမ်းစရာလေး တွေ ရှိလို့ ဒီမနက်မှ ပို့ပေးမယ်လို့ ရေးထားတယ်”

ရဲစွမ်းနိုင်က သူမှတ်လာသော တက္ကစီနဲ့ပါတ်ကိုထည့်ပြီး တက္ကစီမောင်း သူများစာရင်း (Database) မှာ ရှာနေသည်။

ခက်ကြာတော့ကိုသူတစ်မှစာ (mail) ဝင်လာသည်။ (၁၈) ရက်နေ့က လှိုင်မြတ်စုနာမည်နှင့် နယ်စပ်ကိတ်မှ ဝင်လာသူရှိကြောင်း အထောက်အထား အတိအကျပါသည်။ ထို့အပြင် နေထွက်ကလည်း ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုအကြောင်း လည်း သူ စုံစမ်းထားသမျှ mail ပို့လာသည်။ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုသည် တစ်ဖက်

နိုင်ငံရှိ နာမည်ကြီးတက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ သွဲ့ရထားသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည် အပြင် တိုက်ခိုက်ရေးသင်တန်းဆင်း လက်ရွေးစင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ခဲ့ သည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုတော့ - သူမသည် နယ်စပ်စခန်းမှ အပြီးထွက်ကာ တစ်ဖက်နိုင်ငံသား ကပြားတစ်ယောက်နှင့် အတူနေနေသည်။ ထိုသူမှာ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေသဖြင့် လှိုင်မြတ်စုက မြန်မာနိုင်ငံရှိ သူမိသားစု ထံသို့ပြန်ကာ အကူအညီတောင်းရန် ကြံစည်ထားသည်ဆိုသော အတွင်း သတင်းပါရလာသည်။ (၁၈) ရက်နေ့က ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဝင်လာခဲ့ခြင်းမှာ သူမိသားစုထံ ငွေကြေးအကူအညီတောင်းရန် ဖြစ်ရမည်။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်ခဲ့သည်ကို မသိနိုင်သေးပါ။

ရဲစွမ်းနိုင်က တက္ကစီသမား၏စုန်းနံပါတ်ကို ရရှိသွားပြီး (၂၀) ရက်နေ့ မနက်စောစောက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဘယ်နေရာက ငှားလာခဲ့သလဲ ဆိုသည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းနေသည်။ (၂၀) ရက်နေ့ မနက်စောစောက အဝေးပြေးဂိတ်မှ () ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ထိုလိပ်စာသို့ ပို့ပေးခဲ့ရသည့်အကြောင်း အငှားကားမောင်းသူက မှတ်မှတ် မိမိ ပြောပြပါသည်။

စိမ်းဝတီကတော့ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စွပ်စွဲနိုင်မည့်အချက် ဘယ်နှချက်ရှိသလဲဟု ပြန်လည်စဉ်းစားနေသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ယခု ရရှိထားသော အချက်များက ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု (၂၀) ရက်နေ့တွင် သူ့အိမ်အိမ် သို့ရောက်လာကြောင်း အထောက်အထားများသာ ဖြစ်သည်။ သူမအိမ်ကို သတ်ပြီး အလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ပါသည်ဟု သက်သေပြစရာက တစ်ခုမှ မရှိသေးပါ။ သို့သော် လှိုင်မြတ်စုက သူ့အိမ်အိမ်သို့ (၂၄) ရက်နေ့မှ ရောက် လာပါသည်ဟု ဘာကြောင့်ညာရပါသနည်း။

လှိုင်မြတ်စုထံသို့လူတစ်ယောက်ကစုန်းဆက်လာသည်။ သူမသိသော နံပါတ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စကားပြောလိုက်တော့မှ အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သော ဒရိုင်ဘာမြအေးဖြစ်နေသည်။ အဲဒီနေ့က လှိုင်မြတ်စု လုပ်ခဲ့သမျှအားလုံးကို သူမသိနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ရဲကို ဖွင့်မပြောစေချင်လျှင် သူ့ကို ပိုက်ဆံပေးရမည်ဟု ငွေညှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသိနေတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ခိုင်မြတ်စု အခန်းထဲမှာ ဖြစ်သမျှကို သူမသိနေသည်ဆိုခြင်းမှာ ဘယ်နည်းနင့်မှ မဟုတ်နိုင်ပါ။ သူ့ကို အလုပ်ထွက်ရန် ပြောခိုင်းသူမှာ ခိုင်မြတ်စုမဟုတ်ကြောင်း

သူ - ဒီလောက် ချမ်းသာနေပြီပဲ။ ကျွန်မလိုတဲ့ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းလောက်လွှဲပေးတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့လဲ။ အဲဒါကို သူက သူတောင်းစားကို ပေးသလောက်ပဲပေးပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာနဲ့လို့ ပြောတယ်လေ။ အဲဒီတော့ - ကျွန်မက စိတ်ဆိုးပြီး တွန်းပစ်လိုက်မိတာပေါ့။ တကယ်တော့ - ဦးလေး မမြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အထင်နဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား။ ”

သိနေသည်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူ ဘယ်လောက်ရိုသ်မိနေသလဲတော့ အစ်အောက်ကြည့်ရမည်။

“ကျွန်မ - ဘာမှမဟုတ်တာ မလုပ်တဲ့အတွက် ဘာမှကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ရှင်နဲ့လည်း ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိပါဘူး။”

“ဘာမှမလုပ်ဘူး - ဟုတ်လား။ မင်းအစ်မ ခိုင်မြတ်စုကို သတ်ခဲ့တယ်လေ။ ခေါင်းဖြတ်ပြီး ခေါင်းကို ခြံထဲမှာ မြှုပ်ထားတယ်။ ကိုယ်လုံးကို ကားနဲ့ သယ်သွားတယ်။ တစ်နေရာရာမှာ ပစ်ဖို့နေမှာပေါ့။ ကျုပ်ခြံထဲက ထွက်သွားပေမယ့် အိမ်မပြန်သေးပဲ မင်းကို မသင်္ကာလို့ စောင့်ကြည့်နေတာ ...”

“အဘိုးကြီး - ရှင်အခြေအမြစ်မရှိပဲ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ ရှင်ပြောတာကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ ရှင်ကိုတောင် ပြန်တရားဖို့လို့ ရသေးတယ်။”

“မင်း ထွက်သွားခိုင်းခိုင်းခွင်း ကျုပ် ထွက်မသွားခဲ့ဘူးကွ။ မင်းကို မသင်္ကာလို့ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာ။ မင်းအစ်မရဲ့ခေါင်းကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်ထားသလဲ ဆိုတာတောင် ကျုပ် သိတယ်။ မင်းပြောသလိုပဲ။ ကျုပ် - ရဲကိုတိုင်ရင် ရဲက ယုံပါ့မလားဆိုပြီး တိတ်တိတ်လေး ထွက်လာခဲ့တာ။ မနေ့က ရဲမတစ်ယောက် လာမေးတယ်။ ကျုပ် မပြောလိုက်သေးဘူး။ အင်း - မင်းက ကျုပ်တောင်းတဲ့ အတိုင်း မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ခါလာမေးရင် အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်ရမှာပဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ ဦးလေးနဲ့ ကျွန်မ လာတွေ့ပြီး လိုချင်တဲ့ပိုက်ဆံကို ပေးမယ်။ မနက်ဖြန် နေ့ခင်း (၂) နာရီ ကျွန်မရုံးခန်းနဲ့ မျက်စောင်းထိုး အထောက်အအုံက () ကွန်ဗိုက် အခန်းနံပါတ် () ကိုလာခဲ့ပါ။ အဲဒီအခန်းက ကျွန်မအိမ် မပြန်နိုင်တဲ့အခါ ခဏတဖြုတ်နေတဲ့အခန်းပဲ။ အခန်းဖွင့်တဲ့ နံပါတ်က ()။ ကျွန်မ မရောက်သေးရင်လည်း ဝင်ပြီးစောင့်နေပါ။ ရဲတွေ ပါလာတာ၊ တစ်ယောက်ယောက်ပါလာတာတွေရင် တစ်ပြားမှာ ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဦးလေး ပြောတာတွေက သက်သေမရှိတဲ့အတွက် ကျွန်မကတော့ ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကောင်းပါပြီ - ဦးလေးလည်း ငွေအရမ်းလိုနေလို့ ပြောရတာပါကွယ်”

ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ထွက်လာသော လိုင်စင်မဲ့ သေနတ်ကလေးသည် ဦးမြအေးကိုချိန်လျက်သား ရှိနေသည်။ ကုမ္ပဏီမှ လူများကတော့ ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်ဟု ထင်နေကြလိမ့်မည်။ သူ့သီးသန့်ရုံးခန်းမှာက ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိသည်။ ဝင်နေကျ ဝင်ပေါက်ကို အတွင်းမှ သော့စုတ်ခဲ့ပြီး အသုံးမပြုသော တစ်ဖက်အပေါက်မှ ရှုပ်ချက်ပြီး ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အတွင်းရေးမှူးမလေးကိုလည်း တစ်နာရီလောက် အတွင်းလာမရှာနိုင်အောင် အလုပ်ပေးခဲ့ပြီးသား ဖြစ်သည်။

“ဦးလေး - တကယ်သိတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ညာပြောတာပဲဖြစ်ဖြစ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ဦးလေး အလုပ်ထွက်သွားရတဲ့အတွက် တန်ရာတန်ကြေးထက် အများကြီးပိုပြီးပေးထားပြီးသားလေ။ ကျွန်မကို အဲဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဦးလေး သေရတော့မယ် - စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဦးလေး ညာမပြောပါဘူး။ မင်းအစ်မကိုမင်း တစ်ခုခုလုပ်ခဲ့တာ သိထားတယ်။ ဦးလေး သိချင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ မင်းတို့ဟာ ညီအစ်မအရင်းတွေပါကွယ်။ ဘာကြောင့်များ အဲဒီလိုလုပ်ရက်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ဦးလေး မသေခင် ပြောပြသွားပါ”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးလေးက သေရတော့မှာပဲ။ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးထင်သလို ကျွန်မအစ်မကို သတ်ချင်လို့ သတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက သူ့ဆီက ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းလောက် ချေးဖို့ လာတာပါ။ မိဘအမွေတွေလည်း သူပဲ ရထားတာ။ သူ - ဒီလောက် ချမ်းသာနေပြီပဲ။ ကျွန်မလိုတဲ့ပိုက်ဆံလေးနည်းနည်းလောက် လွှဲပေးတော့ ဘာဖြစ်သွားမှာလို့လဲ။ အဲဒါကိုသူက သူတောင်းစားကိုပေးသလောက်ပဲပေးပြီး နောက်ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာခဲ့လို့ ပြောတယ်လေ။ အဲဒီတော့ - ကျွန်မက စိတ်ဆိုးပြီး တွန်းပစ်လိုက်မိတာပေါ့။ တကယ်တော့ - ဦးလေး မမြင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အထင်နဲ့ လျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်လား”

“ကျွန်ုပ်ကို အလုပ်ထွက်ဖို့ပြောတာ မမလေး ခိုင်မြတ်စုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ သူဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အဲဒီလိုပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

“သူ့လဲကျပြီး စားပွဲစောင်းနဲ့ တိုက်မိသွားတယ်။ သွေးတော့ သိပ်မထွက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ - အသက်မရှိတော့ဘူး။ သူ့နေရာမှာ ကျွန်မ အစားဝင်နေရရင် တောင်းမလားလို့စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ - ကျွန်မက သူ့လိုမျိုး တစ်သက်လုံး မနေနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် - သူ့နေရာမှာ ခဏပဲ အစားဝင်ပြီး သူ့ကို ဘယ်သူမှန်းမသိအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်တာ။ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ဖို့ သူ့ကို ခေါင်းဖြတ်ပြီး ရေခဲသေတ္တာထဲ ခဏထည့်ထားရသေးတယ်။ နောက်မှ ပစ်လိုက်ရတာ။ ခေါင်းကိုတော့ ဦးလေး ပြောသလိုပဲ ခြံထဲမှာပဲ လုံလုံခြုံခြုံထားလိုက်ရတာပေါ့။ ခု - အဲဒါတွေ ဦးလေး သိသွားပြီဆိုတော့ ဦးလေး သေရတော့မှာ။ ကျွန်မ အချိန်အများကြီး မပေးနိုင်ဘူး။ ကုမ္ပဏီ ပြန်သွားရဦးမှာ...”

လှိုင်မြတ်စုက လုံခြုံရေးခလုတ် ဖွင့်ထားပြီးသား ပစ္စတိုကလေးကို ဦးမြအေး၏နဖူးတည့်တည့်သို့ ချိန်လိုက်သည်။

“သေနတ်ကို ချလိုက်ပါ - ဒေါ်လှိုင်မြတ်စု”

အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သေနတ်ကိုယ်စီနဲ့ သူ့ကို ချိန်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ရက်က သူ့ကို မေးခွန်းများ လာမေးခဲ့သော မူခင်းစုံစမ်းဖော်ထုတ်ရေး အထူးတပ်ဖွဲ့က ဟုဆိုသည့် အရာရှိနှစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

“ဒေါ်လှိုင်မြတ်စုကို လူသတ်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

လှိုင်မြတ်စုက သေနတ်ကို သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ချိန်လိုက်သည့်အချိန်မှာပင် ဦးမြအေးကလည်း သွက်လက်စွာပင် ပစ်ကွင်းထဲမှ ထွက်၍ စိမ်းတို့ နောက်သို့ ဧရာကံသွားသည်။

“ရှင်တို့မှာ ဘာသက်သေရှိလို့လဲ”

“ရန်က အေလိုင်မြတ်စုပြောတဲ့စကားတွေ အကုန်အသံဖမ်းထားပါတယ်”
စိမ်းဝတီက ဦးမြအေးကိုယ်ပေါ်တွင် ထည့်ပေးထားသော အသံဖမ်း
ခက်ကလေးကိုပြုခင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြီးတော့ - အေလိုင်မြတ်စု (၂၀)ရက်နေ့မနက်က အဲဒီအိမ်ကို ရောက်
လာတဲ့အကြောင်းလည်း သက်သေတွေ ရှိနေတယ်လေ။ အေလိုင်မြတ်စုက
(၂၀)ရက်နေ့မှာ အသတ်ခံလိုက်ရတာပဲ။ အလောင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲ
ထည့်ထားပြီး အေလိုင်မြတ်စုသဏ္ဍာန် ဟန်ဆောင်ပြီးနေတယ်။ အေလိုင်မြတ်စု
က နဂိုကတည်းက အိမ်က လူတွေနဲ့ စကားသိပ်မပြောတဲ့လူဆိုတော့ ဟန်
ဆောင်ရတာ သိပ်ပြဿနာမရှိဘူး။ ကုမ္ပဏီကိစ္စ ဘယ်လိုစဉ်လို့ရမလဲလို့
ခင်ဗျားအဆက်အသွယ်တွေဆီ စုံစမ်းတယ်။ နောက်တော့ - အေလိုင်မြတ်စု
ကွန်ပျူတာကနေ e-mail တွေပို့တယ်။ သူ့ e-mail account က သူ့စက်ထဲ
ပို့အမြဲပင်ထားတာဆိုတော့ အဆင်ပြေတယ်။ သူ့စွန်းကနေ message တွေ
ပို့တယ်။ လေယာဉ်လက်မှတ်က (၂၂)ရက်အတွက်ပဲရတော့ အဲဒီနေ့မှ
အေလိုင်မြတ်စုပတ်စီမို့နဲ့ နိုင်ငံခြားထွက်တယ်။ ပြီးတော့ - (၂၄)ရက်နေ့မှ
လိုင်မြတ်စုအဖြစ်နဲ့ အိမ်ကို ပင်လာတယ်။ ပြန်ရောက်မှ ရေခဲသေတ္တာထဲက
အလောင်းကိုထုတ်ပြီး ကားလမ်းဘေးမှာ သွားပစ်တယ်။ ဖြစ်စေချင်တာက
အေလိုင်မြတ်စု နိုင်ငံခြားသွားပြီးမှ အလောင်းကို တွေ့စေချင်လို့ပဲ မဟုတ်လား။”

“ရှင်က ဇာတ်လမ်းဆင်တာ တော်သားပဲနော်”

“ကျွန်တော်တို့လူတွေ ခင်ဗျားအခန်းနဲ့ ခင်ဗျားခြံထဲကို ဝရမ်းနဲ့ သွားရှာ
နေပါပြီ။ တကယ်လို့များ အေလိုင်မြတ်စုရဲ့ခေါင်းကို တွေ့ရရင်တော့ သက်သေ
က တော်တော်ပိုင်လုံသွားပါပြီ”

“ဦးမြအေးကိုလည်း ရှင်တို့ လုပ်ခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဦးမြအေးကို အဲဒီလိုပြောဖို့ သင်ပေးလိုက်တာ။ ခင်ဗျား
ကိုယ့်စိတ်ကို မလုံပဲ တစ်နေရာမှာ တွေ့မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ။ အေလိုင်
မြတ်စုကို ခင်ဗျားသတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ - သက်
သေက မရှိဘူးလေ”

စိမ်းဝတီက ပြောလိုက်သည်။
အေလိုင်မြတ်စုက ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါ။

ခြံကျယ်ကြီးအတွင်းမှာ လူဦးခေါင်းလေးတစ်ခုကို ဘယ်နေရာမှာ မြှုပ်
ထားမှန်းမသိပဲ ရှာရသည်မှာ တကယ်တော့ လွယ်ကူသော အလုပ်မဟုတ်ပါ။
တကယ် မြှုပ်၊ မမြှုပ် သေချာသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်လုံးကို ပစ်သလို
ဦးခေါင်းကိုပါ တစ်နေရာရာမှာ ပစ်ခွဲလည်း ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ သို့
သော် ထူးဆန်းစွာပင် အေလိုင်မြတ်စုက သူ့အစ်မဦးခေါင်းကို ခြံထဲမှာသာ
မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ ထက်အာကာအိမ်အရှစ်တော် အယ်ဇေးလ်ရှင်းခွေးကြီး၏
ကျေးဇူးကြောင့်လည်း အချိန်ကုန်သက်သာသွားသည်။ အပွင့်သေးသေးများ
ပွင့်သော နှင်းဆီပင်အသစ်ကလေး၏ အောက်တည်တည်မှာ ဖြစ်သည်။
အပင်ကလေးမှာ စိုက်သာထားပြီး ရေမှန်မှန်မလောင်းသောကြောင့် ညှိုး
နွမ်းစ ပြုနေလေပြီ။ စိမ်း၏ သက်သေမရှိသော တွေးတောချက်က မှန်ကန်
သွားလေသည်။

အေလိုင်မြတ်စုက အားလုံးဝန်ခံသောအခါ ပြောပြသည်မှာ သူသည်
အေလိုင်မြတ်စုအနေနှင့် နိုင်ငံခြားမသွားခင် ထိုအခန်းမှာနေစဉ်က သော့ခတ်
ထားသော ရေခဲသေတ္တာနားမှာ အေလိုင်မြတ်စု၏ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ပြန်မြင်
သောကြောင့် ထိုခေါင်းကို ထုတ်ယူ၍ ညသက် ဘယ်သူမှမသိအောင် ခြံထဲ
တွင် မြှုပ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

အေလိုင်မြတ်စု၏ဦးခေါင်းခွံတွင် အေလိုင်မြတ်စုပြောသည့်အတိုင်း ဖိုက်
မိသည့်ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိနေပါသည်။ သို့သော် စစ်ဆေးချက်အရ ဒေါက်တာ
လေလ်ဖြူက ပြောသည်မှာ ခေါင်းမှဒဏ်ရာကြောင့် သေခြင်းမဟုတ်ပဲ ခေါင်း
ဖြတ်လိုက်သောအခါမှ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အမြှာညီအစ်မအဖြစ် မွေးဖွားလာလျက်နှင့် တစ်
ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရုပ်ရည်ချင်းတူသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ချင်းမတူ၊
ဘဝချင်းမတူခဲ့ပဲ တစ်ယောက်ပယောဂကြောင့် တစ်ယောက်က သေခဲ့ရရှာ
သည်။ မိဘများသာ ရှိသေးလျှင် ဘယ်လောက်များ ရင်ထုမနာ ဖြစ်လေမည်
မသိပါ။ မိဘများ ရှိသေးလျှင်လည်း ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ယခု
တော့ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ဝင့်ကြွေးကြမ္မာက ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်ခဲ့ပါ။

→ သဒ္ဓါတေဇာန်

စာ ဓူ ရှင် ဗျား သို့

မေတ္တာရပ်ခံအောင်မြင်စေရန် အစွမ်းထက်စွာ အားပေးခြင်းဖြစ်သည်။
မေတ္တာရပ်ခံခြင်းဖြင့် မိမိတို့ ဖွားဖောင်ကြွေးကြော်နိုင်ပါသည်။

ဘယ်ဒီတာအပို
သည်းထိတ်ရင်ဖို ပုဂ္ဂိုလ်း

လင်းလက်ကြယ်
ကျေးဇူးတင်
လေးပါးစေ

မင်းမိအောင်သည်အမျိုးသမီးအပေါ်
အခေါ်မြန်ခဲ့မိမည် အမျိုးသမီးအဆိုပြော
အခေါ်လိမ္မော်လှစွာ

ပေပြည့်

ညဦး လက ထိန်ထိန်သာနေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ သိတင်း ကျွတ်လပြည့်ည ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားဖြစ်၍ ဆီမီး ပူဖော်ထားသည်မှာ တန်ဆောင်းနှင့် စောင်းတန်းအပြည့်၊ လဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ညက စတင်ထွန်းညှိပူဖော်ခြင်း ဖြစ် သည်။ ညဘက်တွင် မီးပုံးပျံများ လွှတ်တင်ပြီး မီးရှူးမီးပန်း များ ပစ်ဖောက်၍ လပြည့်ည၏အလှကို ဖြည့်ဆည်းပေး ကြသည်။ လူတွေကလည်း ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှ သည်။ ရွာနီးချပ်စပ်ကရော မြို့ထဲကပါလာလိုက်ကြသည့် ပရိသတ်မှာ ဘုရားရင်ပြင်တော်၊ စောင်းတန်းနှင့်တန်စောင်း တို့တွင် တိုးမပေါက်အောင် ရှိချေသည်။

တေးဂီတဖျော်ဖြေကလည်း ရှိသည်။ မြွှန်တေးဂီတ အဖွဲ့ဖြစ်ပေပြား အဆင့်မနိမ့်လှပေ။ တီးခိုင်းမှာ အင်အား အပြည့်၊ အဆိုတော်တွေကလည်း လိုင်းမျိုးစုံပါဝင်သည်။

လူတွေဝင်းတေးများ၊ ခေတ်ပေါ်တေးများဖြင့် ပရိသတ်၏ အာရုံကို ညှို့ဝင်ဖမ်းစား ထားနိုင်သည်။ ကီးဘုတ်တီးသူမှာလည်း အစွမ်းကုန် လက်စွမ်းပြ၏။ “ဂီတ သံသာ” အဖွဲ့၏ အမည်နာမနှင့် လိုက်ဖက်ပေစွာ ဘုရားရှေ့ကန်ပတ်လည်တွင် နားထောင်သူ ပရိသတ်မှာ ညှို့နေ၏။

“လူတွေ သိပ်များလွန်းတယ်။ သွားကြစို့မောင် - မီးပုံးပျံလွှတ်တာ ကြည့် ရအောင်”

“နေပါဦး - ထားရယ်။ သီချင်းနားထောင်လို့ မဝသေးဘူး။ စန္ဒယား ချစ်ဆွေရဲ့ သီချင်းတွေဆိုနေတာ”

“ထား - အသက်ရှူလို့ မဝဘူး။ ဒီကြားထဲ နောက်ကတိုးနေတော့ ရှေ့ကို လဲကျတော့မယ်။ မောင် နားထောင်ချင်ရင် နေခဲ့ပါ။ ထား - ဘုရားရှေ့ခြံသေ့ ကြီးနားက တောင့်နေမယ်”

“မောင်ပါ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့တော့မယ်။ လာလာ - မောင်ပန်းကို ဖက်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုသက်နှင်းနှင့် ထားယုဆွေတို့နှစ်ယောက် လူအုပ် ကြားက တိုးထွက်လာခဲ့သည်။

“ရမှပဲ အသက်ရှူချောင်တော့တယ်။ လူရှင်းတဲ့နားမှာ ခဏနေကြရ အောင်”

“သံပုရာရည် တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ပါလား။ အမှူးအမော်ပြေ သွားအောင်”

“မသောက်တော့ပါဘူး - မောင်သောက်ရင် သောက်လေ၊ ထား - စောင့် နေပါမယ်”

ပြောသာ ပြောရသည်။ ဆိုင်တွေမှာလည်း လူအပြည့်၊ ထိုင်ခုံလွတ်မရှိ။

“ဟော - ဟိုမှာ မီးပုံးပျံကြီးတက်သွားပြီ - မောင်ရေး ကြည့်ပါဦး - လှလိုက် ထာ”

“မီးရှူးမီးပန်းတွေပါ တွဲပြီးလွှတ်တော့ ပိုပြီးကြည့်လို့ ကောင်းတာပေါ့”

“နောက်တစ်လုံး လွှတ်မယ့်ဟာကို အနီးကပ်သွားကြည့်ကြရအောင်”

သူတို့အဖွဲ့သည် မီးပုံးပျံကို ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြသည်။ အလှူရှင်ရှိလျှင် ရှိသလောက်လုပ်ရသည်။ မီးပုံးပျံ တစ်ခါလွှတ်ဖို့ ပြင်ရဆင်ရသည်မှာ ဆယ် မိနစ်ခန့်ကြာသည်။ မီးပုံးပျံ လွှတ်တင်နိုင်ဖို့ မိုင်းဝအောင် ခံရသည်။ မိုင်းဝမှ မီးပုံးပျံမှာ လူအားနှင့် ဆွဲထားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါ်တက်ရုံရှိသေး။ မီးလောင်၍ အောက်သို့ ပြန်ကျတတ်သည်လည်း ရှိ၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် နောက်တစ်လုံး အစားလွှတ်ပေးရသည်။ မီးပုံးပျံ လွှတ်တင်ဖို့ ပွဲပေးထားရသည်။ ရှေးရှေးရှုရှု အနောင်းအယုတ်ကင်းစွာ တက်နိုင်ဖို့ရာ ဖြစ်သည်။

ဘုရားဝင်းထံသို့ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ မနည်းတိုးစေသွားရသည်။ တောင်ဘက်စောင်းတန်းနားအရောက်တွင် လူတစ်ယောက် မြက်ခင်းပေါ်တွင် လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ထားရေး - သည်လူဘာဖြစ်တာလည်း မသိဘူး”

“ခေါ်ကြည့်ပါဦး - အရက်မူးများနေလား”

သည်တွင် အနားမှ လူငယ်တစ်ဦးက ဝင်ပြောသည်။

“ဘယ်ကလာပြီ၊ မူးရမလဲ။ ဘုရားဝင်းထံမှ အပေါ့သွားနေတာ၊ ဘုရားဝင်းရဲ့တောင်ဘက်ခြမ်းမှာလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ တန်းစီနေတာ၊ မရှိမသေ မလေးမစားလုပ်လို့ ခုလိုဖြစ်တာ နေမှာပေါ့”

ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာသော လူငယ်၏ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကိုသက်နှင်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ မှင်တက်မိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ကွာ - လူတစ်ယောက်နဲ့ ဘေးဒုက္ခကို ကူညီသင့်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် - မောင်း ထားတို့နှစ်ယောက် တွဲထူရအောင်”

တစ်ယောက် ချိုင်းတစ်ဖက်စီ မ.၍ ထူလိုက်ကြသည်။

“ဟင် - မောင်မြတ်ထွန်းပါလား၊ မင်း - ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ ကျွန်တော် မအောင်နိုင်လွန်းလို့ ဒီနေရာမှာတိုင်ပြီး အပေါ့သွားမိတာ၊ အပေါ့သွားနေရင်း လဲကျသွားတာ ပြန်ထလို့မရဘူး။ ခုဆရာတို့ တွဲထူပေးမှ ထနိုင်တော့တယ်”

မိဘတွေ
အတင်းပေးစားလို့သာ
ယူခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
ကို တစ်စက်ကလေးမျှ မချစ်ပါ။
ဘယ်လောက် မုန်းသလဲဆိုရင်
သားလေးကို ကိုက်လိုက်တဲ့
မြွေဟောက်ကို ရွံ့ရှာမုန်းတီး
သလိုပါပဲ။ ဤမှန်သောသစ္စာ
စကားကြောင့် သားလေးရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်မှ မြွေဆိပ်
ပြယ်ပါစေသတည်း။

“မင်းနယ်ကွာ - သတိထားမှပေါ့။ ဘုရားဝင်းထံ အပေါ့သွားရတယ်လို့ သန့်စင်ခန်းတွေ ရှိသားနဲ့”

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် - ဆရာ၊ မရှိမသေလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မှာ ဆီးချိုရောဂါရှိတော့ ဆီး မကြာခဏ သွားတတ်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ - ဆရာ”

“ဘုရားကြီးကို ရိုမိုးတောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ - မြက်ပင်တွေလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့။ မသိနားမလည်လို့ လုပ်မိတာမဟုတ်ဘဲ၊ ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ခုလိုဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါဘုရားလို့ လက်အုပ် နှိမ့်နှိမ့် တောင်းပန်လိုက်ပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆိုရင် သတိထားပေဟု၊ ဘုရားကျောင်းကန်ဆိုတာ ကိုယ်စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်လို့မရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ၊ ကျွန်တော် သစ္စာပြုဖို့ လိုသေးလား”

“ဟာ - လိုတာပေါ့ကွာ၊ မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာဆိုဖို့ လိုတာပေါ့။ သစ္စာစကား မှန်ရင် အစွမ်းထက်တယ်ကွ။ ဂုဏ်တော်သစ္စာစကားက ရေပြင်ကို မြေပြင်လို ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ မှန်တဲ့စကားဟာ သစ္စာပဲကွ။ ဘဝမှာ အခက်အခဲ၊ အကြပ် အတည်း၊ အခနာနှင့်အယုက်၊ ဘေးဒုက္ခ၊ အခု - မင်းလိုပေါ့ကွာ။ မမှားသင့်တဲ့ နေရာမှာ မှားမိခဲ့ရင် အဲဒီဘေးဒုက္ခက လွတ်မြောက်အောင် မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာ ကို ဆိုရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ဆိုမယ့် သစ္စာစကားဟာ မှန်ကန်ဖို့တော့ လိုတယ်။ သစ္စာဆိုမယ့်အကြောင်းအရာက ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ မှန် နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ၊ ကျွန်တော် လုပ်မိတာကို လုပ်မိတဲ့အတိုင်း မှန်မှန် ကန်ကန် သစ္စာဆိုဖို့မယ်”

“အေး - ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းကို သာဓကလေးတစ်ခု ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ - ပြောပါ - ဆရာ”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ - တောထဲမှာ ရသေ့ကြီးတစ်ပါး တရားအား ထုတ်နေတာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ရှိပြီ။ သူ့ကို ပုဂ္ဂားကြီးနဲ့ ပုဂ္ဂားမ ကြီးတို့က ကျောင်းဆောက်ပြီး ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဆွမ်းကိုလည်း နေ့စဉ် ပို့ကြတယ်။ တစ်နေ့တော့ ဆွမ်းလာပို့ရင်း ရသေ့ကြီးရယ်၊ ပုဂ္ဂားမနီးမောင် နံရယ် စကားပြောနေကြတုန်းမှာ သားဖြစ်သူက ကျောင်းအောက်ကိုဆင်းပြီး ဂေါ်လီပစ်တမ်း ဆော့ကစားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဂေါ်လီလုံးလေးက ကျင်းထဲ ကျသွားတယ်။ သားလေးက လက်နဲ့လှမ်းအနှိုက်မှာ ကျင်းထဲက မြွေတစ် ထွက်ကိုက်လိုက်လို့ ကလေးငယ်ဟာ မြွေဆိပ်ထက်ပြီး လဲကျသွားတယ်”

ကလေးငယ် မြွေကိုက်ခံရတာကိုသိတော့ ရသေ့ကြီးတို့ သုံးဦးသားဟာ ဘာဆေးပါးမျှ ရှာရိုန်မရတော့တဲ့အတွက် သစ္စာဆိုပြီး မြွေဆိပ်ကြည့်ရတယ်။

“အို - နတ်အပေါင်းတို့ - ကျွန် ရသေ့ကြီးဟာ တောထဲမှာ တရားကျင့်ခဲ့ တာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်ရှိပြီ။ ဒါပေမဲ့ - တရားက စကျင့်ခဲစ ဝန်ရက်

သာ ပျော်ပါ၏။ ကျွန်တို့နှစ်တွေ့ရက်တွေမှာ တစ်ရက်မျှ မပျော်ပါ။ မပျော်ပါဘဲ သူများကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှားစိုးလို့ အောင့်ပြီး တရားကျင့်ခဲ့ရပါ၏။ ဤမှန်သောသစ္စာ စကားကြောင့် ဒီကလေးငယ် ငယ်ထိပ်အထိတက်နေတဲ့ မြွေဆိပ် ပြယ်ပါ စေသတည်း”

“ရသေ့ကြီး သစ္စာဆိုလိုက်ပြီတယ်ဆိုရင်ပဲ ကလေးငယ်ရဲ့ ငယ်ထိပ်က နေ ရင်ဘတ်အထိ မြွေဆိပ်တွေ ရှိနေ ခဲ့ရုံနဲ့ ချက်ချင်းလျှော့ကျသွားတယ်။ အဲဒါ - သစ္စာရဲ့အစွမ်းပေါ့။ ပုဂ္ဂားကြီးကလည်း သစ္စာဆိုပြန်တယ်”

“အို - နတ်အပေါင်းတို့ - ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီရသေ့ကြီးကို ဒီနေရာမှာ ဒီလို ကျောင်းဆောက်ပြီး ဒီလိုဆွမ်းတင်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် ကျော်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ - ဒီရသေ့ကို တစ်စက်ကလေးမျှ မကြည့်ညှိပါ။ အောင့်အည်းပြီး ဆွမ်း လောင်းခဲ့ပါ၏။ ဤမှန်သောသစ္စာစကားကြောင့် သားငယ်လေးရဲ့ ဓန္ဒာကိုယ် က မြွေဆိပ်ပြယ်ပါစေသတည်းလို့ သစ္စာဆိုပြန်တယ်”

“ဒီလိုသစ္စာလည်း ဆိုပြီးရော မြွေဆိပ်ဟာ ရင်ဘတ်ကနေ ဒူးခေါင်း အထိ လျှော့ကျသွားပြန်တယ်။ ပုဂ္ဂားမကြီးကလည်း ဆက်ပြီး သစ္စာဆိုပြန် တယ်”

“အို - နတ်အပေါင်းတို့ ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီပုဂ္ဂားအိုကြီးနဲ့ ပေါင်းသင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းမြောက်ဆယ် ကျော်ပါပြီ။ မိဘတွေ အတင်းပေးစားလို့သာ ယူခဲ့ရ တာဖြစ်ပြီး ဒီပုဂ္ဂားကြီးကို တစ်စက်ကလေးမျှ မချစ်ပါ။ ဘယ်လောက် မုန်း သလဲဆိုရင် သားလေးကို ကိုက်လိုက်တဲ့ မြွေဟောက်ကို ရွံရှာမုန်းတီးသလို ပါပဲ။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် သားလေးရဲ့ ဓန္ဒာကိုယ်မှ မြွေဆိပ် ပြယ်ပါစေသတည်း” လို့ သစ္စာဆိုလိုက်တာနဲ့ ကလေးမှာ မြွေဆိပ်အားလုံး ကင်းပြီး ဝတ်တုတ်ထထိုင်ပါလေရောတဲ့။ အဲဒါတွေဟာ မှန်တဲ့ သစ္စာစကား ဆိုလို့ပေါ့ကွာ။ ဒါထက် - မင်းကို ဆရာ မေးရဦးမယ်”

“မေးပါ - ဆရာ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောပါမယ်”

“မင်း အရက်သောက်ထားသလား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ဆရာ၊ ကျွန်တော် - အရက်တစ်ပိုင်း သောက်ထားမိပါတယ်”

“အေး - အဲဒါဆိုရင် မင်းမှန်တဲ့အတိုင်း သစ္စာဆိုလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ကဲ - ထိုလည်း သွားမယ်၊ ဆိုဖြစ်အောင် ဆိုလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် - ဆရာ”

ကိုသက်နှင်းတို့ဇနီးမောင်နှံ အနောက်ဘက်စောင်းတန်းရှိ ဈေးတန်းဘက်သို့ လျှောက်လာပြီး အိမ်မှာစားဖို့ အသုပ်ဝယ်ကာ ဘုရားဝင်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ခုထိ တီးဝိုင်းတွင် လူမစဲသေး၊ ပိုလို့တောင် များလာသေး၏။ စတိတ်ဖွဲ့သီချင်းတွေဆိုနေကြပြီး မသိလျှင် အခွေထဲကလိုလို၊ ဂီတာတီးသမားတွေကလည်း ပိုင်နိုင်စွာ တီးခတ်လို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝေပင်ကြသည်။ ထိုင်ခုံမှာထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာလိုက်၏။

“ဆရာတို့ - ခုမှလာတာလား”

တပည့်တစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်သည်။

“စောစောတည်းက လာတာပါ၊ ခု - ပြန်ကြတော့မလို့”

“ဆရာ - ညဘက်အချိန်ရရင် ကျွန်တော့် ဂန္ထီရဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ကြည့်ပြီး လိုတာပြောပါ - ဆရာ”

“မင်းဝတ္ထုဆိုရင်တော့ အချိန်ပေး ဖတ်ရတာပေါ့ကွာ၊ မင်း - ခုတာလော ရေးနေတဲ့ ဂန္ထီရဝတ္ထုတွေ မဆိုးပါဘူး၊ မင်းက တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေကို ဇာတ်လမ်းဆင် ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားတော့ ဖတ်လို့ကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ - ဆရာ၊ လိုအပ်တဲ့အကြံဉာဏ်လည်း ပေးပါဦး - ဆရာ”

“အေးကွာ - ဂန္ထီရဆိုပြီး တစ္ဆေသရဲနဲ့ ပရလောကအကြောင်းတွေချည်း မထပ်ဖို့လိုတာပဲ။ အဲဒါတွေများလာရင် ဝတ္ထုတွေက အိုင်လာရောကွ၊ ကြာတော့ ရေးစရာ ဘောင်ကျဉ်းလာလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးတော့ - ခရီးထွက်၊ ခရီးထွက်ရင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦး အိမ်ရောက်၊ အဲဒီမိတ်ဆွေက အိမ်တစ်အိမ် ခေါ်သွား။ သူက တစ္ဆေသရဲအကြောင်းပြောပြ၊ အဲဒါကို ဂန္ထီရဝတ္ထုတစ်ပုဒ်

အဖြစ် မဖြစ် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပြီး ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့၊ နောက်ဆုံး ဆားမပါတဲ့တင်းလို ပေါ့ပြက်ပြက် ဂန္ထီရဝတ္ထုတွေလည်း မှီလိုပေါက်နေပြီကွ၊ မွဲပြာပုဆိုး ဇာတ်လမ်းတွေကတော့ ရှိုးအိနေပြီကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ဆရာ၊ ဆရာ - ခုလို အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရှင်းမယ်ဟေ့ - ဘယ်လောက်ကျလဲ”

“ကျွန်တော် ရှင်းလိုက်ပါမယ် - ဆရာ၊ ကိုယ့်ဆရာသမားကို ကြံတုန်း ဂါရဝပြုရတာပါ”

“အေးကွာ - တို့ပြန်တော့မယ်၊ မင်းဝတ္ထုကို အသေအချာ အချိန်ယူပြီး ဖတ်ပါမယ်”

“ဒါထက် - ဆရာကဗျာတွေလည်း ကျွန်တော် လစဉ်လိုလို ဖတ်ရပါတယ်၊ ရေးအားကောင်းတုန်း ရေးထားနိုင်မှ - ဆရာရေး ကလောင်နာမည် ရှင်သန်နုဖျိုနေဖို့ အရေးကြီးတာ”

“ကဗျာရေးသောက်မြစ်ကလေး ပြတ်မသွားအောင် အမိအရကုပ်တွယ်ထားရတာပဲဟေ့”

ကိုသက်နှင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အေးအေးဝေးဝေး အချိန်ပေးနိုင်သည်။ ခုတော့ - သူ့ဇနီးထားက ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်ဖို့ ထပြန်ခဲ့ရသည်။

“မောင် - ထတော့လေ၊ (၈)နာရီထိုးနေပြီ၊ ထား - ရှေးသွားတော့မလို့ တော်ကြာ - ဆွမ်းကပ်ဖို့မမိဘဲ နေတော့မယ်၊ မောင်အဆာခံတားဖို့ ပဲပြုတ်နဲ့ ထမင်းကြော်ထားတယ်”

“ညက ဇာတိုင်ဖတ်တာ ညဉ့်နက်သွားတယ်၊ ရှေး - ရှေး - ဈေးဖိုးယူသွား။ ခြောက် - မောင်ဖို့ ဘောပင်နှစ်ချောင်း ဝယ်ခဲ့ပါဦး၊ ညက ရေးလက်စဘောပင် မင်ကုန်သွားတယ်”

ထား - စူးသွားတုန်းတစ်မှေပြန်မှေရင်းထားအကြောင်းကိုသက်နှင်း
အတွေးနယ်ချဲ့မိသည်။ ထားဖေဖေ ဦးဘမောင်က ကုန်သည်ပွဲစား။
ထားမေမေ၊ ဒေါ်တင်တင်ယုက ကုန်မြောက်ရောင်းသူ။ ထားတို့မှာ မွေးချင်း
သုံးယောက်ရှိသည်။ ထားက အကြီးဆုံးသမီး၊ အလတ်က မောင်မြင့်တို့၊
အငယ်ဆုံးက ခင်နုထွေးဖြစ်သည်။ ထားနှင့် ကိုသက်နှင်းက မိဘချင်း
သဘောတူသူလည်းဖြစ်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်ကြသည်။
ကိုသက်နှင်းက ဘွဲ့ရပြီးသား။ ထားကို လက်ထက်စဉ်က ကိုသက်နှင်းမှာ
အလုပ်အကိုင် မရှိသေးပေ။ ထားတို့နေထိုင်ဖို့ အိမ်သစ်သစ် ဆောက်ပေး
သည်။ ကိုသက်နှင်းကို ဘာသာရပ်သင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းက အင်္ဂလိပ်
စာပြပေးဖို့ တစ်လလျှင် ၈၀၀၀/- နှင့် ငှားသည်။ ကိုသက်နှင်းက စာသင်
ပြရသည်ကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထားကတော့ နေ့ကလေးထိန်းကျောင်း
ဖွင့်လိုသည့်ဆန္ဒရှိသည်။ ကိုသက်နှင်းက သဘောမတူ။ ထား ပင်ပန်းမှာ စိုး
သည်။ အိမ်မှာပဲ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်စေသည်။

ကိုသက်နှင်းအကြောင်း တွေးမိပြန်တော့ တစ်ဦးတည်းသောသား။
သူ့အဖေ ဦးမောင်ခင်က မူလတန်းကျောင်းဆရာ၊ အမေ ဒေါ်ခင်စုကလည်း
ကျောင်းဆရာမ။ ကိုသက်နှင်းကိုလည်း ဝန်ထမ်းဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုသက်
နှင်းကလည်း ဝန်ထမ်း မလုပ်လို။ သည်လိုနှင့် သူတို့အိမ်ထောင်ပြုခါစက
ထားမှာ ခုနစ်ရက်ခန့် တစ်ခို တရယ်ရယ် ဖြစ်ဖူးသည်။ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။
နောက်ဆုံး ပယောဂဆရာ ဦးသိပ္ပိအောင်နှင့်ပြတော့မှ လူပြုစားခံရကြောင်း
သိရသည်။ ထားတို့အမေက နှုတ်ကြမ်းသည်။ ထားတို့အဖေက ထစ်ခနဲရှိ
လက်က အရင်ရောက်သည်။ သည်တော့ - မကျေနပ်သည့်သူက သမီးကို
ပြုစားလိုက်သည်။ ဆရာက ဆေးနှင့်ရေမန်း သုံးခွက်တိုက်အပြီး အကောင်း
ပကတိ ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာကျင့်ဝတ်အရပြုစားသူကို မဖော်ပေး သို့သော်
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဟု သိရသည်။

“မောင်ရေ - ဆန်အိတ်ကုရပေးပါဦး။ ခြော် - နေနေ - ဆိုက်ကားဆရာ
က ကုသယ်ပေးနေပြီ”

ထားအသံကြားမှ အတွေးဝတို့ ပြတ်သွားသည်။ အိမ်ထုတထ ချော
ချိုပြီး အဆာခံ စားရသည်။ ထားကို ကူဖော်လောင်ဖက် လုပ်ကိုင်ပေးရင်း
ထားနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျဖြစ်သည်။

“မောင် - ထားအကြောင်း ပြန်တွေးမိနေတာ”

“ဘာတွေများလဲ - မောင်ရဲ့”

“ခြော် - အိမ်ထောင်ကျခါစက ထား လူပြုစားခံရတဲ့ အကြောင်းလေ”

“မောင်က - ထား - ရှုံးသွားပြီလို့ ထင်တာမဟုတ်လား”

“မထင်ပါဘူးကွာ။ နမ်းသွားတယ်လို့ ထင်တာပါ”

“ဟင် - ဘာထူးလဲ။ ရှုံးတာနဲ့ နမ်းတာ”

“အလကားစတာပါကွာ။ အဲဒီတုန်းက ပယောဂဆရာကြီးက ပြုစားတဲ့
သူရဲနာမည်ကို မပြောဘူးနော်”

“သိရင် - မောင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးကွာ - ဆရာမလို့”

“မောင်နော် - ဒီက အကောင်းပြောတာမှတ်လို့”

“ကဲ - ထားပါတော့။ မောင် - ဘာကူလုပ်ပေးစရာ ကျန်သေးလဲ။ မရှိရင်
စာသင်ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ပြီး ဆင်းသွားသော ကိုသက်နှင်းကို ထားက
မေတ္တာပို့၏။

“လုတ်မထီ - ဆူးမငြိဘဲ ရောရောမောမော ရောက်ပါစေ။ ပြန်လာပါ
စေ”

သို့ဖြင့် - ကိုသက်နှင်းနှင့်ထားတို့ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ပြည့်ပြီ။
ထားက သားသမီး မလိုချင်သေး။ ကိုသက်နှင်းက လိုချင်ပြီ။ ဓကဇနာ နားပူ
နားဆာလုပ်သည်။

“မောင်ရယ် - ကလေးက ဘယ်အချိန်ယူရပါ့မလား။ သားသမီးလိုတာ
အိမ်ဆည်းလည်းဆိုတာ သိပေမယ့် ထားမှ မလိုချင်သေးတာ”

“ထား - မလိုချင်ပေမယ့် မောင်ကတော့ လိုချင်ပြီ - ထားရယ်”

“ခက်တာပဲ - မောင်ရယ်။ မောင်ပြောသလို ကလေးယူလိုက်ပြီဆိုပါ တော့ ကလေးတာဝန်က တစ်ဖက်၊ မောင့်တာဝန်က တစ်ဖက်နဲ့ ထားဖတ်သိ ဖတ်သိ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဒီတော့လည်း အိမ်ဖော်ခေါ်ထားမှာပေါ့”

“အောင်မယ်လေး - အိမ်ဖော်ခေါ်ထားရင် အပျင်းမလို့ ပြောကြမှာပေါ့”

“ကဲ - ကဲ - တော်ပြီ၊ ဒီအကြောင်း မပြောတာပဲ ကောင်းမယ်”

ကိုသက်နှင်းနှင့် ထားတို့ စစ်ပြေငြိမ်းလိုက်ကြသည်။

ကိုသက်နှင်းက ရုပ်ရည်သန်ပြန့်သည်။ တည်ခန့်သည်။ ယောက်ျားပီသ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းချိုင့် ပါမသွားသည့်အခါမျိုးတွင် သင်္ချာတာသာပြု ဆရာမလေး ယဉ်မေကြော့က သူ ထမင်းချိုင့်ကို စားစေသည်။ ကိုသက်နှင်း ကတော့ သူ့ထက် (၅)နှစ်လောက် ငယ်သူ့ညီမလေးတစ်ယောက်လို ဆက် ဆံသည်။ ကိုသက်နှင်းကို သူက ဆရာဟု ခေါ်သည်။ ကိုသက်နှင်းက သူ့ကို ညီမလေးဟု ခေါ်သည်။ ကိုသက်နှင်းတို့အိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ လိုက်လည်လေ့ရှိ သည်။ ထားကလည်း သူ့ကို ညီမလေးလို ချစ်ခင်သည်။

သည်လိုနှင့် စာမေးပွဲနီး၍ ကျောင်းမှာ ညသက်အနီးကပ်ပို့ချဖို့ သွားအိပ် ရသည်။ ကိုသက်နှင်းနှင့် ယဉ်မေကြော့တို့ နီးစပ်မှုကို ဖန်တီးပေးသလို ဖြစ် သည်။

“ဆရာ - မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဪ - ညီမလေးပါလား၊ ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ဆရာဖို့ ကော်ဖီပူပေးလေး လာဖို့တာပါ”

“ဒုက္ခရာလို့ - ညီမလေးရယ်၊ ဆရာမှာ ရှိပါတယ်”

“စေတနာနဲ့ သောက်စေချင်လို့ လာပေးတာ အစ်ကိုကလဲ”

သူ့အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲသွားပုံကို ကိုသက်နှင်း သတိပြုမိသည်။ အခန်းထဲတွင် သူ ကြာကြာမရှိစေချင်၍ ကော်ဖီခွက်ကို ယူပြီးသောက်လိုက် သည်။ ခွက်ကို သူ့လက်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ - ညီမလေး။ ပြန်တော့ - ဆရာ အိပ်တော့မယ်”

ကိုသက်နှင်း ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာဖြစ်နေသည်။ ရင်တလုပ်လုပ်ဖြစ် လာသည်။ တံခါးပိတ်သံလိုလို ကြားရသည်။ နောက် ဘာဖြစ်သည်ကို မသိ တော့။ သူ အိပ်ရာကနီးသော် ဆရာမလေး ယဉ်မေကြော့မှာ သူ့ရင်ခွင်ကြား တွင် အိပ်ပျော်နေသည်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သည်သတင်းက ပြီးတွင်းသို့ တစ်ဟုတ်ချင်း ပုံနှံသွားသည်။ ကိုသက်နှင်း နှင့် ထားတို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြုကွဲတော့သည်။ ဆရာမလေး ယဉ်မေကြော့၏ ကော်ဖီတစ်ခွက်က ကိုသက်နှင်းနှင့် ထားတို့အတွက် အက်ကြောင်းဖြစ်စေ သည်။ ကော်ဖီထဲတွင် အိမ်ဆေးထည့်တိုက်သည်ကို အရိုးခံ ကိုသက်နှင်းက မသိလိုက်ရှာ။ အခန်းတွင် နှစ်ယောက်အိပ်နေကြသည့်အဖြစ်အား ကျောင်း အုပ်ကြီးက လက်မခံ။ အရှိအသေ တန်ခိုးသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဆရာမလေး ယဉ်မေကြော့ကို ကိုသက်နှင်း လက်ထပ်ယူလိုက်ရသည်။

သို့သော် - ကိုသက်နှင်းအဖို့ မိမိမချစ်ဘဲ လက်ထပ်ယူခဲ့ရသည်မို့ အရက် ကိုသာ အဖော်ပြုရင်း အချိန်ကုန်စေသည်။ သူတစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့သည့် ယဉ်မေကြော့လည်း တစ်နေ့မျှ စိတ်မချမ်းသာ၊ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်း နှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြင့် တပိန်ပိန် တလိမ်လိမ်ဖြစ် လာသည်။ အိမ်ထောင်ရေးသူကို ခံစားခွင့်မရဘဲ မျှော်လင့်ခြင်း ကင်းခဲ့စွာ ဖြင့် အထီးကျန်ဖြစ်ရသည်။ ကြာတော့လည်း ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ လေးငါးလသာ ပေါင်းလိုက်ရသည်။ ကိုသက်နှင်းနဲ့ ဝေးရာသို့ ဒုက္ခလှေနှင့်အတူ မျောပါခဲ့ရ သည်။

ကိုသက်နှင်းလည်း မိဘတို့ထံ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ ယဉ်မေကြော့က အဖြစ်မှန်စာတစ်စောင် ရေးပို့လိုက်သည်။ ကျောင်းခန်းထဲတွင် အဟူတူ ရှိနေသည့်ညက ကိုသက်နှင်းအနေဖြင့် သူ့အပေါ် ဘာမှမကျူးလွန်ကြောင်း

နှင့် လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း သူနှင့်အတူ မအိပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကိုသက်နှင်းမှာ အပြစ်မရှိကြောင်းနှင့် သူ့မှိုက်ပြစ်ကိုသူ ခံယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရေးပြီး ရှင်းပြခဲ့သည်။ ဒါကိုထား သိအောင် ကိုသက်နှင်းက ရှင်းမပြေ ကိုသက်နှင်းအဖေနှင့် အမေတို့ကသာ ထားဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ထားက လက်မခံ။ ကိုသက်နှင်းကိုယ်တိုင် ရှင်းပြတော့မှ လက်ခံသည်။

“မောင်လည်း ဒီအဖြစ်ကို သိရလို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ထား - မောင်ပြောတာကို ယုံပါနော်”

“ဒါ - ယဉ်မေကြော့ကိုယ်တိုင် ရေးတဲ့စာဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် - ထားရယ်၊ သူ့လက်ရေးအစစ်ပါ - ထား - ယုံကြည်ပါ”

“မောင်ကို ထား ယုံကြည်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် - ထား - မောင်ကို တကယ်လက်ခံပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း - လက်မခံနိုင်သေးဘူး”

“ထားကို ကိုရိုးယားဖတ်ကားတွေထဲကလို ခူးထောက်ပြီး တောင်းပန်

မှ”

“တကယ် - လုပ်ရမှာလား”

“တကယ်ပေါ့”

ကိုသက်နှင်း မတ်တတ်ရပ်ပြီး ခူးထောက်မည်အပြု -

“အလကားပြောတာပါ - မောင်ရယ်၊ ထား - ဝရဲကြီးနေပါမယ်”

ထိုစဉ်အခိုက် အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်သူလဲ - ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးကို တွန်းလိုက်”

ကိုသက်နှင်းရော ထားပါ အံ့အားသင့်နေကြ၏။ ဝင်လာသူက ယဉ်မေကြော့၊ ညှိုးငယ်ဝမ်းနည်းမှုပုံရိပ်တို့က အထင်းသား ပေါ်နေသည်။

“ဆရာတို့၊ မမထားတို့ကို ညီမကိုယ်တိုင် ဝန်ချတောင်းပန်ဖို့လာတာပါ။ သည်လိုမှမလုပ်ရရင် ညီမ အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ညီမ ပြုမှုခဲ့တဲ့အမှားက ညီမနောက်မှာ အနိုင်လိုလိုနောက်နေတယ်။ စားလည်း သည်စိတ်၊ သွားလည်း

သည်စိတ်၊ အိပ်လည်း သည်စိတ်က တရွေ့ခြောက်သလို ခံစားနေရတယ်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး လောကဇရဲကို အလိုလို ခံစားနေရပါတယ်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တရားဟာ သေလွန်ပြီးမှ ဝရဲကျတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မုအသက်ရှင်စဉ်မှာပဲ ဝရဲကျနေတာပါ။ ညီမ - ဆရာနဲ့ မမထားတို့အပေါ်မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့နဲ့ ပြစ်မှားခဲ့မိသမျှ ညီမအပေါ် နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ။ ညီမ ရေးထားတဲ့စာဟာလည်း တကယ့်အဖြစ်မှန်ပါပဲ။ မုတော့ - ညီမပြုသမျှကံ - ညီမ ခံနေရပါပြီ”

မျက်ရည်မြိုင်မြိုင်ကျရင်း တန်တော့နေရာသည့် ယဉ်မေကြော့ကိုကြည့်ပြီး ကိုသက်နှင်းနှင့် ထားတို့လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ခံစားနေရသည်။ ဟိုတုန်းက ယဉ်မေကြော့ပုံမရှိ မဟုတ်တော့။

“ညီမရယ် - ညီမရဲ့အပြစ်တွေအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ဒါထက် စောစောက ညီမ အသေဖြောင့်မှာပါဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ညီမ - ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မမတို့ကို ပြောပြပါဦး”

“ညီမ - အစားကောင်းကောင်း မစားနိုင်တာ ကြာပါပြီ။ မအိပ်နိုင်တာလည်း ကြာပြီ။ မု - ညီမမှာ အစားအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြီ။ အလွန်ဆုံး တစ်လပဲ ခံပါတော့မယ်”

“ဖြစ်ရလေ - ညီမရယ်၊ မကုဘူးလား”

“ကုလည်း ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မယ်။ ဆေးရုံက ပြောလိုက်တာပါ။ ကင်ဆာလို့လည်း အဖြေရတယ်”

ထိုညက ကိုသက်နှင်း အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက်က မကောင်းပါ။ ယဉ်မေကြော့ ရောက်ကမ်းပါးထဲလိမ့်ကျသေဆုံးသည်။ သေပြီးသည့်နောက် ဝရဲထားတွေက အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားရာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်သံက ဆူညံနေသည်။ အိပ်မက်က လန့်နှိုးတော့ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ထားသိရတော့လည်း စိတ်မကောင်း။

နောက်တစ်လခန့်အကြာတွင် ယဉ်ပေကြော့၏ နာရေးကြော်ငြာကို ဖတ်လိုက်ရသည်။ ကိုသက်နှင်းနှင့် ထားတို့က ဆုတောင်းပေးပါသည်။ ယဉ်ပေကြော့တစ်ယောက် ...

“တောင်းရာ သူဂုဏ်လားပါစေ” ဟု ချီးမွမ်းသော ...

➔ လင်းလင်းကြွယ်

စာမူရှင်များအဖို့

သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွေးချယ်ဖော်ပြခဲ့သော စာမူများနှင့် အချို့စာမူရှင်များသည် ဆက်သွယ်ရန် နေ့ရပ်လိပ်စာ ပေးပို့ခြင်း၊ နေ့ရပ်ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း၊ ဆက်သွယ်ရန် မရှိမရှိခြင်းစသည့် အခက်အခဲများရှိပါသဖြင့် စာမူရှင်များအနေနှင့် လူကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ဖြစ်စေ စာမူနှင့် လက်ဆောင်စာအုပ် ထုတ်ယူနိုင်ရန် ဆက်သွယ်မှု ပြုကြပါရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

ငယ်စားစွာဖြင့်
သည်းထိတ်ရင်ဖိုမဂ္ဂဇင်း

ချိုကျိုးနားရွက်ပွဲ၊ ပြီးလေ ပင်စောင်း

တောင်းကြရာတွင် ..

စော့စော့

“အေး-ပြဿနာက အဲဒီထဲထင်တယ်။ ရွာခံမှဆိုးက မတင်လည်း ရတယ် ဆိုလို့ မတင်မိတဲ့အတွက်ကြောင့်များလားလို့။ ငါ့သဘောက တင်မြောက် တောင်းလိုက်ကြရင် ကောင်းမလားလို့။ ဘယ်လိုသဘောရကြလဲ”

ထိုစကားကြောင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင် ပြောလိုက်သည်က -

“ဒီအဖွဲ့မှာ အဘကောင်း အကြီးဆုံးပဲလေ။ အဘဆန္ဒရှိရင် ဘယ်သူက ဘာပြောမှာလဲ - လုပ်ပါလား။ ပစ္စည်းတွေတော့ တိုက်ကြီးမှာ သွားဝယ်ရမှာ နော်”

“အိုဗျာ - တိုက်ကြီးဘက်ကိုထွက်ပြီး ဈေးဝယ်ရမယ်ဆိုတော့ တစ်ရက် အချိန်ယူရဦးမယ်။ လုပ်မနေနဲ့ - ခုကြော်မယ့် ဟင်းနုနွယ်နဲ့ပဲတင်မယ်။ ငါ့ပီ ကြော် ကျွန်သေးဖို့လား။ ဖက်သန်းသီးပြတ်နဲ့ဆိုတော့ အတို့အဖွဲ့ပဲကလေးနဲ့ ဆိုကောင်းတာပေါ့။ အရက်က ရှိနေပြီပဲဟာ။ အဲဒါနဲ့ပဲ တင်မယ် - သွားမနေနဲ့”

ဉာဏ်ကျယ်က တွေ့ထွက်ကလေးနှင့် ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သည့်စကား ကြောင့် မွန်ကလည်း -

“ဟုတ်ပဲဗျာ - ဟုတ်ပဲ။ ခု - ကျွန်တော်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာက ရိုးမကြီး ရဲ့ အချက်အချာနေရာပဲဗျ။ ပစ်ဖို့အကောင် မတွေ့လို့ မရတာဆိုရင် ထားပီ တော့။ ခုတော့ - ပစ်ရသားနဲ့ မရတာဆိုတော့ ဆန်းနေတယ်။ ယုတ်စွအဆုံး ဟင်းစားပစ်လို့ရတဲ့အကောင်တောင် ထ.ပြေးလို့ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတယ် ဆိုတော့ ဆန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့်ပစ်လို့ရတော့မှ ထပ်ပြီးတင်မယ်။ ခုတော့ ရှိတာနဲ့ပဲ တင်လိုက်ကြမယ်”

မွန်ပြောသည်ကလည်း မှန်သည်။ တောထဲမှထွက်ပြီး တိုက်ကြီးဘက် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်း ဝယ်ကြမည်ဆိုလျှင် တစ်နေ့တာ အချိန်ယူကြရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုစကားကြောင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်ကလည်း -

“ဉာဏ်ကျယ် - သေနတ်တွေယူပြီး ဟိုး - ဆေးငရုတ်ပင်ကြီးမှာ ပြောင်း ပြန်နီပြီး ဝီထောင်ထားလိုက်။ အာလူးနဲ့မွန်က ဟင်းနုနွယ်ကြော်၊ ငါ့ပီကြော်နဲ့ အတို့ယူခဲ။ အရက်ကတော့ လက်ကျန်တစ်လုံး၊ ဖန်ခွက်ပီ ယူခဲကြ”

“ဟဲ့ - ကုလားကြီး - လက်ဖက်ကုန်နေပြီ။ ဆေးလိပ်က ဘိုလေးသောက် တဲ့ ရှမ်းဇက်လိပ်ပဲရှိကယ်။ အရက်ကလည်း သောက်ပြီးသာလက်ကျန်ပဲ ရှိ တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟ”

ဉာဏ်ကျယ်အမေးကြောင့် ကုလားကြီးသန်းညွန့်က -

“တောလမိုင်း တင်ဖို့အတွက် ရှိတာအချင်းပဲနေတာ။ ဟိုတောတွေက လို ကွမ်း၊ ဆေးလက်ဖက်၊ အရက်၊ ဆေးလိပ်တွေကို ဥပါဒါနီစွဲမနေနဲ့။ ရှိတာ ချ - သောက်ပြီးသားအရက်ကို တင်လို့လည်း ငါတို့ကို တရားစွဲမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့မှာ ရှိတာလေးနဲ့ တင်မြှောက်တာကို လက်မခံရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှိတာနဲ့သာဆက်လုပ် - ဟေ့ကောင်း၊ လျှာကြော ပြန်မရှည်နဲ့”

ကျွန်တော်က ဆေးငရုတ်ပင်မြစ်ဆုံဘေးထိုင်ကာ အရက်သောက်နေ သလို တံပေါ်တွင် အဘကောင်းက ဟင်းနုနွယ်ပင်ကြီးများကို အဖွဲ့သင်ကာ အတွင်းသားကို ကြော်ဖို့လုပ်နေသည့် ဘေးလူငယ်အုပ်စုမှူးနေကြရင်း ပြော ဆိုနေကြသည့်လူငယ်များကို လှမ်းကြည့်နေစဉ် ဉာဏ်ကျယ်နှင့် အာလူးတို့ တအမျိုးအစား မတူကြသော သေနတ် (၇) လက်ကိုယူကာ ပင်စည်လုံးတွင် ပြောင်းပြန်မှူးကပ်မတောင်လိုက်သလို မြေပြင်တွင် ကျည်ခါးပတ်နှင့် အခြား အသုံးအဆောင်များ နေရာချလိုပြီး အရက်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်၊ အမြည်းပန်းကန် တို့ယူလာကာ တောလမိုင်း တင်ကြမည့်လူငယ်များကို ထိုင်နေရင်း ကျွန်တော် ငေးမောကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ကုလားကြီးသန်းညွန့်က ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ကိုလောင်းထည့်လိုက်ပြီး အမြည်းပန်းကန်ဘေးတွင် ယှဉ်ချထားလိုက်ပြီးချိန် အာလူးက -

“ကဲ - တောတင်မယ်။ တင်မြှောက်ပသ တောင်းခံနေတုန်း မင်းတို့သုံး လောက် ချောင်းမဆိုးနဲ့။ တံတွေးမတွေ့နဲ့။ နှပ်မညှစ်နဲ့။ လေမလည်နဲ့။ ဖိနှပ် ဆို့လည်း ဖင်ခုမထိုင်ကြနဲ့။ ခု - ငါပြောတဲ့စည်းကမ်းချက်တွေကို မလိုက်နာ နိုင်ကြရင် ဟိုအဘိုးကြီးတွေနား သွားထိုင်နေကြ”

(၄) ဦးသား နတ်ဝင်သည်ကသည်ပုံပံမျိုးနှင့် အားပါးတရ မူးမူးနှင့် ဝိုင်း တနေကြရင်း ပေါက်ကွဲနေကြသည့် သူတို့အဖွဲ့ကို တဟားဟား လိုက်လေ့မနေ

မိသော ကျွန်တော်နဲ့လူငယ်အုပ်စု သရုပ်နေကြသည့်ဖြစ်အပ်ကိုလူငယ်တွေ ကိုဟန်တားရမည့်အစား ရောယောင်မြောက်ပင်နေသယောင်ရှိသော ကျွန် တော်ကို စခန်းပေါ်ထိုင်ကာ ကြည့်နေကြသည့်အဘကောင်းနှင့်အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တို့နှစ်ယောက်က စောင်းမြောင်းကြည့်နေရင်း နှုတ်မှပွစ်ပွစ်လှစ် နေသည်။ ကျိန်တွယ်မေတ္တာပို့နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

နောက်ဆုံးတောလမိုင်းပသပြီးနာရီဝက်မျှစိတ်တိုင်းကျ နတ်ပူးသလို ကလိုက်ကြပြီး ဖန်ခွက်အတွင်းမှ အရက်များကို ဘေးဘယ်ညာဆီသို့ စွန့်ကြဲ လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ထိုင်နေသည့်နေရာဆီသို့ လာရောက်ထိုင်လိုက်ရင်း "နတ်နွားသိုး ကြီး၏တပည့်ခံက သောက်နေကြပေသည်။"

အဝေးဆီမှတိုက်ခတ်လာသည့်လေနှင့်အတူ ဆတ်တစ်သံ၊ ချေဟောက် သံတို့ လွင့်မျောပါလာသည်ကို စတင်ကြားလိုက်ကြရပေသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် အဝှေ့လိုက်တွင် ရိုးတံရှည်လျားသော ကိုင်းပွင့်ဖြူ များနှင့် ကိုင်းခက်ကိုင်းရွက်များ ဆီမှ တရဲရဲယိမ်းထိုးတေးဆီသံများ ကြားနေ ရသည်။

စခန်းချရာဆီမှ (၄)မိုင်လောက် ကွာဝေးသောနေရာသည် တောင်ကြား ယာခင်းဖြစ်ရာ ဆတ်စပ်လျက်ရှိသော ရိုးမကြီးအတွင်းမှ အမဲသားကောင် များက ယခုလို လူခြေတိတ်ချိန်တွင် ဝင်ရောက်စားသောက်ကြသည်ဟု ယာ ခင်းရှင် ပြုံးကျယ်က ဆိုသည်။

မှန်သည်။ ယနေ့ညသုံးဆိုင်းခွဲ အမဲလည် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မွန်နှင့် ဉာဏ်ကျယ်က ဇလုံဘက်အခြမ်း၊ ကုလားကြီးသန်းညွန့်အာလူးတို့က ဇေလုံ (ရှမ်းရွာ) ဘက်နဲ့ မြောင်းတကာဘက်အခြမ်း၊ လူငယ်များပီပီအပင်ပန်းခံကာ သွားကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် အဘကောင်းတို့က ချေပြာစမ်း (ဆင်စခန်း) ဝန်း ကျင်အနီးအနားရယ်သာ ထွက်ခဲ့ကြသည့်ခရီး။

ထိုစဉ်-

"ဖောင်း"

"ဒိန်း"

ဆတ်တစ်သံ၊ ချေဟောက်သံတို့ ကြားရာဘက်ဆီမှ သေနတ်ပစ်သံများ ကိုလည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ကြားနေရပြန်သည်။ သားကောင်ပေါများရာ အရပ်မို့ သူတို့နှင့် ထိပ်တိုက်တိုး၍ပစ်ကြဟန်ထင်၊ ထိုအချိန်ထိတိုင် ကျွန် တော်တို့နှင့် သားကောင် မတိုး၍ မပစ်ကြရသေး။

"အောက် - အီအီး - အွတ်"

လင်းကြက်တွန်သံများနှင့်အတူ မိုးသောက်ယံပိုင်းကို ရောက်လာသလို အအေးကလည်း ပိုက်လာသည်။ စောစောက မုန်ဝါးဝါးလင်းနေသော လပြင်း တလေးပင် ကွယ်ပျောက်လုပေပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ရောက်နေကြသည့် "ချေပြာစမ်း" စခန်းကျင်တစ်ခွင်နှင်းများနှင့်အတူ မှောင်ကွန်ချာကြီးက အုပ်မိုး လွှမ်းမြုံ့ထားသယောင်။

အပြန်လမ်းတွင် မီးထိုးရှာဖွေကာ ပြန်ခဲ့ကြရာ ယာခင်းတစ်ခင်းသေးက စဉ်းရိုးထက် မျက်လုံးနီကြောင်ကြောင်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် အဘ ကောင်းက မီးကစားကာ ထောက်ထားလိုက်စဉ် ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ထား သည့် နှစ်လုံးညာပြောင်းက ပေါက်ကွဲသံကြီး ထွက်လာပေသည်။ တံတောင် သာသာခန့်ဖြင့်သည့် နီညိုရောင်မျက်လုံးအစုံက မြေပြင်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားပြီး ဇုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အဘကောင်းက မီးကို ထောက်ထားလိုက်ရင်း သားကောင်လူးလိုမို့ နေရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားသလို ကျွန်တော်ကလည်း ဘေးမှကပ်လိုက် သွားသည်။ ကိုက် (၂၀) ခန့်အရောက် ပီသာချိန် (၄၀) ထက်မနည်းသော မြေပြင်တွင် လူးလိုမို့နေသော သားကောင်ကြီးမှာ ရှုတ်ခြည်းတန်ပြန်တိုက် နီက်ရန် နေရာမှ ကျူးအထ ဘယ်ပြောင်းတွင် ကျန်ရှိနေသော (၆) လုံးကျည် ဖြင့် လှုပ်တစ်ပြက် တန်းထိုးပစ်ချလိုက်ပေတော့သည်။

ကျည်ပေါက်ကွဲသံကြီးက တောကြီးတစ်ခွင်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပြန်သလို အိပ်တန်းထ ကျေးငှက်သာရကာတို့ တထိတ်တလန့် အော်ဟစ် ပြေးထွက်

သွားသံများကို ကြားလိုက်ရပေသည်။ သေနတ်ဇက်ကိုချိုး၊ ကျည်သစ်နှစ်
တောင့်သွင်းလိုက်ပြီး သားကောင်ကြီးလှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်လိုက်ရာ လျှာတစ်
စောင်းကိုကပ်ပြီး မြေပြင်တွင် သေးတိုက်လဲကျ အသက်ပျောက်နေသည့်
အကောင်ကြီးကို အဘကောင်းက -

“ကြောင်မြင်းကြီးပဲကွ။ ကြီးလိုက်တာ လွန်ရောပဲ။ ဇောင်းမွေးတွေ
ထောင်ထပ်ပြီး အယ်ဇေးရှင်းရွေးတွေထက်တောင် ကြီးတယ်ဟေ့။ လူကို ရန်
လုပ်ပြီး လူသားစားတာ ဒီလိုအကောင်မျိုးကြီးတွေကွ”

အဘကောင်းက ခါးတွင် ဆွဲထားသည့် အမဲလိုက်စားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး ကြောင်မြင်း၏ ခူးဆစ်ကျောများကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီးရင်း -

“ငါတို့ ထမ်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဟို အကောင်ပေါက်နဲ့ ရွာခံတွေ
လာအထမ်းခိုင်းမယ်”

အနီးရှိ ချုံပင်ငယ်များကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီး ကြောင်မြင်းကြီးကို နှံ
လှမ်းကာ စခန်းရှိရာဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပေသည်။ ထိုအရပ်တွင် ယခု
ကဲ့သို့ သားကောင်သေအပေါ် ချုံပင်များ ဖုံးအုပ်ထားပါက “ပိုင်ရှင်ရှိသည်၊
မယူရ” ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည့် အတွက် မည်သူမျှ မယူသည့်
အလေ့အထ ရှိပေသည်။

ဘဲရှေ့မြေကွက်လပ်မှ ဆူညံဆူညံအသံများကြောင့် အိပ်ပျော်နေရာမှ
လန်နီးသွားသည်မို့ အသံကြားရာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြေပြင်တွင် သေး
တိုက်လဲကာ အသက်ပျောက်နေသည့် ပိဿာချိန် (၅၀) အထက် ဆတ်ကြီး
(၄) ကောင်၊ ဒရယ် (၁) ကောင်၊ ချေ (၃) ကောင်၊ ကြောင်မြင်း (၁) ကောင်တို့
အပြင် လည်ပင်းတွင် ကြီးကွင်းစွပ်ကာ သစ်ကိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲလျက် အချစ်
ချနေသည့် ချေ (၁) ကောင်ကို ကိုင်တွယ်နေကြရင်း အဘကောင်းကို ဝိုင်းစုနေ
ကြသည်။ အဘိုးကြီးကလည်း ပြန်လှန်အော်ဟစ်ကျိန်ဆဲနေသည်။ ဒေါလည်း
အလွန်ပွနေပုံရသည်။ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအခါ

အနီးတွင် ရှိနေပြီး ဟားတိုက်ရယ်ရဲမာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူငယ်
အုပ်စုက ပျော်ရွှင်နေကြဟန်ထင်၊ သားကောင်များ ပစ်ခတ်လိုချင်ပြီး ယခုလို
အများအပြားရခြင်းသည် သူတို့ တောလခိုင်းတင်မြှောက်လိုက်သည့် ရလဒ်
အဖြစ် မာန်တက်နေကြဟန်ထင်၊ အဆိုးဆုံးက လူငယ် (၄) ဦးလုံးပင်၊ မနေ
သာသောကျွန်တော်က ပြင်းခုံသံ၊ ဆဲဆိုသံ၊ ဒေါပွသံ၊ ရယ်မောသံများ ကြား
နေရာဆီသို့ တိုးကပ်သွားလိုက်ရင်း -

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ - ဘာဖြစ်နေကြတာတုံး။ လူကြီးစိတ်ဆိုးအောင်
မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ။ မင်းတို့လေးတွေမျက်နှာသာပေးလို့ ချွေ
ရေးပန်းကန်တက်နေကြတာလားဟင်”

အဘိုးကြီးစိတ်ဆိုးဒေါပွနေမှန်း သိနေသဖြင့် လူငယ်တွေ အားမာန်ပြော
ကလေးပြောလိုက်တော့ ဉာဏ်ကျယ်က -

“မဟုတ်ဘူး - ဘိုလေးရဲ့ ဒီအဘိုးကြီးကို သူ့မဟေသီကြီးက သိပ်ချစ်ရာ
တဲ့အကြောင်း အကောင်းပြောပြနေတာကို နားထောင်ရင်း အလိုလို ဒေါပွနေ
တာလေ”

“ဟုတ်လား - အကောင်းပြောတယ်ဆိုရင် ဒီလောက် ဒေါပွနေစရာ
အကြောင်း မရှိပါဘူးကွ။ ဘယ်လိုအကောင်းမျိုးပြောနေတာလဲ ပြန်ပြောပြ
စမ်းပါဦး”

ဉာဏ်ကျယ်တစ်ယောက် ကျွန်တော်အမေးကြောင့် မျက်လုံးကလယ်
ကလယ်နဲ့ လျှာကလေးထုတ်လိုက်ပြီး ပြောနေသည်က -

“ဒီလိုဘိုလေးရဲ့ - ဒီတောပစ်ခတ်ရာကို ထွက်ကြဖို့ အဘိုးကြီးအိမ်ကို ကျွန်
တော်သွားခေါ်တော့ သူ့မဟေသီအဘွားကြီးက ကျွန်တော်အနားလာထိုင်ပြီး
ပြောတဲ့စကားက -

နင်တို့အဘိုးကြီးက ခုတလော့ငါ့ကိုရှာမကျွေးဘူးတဲ့။ လိမ်လည်း မလိမ်
မာဘူးတဲ့။ အဲဒါ - အကောင်းပြောပြနေတာလေ။ ကျွန်တော်ကို ရှာမပေး
တာတို့။ မလိမ္မာတာတို့ကို ဘာသဘောနဲ့ လာပြောပြနေတာလဲ။ ငါတော့
ကျွန်တော်ကလည်း အထိုက်အလျောက် အဘွားကြီးစိတ်ချမ်းသာအောင် -

အဘရယ် - နောင်ကို ကြီးကြီးစိတ်မချမ်းသာအောင် မလုပ်ပါနဲ့နော်။
အဲဒီလိုပြောပေးလိုက်တော့ အဘွားကြီးက ဘာဆက်ပြောတယ်မှတ်
သလဲ။

အေးဟယ် - နင်တို့အဘက ငါ့ကို ခုတလော လုပ်ချင်သလိုလုပ်နေတာ
ပဲလေ။

အဲဒါ - ဘာသဘောလဲ”

ဉာဏ်ကျယ်တစ်ယောက်ဟန်ပန်အမူအရာနဲ့ ပြောပြနေသည်ကြောင့်
အဖွဲ့သားအားလုံး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်နေကြသလို ကျွန်တော်ပင်

မီးသွေးပုတ်ဖို့ ထင်းခုတ်နေကြတဲ့
ဘိုနီနဲ့ သူ့မယား မြည့်နဲ့ကို အသော်
ဝင်ခတ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ငစောကြီးနဲ့
သူ့မယား ခင်အုန်းမြင့် ထမင်းချက်ဖို့
မီးဖိုနေတုန်း ဘယ်အချိန်ကနေ ချောင်းနေမှန်း
မသိတဲ့အဲဒီပြောင်အုပ်က ဝေါခနဲ တစ်ရှိန်ထိုး
ဝင်လာပြီး မည်းမည်းမြင်ရာ ဝှေ့ခတ်သွားတာ
သေပါရောတဲ့။ လင်ရော မယားရောပဲ။

သူ့အမူအရာကြောင့် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်မိသည်မို့ အဘိုးကြီးမှာ ရှက်
ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် အဖွဲ့သားအားလုံးကို ကျိန်ဆဲကာ
စခန်းပေါ်တက်ပြေးလေတော့သည်။

အော် - တောထဲ၊ တောင်ထဲ ယခုလို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နောက်ပြောင်
ကျီစယ်နေကြရသည့် မုဆိုးဘဝ ငြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်စရာကောင်းသည့်ဘဝပါ
ကလားရယ်လို့။

ပန်းကန်ထဲမှာ အဝွေ့စာထောင်းထောင်းနှင့် ကြော်ထားသော ချေမိုးရို
သားတစ်တုံးကို ဝါးစားကာ အဖန်ရည်နှင့် သောက်စားနေလိုက်ရင်း နံနက်ခင်း
မအိပ်နိုင်ကြသေးဘဲ ဘောင်းဘီတို ကိုယ်စိတ်ဆင်လျက် သားကောင်များ
ကို အရည်ချ၊ ဝမ်းတွင်းသားများကို ထုတ်၊ အသားများကို ခုတ်ထစ်ပိုင်းဖြတ်
နေသလို ကြောင်မြင်းကြီးကို ရေဇွေးပူလောင်း အမွှေးခြစ်နေကြသူများ၊ ခုတ်
ထစ်ပြီး အသားများကို ဆားနယ်၊ ယမ်းစိမ်းပက်၊ အမြောက်လှန်းဖို့ ကိုယ်စီ
လုပ်ကိုင်နေကြပေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

မုဆိုးအလုပ်ဆိုသည်ကလည်း ခက်တော့ အခက်သာ။ တောပစ်ထွက်
ကြပြီဟေ့ဆိုလျှင် သားကောင်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်ကြသည့် တွေ့တော့ ပစ်ချင်
သည်။ ပစ်ပြန်တော့ ရချင်ကြတာက ထုံးစံပင်။ ယခုကဲ့သို့ သားကောင်များပြား
စွာ ရရှိပြီးတဲ့နောက် နောက်ဆက်တွဲလုပ်ကြရသည်တွေက နည်းနည်းနော
နောအလုပ်တွေမဟုတ်။ ယခုတောင် ဇွေရာသီမို့ တော်သေးသည်။ မိုးရာသီ
ဆိုပါက နေလှန်းလို့ကလည်းမရ။ ကျပ်စဉ်ဆောက်ပြီး အသားတွေကို ကျပ်
ကင်ရတဲ့ဒုက္ခဆိုတာက ပေါ့သေးသေးအလုပ်မဟုတ်။ တကယ့်ဒုက္ခမှ ဒုက္ခ
လှလှကြီး။

ကျွန်တော်က သူတို့လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ပြီးငွေ့လာသည်နှင့် အလှူ
အတွေးများကလည်း တောပိုင်တောင်ပိုင်များဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြန်
သည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တောတောင်အနှံ့အပြား အမဲပစ်ထွက်ခဲ့ကြသည့်

ခရီးစဉ်များထဲ တောပိုင်တောင်ပိုင်များထံမှ သေနတ်များကို လခိုင်းတင်ရင်း တောပိုင်တောင်ပိုင်များထံမှ တင်မြှောက်၊ သားကောင်တောင်းခံကြရာတွင် ယခုလိုပုံစံမျိုးဖြင့် တောင်းခံပုံမျိုးကို လက်ခံခြင်းမရှိတာ ကိုယ်တွေ့အရရော၊ သဘာရင်မှဆိုကြီးများ၏အဆိုအမိန့်အရပါ သိရှိလက်ခံထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ယခုသည်တောကိုရောက်ခါမှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ အမဲသားကောင် ပစ်ခတ်မရသလို ဟင်းစားပင် ရှာလို့မရသည့်အခြေအနေမျိုးကို ရောက်နေ သဖြင့် အံ့ဩလှသည်။ လူငယ်များ၏ ခပ်ထွေထွေလေးတွေနှင့် ရမ်းကား နောက်ပြောင် ကျီစယ်တောင်းခံမှုကို ဟန့်တားထိန်းသိမ်းရမည့်အစား တာဝန် ရှိသူတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝင်ရောက်ရောထွေးလိုက်မိသည်မှ ယခုမြင်တွေ့ နေရသည့် သားကောင်များသည် “လူကြမ်းလျှင် နတ်ကြမ်း” မခံနိုင်၍ လား (သို့မဟုတ်) နတ်လူမျိုးကြိုက် လုပ်လိုက်ကြမိလို့ စွင်တည့်သွားသဖြင့် မည်သူမှ ဘေးမသိ ရန်မစဘဲ အဆင်ပြေပြေ သားကောင်များကို ပစ်ခတ်လို့ ရရှိခဲ့ကြပေမယ့် အဖွဲ့အတွက် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးမားသော လုပ်ရပ်ကို မဆင်မခြင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်မိခဲ့ပါကလားဟူ၍ ယူကြုံးမရ နောင်တ ကြီးစွာရမိသည်။ တပျော်တပါးလုပ်ကိုင်နေကြသည့်လူငယ်များကို ကြည့်ကာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရန်အတွက် အဘကောင်း၊ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်တို့အနား သွားလိုက်ပြီး -

“အဘကောင်း - မနေ့က တောလခိုင်းတင်မြှောက်တဲ့အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားသလဲဟင်”

“နေပါဦး - မင်းကော ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ လာမေးနေတာလဲ”

“ဒီလိုပါ - အဘရယ်။ ကျွန်တော်တို့တောထဲဝင် အမဲပစ်နေကြတာ ကြာ ပါပြီ။ ဘယ်တော့ကိုရောက်ရောက် ဘေးဆီးရန်ကာအဖြစ် တောပိုင်တောင် ပိုင်များထံမှာ တင်မြှောက်ပုံခြင်းသာ ကွာမယ်။ ခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ တောင်းခံတာမျိုး မရှိခဲ့ဘူးပေ။”

ခု ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ထိုး ရမ်းကားစွာ တောင်းခံခဲ့မိတဲ့တိစ္ဆာ အတွက် စွင်တည့်လို့ ခုလိုသားကောင်တွေ ရခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်တယ်လို့ တွက်ထားမိသည်။ ဒါကြောင့် ခုလို ဘာမှမဖြစ် သေးတဲ့အချိန် သားကောင်တွေလည်း အလုံအလောက်ရနေတော့ ပြန်ကြ မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

“အေး - လဟာမငယ်က မုဆိုးငနောင် လာသွားတယ်။ သူတို့ ဝါးခုတ် သွားကြရင်း ပြောင်အုပ်ရောက်နေလို့ လိုက်ပစ်ပေးဖို့ခေါ်ပြီး ပြန်သွားတယ်။ သူစောင့်နေမယ်တဲ့။ ငါတို့အဖွဲ့အဲဒီဘက်ကို သွားဖို့ စိတ်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား - အဘ၊ ပြောင်အုပ်က ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မီးသွေးဖုတ်ဖို့ ထင်းခုတ်နေကြတဲ့ ဘိုနီနဲ့ သူမယား မြညွန့်ကို အသေ ဝင်ခတ်လိုက်ပြီးတဲ့နောက် ငစောကြီးနဲ့ သူမယား ခင်အုန်းမြင့် ထမင်းချက်စို့ မီးဖိုနေတုန်း ဘယ်အချိန်ကနေ ချောင်းနေမှန်းမသိတဲ့ အဲဒီပြောင်အုပ်က ဝေါခနဲ တစ်ရှိန်ထိုးဝင်လာပြီး မည်းမည်းမြင်ရာ ဝှေ့ခတ်သွားတာ သေပါရော တဲ့။ လင်ရော မယားရောပဲ”

“ဟုတ်လား - အဘ၊ ဘယ်နှကောင်လောက်ရှိမလဲ”

“ငနောင်ပြောအရတော့ အရွယ်ညီ (၇) ကောင်အုပ်တဲ့ကွ၊ ပိဿာချိန် သုံးရာကျော်တွေချည်းဆိုပဲ။ လဟာမငယ်မှာလွဲပြီး ရွာသားတွေ ဒုက္ခပေးနေ တာ ကြာပြီဆိုပဲ”

ကျွန်တော် ဘာမှဆက်မပြောတော့။ အဘကောင်းက တီပေးထားသည့် အတိုင်း လဟာမငယ်ဘက်သို့ ဆင်းကာ ပြောင်အုပ်နောက် လိုက်ကြရုံပင် ရှိတော့သည်။

ပြောင်အုပ်နဲ့ နိုင်အုပ်တို့နောက် ခြေရာခံလိုက်ရသည့် အလုပ်ဆိုတာက လွယ်သည့်အလုပ်မျိုးတော့မဟုတ်။ သို့အတွက် စခန်းမှ နံနက်စာ စိုက်ခြည့် တာ ထမင်းထုပ်ကိုယ်စီ ယူလျက် လဟာမငယ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပေသည်။

သတင်းပေးသူ ရွာခံမှဆိုးဝေနှောင်အားခေါ်ကာ ဆက်လက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြစေသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသစ်တောများအတွင်း နေထိုင်ကျွတ်စားကြသည့် သားကောင်တို့က ဟိုနိုင်ငံတောတွင်းနေ သားကောင်များကဲ့သို့မဟုတ်။ အလွယ်တကူ လိုက်လံပစ်ခတ်လို့လဲမရ။ ပစ်ခတ်ရရှိဖို့ဆိုသည်ကလည်း တပင်တပန်း ခြေရာကောက်လိုက်နိုင်မှ တစ်ကောင်တလေတွေ့ပြီး ပစ်ခတ်ရသည့်အနေအထား။

သားကောင်အုပ်ဆိုသည်ကလည်း များလှသည့်အကောင်မျိုးမဟုတ်။ တစ်အုပ်ဆိုလျှင် ရှိလှမှ (၅ ကောင်မှ ၁၀) ကောင်အတွင်းရယ်သာ။ မျောက်အုပ်၊ ငှက်တို့လောက်သာ အများအပြား တွေ့ရတတ်သည်။ ယခုလို ပြောင်အုပ်နောက် ခြေရာကောက်လိုက်မည်ဆိုပါက တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်သည့်နေရာတွင် စခန်းချညအိပ်ပြီး မိုးလင်းမှ ဆက်လိုက်ကြရတတ်သည်။

နံနက်ပိုင်းမို့ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း တောအရိပ်က အေးစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေသည်။ နေပင် ပြုမလာသေး။ စိန်တောင်အထက် နေလုံးနီနီသည် လဟာမငယ်တောအထက် ရွက်ဖားဝေဝေတို့အကြား မထိုးဖောက်နိုင်သေး။ ကပ်ပြီနေသည့် နင်းငွေတို့ကို အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။

တောကြက်ဖငယ်များ တောင်ပံရိုက်တွန့်ကျူးသံ၊ ကျေးငှက်တို့ အိပ်တန်းထ တွန့်ကျူးသံ၊ မျောက်အုပ်တို့အော်မြည်သံတို့အပြင် တစ်စီစီနှင့် ဒေါင်းကုလားတို့အသံများကို ချောင်းစပ်ဘက်ဆီမှ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ခြေသံလုံလုံနင်းကာ ဂရုတစိုက်နင်း၍ လျှောက်လှမ်းရင်း တစ်နာရီသာသာကြာသောအခါတောင်ပန်းခင်ကြောအပြတ်ဆီ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ အေးသည်ဆိုပေမဲ့ ရွေးပင်စို့လာသည်။

အင်တိုင်တောပြုတ်အဆုံး မြေပြင်တွင် ပြောင်ချေး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တို့ကို မြင်လိုက်ရသလို ပြောင်ခြေရာပိုင်းခွက်ခွက်များကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဘကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တို့က မုဆိုးထိုင်ပုံစံဖြင့်

ကြည့်ရှုနေသည်။ နင်းရိုက်ထားသည့်မြေပြင်တွင် အရွယ်တူသော ပြောင်ခြေရာများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဘကောင်းက -

“ခြေရာတွေက အရွယ်တူတွေဆိုတော့ ငါတို့လိုက်တဲ့ ပြောင်အုပ်ဖြစ်မယ်ကွ”

“ဟုတ်ဖို့များတယ် - အဘကောင်းရဲ့”

ရွာခံမှဆိုးဝေနှောင်ကပါခြေရာများကိုကြည့်ကာ ထောက်ခံလိုက်သည်နှင့် အတူ ငဲ့ကွဲကွဲနှင့် ခြေရာများကို လိုက်လံကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်က -

“အသင့်ပြင်ပြီး လွှဲဖြန့်နန်း၊ ရှေ့ကို တိုးလိုက်ကြမယ်”

သေနတ်များကို အသင့်ကိုင်ဆောင်ကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်လံသာသာ လှူဖြန့်လိုက်ကြပြီး ခြေသံလုံလုံဖြင့် မျက်စိလျှင်လျှင် နားပါးပါးထားကာ ရှေ့ကို တက်လိုက်ကြသည်။ ဝီရိယဆိုသည်က အတွေ့အကြုံရှိထားကြသည့် မုဆိုးတို့အဖို့ ပိုသည်မရှိ။ အတွေ့အကြုံအရ တစ်ခါတစ်ရံ ညအိပ်ပြီး လဲလိုက်ကြရသလို အဆင်ပြေလျှင်လည်း နာရီပိုင်းအတွင်း ပစ်ကွင်းကို တွေ့ရတတ်သည်။ ပြောင်နှင့်ပိုင်အပြင်မည်သည့်သတ္တဝါမျိုးမဆို သူတို့အတွက် ကျရောက်မည့်ဘေးအန္တရာယ်ကို သတိထားကာ နေတတ်ကြသည်။ မည်သည့်အခါမျိုးမဆို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မနေတတ်ကြ။ ယခုကျွန်တော်တို့လိုက်နေသည့် ပြောင်အုပ်က အားကောင်းမောင်းသန်အရွယ်ညီအုပ်ဖို့ကို ယုံဘက်က လက်ဦးဖို့ လိုသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ခြေသံလုံလုံနင်းကာ တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့တိုးခဲ့ကြရာ တစ်နာရီသာသာခန့် ကြာသည့်တိုင် မထူးခြားသေး။ သားကောင်ရှာမှဆိုးတို့အဖို့ ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ရှာဖွေနေသော သားကောင်ထံမှ ၎င်းတည်ရှိရာကို ညွှန်ပြမည့်အသံကို ကြားနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အထိုက်အလျောက် အသံထွက်နေပါက ရင်ဆိုင်တိုးကြရာတွင် အမြဲအသင့်အနေအထားနှင့် နေသော သားကောင်က လစ်ပြေးတတ်သည်ကြောင့်ပင်။

အနေအထားကိုကြည့်ရသည်မှာပြောင်အုပ်ကသူတို့အတွက်အန္တရာယ်ကင်းရာကို ရောက်ပြီဟူသောအတွေး ဝင်လာကြဟန်ထင်၊ အကြောင်းမှ သွားသွားစားစားလုပ်လာသည်မို့ပြတ်သပ်လျက်ကျန်ခဲ့သည့်အရွက်အညွန့်များ တွေ့ရှပြီး အစေးများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

မကြာမီအချိန်တွင် နားနားနေနေလုပ်သည့်ထိုအုပ်နားဆီရောက်တော့ မည်ဆိုသည်ကို မုဆိုးတွက်၊ တွက်လို့ရနေကြပေပြီ။ ဘယ်ဘက်မှသွားနေသည့် အဘကောင်းက လှမ်းလက်စကိုရပ်လျက် ကျွန်တော်တို့အား အသာရပ်နေရန် အထာပြုပြီး ရှေ့ကို လက်ညှိုးထိုးပြသလို သေနတ်များကိုလည်း အသင့်လုပ်၍ ပြင်ဆင်ထားရန် လက်ဟန်ပြလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က သိရှိကြောင်း မေးဆတ်ပြလိုက်ပြီး ဝါးသုဉ်းတောဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်နှင့်အတူ တောင်ခါးပန်းဘက်ဆီသို့ ဖဲ့ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ပြောင်ခြေရာတို့က တောင်ခါးပန်းကို ကန့်လန့်ဖြတ် ဆင်းသွားသည့်ခြေရာများကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

ကြောအခြေ ဝါးရုံကိုင်ဈေးတို့က လေအတိုး ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။ မမှိတ်မသုန်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အသံလုံလုံနှင့် ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက် ကြွေကျနေသော ဝါးရွက်ခြောက်များကို ရှောင်ကွင်းကာ မြေပြင်ကို နင်းနေရသည်မို့ ကြန့်ကြာနေကြလွန်းသည်။

ထိုသို့မလုပ်လိုကလည်း မရ။ မုဆိုးကောင်းအိင်းရောင်းဆိုသည့်စကားကလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ရည်မှန်းချက်ကလည်း လူသတ်ပြောင်အုပ်ခနာက် လိုက်လံချေမှုန်းရေးက အဓိက။ ပြောင်ဆိုသည့် သတ္တဝါက အိင်းထက်ပင် လျင်ပြီး သူတို့နားနေအိပ်စက်ရာကလည်း တောကြီးတောင်ကြားလွင်များထက်တွင်တွင်သာ နားနေအိပ်စက်တတ်ကြသည်။ အန္တရာယ်နှင့်တွေ့ပြီဆိုလျှင်မြင့်မားသီခေါင်သည့်တောင်ထက်ကဖြစ်စေကာမူ လှစ်နေ ဘယ်ရောက်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ ဘယ်လိုမလိုက်မမိတော့။

ယခုလည်း ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သားတွေက အတွေ့အကြုံ၊ အထိုက်အလျောက် ရင့်ကျက်ကြသည့် မုဆိုးများဖြစ်ကြသည့်အတွက် တိုင်ပင်ချိန်၊ အချက်ပြချိန်မရတဲ့ကြားက သိုသိပ်ညင်သာစွာ ရှာဖွေနေကြသည့် သူတို့အတွေ့အကြုံ၊ လှုပ်ရှားနေမှုကို အသိအမှတ်မပြုလို့မရလောက်အောင် သိပ်သည်းကျစ်လျစ်နေသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

ယခုပင်ကြည့်လေ၊ လူဖြန့်တက်လာသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့်သည် ပြောင်အုပ် ထိပ်တိုက်တိုးကြရတော့မည့်အနေအထား၊ အဖွဲ့ခွဲကာ လူဖြန့်ရှာလျှင်တောင် ယခုကဲ့သို့ ပြောင်အုပ်ကို ထိပ်တိုက်တိုးဖို့ဆိုသည်က ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်သည့်အရာ။ ယခုတော့ လူဖြန့်တက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရသည်က ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည့်အဖြစ်၊ လူငယ်တွေ မှူးမှူးရှူးရှူးနှင့် တောလပိုင်းတင် နတ်ဝင်သည်လိုကရမ်း ပြောခဲ့ကြသည့် -

“တောတစ်ထောင် တောင်တစ်ရိုးမှာလ၊ နတ်မတွေ့လည်ကာ(.....) ပါတဲ့၊ အိုဗျ - နတ်နွားသိုးကြီးရေ”

ဆိုခဲ့ကြ၊ ကဲခဲ၊ မှူးခဲကြသည့်အတိုင်း နတ်နွားသိုးကြီးက ယခုလို မိုက်ခဲရမ်းကားခဲ့သည့် ကျွန်တော်တို့လိုတပည့်များကို အပစ်တော်မတင်ဘဲ အချစ်တော် ဝင်သွားသည့်အတွက် စောင်မ ကြည့်ရှုမစနေပြီမဟုတ်ပါလား။ ယခုတွင်ပဲကြည့်လေ - အမဲအုပ်နားနေရာ ဝါသုဉ်းတောထိဝင်ပြီး အနီးကိုရောက်နေကြပြီမဟုတ်ပါလား။

အဘကောင်းကို ရွာခံမုဆိုး ဝနေနောင် ပြောပြချက်အရဆိုလျှင် ယခုကျွန်တော်တို့လိုက်နေသည့် ပြောင်အုပ်က အလွန်ဆိုးသည်။ လူကိုတွေ့လျှင် ဝေခတ်တိုက်ခိုက် အသေသတ်သည်။ လျှင်လည်း အလွန်လျှင်သည့်အမဲအုပ်ဟု သိရသည်။

ထိုသတင်းအရ ထိုအမဲအုပ်ကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ခဲ့တော့ ထိုအမဲအုပ် ရှိရာနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နေ့မကူးခင် နံနက်ပိုင်းအတွင်း ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော ရိုးမကြီးအတွင်း ယခုလို ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံနိုင်အောင် ဖန့်ပေးပေးသူ

“နတ်ရွာသိုးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်လားဆိုသည့်အတွေးတို့က ရောက်သွားပြန်သည်။

ဝါးသုဉ်းတောအစပ်သို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ချဉ်းကပ်မိတော့ ဘယ်ဘက်အစွန်း လှူဖြန့်တက်လာခဲ့ကြသည့်အထဲ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်ဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ အသံကတို၍ပြတ်သည်။ တောသံနှင့် ဟိန်းမထွက်ဘဲ ခပ်အုပ်အုပ်အသံမျိုး။

အတွေ့အကြုံအရသားကောင်ကို ထိမှန်သည့်အသံ။ ထိုစဉ်နောက်ထပ် (၂) ချက် ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ စောစောကလို ခပ်အုပ်အုပ်မဟုတ်။ ထွက်ပြေးသည့်အကောင်ကို တန်းထိုးပစ်သည့်အသွင်း။

ကျွန်တော်တို့ ထိုနေရာတွင်ရပ်ကာ သေနတ်သံကြောင့် ပြောင်အုပ်လျှိုထွက်လာမည်လား။ ကဆုန်စိုင်း ပြေးထွက်လာကြမည်လား ဆိုသည်ကို သစ်ပင်ဘေး အကာအကွယ်ယူကာ ငြိမ်ငြိမ်းစောင့်စားနေကြသော်လည်း နောက်ထပ် ဘာသံမှမကြားရတော့။ ပြေးလွှားတောတိုးသံပင် မကြားရ။ သို့အတွက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြပြီးဝန်းကျင်အနေအထားကို လိုက်လံကြည့်လိုက်မိသည်။ ရောက်ရှိနေသည့်ဝါးတောသည် အောက်ခြေရှင်းသည်။ မြေပြင်တွင် သားကောင်ဝယ်ခြေရာများကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ အခြားသော လှုပ်ရှားမှုတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မမြင်ရ။

ကျွန်တော်တို့အခြမ်းဘက်ရှိ ကျွန်တော်အဘကောင်။ ရွာခံမှဆိုးဝနေောင်နှင့် အာလူးတို့ (၄) ဦးသား သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရာဘက်ကို အသာလှူဖြန့်တိုးကပ်လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ဝါးတောမှာ အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖို့ ဘေးဘယ်ညာကို သတိနှင့် ကြည့်ရှုထွက်ခဲ့ကြရာ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်ပင် လျှောက်လိုက်ရသေး။ ချုံနွယ်တောကြီး ဟိုမှာဘက် မျက်ကွယ်ပြုသည့်ဘက်ဆီမှ တောပြိုသလိုမျိုး ဝေါခနဲအသံကြီးများကို ကြားလိုက်ရပြီး ချုံပင်အောက်မှ အရိပ်မည်းကြီးလို ပြေးထွက်လာကြသည်မှာ လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သည့် မြားတံသဖွယ်ပင်။ မြန်ဆန်ပုံမှာ အကောင်တို့နှင့်ပင် မလိုက်။ ကျွန်တော်တို့

(၄) ဦးဆီ ပြေးလွှားလာနေသည်။ နာတရှူးရှူးပုတ်လျက် မြေတုန်ခမန်း ရွာသံပေးကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ဖို့ လာနေသည့် ပြောင်အုပ်ပင်။

ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတိပေးချိန်ပင်မရတော့။ သစ်ပင်ဘေးကို ပြေးကပ်လျက် ကိုင်ထားသည့်သေနတ်ဖြင့် ပြောင်းတန်းလိုက်သည်။ သို့သော် အတော်နောက်ကျသွားပေပြီ။ ခေါင်းကိုင့်ကာ ရွှန်ထက်သည့် ဦးချိုကြီးဖြင့် ကလော်တင်ရန် လှစ်ခနဲ ဝင်လာသော ပြောင်ကြီးလှုပ်ရပ်ကို လျှပ်တစ်ပြက် ရန်၍ရောင်လိုက်စဉ် ထိုအကောင်ကြီး၏ ဘေးခြမ်းက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပွတ်တိုက်ထိတွေ့ခြင်း ခံလိုက်ရမှုကြောင့် လူရော သေနတ်ပါ လေးငါးကိုက်ခန့် ဒလိမ့်ခေါက်ကျေးလူးလိမ့်လဲကျ လွင့်စဉ်သွားခဲ့၏။ မြေပြင်တွင် လူးလိမ့်ခနဲစဉ် နားစည်အတွင်း ခိုင်းခနဲ ခိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး စိတ်အစဉ်က လွင့်မော့သွားပေတော့သည်။

အမှတ်မထင် ပြောင်အုပ်၏ အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ခံရမှုသည် အလေ့အကျင့်ရပြီးသား။ ထိုသားကောင်များနှင့် မစိမ်းစွဲသူများပင် အခိုက်အတန့် ကြောင်ပြီးခံလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

အချိန် မည်မျှကြာသွားသည်တော့ မြင်မသိ။ သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဘကောင်းရင်ခွင်အတွင်း ရောက်နေသည်။ ကျန်အဖွဲ့သားတွေက ကိုယ်လက်များကို နှိပ်နယ်ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်နယ်နေကြသလို အချို့တတောင်စွန်းဖက်များကို ထပ်လျက် ယပ်ခပ်ပေးနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ပြန်သတိရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြသည့်မျက်နှာများကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ရော - ဘိုလေး - သွေးပူသွားအောင် ဒါလေး မော့လိုက်ဦး။ ဘယ်နေရာတနာနေသေးလဲဟင်”

အဘကောင်းက ပုလင်းပြားလေးကိုဖွင့်ကာ ပါးစပ်နား လာတော့ပေးရင်း ခြောနေသည်မို့ အနည်းငယ်မော့လိုက်သည်။ အတန်ကြာတော့ သွေးပူလာအည့်အတွက် နွေးထွေးသွားသည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်စစ်လိုက်တော့ ထွေထွေထူးထူး မရှိ။ ဦးချိုနှင့် ပင့်ကလော်တင်ခြင်း မခံလိုက်ရသည်ကပင်

တော်သေးသည်ဟုပြောရမလိုပင်၊ မြေပြင်တွင်လူးလို့ရင်းသစ်ကိုင်းခြောက်
များနှင့် ထိမိခိုက်မိ ပွန်းပဲ့ကာ သွေးစို့ရုံလောက်သာဖြစ်သည့်ဒဏ်ရာများဆို
ပြောပလောက်အောင်မရရှိလိုက်ခြင်းက တော်နေသေးသည်ဟုဆိုရပေမည်။

သို့အတွက် ထထိုင်လိုက်ရင်း ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရာ
အချိန်သုံးရာထက်မအောက် ကြီးမားတုတ်ခိုင်ပြီး မည်းနက်နေသည့်ပြောင်
ကြီး (၂) တောင်က မြေပြင်တွင် သွေးသံရဲ့ရဲဘေးတိုက်လဲလျောင်း အသက်
ပျောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်က -

“နီ - အစ်ကိုကြီးတို့ဘက်က ဘာပစ်တာလဲဟင်”

“ဟ - ညီလေးရဲ့ပြောင်အုပ်နောက်လိုက်ပြီးမှ ငါတို့ပစ်တာလည်း ပြောင်
ပဲပေါ့ကွ။ မင်းက ဘာပစ်တယ်ထင်နေလို့လဲ”

“ဘယ်နကောင်လဲလဲထားသလဲ”

“နေရာတွင် တစ်ကောင်လဲတယ်။ နောက်တစ်ကောင်က ဒဏ်ရာနဲ့
လိုက်ရဦးမယ်။ ကဲ - မင်းသက်သာရင် နားလိုက်။ ငါတို့ ဆက်လိုက်မယ်။
အချိန်လေးရှိတုန်း”

ပြောပြောဆိုဆို (၅) ဦးသား ပြောင်နာနောက်လိုက်ရန်အတွက် ထွက်
သွားကြပေသည်ကို နောက်မှလှမ်းကြည့်နေရင်း အတွေးတို့က -

အော် - သည်တောပစ်ခရီးကိုထွက်ခဲ့ကြပြီးရက်အတန်ကြာသည်အထိ
ဟင်းစားပင်ရှာလို့မကြေသည့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့လူငယ်များ နောက်ဆုံးစိတ်
ပေါက်ပေါက်နဲ့ အရက်ကို မူးအောင်သောက်ပြီး နတ်နွားသိုးကြီးထံ ပြီးလိမ်
ခင်စောင်း၊ ချိုကျိုးနားရွက်ပဲ့တို့ကို တောင်းခံခဲ့ကြရာ ထိုကဲ့သို့ ဖော်တား
မှုကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော အပြစ်ကို ခံစားရယူကြရမည်ဟု ထင်မှတ်ထား
ရာမှ ထင်သလိုဖြစ်မလာဘဲ နောက်ထပ်သားကောင်ကြီးတွေပါ ထပ်မံခစ်
တော်ရရှိလိုက်ခြင်းသည် တောတောင်များဟူသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများ
ကဲ့သို့ မာယာများလှသည်ဆိုတာကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်စို့စာတော်သူများ သိရှိနိုင်
စေရန် တင်ပြလိုက်ရပေတော့သည်။

➔ လေးစောင်

ပြောင်
ကြီး
အပြောင်

စုံစွင်ကျော် (ထင်ထက်သိ)

KSN

မြန်မာ့အလင်းစာတိုက်မှ ရရှိသော အခမဲ့အသုံးပြုခွင့်ရရှိသူများအတွက်
အသုံးပြုခွင့်ရရှိသူများ၏ အသုံးပြုခွင့်ရရှိမှုကို ဖော်ပြရန်အတွက်

တပည့် နားထောင် - ရှေ့ကိုက်သုံးရာ ကွင်းပြင် ဟိုဘက် လွှစင်
အောက်မှာ ရန်သူရှစ်ယောက် ရှိတယ်”

“လယ်ကွင်းကိုရှောင်ပြီး ညာဘက်က ပတ်တိုက်မယ်”

“တပ်စိတ် နှစ်နဲ့သုံး ငါနဲ့အတူ ချေမှုန်းမယ်။ တပ်စိတ်
တစ် ကာပစ်၊ ကာပစ်နေရာ ဒီနေရာ တိုက်ပွဲဖြစ်လို့ ထွက်
ပြေးလာတဲ့ရန်သူကို အပိုင်တိုက်၊ ခရာရှည်သံကြားရင်
ငါတို့နဲ့လာပေါင်း”

“ဘာမေးစရာရှိလဲ”

“မရှိဘူး”

“မရှိရင် - ဆက်လုပ်”

ပဲခူးခရိုင်၊ ရဲအထူးကွန်မန်ဒို တပ်စုမှူး ရဲအုပ်

ဦးလှမောင် (ဝက်ခတ်စားမ) ရဲတိုက်စစ်စီမံချက် နှုတ်မိန့်

ပေးပြီး ချက်ချင်းပဲ ကိုက်နှစ်ရာလောက် ခရီးတာပိုရှည်တဲ့ ညာဘက်ဝါးတော
ကို ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်ယူပြီး ပတ်တက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကုလားဘုရားလှည့်သလို
တဒိန်းဒိန်း မြည်နေမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော တိုက်ပွဲအတွေ့
အကြုံ ရရှိတော့မှာဖြစ်လို့ပါ။

ကျွန်တော်တို့ ပဲခူးခရိုင်၊ ရဲအထူးကွန်မန်ဒို တပ်စုရဲ့ အဓိကတာဝန်က
ပဲခူးခရိုင်ရဲဝန် (DSP) ရဲ့ အနီးကပ်လုံခြုံရေးဆိုပေမယ့် အရေးပေါ်ဖြစ်စဉ်တစ်ခု
ကြောင့် ခရီးထွက်လာရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ခေတ်က ရဲဝန်ထမ်းတွေကို အင်္ဂလိပ်ခေါင်းတုံး အမေရိကန်
ခေါင်းခွေ ရိုင်ဇယ်သေနတ်တွေပဲ တပ်ဆင်ပေးထားပါတယ်။ မောင်းပြန်ဆို
လို့ ဂတ်တဲ (ရဲစခန်း) တစ်ခုကို တစ်လက်လောက်ပဲ ပေးထားတဲ့ အချိန်မှာ
ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခရိုင်ရဲဝန်ရဲ့ အထူးလုံခြုံရေး ကွန်မန်ဒိုတပ်စုဖြစ်လို့
တစ်စိတ်ဆယ်ယောက်တစ်စု သုံးဆယ့်သုံးယောက် တပ်မတော်ပုံစံ ဇွဲစည်း
ထားပြီး တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ တပ်စိတ်မှူး၊ ဒုတပ်စိတ်မှူးတွေကို အင်္ဂလိပ်
ဥင်းစတင်းဂန်း၊ ဒေါက်စတင်းဂန်းတစ်စိတ်ကို ဘရင်းဂန်း (စက်ကလေး)
မတ်ဝမ်းပြောင်းဖြူကြီးတွေ တပ်ဆင်ပေးထားပါတယ်။

တစ်လုံးထိုးရိုင်ဇယ်သာ ကိုင်ရတဲ့ခေတ်မှာ မောင်းပြန်သေနတ်တွေ
ကိုင်ဆောင်ရတာဖြစ်လို့ သွေးကြွပြီး တိုက်ချင် ခိုက်ချင်စိတ်တွေ ဆူပွက်နေ
ကြမှာပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဘရင်းဂန်း မတ်ဝမ်းပြောင်းဖြူကြီး ကိုင်ထား
ရလို့ ကိုယ်နဲ့ခံစားချက်ယှဉ်ပြီး ပြောရခြင်းပါ။

ကျွန်တော်တို့ခရီးထွက်လာရခြင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်က ရန်ကုန်မြို့ပေါ်က
ကောလိပ်ကျောင်းသားနှစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူငါးယောက် ပဲခူးဘုရားဇူး
အလာရွှေဂူကြီး၊ ရွှေဂူလေး၊ ကိုးသိန်းကိုးသန်းတောကုအစွန်ရောက် ဘုရား
တွေဘက်ကွဲဝင်လာလို့ ပြန်ပေးခွဲသွားခံရတဲ့ ဓားစာခံတွေ ဘေးအန္တရာယ်
ကင်းရှင်းစွာ နေထိုင်နိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(၅-၅-၁၉၆၁)

ဒီနေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့အထူးကွန်မန်ဒိုတပ်စုသတင်းနဲ့ ခြေရာခံပြီး လိုက်နေတာ ငါးရက်မြောက် ရှိသွားပါပြီ။ ရန်သူနဲ့ ဓားစာခံအဖွဲ့က ညအိပ်စခန်းချပြီးပြန်ထွက် ကျွန်တော်တို့က ညအိပ်စခန်းချဖို့အရောက်နဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီအကွာအဝေးလောက် ဖြစ်နေလို့ လေးရက်မြောက်ညမှာတော့ ဗျူးဟာ ပြောင်းပြီး ညအိပ်စခန်းမချတော့ဘဲ တစ်ညလုံး ခရီးနှင်ပါတယ်။

(၅)ရက်နေ့ မနက်လေးနာရီခွဲလောက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ဦးတည်ရာဘက်က နွားခြုံသံတွေ၊ ဘီးလိုမိုသံတွေ၊ လှည်းမောင်းသံတွေ ကြားရပါတယ်။ ထင်းတောတက်တဲ့ လှည်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟိတ် - တပ်စုတစ်ခုလုံး ညာဘက်တောထဲဝင် တပ်ဖျောက်စမ်း”

တပ်စုမှူးရဲ့အရေးပေါ်နှုတ်မိန့်အရ ကျွန်တော်တို့တွေ အမြန်ဆုံး တောထဲဝင်ပုန်းလိုက်ပါတယ်။

တပ်စုမှူး ရဲ့အုပ်ဦးလှမောင်နဲ့ တပ်စုတပ်ကြပ်ကြီး ညွန့်မောင်တို့နှစ်ယောက်တီးတိုးပြောဆိုပြီး တပ်ကြပ်ကြီးညွန့်မောင်ဟာ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ပုဆိုးတစ်ထည်ထုတ်၊ ဖိနပ်ချွတ်၊ ဘောင်းဘီချွတ်၊ ပုဆိုးကောက်ဝတ်ပြီး လှည်းလမ်းဘက် ထွက်သွားပါတယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာတော့ -

“ရပ် - ရပ်”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ညွန့်မောင်အသံပါ။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လူစုကွဲကျန်ရစ်လို့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လူတွေများ မတွေ့မိကြဘူးလား”

လှည်းလမ်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖျောက်ပုန်းအောင်းတဲ့နေရာ အလှမ်းဝေးလို့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးညွန့်မောင်နဲ့ လှည်းသမားတွေ ပြောဆိုသံတွေ ကြားနေရပါတယ်။

“လှည်းလမ်းအတိုင်း ဆက်သွားရင် ဧရုမှာ လယ်ကွင်းပြတ် ရှိတယ်။ လယ်ကွင်းကျော်တောစပ်ရောက်ရင် လွှစင်တစ်ခုတွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီလွှစင်အောက်မှာတော့ အိပ်နေကြတာမြင်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့လူတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်နယောက်လောက်ရှိလဲ”

“လွှစင်အောက်မှာ အိပ်နေတာ အပြည့်ပဲ။ ဆယ်ယောက်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ခေါ်လာတဲ့ လူတွေရော တွေ့မိသေးလား ခင်ဗျာ”

“မတွေ့မိဘူးဗျ”

“အေးဗျာ - ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီးညွန့်မောင် ဖားတစ်ပိုင်း၊ ငါးတစ်ပိုင်း ပုံစံပြောင်းလိုက်တဲ့ အကျိုးအမြတ်ပါပဲ။ သောင်းကျန်းသူအယောင်ဆောင်လိုက်တာပါ။ အစိုးရဘက်သား စစ်တပ်ရဲမှန်းသိရင် လှည်းသမားတွေ မသိဘူးပဲ ပြောမှာပါ။ တပ်စုမှူးရဲ့အုပ်ဦးလှမောင်ရဲ့ဖြတ်ထိုးညွှန်ကို ချိုးကျူးမိပါတယ်။

“တပ်စု တပ်စိတ်မှူးတွေနဲ့ ဘရင်းဂန်းသမားတွေ လာကြစမ်း”

မောင်းပြန်သေနတ်သမားခုနစ်ယောက် စုမိတာနဲ့ တာဝန်တွေ ခွဲဝေပြီး ရန်သူတွေ အိပ်စက်တဲ့ လွှစင်ကို ချဉ်းကပ်လိုက်ပါတယ်။ မနက်မြောက်နာရီ ထိုးဖို့ မိနစ်ပိုင်းပဲ လိုပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့တပ်စုမှူး
ရဲ့အုပ် ဦးလှမောင်ကိုလည်း
အပြစ်မဆိုရက်ပါတော့။ အပေါ်စီး
ရှစ်ပေအကွာလောက်က
မောင်းပြန်သေနတ်ခုနစ်ယောက်နဲ့
အတွဲလိုက် ပစ်ခတ်သေမှုန်း
ရတာတောင် ရန်သူ့အလောင်း
တစ်လောင်း၊ သေနက်တစ်လက်
သက်သေပြစရာမှ မရှိတာ
ကြောင့်ပါ။

“တွေ့ပါပြီ”

သူခိုးကြီးတော့ ဓားပြ၊ ဓားပြကြီးတော့ သူပုန်လို့ဆိုရမယ့် သောင်းကျန်းသူ ပြန်ပေးသမားရှစ်ယောက်ဟာ တောင်စောင်းကိုဖြီး လွှစင်ဆောက်ထားတဲ့ ကျင်းထဲမှာ ကောက်ရိုးတွေခင်းပြီး နှစ်မြိုက်စွာနဲ့ အိပ်မောကျလျက်ပါ။ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးတယ်ခေါ်မလား၊ ညစောင့်ကင်းတောင် ချမထားကြပါဘူး။

“ပစ်”

“ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း”

“ဒက် - ဒက် - ဒက် - ဒက်”

“ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်”

စတင်းဂန်းသေနတ်ခုနစ်လက်ပစ်အားဟာဝါးတောကြီးမီးလောင်သလို ဆူညံပွက်လောရိုက်သွားပါတယ်။

“ဒီဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရှိတယ်ဗျို့”

ဓားစာခံတွေ အသံပေးခြင်းပါ။

ပြန်လည်ပစ်ခတ်ခြင်းမရှိလို့ တိုက်ပွဲလို့မခေါ်ပဲ ပစ်ခတ်မှုလို့ပဲ ဆိုရမှာပါ။ တောင်စောင်းနဲ့ လွှစင်ပေါ်က သစ်ခွဲသားတွေပေါ်နေရာယူပြီး အမြင့်ရှစ်ပေ လောက်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပစ်ရတဲ့ပစ်ခတ်မှုပါ။

“ရန်သူအလောင်း ရန်သူလက်နက်ပါ ရခဲမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ကွန်မန်ဒို တပ်စုတစ်ခုလုံး နာမည်ကောင်းလက်မှတ်တွေသာမက တစ်တိုနီလက်ပတ် နာရီတစ်လုံးစီ ဆာချမယ်”

ခရိုင်ရဲဝန် (DSP) ရဲစစ်ထွက်မိန့်ခွန်းပြောဆိုပြီး ကတိပေးမက်လုံးစကား အရ ကျွန်တော်တို့မျှော်လင့်ချက်တွေ ကုန်ဆုံးတဲ့အပြင် တပ်စုတစ်ခုလုံး ခေါင်းဖော်လို့မရအောင် ဖြစ်တင်ရှုတ်ချအော်ငေါက်ခံရတော့မှာပါ။

တစ်လောင်း၊ တစ်လက် မပြောနဲ့ ကျည်တစ်တောင့်တောင် သက်သေ ပြစရာမရှိအောင် အသက်ရှင်လျက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလို့ပါပဲ။

“ကိုလုမောင် - ခင်ဗျား အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ပေါက်နဲ့မတန်အောင် ကျုပ်ကိုလိမ်တယ်၊ ညာတယ်”

ပဲခူးမြို့ခရိုင်ရဲဝန်ရုံးရှေ့ကျွန်တော်တို့တပ်စုတစ်ခုလုံး ခြေစုံရပ် သတိဆွဲပြီး ခရိုင်ရဲဝန်ရုံးပကမစကားပါ။ တပ်စုမှူးဖြစ်တဲ့ ခေါင်ကို မြို့ချလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ လက်အောင်ငယ်သားတွေ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ကြပါဘူး။

“ကျုပ်ဖြစ်စဉ်အားလုံး သိပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားသတင်းပို့တာနဲ့ တခြားစီပဲ”

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်စုတစ်ခုလုံးကို သူပစ်၊ ကိုယ်ပစ် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့အကြောင်း လိမ်လည်ထွက်ဆိုဖို့ ညှိနှိုင်းပြီးသားပါ။ ဖြစ်စဉ်အမှန်အတိုင်း သတင်းပို့လို့မဖြစ်တာကြောင့်ပါပဲ။

ဖြစ်ချင်တော့ ချင်းရဲဘော်လေး ဂမ်ချမန်းကစပြီး ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်ချင်း စစ်မေးရာမှ ဖြစ်ရပ်မှန်အတိုင်း ပဲ ထွက်ဆိုတင်ပြလိုက်ရတာပါ။

ကျွန်တော်တို့တပ်စုမှူး ရဲအုပ် ဦးလုမောင်ကိုလည်း အပြစ်မဆိုရက်ပါဘူး။ အပေါ်စီး ရှစ်ပေအကွာလောက်က မောင်းပြန်သေနတ်ခုနစ်လက်နဲ့ အတွဲလိုက် ပစ်ခတ်ချေမှုန်းရတာတောင် ရန်သူအလောင်းတစ်လောင်း၊ သေနတ်တစ်လက် သက်သေပြစရာမှ မရှိတာကြောင့်ပါ။

ခုတော့ ချင်းရဲဘော်လေး ဂမ်ချမန်းက အထုပ်ဖြေလိုက်ပြီဆိုမှတော့ ခရိုင်ရဲဝန် အဲဒီသူပုန်ထပြီး ဆူပြီပေါ့။

“ခင်ဗျားတပ်စုမောင်းပြန်သေနတ် ခုနစ်လက်၊ ရန်သူရှစ်ယောက်လေး ယောက် အသေရတယ်ဆိုရင် ကျုပ် အပြစ်မပြောဘူး။ တစ်လောင်းမှမရတဲ့ အပြင်ကျည်နှစ်ရာကျော် သက်သက်ဖြန်းပစ်တာပဲ။ ခင်ဗျားမရှက်ပေမဲ့ ကျုပ် ရှက်တယ်”

“အေး - ပြန်ပေးဆွဲခံရတဲ့ ကော်လိပ်ကျောင်းသား ဓားစာခံတွေအကုန်လုံး အန္တရာယ်မရှိ ကယ်တင်နိုင်တဲ့အတွက် မင်းတို့ သိပ်ကံကောင်းတယ် မှတ်ပါ။ မဟုတ်ရင်တော့လား၊ ဟိုမှာတွေလား၊ အကုန်လုံး အလုပ်ဖြုတ်ပြီး ပို့လိုက်မှာ”

ခရိုင်ရဲဝန် လက်ညှိုးညွှန်ပြတဲ့နေရာဟာ ရုံးကြီးမြောက်ဘက်က လေး
ဘက်လေးတန် အုတ်ရိုးခတ်ထားတဲ့ ပဲခူးထောင်ပါ။

ခရိုင်ရဲဝန်ကို အပြစ်မပြင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကိုက ကံကြမ္မာငင်ချင်လို့ပဲ
လား။ သောင်းကျန်းသူတွေကပဲ ကျည်လွှဲ၊ ကျည်ကာ၊ သေနတ်ပြီးစေးပါး
အစီအရင် အဆောင်အယောင်တွေ ရှိလို့လားမှ မသိတာခင်ဗျာ။

ကျွန်တော်ကတော့ သောင်းကျန်းသူ သာထူးအဖွဲ့က လက်နက်မဲ့
အလင်းဝင်လာတဲ့ သာခင်ပါ ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော့်ဇာတိက ပဲခူးအရှေ့ဘက် သီးသန့်တည်ရှိတဲ့ သနပွင့်ကား
လမ်းဘေးက ကမာနတ်ဆိုတဲ့ရွာကြီးပါ။ အဘ ဦးရွှေသန်း၊ အမိ ဒေါ်ချစ်မယ်
တို့ရဲ့ဒုတိယမြောက်သားပါ။

ကျွန်တော် ရှစ်တန်း သုံးနှစ်မြောက် မဖြေဆိုပြီးတဲ့နေ့ အဖေက -

“အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှာ မင်းနာမည်ပေါ်ရင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့တော့
မင်းအစ်ကိုသာထူးနောက်ကို လိုက်သွားတော့”

“တော် - ကလေးကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

အဖေရဲ့ရှာသံကို အမေက ခုခံပြောဆိုပါတယ်။

“ချစ်မယ် - နင့်ပါးစပ်ပိတ်၊ စာမေးပွဲမအောင်ဘဲ ဒီကောင့်ကို လက်ခံထား
ရင် နင့်ပါ သတ်ပစ်မယ်”

ဒီနှစ်ရှစ်တန်းစာမေးပွဲကျရင်တော့ အဖေတံကယ်လုပ်တော့မှာဆိုတာ
သိနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ အမေပါပြဿနာမတက်စေချင်ပါဘူး။
ဖြစ်ချင်တော့ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့ စာမေးပွဲကျလို့ ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နဲ့ အိမ်အပြန် အဖေအရက်ထွေထွေနဲ့ အမေ့ကို ရန်ရှာပွဲကြမ်းနေလို့
ဦးတည်ရာလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။

ပဲခူးမြို့မှာ စစ်တပ်ရော၊ စစ်သားစုဆောင်းရေးရော ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ ကံကြမ္မာငင်ချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ သေနတ် မြန်မြန်ကိုင်၊ မြန်မြန်ပစ်ရ
တဲ့ အစ်ကိုသာထူးရဲ့ရှာ တောထဲကိုပဲ ထွက်ခွာခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ သာခင်ဟာ အစ်ကိုအားကိုးနဲ့ တောထဲရောက်နေခြင်း
ဟာ ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းကို ခုန်ဆင်းလိုက်သူ၊ မဟာအမှားကြီးကို ကျူးလွန်မိသူ
ဆိုတာ တစ်လမကြာလိုက်တဲ့ အချိန်ကာလတိုလေးနဲ့ သိခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။

မိဘဆိုတာ နာအောင်၊ ကျင်အောင်လောက်ပဲ ရိုက်နက်ဆုံးမမှာပါ။
အသေသတ်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့။ ကျိုးပဲ့အောင်တော့ ရိုက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။
အစ်ကိုသာထူးနဲ့ပေါင်းမိမှ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နာကျင်မှုဝေဒနာတွေ ခံစား
တာပါ။

ကျွန်တော်တို့ကို တောတွင်းအထက်ဌာန အကြီးအကဲတွေကလည်း
ရိက္ခာမထောက်၊ ရွာတွေကလည်း ရိက္ခာရော ဆက်ကြေးပါ ဖြတ်ထားလို့
အငတ်သေးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရပါတယ်။ ရက်နေ့ လကူးလာတော့ ကျွန်တော်
အစ်ကိုသာထူးဟာ သူ့တပည့်တွေရဲ့ဒုက္ခကို မကြည့်မမြင်ရက်တော့လို့
ဖြတ်လမ်းက ငွေရှာတော့တာပါပဲ။

အစ်ကိုသာထူးရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ မြေတော့သေစေ၊ ဖားတော့ရှင်စေသဘော
ဆောင်ပါတယ်။

ရန်တုန်ကနေ ပဲခူးဘုရားစုံဖူးလာတဲ့ ကောလိပ်ကျောင်းသား ကျောင်
သူ ခုနစ်ယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲပါတယ်။ ဒီပြဿနာ ဒီမီးဟာ ကျွန်တော်
တစ်ဖွဲ့လုံးကို လောင်မြိုက်မယ့်မီးဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းလို့ရနေပါပြီ။

တောတက်လှည်းတွေရဲ့လှည်းသမားတွေဆီက သတင်းယူတိုင်းကွဲ
တော်တို့နောက်ကို ကွန်မန်ဒိုတပ်နဲ့ သိကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာနေတဲ့အကြော
ပဲ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရပါတယ်။

ထမင်းနှပ်မမှန်လို့ အအိပ်အနေ မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ဖြေသာပါ
ခုတော့ - သတင်းရတိုင်း အချိန်မတော် ပြေးဟယ်၊ လွှားဟယ်နဲ့ အားပြေး
သလောက်ကို ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်တော် မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။

အပြစ်မဲ့ ဓားစာခံတွေရဲ့ဒုက္ခကိုလည်း မမြင်ရက်တော့ပါဘူး။

ကျွန်တော် တတ်နိုင်တာကတော့ ဒုက္ခကြုံလို့ ငုဒ္ဓဂုဏ်တော်ပဲ ရှိပါတယ်။

အမေလက်ထပ်သင်ပေးတဲ့ "သမ္မုဒ္ဓေ" ဂါထာတော်ကြီးကိုပဲ အချိန်ရှိတိုင်း ပါးစပ်က လှုပ်စိလှုပ်စိနဲ့ ရွတ်ဆိုနေမိပါတယ်။

(၅-၅-၁၉၆၁)

ပဲခူးရိုးမအရှေ့တောတွင်း တစ်နေရာရဲ့ သစ်ခွဲတဲ့လှစင်အောက်မှာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ကင်းတောင် မရတော့ဘဲ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်လာတဲ့ ဓားစာခံကောလိပ်ကျောင်းသား နှစ်ယောက်နဲ့ ကျောင်းသူငါးယောက်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကိုက်တစ်ရာ အကွာ ချောင်းကမ်းဘေး ရေသစ်နားပင်ကြီးမှာ လက်ပြန်ကြီးတုပ်ပြီး ချည်နှောင်ထားပါတယ်။

မနက်လေးနာရီလောက်မှာတော့ ကျွန်တော်ကို တစ်ယောက်ယောက် လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုရှိတာကြောင့် ဆက်မအိပ်တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ရဲ့အားကိုးရာ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကိုပဲ ရွှေမော်ခေမော်ကြီးကို အာရုံပြုပြီး ရွတ်ဆိုပူဇော်နေပါတယ်။

မနက်အရက်ကျင်းလို့ အလင်းရောက်ချိန်မှာတော့ -

"ဒိုင်း - ဒိုင်း - ဒိုင်း"

"ဒက်ဒက် - ဒက်ဒက်ဒက်"

"ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ် - ဒုတ်"

ဝါးတောကြီး မီးလောင်သလို ပေါက်ကွဲသံတွေနဲ့ အတူ ကျွန်တော့်ဘေးဘယ်ညာတွေမှာ မိုးသီးမိုးပေါက်လို ကျည်ဆန်တွေ ဖြတ်သန်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော် သတိကို စုစည်းပြီး ခြေဦးတည်ရာ စွတ်ပြေးပါတယ်။

အသက်လှပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလွှားလာတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လူစုကွဲပြီး တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီးကို လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရွတ်ဆိုရင် တောတိုးပြီး အရှေ့စူးစူးကို ဦးတည်လျှောက်လာတဲ့အခါ

၂၆ ခုနှစ်ပြည့်

အကွေ့အကောက်တွေ ချိုးကွေ့ပြီး ချိန်မှာတော့ သွားခနဲ ပေါ်လာတာကတော့ ရွှေဂူလေးစေတီတော်မြတ်ပါ။

ဘုရားဂုဏ်၊ တရားဂုဏ်ကြောင့် သေတွင်းက လွတ်မြောက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရွှေဂူလေးစေတီတော်မြတ်ကို အားပါးတရ ဖူးမြော်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေဟာ ပဲခူးအနောက်ပိုင်း ဘုရင့်နောင်ဂါတ် (ရဲစခန်း) ကို သွက်လက်စွာ လျှောက်လှမ်းနေပါတယ်။

➔ ရှစ်နှစ်ခေတ် (ဖောင်ခေတ်)

စာမူများ **ပေးပို့လိုပါက**

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
 ဘုရားတော်တော်တော်
 အမှတ် (၅) တာဝန် (၅) ပြည်၊ ဝေဟမာဏိ
 ကန်တော့ - ပဲခူးခရိုင်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) အမှတ် (၁) အမှတ် (၁)
 မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) အမှတ် (၁) အမှတ် (၁)

“ယခင်က ညောင်ဝန်း”

ကျွန်တော် “ညောင်ဝန်း” တောမလည်ဖြစ်တော့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း (၂၀) ပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ တစ်ချိန်က “ရွှေပြည်” ၊ “ညောင်ဝန်း” တောကား ဝါသနာရှင်မှဆိုးများအတွက် အကွက်တော အကွင်းကောင်း၊ နေရာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း (၃၀) ၊ (၄၀) လောက်က အစိုးရသစ်ထုတ်ရေးအဖွဲ့မှာ “ရွှေပြည်ရွာ” ၊ “ညောင်ဝန်းရွာ” များကိုဖြတ်ပြီး အရှေ့ဘက်ရှိ “ငွေအိုး” တောင်ကြောမှ သစ်ကွက်များဆီသို့ လမ်းဖောက်သစ်ထုတ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ရွှေပြည်နှင့် ညောင်ဝန်းရွာများမှာ မှဆိုးများ ပါးစပ်ဖျား၌ ရေအပန်းစားဆုံးနေရာများပင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အိုင်းတစ်ယောက်
အိုင်းတစ်ယောက်
အိုင်းတစ်ယောက်

အိုင်းတစ်ယောက်

အိုင်းတစ်ယောက်

အိုင်းတစ်ယောက်
အိုင်းတစ်ယောက်
အိုင်းတစ်ယောက်

တကယ်တော့လည်း သစ်ထုတ်ရေးကားလမ်းမှာ ရွှေပြည်ကိုကျော်၊
ညောင်ဝန်းရွာမှအရှေ့ဘက်တောင်ခြေ "စခန်းကြီး" စခန်းအထိ မြေပြန့်လမ်း
(၅)မိုင်၊ (၆)မိုင်မျှသာ ဝေးသော်လည်း တောတောင်မှာ အင်တိုင်းတော၊
ဝဲတော၊ အသားတော၊ သန်းမြတ်တော၊ သက်ကယ်တော၊ ကိုင်းတောများကို
ဖြတ်သန်းသွားရလေရာ မုဆိုးများအဖို့ အကောင်စုံ တွေ့ရှိပစ်ခတ်နိုင်သော
တောပင်ဖြစ်လေသည်။

ရွှေပြည်ရွာ၊ ညောင်ဝန်းရွာများတည်နေပုံအနေအထားကလည်း မုဆိုး
များမျက်စိကျစရာပင်။ ရွာ၏အနောက်ဘက်တွင် နာမည်ကြီး "မောင်းမကန်"၊
"ကက်ကု" အစရှိသော နှစ်ပေါက်အင်းများ တည်ရှိပြီး အရှေ့ဘက် (၆)မိုင်မျှ
အကွာအဝေးတွင် တောင်တန်းကြီးများက ကာဆီးတည်ရှိလျက် တောင်နှင့်
ရွာကြားတွင် အင်တိုင်းတော၊ ဝါးတော၊ ဒယ်တော၊ သက်ကယ်တောများက
မင်းမူလျက် ရှိနေသည်။

ရွာမှ တောင်သူလယ်သမားဦးကြီးများအဖို့လည်း ရွာအနောက်ဘက်
အင်းစပ်တွင် စပါးစိုက်ပျိုးသလို၊ ရွာအရှေ့ဘက်တောင်ကြားတွင် ဝဲ၊ ပြောင်း၊
နမ်း အစရှိသည့် အသီးအနှံများကို အကွက်ခုတ်၍ စိုက်ပျိုးသဖြင့် ချေ၊ ဒရယ်၊
ဝက်၊ ဆတ် အစရှိသော သားကောင်များအတွက် စားကျက်ကောင်းကြီး ဖြစ်
နေခဲ့သည်။

တောကောင်များအတွက် စားကျက်ကောင်းကြီးဖြစ်နေသလို ဝါသနာ
ရှင်မုဆိုးများအတွက်လည်း အကွက်ကောင်း၊ အကွင်းကောင်းကြီးပင်ဖြစ်နေ
ရာ မန္တလေးမှမုဆိုးများအဖို့ "ရွှေပြည်" နှင့် "ညောင်ဝန်း" မှာမုဆိုးဟင်းစားအိုး
ကြီးတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ မရောက်ဘူး၊ မသွားဘူး၊ မပစ်ဘူးသောမုဆိုး
မရှိသလောက်ပင်။

မုဆိုးများအဖို့ပို၍အဆင်သင့်၊ စခန်းသင့်သည်မှာ ရွှေပြည်နှင့်ညောင်ဝန်း
ရွာများသည် မန္တလေးတိုင်း၊ စဉ့်ကူးမြို့နယ်အတွင်းရှိပြီး မန္တလေး၊ မိုးကုတ်
ကားလမ်းမပေါ် တည်ရှိသည်တစ်ကြောင်း၊ မန္တလေးနှင့် (၄၃)မိုင်မျှသာ
ဝေးသဖြင့် သွားရေး၊ လာရေး လွယ်ကူခြောင့်ဖြူးသည်တစ်ကြောင်း ပစ်

ချင်သော သားငှက်တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကို တစ်နေရာတည်းတွင် ပစ်နိုင်သည်က
တစ်ကြောင်းကြောင့် မုဆိုးတိုင်းအတွက် အဆင်မပြေ မျက်စိကျစရာ ဖြစ်နေ
တော့သည်။

ရွှေပြည်၊ ညောင်ဝန်းစားကျက်ကားစိုင်း၊ ပြောင်း၊ နွားနောက်၊ ကျား၊ ကျား၊
သစ်ကိုမှ ပစ်ချင်သော ဝါရင့်ရိုင့်ဖယ်ကိုင် အမဲကြီး၊ ပစ်မုဆိုးများအတွက် "ငွေ
အိုး" တောင်တန်းကြီးက ဖိတ်ခေါ်နေသလို အမဲလတ်၊ အမဲငယ်လောက်သာ
ပစ်နိုင်သော နှစ်လုံးပြူးမုဆိုးများအတွက်မှာလည်း စိုက်ကွင်းစိုက်ကွက်၊
ဝဲတော၊ မြတ်တော၊ သက်ကယ်တောများအတွင်းမှ ဆတ်၊ ဝက်၊ ချေ၊ ဒရယ်၊
ယုန်၊ ကြောင်တို့လို သတ္တဝါများက လက်ယပ်ခေါ်နေသယောင်ယောင်။

ငှက်ပစ်၊ ကြက်ပစ်ဝါသနာထုံသော သေနတ်သမားများနှင့် မုဆိုးလက်
သင် (လက်သစ်) သေနတ်ပစ်ခါစ မုဆိုးပေါက်စများအတွက်သည်ပင်လျှင်
ဘဲ၊ ဝန်း၊ ဟာသာ၊ တင်ကျီး၊ ဥပန်း၊ အော်ရော၊ မယ်ညို၊ ရေကြက်၊ မောက်တင်
ငှက်အပြင်ကြိုးကြား၊ စက္ကဝက်၊ ခရုစုတ်ငှက်၊ ငှက်ကျား၊ ချည်ခင်စွမ်း၊ ငါးဟစ်၊
ဝံပို၊ ဝံလှို၊ ဘောင်တုတ်၊ ကုလားကွက် စသော ရေကြက်၊ ရေငှက်တို့မှာ ရွာ
အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းအင်စပ်များတွင် တစ်ပုံကြီး တစ်ထမ်းကြီး ပစ်
ဧကန်၊ ခတ်မကုန်လောက်အောင်ပင် ပေါများလှသလို ရှိ၊ ငှု၊ တောကြက်၊
ငှက်ငန္တာ၊ ရစ်၊ အောက်ချင်း၊ ဥဒေါင်း၊ အောင်လောင်ငှက်ကြီးများမှာလည်း
ရွာအရှေ့တော၊ တောင်ပေါ်ကြောတစ်လျှောက် ပစ်ပည်ဆိုပါက အားရပါးရ
တစ်ဝကြီး ပစ်နိုင်သဖြင့် မုဆိုးအဆင့်အမျိုးမျိုးအတွက် မက်လောက်စရာ
ကောင်းသော အဆင်မပြေလှသော နေရာကောင်းတစ်ခုဟုပင် ဆိုရပေတော့
မည်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်အပါအဝင် မန္တလေးမှမုဆိုးများမှာ တစ်ချိန်
စာ "ရွှေပြည်" "ညောင်ဝန်း" တောအကြောင်းစကားစပ်မိတိုင်း ပြောမဆုံးပေါင်
တောသုံးတောင် ဖြစ်နေခဲ့ကြပေသည်။

သို့သော် ဒီနေ့ရွှေပြည်၊ ညောင်ဝန်းတောအခြေအနေကား အရင်ကနှင့်
လားလားမှမတူတော့၊ အခြားနားကြီး ခြားနားပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ၊ ဒီခြားနား

ပြောင်းလဲချက်တွေကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ရပြန်တော့ ရင်တွင် နှင့်နေအောင်
ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီခံစားရချက်နောက်တွင်တော့ တိုးတက်လာသည်
ဆိုတဲ့ "ခေတ်" ကိုပဲ အပြစ်ဆိုရမလား။ ပြောင်းလဲလိုက်သောစနစ်ကိုပဲ အပြစ်
ဆိုရမလားဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားက ရေရေရာရာ မဝေခွဲ
တတ်တော့။ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှေ့ပြည်၊ ညောင်ဝန်းတောကား
အရင်ကနှင့် မတူ။ လုံးလုံးကြီး ပြောင်းလဲခဲ့သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်စေ
သည်။

“တောသွားစရာ ဇန်နလတာက”

နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာကြာမသွားဖြစ်၊ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သော “ရှေ့ပြည်”
“ညောင်ဝန်း” တောသို့ မုဆိုးကြီးဦးကျားတပည့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမုဆိုး
မြင့်သိန်းနှင့်ပတ်သက်ကာ ပြန်လည်သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရောက်ရာ
က ဤသို့ပါသည်။

တစ်ရက်၊ မုဆိုးမြင့်သိန်းတစ်ယောက် ကျွန်တော့်နေအိမ်သို့ ရောက်လာ
ခဲ့သည်။ မလာတာကြာပြီဖြစ်သော မြင့်သိန်းအား ကျွန်တော်ကပင် စတင်၍ -

“ကိုင်း - ဆိုစမ်းပါဦး။ မလာဘူး။ အလာထူးပုံထောက်တော့ ဘာများ
ကိစ္စထူးရှိလို့ အကူညီလိုလို့လဲ - ရိုင်ဖယ်မင်း (RIFLE MAN) ကြီးရ”

(မြင့်သိန်းကား သူ့ကို မုဆိုးဟုခေါ်တာထက် ရိုင်ဖယ်မင်းဟုခေါ်တာ
ပိုနှစ်သက်သူဖြစ်သည်။)

“ဟာ - အစ်ကိုဦးထံမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ကလေးများ ရှိနေတော့သလားပဲ - ထဲ
ဟဲ - ဟဲ။ ဒီလို - ကိုမင်းရ။ တစ်လောက ကျွန်တော့်ညီ ခ.မ.ရ() က တစ်ဖုန်း
တစ်ရင်းရဲ့စိုက်ပျိုးရေးကိစ္စတစ်ခုအတွက် ညောင်ဝန်းရွာကို ရောက်ခဲ့တယ်။

“အင်း - တောလည်ခဲ့သေးတယ်ပေါ့ - ဟုတ်လား။ တောတောင်ထော
ကောင်အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွန်တော်က ဝါသနာတူမုဆိုးအချင်းချင်း အထာသိထားသူပီပီ သူ
စကားမဆုံးမီမှာပင် ဝင်၍ ရှေ့ကြောင်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါပြောမလိုဘဲ။ တောအခြေအနေကတော့ အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူ
တော့ဘူး။ အကွာကြီးကွာ၊ အခြားနားကြီး ခြားနားသွားပါပြီဗျာ။ ဒါပေမဲ့
အကုသိုလ်အကျိုးပေးတယ်ပြောရမလားပဲ။ ဒါရယ်တစ်ကောင်၊ ဓမ္မတစ်
ကောင်နဲ့ ကြောင်သားတစ်ကောင်တော့ ဟင်းစားရခဲ့သေးတယ် - ကိုမင်းရ”

“ဟ - အဲဒါဆို - ဘယ်ဆိုးသေးလို့လဲ။ နီးနီးနားနားနဲ့ ဟင်းစားရခဲ့သေး
တယ်ဆိုတော့ ...။ ဒါနဲ့ - သေနတ်ကရာ ဘာသေနတ်နဲ့ပစ်ခဲ့တာလဲ”

“ကိုမင်းသိတဲ့အတိုင်း သိမ်းထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့သေနတ်တွေမှ မရ
သေးတော့ တပ်က ညီတော်မောင်ကာတိုင်နဲ့ ပစ်တာပေါ့”

“အေးကွာ - တို့သေနတ်တွေကလည်း ဘယ်တော့များမှ ရပါမလဲ။ ငါ
လည်း သေနတ်မရှိလို့ ဘယ်မှမသွားဖြစ်တာကြာပြီ။ တစ်ရီ တစ်မောင်း
လောက်တော့ နွဲ့လိုက်ချင်သေး။ လက်သွေးလိုက်ချင်သေးတယ်”

“အဲဒါအတွက် မပူပါနဲ့။ အခုလာတာ အဲဒီအတွက်လည်း ပါတယ်”

“ကဲ - ဒါဖြင့်လည်း ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလိုလေ - ကျွန်တော့်ညီ တပ်မှူးဆီမှာ နှစ်လုံးပြုးတစ်လက်နဲ့ ပျံ့တူး
တူး (22) ကာတိုင်တစ်လက် တွေ့ခဲ့တယ်။ သူလည်း မပစ်ဘူး။ ကျွန်တော်
ဟိုနေက ပစ်ပြီး သားကောင်တွေရလာတော့ အစ်ကိုဝါသနာပါရင် ယူပစ်လေ
လို့ပြောတယ်။ အဲဒါ - ကျွန်တော်ရေဝတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျသလိုပဲ - ကိုမင်း
ရေ။ ဒါပေမဲ့ - ခက်နေတာက သူ့ဆီမှာ နှစ်လုံးပြုးကျည်တော့ မရှိဘူးတဲ့။
ကျွန်တော့်ရှိတဲ့နှစ်လုံးပြုးကျည်တွေကလည်း အရေးအခင်းတုန်းကဟိုသိမ်း၊
ဒီဝက်နဲ့ရှာမတွေ့အောင် ဖြစ်နေတယ်။ အခွံတွေတော့ တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့်
ကိုမင်းဆီ ပြေးလာခဲ့တာပဲ။ ကိုမင်းဆီမှာ အကောင်းလက်ကျန်ရှိဦးမလား
လို့...”

“အင်း - နှစ်လုံးပြုးကျည်ကတော့ ငါ့ဆီမှာ အပ်တုန်းက လက်ကျန်ရှိ
သေးတယ်။ ပျံ့တူးတူးကျည်ကတော့ မရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ - မင်းက ဘယ်လို
လုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်က ကိုမင်းဆီက ကျည်ရရင် အခု လပိုက် ထပ်သွားဖို့ စီစဉ် နေတာ။ ကိုမင်းကျည်ဆန်ကို မျှချင်မျှ၊ မမျှချင်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အခွံတွေ လုပ်စိုင်းဖို့ လာခဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် - ဒီလိုလုပ်လေ။ မင်းအခွံတွေလည်း ငါလုပ်ပေးပို့မယ်။ ငါ့ရှိတာ လည်း အတူတူသုံးကြတာပေါ့။ ငါလည်း တောမသွားရ၊ သေနတ်မပစ်ရတာ ကြာပြီဆိုတော့ ယင်းသပြေအောင် လိုက်ခဲ့မယ် - ဖြစ်မလား”

“ဟာ - သိပ်ဖြစ်တာပေါ့။ ကိုမင်းသာ လိုက်မယ်ဆိုလို့ကတော့ အတိုင်း ထက်အလွန်၊ တံခွန်နဲ့ ကုက္ကားပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း အဖော်ရသွားတာပေါ့။ သေနတ်ကလည်း နှစ်လက်ဆိုတော့ အတော်ပဲပေါ့ဗျာ”

“ပျိုင်းတူးတူးကျည်အတွက်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“(22) ကျည်ကတော့ ညီတော်မောင်တပ်မှူးဆီက မိုက်ကြေးခွဲရတော့ မှာပဲ။ ဆံထုံးလည်း စိုက်၊ ဆီလည်း စိုက်ပေါ့ဗျာ။ မပူပါနဲ့ - ကိုမင်းရာ၊ သား ကောင်ရတော့ ပေးလိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ကိုင်း - ဒါဖြင့် - ငါ့ဘက်က ရယ်ဒီလုပ်ထားလိုက်မယ်။ မင်းသွားမယ့်ရက် သာ သတ်မှတ်လိုက်တော့”

“အိုကေ - ဒါဆိုလည်း - တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့မယ်။ ဒီလပိုက်ရက်၊ မတ် (၁၆) ရက်ကျတယ်။ အဲဒီနေ့ သွားကြမယ်”

- “အိုကေ”
- “အိုကေ”
- “ငွတ်လပ်”
- “ငွတ်လပ်”

“ယနေ့ညောင်ဝန်း”
ကျွန်တော် မြင့်သိန်းနဲ့ သူ့သားကြီး ကိုနန္ဒတို့ ညောင်ဝန်းရွာ ကိုမောင် မောင်မြသို့ (၁၆ - ၃ - ၉၆) နေ့လယ်လောက် ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်က

ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ပုဂံရိန်းရိန်း စပ်ချဉ်းချဉ်း နေနေနှင့် နေ့လေတာ မုသိုဗျာတို့ စတင်ပြီး ထိတိုက်၊ စယ်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အော် ... ဒီအတွေ့အထိခံစားချက်မျိုး မခံစားရသည်မှာ နှစ်အတော်ပင် ကြာခဲ့ပါပြီကောလားလေ။

ပစ္စည်းပစ္စယ၊ အထုပ်အပိုး၊ ဘက်တရီအိုးများကို ကိုမောင်မောင်မြတွင် ရောက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ရိန်းထားသော ရွာခံမုဆိုးများ ဖြစ်ကြသော “သိန်းအောင်” နှင့် သူ့သား “စိုးသန်း” တို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့တစ်တွေနှင့် အာလာပ၊ သလ္လာပ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း များကို ပြောဆိုတွေ့နေပြီး ညနေ (၄) နာရီလောက် လှည်းနဲ့ သူတို့ တောဘက် တက်မည်ဖြစ်ကြောင်း အရန်သင့်လုပ်ထားဖို့အကြောင်း ပြောပြီး ပြန်သွားကြသည်။

သူတို့ပြန်သွားမှ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း ရေခိုးချိုး၊ ထမင်းစား၊ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်ကာ အနားယူရင်း လှည်းအလာကို စောင့် နေကြရတော့သည်။

ညနေ (၄) နာရီထိုးမှ မုဆိုးသိန်းအောင်နှင့် စိုးသန်းတို့လှည်းရောက်လာ သည်နှင့် ကျွန်တော်၊ မြင့်သိန်းနှင့် ကိုနန္ဒတို့တစ်တွေ ပစ္စည်းများတင်ကာ ညောင်ဝန်းရွာမှ အရှေ့စူးစူးသို့ ထွက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

နွေ၏ညနေခင်းကား ပူပြင်းထုန်းပင် ရှိသေးသည့် တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်ဆောင့်တိုက်လိုက်သော လေရူးနှင့်အတူ သစ်ရွက်ခြောက်ကြွေတို့ က တရဲရဲ၊ တရောရော လွင့်ပါးရွေ့လျားနေရာ မြင်ကွင်းရှုကွင်းတို့မှာ တစ်ခါ တစ်ခါ မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်သွားကြသည်။

ရွာအစွန် လွန်မြောက် တောစပ်ရောက်သွားသည်နှင့် ကိုယ့်မျက်စိကို ဝင် မယုံနိုင်လောက်စရာ မြင်ကွင်းတို့က သွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ စိတ်တွင် တိုယ်ရောက်ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ လည်ခွဲဖူးသော တောတောင်မှ ဟုတ်ပါမလေ စ၊ ဒို့လာသံသယ ဖြစ်သွားမိသည်။

ဟိုတစ်ချိန်က ညောင်ဝန်းရွာမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် အင်တိုင်းတော၊ ဝါးတော၊ သက်ကယ်တော၊ စေးပျစ်တော၊ ချုံပုတ်တော အစရှိသည်ဖြင့် အုံ့ဆိုင်းညှိမှိုင်းနေသော တောတောင်တို့ကား ဘယ်ဆီရောက်လေပြီမသိ။ ကွင်းပြောင်အတိဖြစ်နေကြလေပြီတည်း။ ဒီတော့လည်း မြင်ကွင်းတို့က ရှင်းလွန်းနေသည်။ အရှေ့ဘက်ငွေအိုးတောင်ရိုးကို ရွာမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း အထင်းသား မြင်တွေ့နေရတော့သည်။

“ဒီလောက် ပြောင်တလင်းခါအောင် မင်းတို့ရွာကလူတွေ လုပ်လည်း လုပ်နိုင်ကြပါပေကွာ”

ကျွန်တော်က စိတ်ထဲက မခံသာ၍ လှည်းမောင်းနေသော “စိုးသန်း” ကို အပြစ်တင်သံနှော၍ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟာ - ဆရာကလည်း ကျွန်တော်တို့အရပ်က လူတွေအနေနဲ့သာဆို ရင် နောက်(၁၀)နှစ်ကြာတောင် ဒီလောက်ပြောင်အောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး။ အခုဟာက ကိုးကန့်နဲ့ ၀.အဖွဲ့အစည်းတွေလက်ချက်ပါ။ သူတို့ကတော့ ငွေအား စက်အားနဲ့ ငှက်နားစရာမကျန်အောင်ကို လုပ်ကြတော့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ - သူတို့က ဒီလောက်ပြောင်အောင်လုပ်တာ လေယာဉ်ကွင်းများ ဆောက်မလို့လားကွာ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး - ဆရာမင်းရယ်။ ပြောတာကတော့ ကြံစင်းစိုက်ဖို့လို့ ပြောတာပဲ”

“အင်း - တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြပါပေတယ်။ သဘာဝတောတောင် အခြေအနေတို့ကား အရင်က ညောင်ဝန်းနဲ့ လုံးဝခြားနားပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ ကောလား”

ဪ... သစ်ရ၊ သစ်ရ ဒါကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က လောကကြီးအတွင်းမှာ ရှိရှိသမျှ အရာတို့ဟာ သစ်ရဓမ္မအရမတည်မြဲကြောင်း၊ အမြဲပြောင်းလဲမှုရှိကြောင်း ဟောကြားခဲ့တာပါကလား။

“မှန်လှပေစွ - မှန်လေစွ”

လမ်းက ကိုးကန့်နှင့် ၀.အဖွဲ့စည်းပိုင် သတ်မှတ်ထားသော အကွက်အတွင်းက မမောင်းရသဖြင့် စိုးသန်းတို့ထဲစခန်းဆီကို ကွေ့ပတ်မောင်းနေရသည်။ စိုးသန်းတို့ထဲစခန်းကား အရင် “အုတ်တွင်း” နှင့် “ကျီးအိုင်ကွင်း” ကြားတွင် တည်ရှိသည်။ တစ်ချိန်က အုတ်တွင်း၊ ကျီးအိုင်ကွင်းတို့မှာ အမဲအဖျော်ဆုံးနေရာများဖြစ်ပြီး မန္တလေးမှဆိုတိုင်း မရောက်ဘူး။ မပစ်ဘူးသူ မရှိသလောက်ပင်။ အခု ကျီးအိုင်ကွင်းကား ပြောမယုံနိုင်အောင်ပင် ပြောင်တလင်းခါနေပေပြီ။

“ဒါနဲ့ - စိုးသန်းရေ - တောတောင်မရှိဘဲ ဒီကွင်းပြောင်တွေမှာ တောကောင်ကရော တွေ့ပါဦးမလား။ ဝါတို့က ဘယ်နေရာ သွားတော့လည်ရမှာလဲဟ”

“ဟာ - ဆရာမင်းကလည်း - ဟိုအရှေ့တောင်ခြေက တောကျွန်ကလေး ဆီ သွားလည်ရမှာပဲလေ”

သူပြောလို့ တောင်ခြေဆီသို့ မျှော်မှန်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ နီဝါရောင် ခြမ်းနေသော ရေခဲရွက်ကျန်နှင့် အရိုင်းပြိုင်းပြိုင်းထနေသော ဝါးတောများသာ တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲက ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။ “ဒီည သားကောင် ဘစ်ရဖို့ကတော့ “မိုးနဲ့မြေကြီး”၊ “ဘုန်းကြီးနဲ့ဘီး”၊ “ရွှေထီးနှင့်ဖိနပ်စုတ်” ကမှ နီးစပ်လိမ့်ဦးမယ်” လို့။

တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်းပင်။ ရောက်ရောက်ချင်း ညနေအကောင် ခေါ်လည်သော သိန်းအောင်၊ မြင့်သိန်းနှင့် သားကြီး ကိုနန္ဒတို့လည်း မပစ်ရ။ ခေံချင်သောစိတ်နှင့် တစ်ညလုံး အားကြီးမာန်တက် ကြိုးစားပမ်းစားအကြံ အကြားမကျန် ရှာကြသော ကျွန်တော်နှင့် စိုးသန်းတို့လည်း နတ္ထိ၊ ဗလား၊ ကုန်တုန်ပြောရလျှင် မြေဝပ်ငှက်မျက်လုံး၊ တောကြောင်မျက်လုံး၊ ယုန်မျက်လုံး ဖယ်မတွေ့ကြရသဖြင့် စိတ်ဓာတ် အကျကြီးကျစွာနှင့် ပြန်ခွဲရသည်။

ထဲပြန်ရောက်တော့ နံနက်(၅) နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။ အရှေ့မှ ရောင်နီ ဘုံဘာ သန်းစပြုလာသည်။ တစ်ညတာ လွန်မြောက်လို့ တစ်မိုးဖြင့် သောက်ခွဲ ဖြန့်ကြဲကော။

မုဆိုးများအဖို့ ဒီညတောလည်ရသည်မှာ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း အိပ်ရေးပျက်၊ မျက်စေ့ထွက်သည်သာ အဖတ်တင်ခဲ့ပေသည်တကား။

“တစ်နေရာမကောင်း၊ တစ်နေရာပြောင်း”

စိုးသန်းတို့တစ်စခန်းမှ အောင်မြင်စွာနဲ့ ဆုတ်ခွာလာပြီး နောက်တစ်ရက် “ရေဖြူလယ်ကျင်း” ဦးချစ်ထွေး၊ ဒေါ်လှတို့ရဲ့တစ်စခန်းစီသို့ ဂျပူ စိုးကြည်၏ လှည်းနှင့် တက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ဦးချစ်ထွေး၏တစ်စခန်းမှာ ညောင်ဝန်းရွာ၏ အရှေ့မြောက်စပ်ယွန်းယွန်း၊ ငွေတောင်တပ်မတော်စိုက်ခင်းပိုင်၊ နွားမွေးမြူရေးစခန်းနှင့် ငွေအိုးတောင်ခြေ စခန်းကြီး၊ စခန်းကြားတွင် တည်ရှိပြီး ပြောင်းဖူးစိုက်ခင်း၊ နမ်းခင်း၊ ကြံခင်းများအပြင်၊ ဆီးရိုင်းတော၊ ဝါ၊ တောများက တဲပတ်ပတ်လည်တွင် တည်ရှိသဖြင့် တောလည်ရန်အတွက် အကွက်အကွင်း၊ မဆိုးလှချေ။

ပို၍စခန်းသင့်သည်မှာ အရှေ့ဘက်တည်တည့်တည့်တစ်ပိုင်အကွာလောက်တွင် “သန်းပင်ကိုင်း” တောင်တန်းကြီးတည်ရှိသလို အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် “ကျောက်ကလပ်” တောင်တန်းကြီးက မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နေပြီး အနောက်မြောက်ဘက်တွင် “ဂပ်” တောင်တန်းက ကာဆီးပေးထားသဖြင့် အမဲသားကောင်များကို သိမ်းသွင်းခြံခတ်ထားသလို ရှိနေတော့သည်။

ဤသို့ သဘာဝ၊ တောတောင်အနေအထား သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့်အပြင် သားကောင်များ၏ စားကျက်၊ ရေထွက်များကလည်း တောင်ခြေများတွင် တည်ရှိသဖြင့် မုဆိုးများအတွက် ပို၍အားရဖွယ် ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းနေပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဦးချစ်ထွေးတစ်စခန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါကြည့်ကြည့်မြဲမြဲ လိုလိုလားလားပင် ခရီးဦးကြို ပြုပါသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ဦးချစ်ထွေးသားသမီးများ ဖြစ်ကြသော ကျော်ထွန်း၊ သန်းထွန်း၊ ရင်ရင်နှင့်

မောင်နိုင်တို့က ပိုင်းဝန်းကျည်သယ်ပေးရင်း နှစ်လုံးပြုနေသောနတ်နှင့် ခွင့်တူးတူးသေနတ်ကို မြင်တွေ့သွားသည်နှင့် ပျော်သွားကြသည်။

“နှစ်လုံးပြုပါလာတာနဲ့တော့ အတော်ပဲ - ဆရာတို့ရေ၊ ဝက်ကဖြင့် သေချာပေါက်ပဲ။ တစ်လောက တစ်ကောင်၊ တစ်နေ့က တစ်ကောင်၊ ကျွန်တော် တူးမီးနဲ့ ပစ်ရသေးတယ်”

ကျော်ထွန်းက နှစ်လုံးပြုကို ကိုင်ကြည့်ချိန်ကြည့်ရင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဝက်တွေ တော်တော်ကြီးသလား၊ ဘယ်လောက်ထွက်လဲ၊ ကျုပ်တို့ အတွက်ရော ဝက်သားကျန်သေးလား”

စိုးကြည်၊ လူပုက သွားရည်ကျစွာနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ - ပိုးကြည့်ရ။ ပစ်သာပစ်လိုက်ရတာ မရဘူးကွ။ တစ်ကောင်ကတော့ ဒီနေ့ပင်မှတွေ့တယ်။ ကြီးတာကတော့ မပြောနဲ့တော့ကွ။ အချိန်(၄၀)၊ (၅၀) ကောင်တွေပဲ။ အစွယ်ကြီးတွေကို ကော့လို့၊ ကားလို့”

“ဘယ်နေရာမှာ ပစ်ရတာလဲ၊ စားခင်းမှာလား၊ ရေအိုင်မှာလား၊ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး ပစ်ရလို့လဲ”

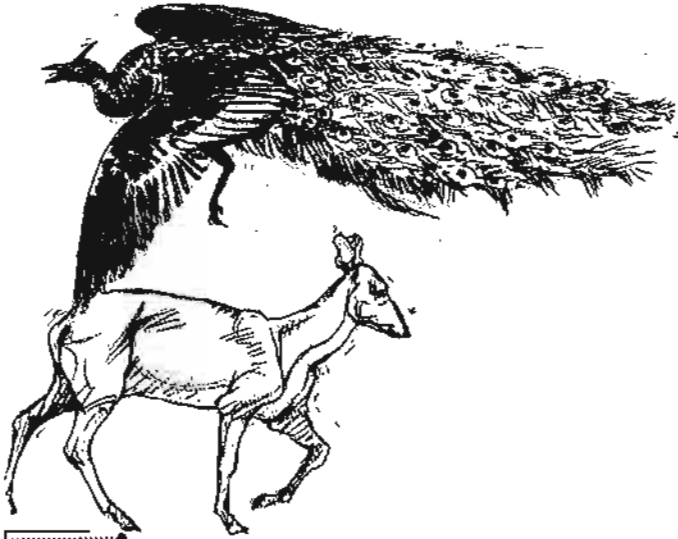
မြင့်သိန်းက သိချင်စေနှင့် လားပေါင်းများစွာဖြင့် မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်သည်။

“ပစ်ရတာကတော့ ရေထွက်ရေအိုင်တွေမှာ အကွာအဝေးကတော့ လင့်ပေါ်ကဆိုတော့ ဘာဝေးမှာလဲ - ဆရာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ - တူးမီးကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ အကောင်ကလည်း ကြီးတော့ နောက်တစ်ချက် မဆင့်နိုင်ခင် ထပြေးတော့ မစားရတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းစောင့်တဲ့ ရေထွက်က တော်တော်ဝေးသလား၊ အကောင်ကျရော မှန်ရဲ့လား”

ကျွန်တော်က သိချင်တာ စူးစမ်းမေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ကျုပ်စောင့်တဲ့ ရေထွက်က မဝေးပါဘူး။ ဒီအရှေ့နားက သန်းပင်ကိုင်း ရေထွက်မှာပါ။ မိုင်ဝက်လောက်တော့ ဝေးမယ်”

ခြေရာခြေချောင်း လေ့လာလိုက်သောအခါ ချေခြေရာ၊
ဒေါင်းခြေရာနဲ့ ကြက်ငှက်ခြေရာများသာ တွေ့ရသည်။
ဒရယ်ခြေရာ၊ ဝက်ကြီးသိုက် လုံးဝမတွေ့ရ။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ
တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းကမှ စောင့်သွားဟန်တူသော
ငှက်ပစ်သမားမှဆိုးများ၏ သစ်ခက်အုံ တွေ့လိုက်ခြင်းပင်။
အုံထဲတွင် ကြက်မွေး၊ ငှက်မွေးမျိုးစုံ တွေ့ကြရသည်။

“ဒီမှာ တခြားရေထွက်တွေရော ရှိသေးလား”

“ရှိပြီလား - ဆရာရယ်၊ ဒီကနေ တောင်ဘက်စခန်းကြီးနားက “ဘိုးဘိုး
ဇလုပ်” ရေထွက်၊ အခုကျုပ်စောင့်တဲ့ သန်းပင်ကုန်းရေထွက်၊ အရှေ့မြောက်
နားက “ဝက်ကြီးသိုက်” ရေထွက်၊ နောက်ပြီး - မြောက်ဘက်လက်စွယ်က
“ကျောက်ကလပ်” ရေထွက်၊ စုံလို့ပါပဲ - ဆရာရယ်”

“အဲဒီရေထွက်တွေမှာရော အကောင်ကျသလား၊ ဘာကောင်တွေကျ
လဲကွ”

“ဒီရာသီကတော့ အကုန်ကျတာကြီးပါပဲ၊ အကောင်တွေကတော့
“ဘိုးဘိုးဇလုပ်” မှာ ချေ၊ ဒရယ်၊ ဒေါင်းလောက်ကျတယ်၊ “သန်းပင်ကုန်း” က
တော့ ချေ၊ ဒရယ်နဲ့ ဝက်အကျများတယ်၊ “ဝက်ကြီးသိုက်” နဲ့ “ကျောက်ကလပ်”
ရေထွက်တွေတော့ ကျုပ်မရောက်ဘူး၊ ကျုပ်ဦးလေး (ဦးချစ်ထွေးညီ) ကိုအေး
ပြောတာတော့ “ဝက်ကြီးသိုက်” မှာ ချေ၊ ဒရယ်၊ ဆိတ်၊ ဆတ်၊ ဒေါင်းပဲကျတယ်၊
ဝက်မကျဘူးတဲ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ (၁၅) ရက်လောက်က သူ့ အဲဒီရေထွက်က ဆိတ်
တစ်ကောင်ရတယ်၊ မြောက်လက်စွယ်က ကျောက်ကလပ်ရေထွက်မှာတော့
ခေါင်လည်းခေါင်၊ ဝေးလည်းဝေးတော့ အကောင်စုံကျတယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့
ဘယ်သူမှ သွားမစောင့်ရဲကြဘူး၊ စောင့်ရင်လည်း မြောက်မြောက်လွတ်လို့
ပပစ်ကြရဘူးပြောတာပဲ”

“ဘယ်သူတွေက မြောက်မြောက်လွတ်တာလဲ၊ လူတွေနဲ့ နီးလို့လား”

“ဘယ်ကလေး လူတွေနဲ့ နီးရမှာလဲ၊ တောစောင့်၊ တောင်စောင့်၊
မကောင်းဆိုးဝါး၊ ပရလောကသားတွေကပါ”

“ပရလောကသားတွေ - ဟုတ်လား၊ လက်တွေ့မဟုတ်ဘဲ သူများပြော
တိုင်း မယုံကြစမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီမြောက်တယ်ဆိုတဲ့ ရေထွက် ကျုပ်နဲ့ သွားစောင့်
ကြမယ်လေ”

“ဟာ - ဆရာ စောင့်ရဲရင် စောင့်ပါ၊ ကျုပ်တို့တော့ လိုက်မစောင့်ရဲပါဘူး
ဗျာ၊ အတော်ကြာ - ပြေးပေါက်မှားနေမှဖြင့်”

“ကဲ - ထားပါတော့လေ၊ နောက်ကြုံမှ စမ်းစောင့်တာပေါ့၊ အခုတော့
ဒီဘက်က အနီးအနားရေထွက်တွေမှာပဲ စောင့်ကြတာပေါ့”

လင့်စောင့်ရန် ဝါသနာပါလှသော ကျွန်တော်က ဝမ်းသာသွားသည်။
တကယ်တော့လည်း ဒီလိုပုံပြင်းမြောက်သွေတဲ့ တပေါင်း၊ တန်ခူးလများတွင်
ရေထွက်၊ ရေအိုင်များ၌ လင့်စောင့်ပစ်ခြင်းသည် သားကောင်ပစ်ရဖို့ ရာဇိုင်
နှုန်း(၈၀) လောက် သေချာလှပေသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အဖို့ အတွေးနဲ့ပင်
ဝိတိဖြစ်နေမိတော့သည်။

ညနေ(၃)နာရီထိုးသည်နှင့်ကျွန်တော်နှင့်အဖွဲ့ကနှစ်လုံးပြူးကိုယူလျက် အကောင်ပေါ်လည်ရင်းရေထွက်ကိုလေ့လာရန် "ဘိုးဘိုးလုပ်" ဆီသို့ထွက် ခဲ့ကြသလို မြင့်သိန်းနှင့်အဖွဲ့မှာလည်း (.22) ကာဘိုင်ကို ကိုင်ကာ "သန်း ပင်ကုန်း" ရေထွက်ဆီသို့ အသီးသီး ထွက်သွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့စခန်းနှင့် ဘိုးဘိုးလုပ်မှာ (၃)မိုင်ခန့်ဝေးပြီး လမ်းတစ် လျှောက် ဆီးရိုင်းတော၊ ဝါးတောနှင့် နှမ်းခင်းဟောင်း၊ ပဲခင်းဟောင်းများ ရှိသဖြင့် သားကောင်တွေ့ရှိရန် အကွက်အကွင်းကောင်းလှသည်။ ချေခြေရာ နှင့် ဒရယ်ခြေရာများကို မကြာခင် တွေ့နေရသဖြင့် ချေနှင့် ဒရယ်တော့ အတော်အတန်ရှိသေးကြောင်း အသိအမှတ်ပြုရသည်။

"အောက် - အီး - အီး - အွတ်"

"အဲဒါ - ရေထွက်က တွန်နေတာ၊ ဒီအချိန် ဒေါင်းနဲ့ ကြက် ဆင်းတတ် တယ်။ ဒေါင်းတွေရှင်တော့ ပစ်နော် - ဆရာမင်း၊ ဒါမှ - ညနေစာ ဟင်းစားရ မှာ"

ဟု မောင်းဦးက ဆိုလိုက်သည်။

"စိတ်ချ - တွေ့လို့ကတော့ မပစ်မှာ မပူနဲ့၊ ဒေါင်းတစ်ဖ၊ ချေတစ်မတဲ့၊ ဒေါင်းရလည်း ချေရတာနဲ့ အတူတူပေါ့"

ကျွန်တော်တို့လည်း မျက်စိလျင်လျင်ထားပြီး ချွတ်နင်းလျက် ရေထွက် နားသို့ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ မည်သည့်သားကောင်မှ မတွေ့ရ။ ခြေရာခြေ ချောင်းလေ့လာလိုက်သောအခါ ချေခြေရာ၊ ဒေါင်းခြေရာနဲ့ ကြက်ငှက်ခြေရာ များသာ တွေ့ရသည်။ ဒရယ်ခြေရာ၊ ဝက်ခြေရာကို လုံးဝမတွေ့ရ။ ပို၍ဆိုး သည်မှာ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းကမှ စောင့်သွားဟန်တူသော ငှက်ပစ် သမားမှဆိုးများ၏ သစ်ခက်အုံတွေ့လိုက်ခြင်းပင်။ အုံထဲတွင် ကြက်မွေး၊ ငှက်မွေးမျိုးစုံ တွေ့ကြရသည်။

ဘိုးဘိုးလုပ်တွင် သားကောင်ပစ်ရဖို့အကြောင်း သိပ်မရှိဟု သိရသည် နှင့် စခန်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြသည်။ အရှေ့ဘက်တောင်ရိုးပေါ်မှ အိပ်တန်းဝင် ကြသော ဒေါင်းနှစ်ကောင်၏ အပြန်အလှန် တွန်ကျူးနေသော "အိုးဝေ

အိုးဝေ" ဟူသော အသံကလေးများက တောင်ရိုး၊ လျှိုမြောင်ကြောင့် ပဲ့တင် ထပ်ပြီး သာယာနာပျော်စွမ်းကောင်းနေတော့သည်။

အပြန်ခရီးတွင်လည်း သားကောင်မှ မပစ်ရ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တစ်စခန်း ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် မြင့်သိန်းနှင့်သားကြီး ကိုနန္ဒတို့အတွဲလည်း ပြန်ရောက်လာကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကတော့ ဒေါင်းတစ်ကောင် တွေ့ခဲ့ရ ကြောင်း၊ ပစ်ရလျှင် ပစ်ရလျှင် ပျံ့ပြေးသွားကြောင်း၊ "သန်းပင်ကုန်း" ရေထွက် တွင်မနေ့ညကဝက်ဆင်းသွားကြောင်း၊ တစ်ကောင်တည်းခြေရာဖြစ်ကြောင်း သန်းထွန်းက ပြောသည်။

နှစ်ဖွဲ့စလုံးဟင်းစားကြက်တစ်ကောင်တောင်မရကြသဖြင့် တဲမှာရှိသော ခရမ်းချဉ်သီးချက်၊ ပဲရေပွကြော်၊ ချဉ်ပေါင်ရေဟင်း၊ ဝရုတ်သီးထောင်းတို့နှင့် သာ ညစာကို လွေးလိုက်ကြရတော့သည်။ လမ်းလျှောက်ထားသဖြင့် ငိုက် ဟာလို့လားတော့ မပြောတတ်။ စားကောင်းကောင်းနှင့် ထမင်းနှစ်ပန်းကန် လောက် ချောသွားတော့သည်။

ထမင်းစားပြီး ရေစွေးသောက်နေချိန်တွင် ဦးချစ်ထွေး၏ညီမဆိုးကိုအေး ရောက်လာသည်။ မနက်(၃)နာရီလောက် တောင်ပေါ်ထိုင် ခုတ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုက်နိုင်လျှင် လိုက်ဖို့အကြောင်း ပြောလာသည်။ ကျွန်တော် တို့ကလည်း ညတောလည်ဦးမှာမို့ မနက်စောစော တောင်ပေါ်မလိုက်နိုင် တော့ကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့မလိုက်နိုင်လည်း သူ့ကိုနှစ်လုံးပြူးနှင့် ကျည်ပေးနိုင်လျှင် ပေးလိုက်ဖို့အကြောင်း၊ တောင်ပေါ်တွင် ဆိတ်နှင့် ဆုတ်ပစ်ရနိုင်ကြောင်း ထပ်ပြောမိစွယ်ပြန်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ဘာမှဆက်မပြောသဖြင့် ကိုအေးက လက်လျှော ပြီး မနက်ဖြန် မွန်းမတည့်မီ တောင်အောက် ပြန်ရောက်အောင် ဆင်းခဲ့မည့် အကြောင်း၊ မြောက်ပိုင်းက "ဝက်ကြီးသိုက်" ရေထွက်သွားကြည့်ပြီး အခြေ အနေကောင်းက စောင့်ပစ်ကြဖို့အကြောင်း ပြောပြီး ထပြန်သွားတော့သည်။

“အတွေးအထင်နှင့် လက်တွေ့ဖြစ်အပ်”

အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလာသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှဆိုးအဖွဲ့တွေ ည တောလည်ရန် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။ သေနတ်သမားများက သေနတ်ယမ်း တောင့်များကို အသေချာ စိစစ်ရွေးချယ်နေကြသလို မီးသမားများကလည်း ဘက်ထရီအိုး၊ မီးသီး၊ ဆလှိုက်များကို ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်စမ်းသပ်နေကြလေ သည်။ မောင်ဦးနှင့်ကျော်ထွန်းတို့က ဖယောင်းတိုင်၊ လက်ဖက်များနှင့်တော စောင့်တောင်စောင့်၊ အရှင်ကြီး သခင်ကြီးများဆီ ဒီည အမဲသားတောင် ပေး သနားဖို့ ပူဇော်ပသ တောင်းဆိုနေကြသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသည်နှင့် မြင့်သိန်းနှင့် ကိုနန္ဒတို့အဖွဲ့က (.22) ကာ ဘိုင်သေနတ်နှင့် ထွက်သွားကြသလို ကျွန်တော်နှင့် ကျော်ထွန်း၊ မောင်ဦး တို့အဖွဲ့မှာလည်း နှစ်လုံးပြုစုသေနတ်ကို ထမ်း၍လှမ်းခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဖွဲ့စလုံး ဖိတ်တံတွင်း ဒီညတော့ သားကောင် သေချာပေါက်ပစ်ရလိမ့်မည်ဟု တွေး ထင်မြင်ယောင်နေကြသဖြင့် မြူးထူးရွှင်လန်းနေကြသည်။

တပေါင်းလကွယ် အဖိတ်နေ့ညဖြစ်သဖြင့်လည်း ကမ္ဘာလောကကြီး တစ်စုလုံး ပိန်းပိတ်အောင်ကို မှောင်လှသည်။ ကောင်းကင်တွင် မလင်းတစ် လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့် နိတ်တုတ်နိတ်တုတ်ကြယ်တာရာများသာ စိုးမိုးမင်းမူ လျက်ရှိသဖြင့် (၆) သို့ဘက်ထရီမီးရောင်က လင်းလှသည်။

ပထမ ဆီးတောအကြိုအကြားတွေကို မီးထိုးရှာကြသည်။ ဆီးသီးတွေ ကြွေချိန်ဖြစ်သဖြင့်လည်း အကွက်အကွင်း တောအခြေအနေကား သား ကောင်တွေဖို့ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ဆီးတောထဲတွင် ဘာသားကောင်မှ မတွေ့ကြရ။

တစ်ဖန် ဝါးတောဘက် လှည့်ခဲ့ကြသည်။ ဝါးတောတွင် ဝါးရွက်များက ကြွေထားသဖြင့် ခြေသံလုံအောင် လမ်းလျှောက်လို့က မရ။ သားကောင် တွေလည်း ခြေသံတရှောရှောကြောင့် ခြောက်သလိုဖြစ်နေသဖြင့် အကပ်ခံ မည်။ အပစ်ခံမည်မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် အခင်းအကွက်ဟောင်းများဆီ သို့ဦးလှည့်ခဲ့ကြပြန်သည်။

နမ်းခင်းဟောင်းအကွက်တစ်ခုထဲတွင် ယုန်တစ်ကောင် တွေ့ကြသည်။ တခြားသားကောင် ရှိမရှိ မသေချာသေး၍ ယုန်ကို မပစ်ဘဲ ရှောင်ကွင်းခဲ့ကြ ပြီး အခင်းအကွက်ဆုံးသည်အထိ ရှာကြသည်။ ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ကြရ။ စိတ်ဓာတ်ပင် ခပ်ကျကျဖြစ်သွားကြသည်။ ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အညောင်းပြေ ခေတ္တ ထိုင်နားလိုက်ကြသည်။ နားလိုက်မှ တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးပြန်ပြီး ပူစပ်စပ်ဖြစ်နေတော့သည်။

ကျော်ထွန်းက ဝါးလောသော ဆေးပေါ့လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှို့လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သေးပေါက်လိုက်ပြီး ရေဘူးမှ ရေကို တစ်ဝကြီး သောက် ပစ်လိုက်သည်။ မောင်ဦးတစ်ယောက်သာ ဆေးလည်း မသောက်၊ သေးလည်း မပေါက်ဘဲ သားကောင်မတွေ့သည်ကိုသာ မကျေနပ်သဖြင့် တောစောင့် တောင်စောင့်တွေကို ကျိန်ဆဲနေတော့သည်။

“ငါ - အရှင်ကြီး သခင်ကြီးတွေ ဒီလောက်ပူဇော်ပသ တောင်းခံထားကြ တာတောင် ချေလေးတစ်ကောင်၊ ဒရယ်လေးတစ်ကောင်လောက် ဟင်းစား မပေးဘူး။ တွန့်တိုလိုက်တာ”

တိုက်ဆိုင်မှုလား။ သူ့ကျိန်ဆဲမှုကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။ ကျွန် တော်တို့ထိုင်နားနေသော အကွက်တစ်ကွက်ကျော်လောက်က ချေဟောက် သံ၊ တပေါင်းပေါင်းက ချက်ချင်းပေါ်လာတော့သည်။ ဒီတော့မှ အားလုံးတင် ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၊ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာပြီး မြန်မြန်ထ ထွက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ တစ်ကွက်ကျော် အခင်းစပ် ရောက်ကြသောအခါ မီး သမားကျော်ထွန်းက မီးကို အထက်ကောင်းကင်မှ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း စိုက်ချလိုက်သည်။ မီးရောင်လင်းလင်းထဲတွင် မျက်လုံးဝင်းဝင်းတစ်စုံက ပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်က သေနတ်ကို အရန်သင့်ပစ်ရန် အနေအထားနှင့် မီးသမား နားကပ်သွားလိုက်သည်။ သားကောင်မှာ တစ်ဖက်စည်းရိုးအစပ်မှ လွတ်ခါး ရှိသေးသဖြင့် ပစ်ခတ်ရန် အလှမ်းကွာဝေးလှသေးသည်။ မီးသမားကို ရှေ့

ကပ်ရန်လက်တို့အချက်ပေးလိုက်ပြီးနစ်ဦးသားတဖြည်းဖြည်းချင်းချွတ်နင်း
၍ တိုးကပ်သွားကြသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော နမ်းရိုးပြတ်ခင်းမို့ အသံက
မလှ။ တပျော်တပျော်တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ခြေထောက်နှင့် တိုက်မိတိုင်း မြည်
နေရာ အကောင်ခြောက်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်၊ အခင်း၏သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ရောက်ခါရှိသေး။
သားကောင်၏မျက်လုံးက ဖျောက်သွားတော့သည်။ ပြန်၍တွေ့လို့တွေ့ပြား
ရစ်ကာ ဝိုက်ကာ၊ ဝှေ့ကာ ဝိုက်ကာ အခင်းအနှံ့စည်းရိုးမကျန်အောင် ရှာကြ
သည်။ သို့သော် သားကောင်ကတော့ လုံးဝမတွေ့ကြတော့။

“ဒီလိုအခါ ခြေသံဖျောက်ချူ (သံပြားဝိုင်းကလေးများကို သွပ်နန်းကြိုး
နှင့် ပုတီးကုံးသဖွယ် သီကုံးလှုပ်ရသောကိရိယာ၊ အသံမှာ ချပ် - ချပ် - ချပ်
ဟု မြည်သည်။) ပါမလာတာ နာတယ်ကွာ၊ ချူနဲ့သာ ကပ်ရရင် ဒီအကောင်
အပစ်ခံရမှာ...”

“ကဲ - မပါတာတောင့်တ၊ မနေနဲ့။ အခု - ဘယ်ဘက်ဆက်သွားကြမလဲ။
အခင်းဟောင်းတွေမှာ မတွေ့ရင် အခင်းသစ်တွေမှာ တွေ့မလားပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အခင်းသစ်တွေဆို သွားကြရအောင်...”

အားလုံးစိတ်ပျက်ပျက်ဆုံးဖြတ်ကာ ပြောင်းစိုက်ခင်း၊ ကြံ့ပိုက်ခင်းတို့
ရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ကွက်သစ်စိုက်ခင်းများဖြစ်သောကြောင့်
သွားရလာရ လှုပ်ရှားရသည်က ညင်သာလှသည်။ ဒီနေရာတွေ အကောင်
တွေပါက ခြေသံမကြားရအောင် ကပ်နိုင်မည်။ ကပ်၍ရမှတော့ ပစ်ရခိုလည်း
သေချာသလောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သတ္တဝါတွေပဲ ကံကောင်းတာလား။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ
ကပဲ အကုသိုလ် အကျိုးမပေးတာလား။ လမိုင်းမကပ်တာလားတော့ မပြော
တတ်၊ အခင်းသစ်တွေမှာလည်း သားကောင်ဆို ဘာသားကောင်မှ မတွေ့
ကြရ၊ မမြင်ရ၊ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဟင်းစားယုန်ကလေး၊ ကြောင်ကလေး

တောင် မပစ်ကြရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျကာ စခန်းသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ကြတော့
သည်။

အပြန်ခရီးတွင် “မရ၊ ဒဿက” ချိုင့်မည်ဟု ပြောကာ ကျော်ထွန်းနှင့်
မောင်ဦးတို့နှစ်ယောက်မှာ သူတို့၏လက်စွဲတော် ကြက်ပေါင်စွဲနှင့် ချိုးအိပ်
တန်း ရှာပစ်ကြသည်။ ချိုးတစ်ကောင်မှ မရသော်လည်း သေနေစေ့စေ့သော
သတ္တဝါ “ခါ” တစ်ကောင်တော့ ရလာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့မှာ “ခါ” တစ်ကောင်တည်းရသဖြင့် ဟင်းစား မလုံ
လောက်သေးသဖြင့် မြေဝပ်ငှက် (လင်းဘက်) သုံးလေးကောင်ရအောင်
ဆက်ရိုက်ပြီးမှ စခန်းအရောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ဟင်းစား
ခြေလေးချောင်းတစ်ကောင်မှ မရသော်လည်း မြင့်သိန်းတို့အဖွဲ့ဟင်းစား
ယုန်၊ ကြောင်၊ ချေ၊ ဒရယ်၊ ဝက် တစ်ကောင်ကောင်တော့ ရလာကြမှာပါဟု
သော မျှော်လင့်ချက်အတွေးကိုယ်စီနှင့် စခန်းရောက်ခဲ့ကြသည်။

စခန်းရောက်သောအခါ နံနက် (၃) နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။ ချေ၊ ယုန်၊
ကြောင်၊ ဝက် အနည်းဆုံး တစ်ကောင်ကောင်တော့ ရလာမည်ထင်ထား
သော မြင့်သိန်းတို့အဖွဲ့မှာလည်း ဘာကောင်မှမမြင်၊ အတွေးအထင်တွေက
လက်တွေ့ဖြစ်အင်နဲ့ ပါစင်အောင် လွဲခဲ့ပေပြီကော။

“ခေတုတစ်မ”

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၉) နာရီလောက်မှ ဦးချစ်ထွေး နှိုးလို့ မထချင်၊
ထချင် အိပ်ရာမှ ထခဲ့ရသည်။ သွားတိုက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ကိုယ်လက်သုတ်
ဆင်ပြီးသည်နှင့် စားပွဲတွင် ထမင်းပွဲက အရန်သင့်၊ ထမင်းဝိုင်းတွင် ကျွန်
တော်အလျှင် မြင့်သိန်း၊ စိုးကြည်၊ မောင်နန္ဒနှင့် မောင်ဦးတို့က ထိုင်နှင့်နေကြ
သည်။ ကျွန်တော်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် မောင်ဦးက မနေညက ရှားရှားပါးပါး သူ
တို့လိုရခဲ့သည့် “ခါ” သားကြော်တစ်တုံးကို ဦးချစ်ထွေးလိုက်သည်။

“ဟာ - စားကြပါကွ - စားကြပါ”

“စားမှာပါ။ မစားမှာတော့ မပူပါနဲ့။ အတော်ကြာ - လူကြီးလုပ်ပြီး မစား လိုက်ရမှာစိုးလို့ - ကိုမင်းရေ”

မြင့်သိန်းက ရေခဲခွေးရော့ကိုငဲ့ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ - မြင့်သိန်းရေ - မနေ့ညက မင်းတို့အဖွဲ့ရော ဘာမှမတွေ့၊ ဘာမှ မပစ်ခဲ့ရဘူးလား”

“တွေ့တယ် - ကိုမင်းရေ။ ဝက်ရော၊ ဒရယ်ရော အပစ်မခံဘူး။ ပစ်ရတဲ့ ကြောင်သားတစ်ကောင်ကျလည်း မရခဲ့ပါဘူးဗျာ”

“အေး - တွေ့တယ်။ ပစ်ရတယ်ဆိုရင် တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါတို့အဖွဲ့ ကတော့ဘာမှမပစ်ခဲ့ရဘူး။ ဒီ“ခါ”ကလေးတစ်ကောင်တောင်မောင်ဦးအဖွဲ့မီး ကြောင့် မင်းတို့ အခုစားရတာ”

“ဒါကြောင့် - ကျုပ်နဲ့ တောင်ပေါ်လိုက်ခဲ့ကြပါ ပြောသားပဲ။ ကျုပ်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့ရင် ချေနပ်ကောင်လောက်တော့ လှည်းပေါ်က မဆင်းဘဲ ပစ်ရတယ်”

ရေဘူးကိုလွယ်ပြီး ဓားမတစ်ချောင်းကို ထမ်းလျက် ရောက်လာသော မုဆိုး ကိုအေးက ရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟာ - လာဗျို - ကိုအေး - ထမင်းစားရအောင် ဒါနဲ့ တောင်ပေါ်က ဘယ် အချိန်က ပြန်ရောက်ခဲ့တာလဲ”

“မကြာသေးဘူး။ ဒါ ရောက်ရောက်ချင်း ထမင်းစားပြီး ထွက်လာခဲ့တာ ပဲ။ ဆရာတို့ စားပြီးရင် “ဝက်ကြီးသိုက်” ရေထွက်ဘက် သွားကြည့်ရအောင် လို့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

မြင့်သိန်းက အစ၊ အားလုံးငြိမ်နေကြသည်။ နေကလည်း ပူ၊ ညကလည်း အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြ။ ကျွန်တော်ကလည်း မြင့်သိန်းတို့သားအဖကို ဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ငြိမ် နေလိုက်သည်။

“ဆရာတို့ - ပင်ပန်းလို့ မလိုက်နိုင်ရင်လည်း ကျုပ်ကို စိတ်ချလက်ချ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ ယမ်းတောင့်သာ ပေးလိုက်ပါ။ ကျုပ် သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က မြင့်သိန်းတို့သားအဖကို -

“မင်းတို့မလိုက်ချင်ရင် ငါလိုက်သွားမယ်။ ငါက ညတုန်းကလည်း တစ် ချက်မှ မဖောက်ရသေးလို့ မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ။ ဒီနေ့တော့ ကြက်တွေ ကြက်ပစ်၊ ဒေဒါင်းတွေ ဒေဒါင်းပစ်ပဲ။ တွေ့တဲ့အကောင် ကံဆိုးပြီသာမှတ်ပေ တော့”

“ကျုပ်နဲ့ သွားမှတော့ အကောင်ကြီး မပစ်ရမှာ မပူပါနဲ့။ ကြက်ငှက်တွေ ဘာလို့ ကျည်အကုန်ခံပစ်နေမှာလဲ - ဆရာ”

ကိုအေးက အာမခံရဲရဲနှင့် အပီပြောလိုက်သည်။

“အင်းပါ - မင်းပြောသလို အကောင်ကြီးပစ်ရရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့”

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် တောလိုက်ခင်းမြှောင်၊ ဓာတ်မီး၊ ရေဘူး အစရှိ သည့် အသုံးအဆောင်များကို ပြင်ဆင်ကာ သေနတ်ယမ်းတောင့်များကို လည်း စီစစ်လိုက်သည်။ အရန်သင့်ဖြစ်သောအခါ ကိုအေးကို ပွိုင့်တူးတူး (.22) သေနတ်ကို လွယ်ခိုင်းလျက် ရှေ့က သွားစေပြီး ကျွန်တော်က နှစ်လုံး ပြူးသေနတ်ကို ထမ်းကာ စခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အချိန်မှာ (၁၀)နာရီဝန်းကျင်ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် နေနေကပူပြင်းလှသည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရသည့်ခရီးမှာ တပ်မတော် နွားဖွေးမြူရေးစခန်းကိုဖြတ်၍ မြောက်ဘက် ခပ်ယွန်းယွန်းကို သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ဝါးတော၊ ဆီးတောနှင့် သန်းပင်ပေါက်တောများသာ ဖြစ်သည်။

သန်းပင်ပေါက်တောများမှာ အရွက်တွေ၍ ရိုးတံမြင်းမြင်းထလျက် နေ့သဘာဝကို ဖော်ပြနေသလို၊ ဝါးတောများမှာ ဝါးရွက်များကပူ မလေယူရာ ယိမ်းလို့၊ တိမ်းလိုက်တိုင်း တရုတ်၊ တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် ကြွေကျ၊ မြေခနေရပ်က သစ်ရ လောကကြီးရဲ့ ဖြစ်ပုံ၊ ပျက်ပုံတွေကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တင်ပြနေ သယောင်ယောင်။

အရိပ်အာဝါသမရှိသဖြင့် အပေါ်က ချစ်ချစ်တောက်ပူပြင်းလျက်နီးသာ နေမင်းကြီး၏အင်ကို ကြုံကြုံခံရင်း နှစ်ယောက်သား လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ

သည်မှာ ခရီးအတော်ပင် ဝေးကွာခဲ့ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းမှ ခြေထောက် အထိ ချွေးသံတို့က ခွဲခွဲစိတ်စိတ်နေကြသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် တပေါင်းလေ့ရှား၏ နှုတ်ဆက်ကျိပ်စပ်မှုကို ထိတွေ့ခံစားလိုက်ရမှ နေသာသလိုလို ရှိသွားကြသည်။ လမ်းခွဲတစ်ခုရောက်သောအခါ ရှေ့က တစ်စိုက်စိုက်သွားနေသော ကိုအေးက ခေတ္တရပ်စောင့်ပြီး -

“ဒီမြောက်တည့်တည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရင်တော့ ကျောက်ကလပ်” ရေထွက်ရောက်သွားမယ်။ ဒီအရှေ့ဘက်ခွဲသွားတဲ့လမ်းကတော့ “ဝက်ကြီးသိုက်” ရေထွက်ရောက်တဲ့လမ်းပဲ - ဆရာရေး၊ နောက်မိုင်ဝက်လောက်သွားလိုက်ရင် ရောက်ပါပြီ”

သူ ညွှန်ပြရာ အရှေ့ဘက်သို့ မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုင်ဝက်သာသာ ခန့်နေရာတွင် မြင့်မားမတ်စောက်သော တောင်တန်းကြီး ကာဆီးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဝက်ကြီးသိုက်” ရေထွက်က အဲဒီတောင်ခြေမှာပဲ - ဆရာရေး၊ တောင်ပေါ်မှာ မီးခိုးတလူလူနဲ့ တောမီးလောင်နေပြီဆိုတော့ သားကောင်ကတော့ သေချာပေါက် အောက်ဆင်းမှာ ...”

စကားတပြောပြောနှင့် တောင်ရိုးတောင်ခြေသို့ ဦးတည်နေသော လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တောတောင်မှာ သိပ်အပြောင်းအလဲ မရှိ။ ရေဓာတ်ကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်။ တချို့အပင်များမှာ ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်း မဖြစ်သေး။ တစ်ပင်လုံး စိမ်းဝါဝါ၊ နီဝါဝါအရွက်များနှင့် တန်ဆာဆင်လျက်ပင် ရှိကြသေးသည်။

“ရေထွက်ရှိတာကတော့ ဟောဟိုချုပ်ကြားထဲမှာပဲ - ဆရာရေး”
ကိုအေး ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်တော်က စူးစမ်းလေ့လာကြည့်လိုက်သည်။
ရေထွက်ရှိသော ချုပ်ကြားဖြစ်နေပုံမှာ တောင်မကြီးဆီမှ တောင်နာမောင်းနှစ်ခုယှဉ်ပြီး ဆင်းလာရာမှ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုကျွန်တော်

တို့ရောက်နေသောနေရာတွင်တော့ ရေလုံးဝမတွေ့ကြရ။ ရောင်းရိုးအတိုင်း နှစ်ယောက်သား ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြမှ တချို့နေရာများတွင် ရေစုပ်စပ် အချို့နေရာများတွင် ရေအိုင်ကလေးများ စတင်တွေ့ရတော့သည်။ ထိုနေရာတွင် သားကောင်သောက်သော ဆင်းသောအရိပ်လက္ခဏာ မတွေ့ရပေ။ ရှေ့ပါးသုံးရိုက်လောက် ဆက်လျှောက်မိသောအခါ သုံးပေပတ်လည်လောက်ရှိသော ရေအိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရပြန်သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၅) ရက်လောက်က ဒီရေထွက်မှာ တောင်ဆိတ်ကြီးတစ်ကောင်၊ တူးမီးနဲ့ပစ်ပြီး ကျွန်တော် ရခဲ့သေးတယ် - ဆရာရေး”

ကိုအေး စကားဆုံးသည်နှင့် ကျွန်တော်က ရေအိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆင်းပြီး သားကောင်လောလောဆယ်ဆင်း၊ မဆင်းသွားလေ့လာလိုက်သည်။ ဈေးခြေရာ၊ ဒေါင်းခြေရာနှင့် ဆတ်သေးသေးခြေရာမျိုး တစ်ခုကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် -

“ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း - ကိုအေး။ ဆတ်တောင် ဆင်းထားတယ်ဗျ”

“ဟာ - ဆရာကလည်း။ ဆတ်ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဆိတ်ခြေရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဆိတ်ခြေရာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆိတ်ခြေရာက ဒီလိုရှည်သွယ်သွယ်မှ မဟုတ်တာပဲ။ ငါတော့ - ဆတ်ခြေရာလို့ မှတ်တာပဲ။ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်းပါဦးဟာ”

ကိုအေးတစ်ယောက် ကျွန်တော်နားရောက်လာပြီး ခြေရာကို အသေချာကြည့်သည်။

“အင်း - ဆတ်ခြေရာနဲ့တော့ တူသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ - ဒီတောမှာ ဆတ်မျိုး တုံးသွားပြီ - ဆရာရေး။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၆) လလောက်က တောင်ပေါ်က တောခွေးလိုက်လာတဲ့ ဆတ်မကြီးတစ်ကောင်ကို ဒီတပ်က ဆရာတစ်ယောက် တွေ့လို့ ချေသုံးနဲ့ ပစ်ယူလိုက်တာ နောက်ဆုံးပိတ်ပဲ - ဆရာရေး။ နောက်ထပ် သူ့ဆတ်ခြေရာမှ မတွေ့တော့ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတော ဒီတောင်တော့ တူမီးနဲ့ နှံနေတာပါပဲ။ ဒီခြေရာက ဒရယ်ပေါက်ကြီးခြေရာပဲ ဖြစ်မှာပါ”

ကျွန်တော်တို့ ချောင်းရိုး ချောင်းရိုးအတိုင်း ဆက်တက်လေ့လာလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ် ဝါးနှစ်ရှိက်လောက်ရောက်သောအခါ ရေအိုင်ကလေး တစ်ခု ထပ်တွေ့ရပြန်သည်။ မြေရာ၊ မြေကြောင်းမှာ ချော့၊ ဒရယ်၊ ဒေါင်းမြေရာများ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတာ တွေ့ရသည်။

“သားကောင်ကျတာတော့ ဒီအိုင်နှစ်ခုပဲ။ ဒီပြင်နေရာတွေမှာ မကျဘူး”

ကိုအေးပြောသည့်အတိုင်းပင် ရှေ့ဆက်ပြီး လေ့လာကြည့်သောအခါ ရေအိုင်နှစ်ခုလောက် ထပ်တွေ့သော်လည်း သားသားကောင်မြေရာမှ မတွေ့ကြရပေ။

မှန်ပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့လည်း သားကောင်များမှာ ရေရှိတိုင်း၊ ရေတွေတိုင်း နေရာတကာ သောက်သည်မဟုတ်။ သောက်နေကျနေရာမှသာ သောက်တတ်ကြသည်။ ဒီအထာကို မှဆိုးများ သိထားဖို့ လိုအပ်လှသည်။

သားကောင်ကျသော ရေထွက်နှစ်ခု ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လင့်ထိုးရန် နေရာရှာကြသော်လည်း လင့်ထိုးနိုင်လောက်သော သစ်ပင်ကြီးကြီး လုံးဝ မတွေ့ကြရ။ သန်းပင်ပေါက်နှင့် ဝါးရုံများသာ ရှိသဖြင့် လင့်ထိုးရန် လက်လျှော့လိုက်ကာ မြေအုံလုပ်ဖို့ နေရာရှာရပြန်သည်။

ဒုတိယတွေ့သော ရေအိုင်နေရာတွင် မြေအုံလုပ်ဖို့ရာပင် အကွက်အကွင်း မရှိ။ ဒါကြောင့် သားကောင် လန်ပြီး မဆင်းစေရန် သစ်ခက်၊ ဝါးခက်၊ အစုံ၊ အစိမ်းတို့ကို ခုတ်ပြီး ရေအိုင်တွင်း ဝှံ့အုပ်ဖျက်ဆီးခဲ့ကြပြီး ပထမတွေ့သော ရေထွက်အိုင်ဆီ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ပထမရေထွက်၏တောင်ဘက်ကမ်းပေါ်ထိပ်တွင် ဝါးရုံသုံးရုံက ဖိုခနောက်ဆိုင်ပေါက်နေရာထိုနေရာကိုပင် မြေအုံအတွက် ရွေးချယ်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်က ဝါးရုံအခြေမှ အဖိုက်သရိုက်ဝါးရွက်ခြောက်တွေကို ဓားမြှောင်နှင့် ရှင်းလင်းနေသလို ကိုအေးက အုံလုပ်ရာတွင် အကာအရံအတွက် သစ်ခက်ခြောက်၊ ဝါးခက်ခြောက်တို့ကို ရှာစေစုဆောင်းပြီး ယူခဲ့သည်။

ဝါးရုံမြေတွင် လူတစ်ထိုင်စာအမြင့်ဖြစ်အောင် စည်းရိုးကာသလို၊ လှည့်ပတ်ကာလိုက်ကြပြီး ပစ်ကွင်း၊ မြင်ကွင်းအတွက်သာ သေနတ်လျှိုပစ်နိုင်ရန်

အပေါက်ငယ်များ ချန်လှပ်ထားလိုက်သည်။ အုံလုပ်ပြီးသောအခါ အချိန်မှာ နေ့လယ် (၁၂) နာရီပင် ထိုးသွားပေပြီ။

ဒီအချိန်ကျမှ တံပြန်၊ တံမှ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာဖို့မှာ မလွယ်ကူသဖြင့် တစ်ခါတည်း ဆက်စောင့်ရန် နှစ်ဦး တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပြီး အုံထဲ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ကြတော့သည်။

နေမွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းပေါ်မှ နေမင်းကြီးက အစွမ်းကုန် ထွန်းလင်းနေသည်။ ရောင်ခြည်တန်းတို့က ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဝါးရွက်များကြားမှ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်သို့ အလှအယက် ထိုးဆင်းနေရာ ကျွန်တော်တို့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မခံသာအောင် ပူပြင်းတောက်လောင်လျက် ရွှေးတို့က ရွှံ့ရွံ့စေတော့သည်။

သားကောင်လာတတ်သောအချိန်မှာ စောသေးသော်လည်း လိုအပ်ပါက အရန်သင့်ပစ်နိုင်ရန် (.22) သေနတ်ကို ကျည်ထိုးမောင်းတင်၍ မောင်းထိန်းလေ့ကို ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ဝါးပင်အတက်ကို မှီကာ ထောင်ထားလိုက်သည်။ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကိုလည်း (SG) ကိုးလုံးကျည်နှစ်တောင့် ထည့်၍ အရန်သင့် ပြုလုပ်ထားလိုက်ပါသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောကြတော့ကိုအေးက သူ့တွင် ဖဲလာသော ဆေးပျံလိပ်ကို မီးညှိပြီး စိမ်းပြေပြေ ဖြာရွက်ဖိမ်ခံပိုန်းနေသလို တွန့်တော်ကလည်း ဒူးပေါ်မေးတင်လျက် မျက်စိကို မှေးပြီး တွေးချင်ရာ တွေးနေလိုက်ပါသည်။

အတွေးဝက်ပါတွင် ဘယ်လောက်အချိန်ကြာကြာ နှစ်မွန်းမေ့ပါသွားသည်မသိ။ နေ့လယ်ခင်းအိပ်မက်များပင် မက်နေတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကြည်နူးစရာ၊ ပျော်ရွှင်စရာလေးများနှင့်တွေ့၍ ပီတိဖြာနေစဉ်မှာပင် ဘေးမှ ကိုအေး၏လက်တို့အသိပေးလိုက်မှုကြောင့် ဖျက်ခနဲ သတိပြန်ဝင်လာရတော့သည်။

ကိုအေးက လက်သီးကိုဆုပ်၊ လက်မတစ်ချောင်းတည်းသာ ထောင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နောက်ကျောဘက်ဆီသို့ မျက်နှာလှည့်မကြည့်ဘဲ ညွှန်ပြနေ

သည်။ မုဆိုးအထာကျွမ်းပြီးသားလူတစ်ယောက်အနေနဲ့သူ ဘာဆိုလိုသည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် မျက်စိကို ဖွင့်၊ နားကို စွင့်ထားလိုက်ရသည်။

မှန်ပါသည်။ သူ့လက်မ ညွှန်ပြရာ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ သစ်ရွတ်ခြောက်တွေကို နင်းလာသော တဖျောက်ဖျောက် တချွတ်ချွတ်ခြေသံက အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ခြေသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့်ချေခြေသံမှန်း သိလိုက်ပြီး (.22) သေနတ်ကို အရန်သင့်ကောက်ကိုင်ထားလိုက်ရသည်။

တဖျောက်ဖျောက်ခြေသံက ကျွန်တော်တို့ အုံနောက်နားမှ ဝါးရုံများကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သားကောင်မှာ အန္တရာယ်ရှိ၊မရှိ အခြေအနေကို ရပ်ပြီး စူးစမ်းလေ့လာကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ အန္တရာယ်အရိပ်အယောင် မတွေ့ပါက မကြာခင် ပေါ်ထွက်လာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိထားသော ကျွန်တော်က (.22) သေနတ်ကို ဝါးရုံကြားသို့ ပြောင်းထိုးကာ ပစ်ကွင်းဝင်လာသည်နှင့်မောင်းမလှတ်ကိုဖြုတ်ရန်အဆင်သင့်အနေအထား ရှိနေပါတော့သည်။

မကြာပါ။ ဝါးမိနစ်မျှပင် မကြာပါ။ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဝါးရုံများကြားမှ ချိုက ထောင်ထောင်၊ အရောင်က နီဖွဲ့ဖွဲ့၊ ခူးဆစ်အောက်ခြေထောက်က ခပ်မည်းမည်းနှင့်ချေပေါက်ကြီးသည်တစ်လှမ်းရှင်းထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သေနတ်ထိုးချိန်ထားသော အပေါက်တည်တည်ဆိုရောက်လာရာ သားကောင်၏တုတ်ခိုင်သောလည်တိုင်ရင်းဆီသို့ အသေဈာန်ချိန်၍ လှတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

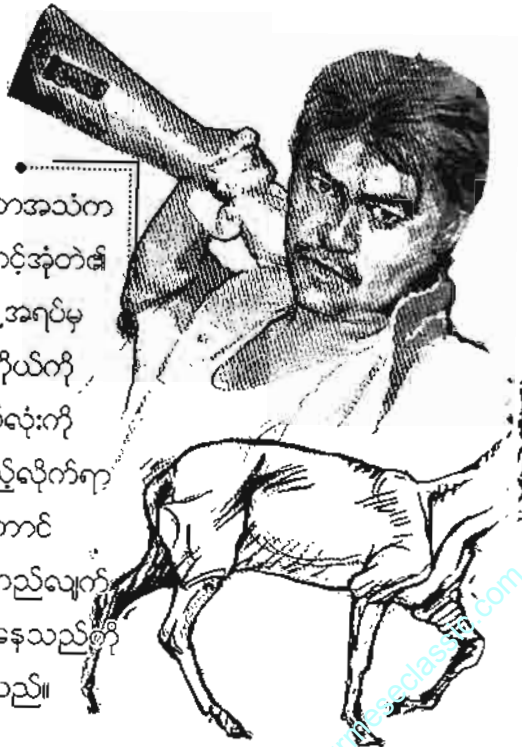
ပွိုင့်တူးတူးကျည်ပေါက်ကွဲသံ၊ "ဖန်" ခနဲ မြည်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ချေပေါက်ကြီးမှာ ဝန်းခနဲ နောက်ကြောင်းသို့ လှည့်၍ တစ်ချိုးတည်း ပြေးပါတော့သည်။ အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားမှတပေါင်းပေါင်းဟောင်းများပင် ဟောက်လို့ နေတော့သည်။

"ဟာ - ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ မမှန်တာလား။ ဒီလောက်နီးနီးလေး လွဲစရာအကြောင်းတော့ ရှိမယ် မထင်ဘူးနော် - ဆရာ"

"အေးဗျာ - ပစ်လိုက်ရတာလည်း အသေအချား လည်တိုင်ရင်း အပိုင်ချိန်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အကွာအဝေးကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်း (၅)ကိုက်၊ (၆)ကိုက်လောက်ကွာတာဆိုတော့ လွဲစရာတော့ မရှိဘူး။ မလဲတာပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ ကံပါ - ရေရာသေချာအောင် ထွက်ကြည့်လေ့လာရအောင်"

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်သား ချေပေါက်ကြီး ပြေးသွားရာအတိုင်း လိုက်ကြည့်လေ့လာလိုက်ရာ ခြေရာလည်း မပျက်၊ သွေးအမှတ်လည်း ထွက်မကျသဖြင့် လုံးဝမထိကြောင်း မှတ်ချက်ချပြီး အုံထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။ လာဘ်ဦးတော့ လွဲချေပြီ။

ဒီတစ်ခါကြားရသောအသံက ကျွန်တော်တို့ တောင်အုံတဲ၏ ညာဘက်အရှေ့အရပ်မှ ဖြစ်သည်။ လူကိုယ်ကို မလှည့်ဘဲ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ချေဝါမတစ်ကောင် ရေရှိရာအိုင်သို့ ဦးတည်လျက် ခပ်သုတ်သုတ် လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အံ့ထဲ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကိုအေးစိတ်ထဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေမည်
မသိ။ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်တော့ ဘဝင်မကျ။ ဒီအကွာအဝေးကို အသေအချာ
အေးအေးဆေးဆေး ချိန်ပစ်ရလျက် နှလုံးဝမထိရအောင် သေနတ်ဆိုက်များ
လွဲနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် လူကပဲ စိတ်လှုပ်ရှားမှုအား ကြီးနေသလား။ ဒီနှစ်
ချက်ကို ပြန်လည်စဉ်းစား ဆန်းစစ်ကြည့်နေမိသည်။ လူကတော့ ဆတ်၊ ဝက်၊
စိုင်း၊ ပြောင်းလို အကောင်ကြီးတွေတောင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမရှိတာ။ ချေလောက်
တော့ ထည့်တွက်စရာတောင် မလို။ သေနတ်ဆိုက်များ လွဲနေသလား။ ဒါမှ
မဟုတ် ပြောင်းကောက်နေသလားလို့ လေ့လာကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း
သူနေရာနှင့်သူ အံ့ကိုက်၊ ပြောင်းလည်း မကောက်၊ ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်
သလဲ။ စိတ်က တွေးပြီး မျက်စိများက စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်မိသည်။ အတွေး
နှင့်အမြင် တစ်ထပ်တည်းကျမှ အဖြေက ပေါ်လာတော့သည်။ အဖြေရမှ
ဘဝင်လည်း ကျသွားတော့သည်။

မှန်ပါသည်။ တကယ်ဆန်းစစ် အဖြေညှိလိုက်တော့မှ လူအသုံးမကျ
တာလည်း မဟုတ်။ သေနတ်ဆိုက်လွဲတာလည်း မဟုတ်။ ပြောင်းကောက်
တာလည်း မဟုတ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်တတ်သည့်ဖြစ်ရပ်ကလေးပါ။ ဖြစ်ပျက်
ပုံမှာ ဤသို့ပါသည်။ သစ်ခက်အံ့၊ ဝါးရုံကြားက သေနတ်ပြောင်းကို နိုးကြောင်
ခိုးဝှက်ထိုးပြီး ချိန်ပစ်ရာတွင် ပြောင်းဝရှေ့လက်သုံးလုံးခန့်အကွာတွင် ဝါး
ကိုင်းသေးသေးတစ်ခုက ကန့်လန့်ဖြတ်အနေအထားရှိနေရာ ဆိုက်မှ ချိန်
ကြည့်လျှင် မြင်ကွင်းမှ လွတ်နေသည်။ ချိန်သီး၊ ချိန်ပေါက်နှင့် လွတ်နေသော်
လည်း ပြောင်းဝမှ ထွက်သွားသော ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးကတော့ ကန့်လန့်ခနဲ
သော ဝါးကိုင်းကို ထိမှန်ဖောက်ထွင်းသွားသဖြင့် ကျည်လမ်းကြောင်းလွဲပြီး
ချေကို မထိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒီအဖြေရမှ နှစ်ဦးစလုံး "ဟင်း" ချနိုင်တော့သည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ ဒီ
အတွေးအကြံက အရှုံးထဲက အမြတ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဧနောင် ဒီအဖြစ်မျိုး
ဘယ်တော့မှ ဆုံတော့မည်မဟုတ်။ "တစ်ခါသေဖူး၊ ယျှဉ်ဖိုးနားလည်" သွားပြီ
ပေါ့။

အချိန်မှာ နေ့တစ်နာရီခွဲမျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ကောင်းကင်မှ နေမင်းက
မညာမတာ အစွမ်းပြနေဆဲ။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုအေးတို့မှာလည်း အံ့ထဲမှာ
ရွေးသံတစ်ချို့နှင့် အလူးအလဲ ဒုက္ခခံနေကြပြန်။

ကိုအေးက သူ့ကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသော ဖျင်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ တိုးဝင်
လာသောနေရောင်ကို ကာကွယ်နေသလို ကျွန်တော်ကလည်း တပေါက်
ပေါက်ကျနေသော နဖူး၊ မျက်နှာမှရွေးတွေကို စစ်အင်္ကျီလက်နှင့် မကြာခင်
သုတ်နေရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှ တိုက်လာသော တပေါင်းလေရူး
ကလေးက နေသာထိုင်သာ ရှိသွားအောင် သက်သက်ဖန်တီးပေးနေသလို
ပင်။

ဟိုအဝေးမှ နေ့ဦးတေးသံရှင် ဥဩဝက်ကလေး၏ "ဥဩ"၊ "ဥဩ" ဟူ
သော သာယာနာပျော်ဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ် ကောင်းလှသော တေးသံသာ
ကလေးက ပူပြင်းခြောက်သွေ့ ညည်းငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အချိန်တို့ကို
ခေတ္တခဏ တဒင်တော့ မေ့ပျောက်သွားပေပါသည်။

ဥဩဝက်ဝယ်၏ တေးသံသာကို ယစ်မူးခံစားနေစဉ်အတွင်းမှာပင်
တရှောရှော တဇျောက်ဇျောက် သစ်ရွက်ခြောက်နင်းသံက နားထဲတွင် ဝင်
လာသဖြင့် (.22) သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါကြား
ရသောအသံက ကျွန်တော်တို့စောင့်အံ့၏ညာဘက် အရှေ့အရပ်မှဖြစ်သည်။
လူကိုယ်ကို မလှည့်ဘဲ မျက်လုံးကို ထောင့်ကပ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ချေဝါမ
တစ်ကောင် ရေရှိရာအိုင်သို့ ဦးတည်လျက် ခပ်သုတ်သုတ် လာနေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ပထမအကြိမ်လို မဖြစ်စေရန် သေနတ်ကို မြင်ကွင်းကျယ်၊
ရှင်းလင်းသောနေရာတွင် အရန်သင့်မောင်းတင်လျက် စောင့်နေလိုက်သည်။
ချေမှသာ ရေအတော်ဝတ်နေပုံရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှမစူးစမ်းတော့ဘဲ
ရေရှိရာကိုသာ ဂရုထားပြီး ခပ်သွက်သွက်တိုးလာသည်။ စောင့်အံ့နှင့် (၅)

ကိုက်လောက်အကွာသေနတ်ချိန်ကွင်းထဲရောက်လာမှလက်နောက်နည်း တည်ရာကို အသေချာချိန်လျက် မောင်းလှတ်ကို အသာအရာ ညှစ်လိုက် တော့သည်။

(.22) ကျည်ပေါက်ကွဲသံက "ဖန်း" ခနဲမြည်သံနှင့်မဝေးမနှောင်းမှာပင် "ဘောက်" ဆိုသောအသံပါ တစ်ဆက်တည်းကြားလိုက်ရသဖြင့် သေချာ ပေါက်ထိမှန်ကြောင်း သိရသည်။ ချေမမှာ တစ်ချက်စွေစွန့်ရန်လိုက်ကာရှေ့ လေးပါးဆယ်လှမ်း ပြေးသွားပြီး ခွေလဲကျသွားတော့သည်။

ကိုအေးလည်း ဒီတော့မှ အားရဝမ်းသာသော မျက်နှာနှင့် အုံ့ထွက် လျက်ချေသေကိုကောက်ယူပြီး တစ်နေရာတွင်သွား၍ သစ်ရွက်ခြောက်များ နှင့် ဖုံးဖွတ်ထားလိုက်သည်။

ကိုအေး အုံ့အတွင်း ပြန်ရောက်သောအခါ နှစ်နာရီကျော်ကျော်လေး သာ ရှိသေးသည်။ ဟင်းစားချေတစ်ကောင်ရထားပြီမို့ နှစ်ယောက်သား ဝိတီ တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

"စောစောက အကောင်သာ ရလိုက်ရင် အခုဆို တော်တော်မြိုင်မှာ ..."
ကျွန်တော်က မရလိုက်သော ချေပေါက်ကြီးကို တမ်းတ မှန်းဆပြော လိုက်ရာ -

"ဆရာ - အခုမှနေအစောကြီးရှိသေးတယ်။ နောက်ထပ်ပစ်ရဦးမှာသေ ချာတယ်။ သေနတ်သံကလည်း မကျယ်တော့ နောက်လာမယ့် အကောင် တွေလည်း လန့်မှာမဟုတ်ဘူး"

"အေး - ဟုတ်တယ်။ သေနတ်သံက သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံလောက်ပဲ။
(.22) သေနတ်ကလည်း ဒီနေရာမျိုးမှာ အသုံးအဝင်ဆုံး ချစ်စရာအကောင် ဆုံးပဲကွ"

နှစ်ယောက်သား ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုနေစဉ်မှာပင် အရှေ့ဘက် တောင်ရိုးပေါ်မှ ဒေါင်းတွန်သံ "အိုးဝေ - အိုးဝေ" တို့ကို စတင်ကြားကြရသည်။

"ဆရာ - ဒေါင်းတွေတော့ ထလာပြီ။ မကြာခင် ရေသောက်ရောက်လာ ကြလိမ့်မယ်။ ပစ်ရော ပစ်မှာလား"

"အခြေအနေအရပေါ့ - ကိုအေးရာ။ ပစ်သင့်ရင်လည်း ပစ်ကြတာပေါ့"

"ဒေါင်းသားလည်း စားလို့ တော်တော်ကောင်းတယ် - ဆရာရဲ့။ ဒေါင်း သည်းခြေလည်း အသုံးကျတယ်။ ဒေါင်းဦးကင်းကလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတွေ မီးဖွားရာမှာ ဆေးကောင်းတစ်လက် - ဆရာရဲ့။ နောက်ပြီး ဒေါင်းမြီး လှရင်လည်း တန်ကြေးမသေးဘူးပျ။ ဒေါင်းပစ်ရင် အလကားတော့ မဖြစ်ပါ ဘူး"

ကိုအေးရဲ့ပစ်စေချင်သောဆန္ဒကို သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါကို စောင့်ရာတွင် ခြေနှစ်ချောင်းအကောင်တွေပစ်ဖို့ သိပ်ဆန္ဒမရှိလှ။ ဒါပေမဲ့ - တစ်ခုတော့ သွားသတိရလိုက်မိသည်။ သေနတ် ပိုင်ရှင်တပ်မှူးက တပ်ထဲက ကိုယ်ဝန်ဆောင်အတွက် ဒေါင်းဦးကင်းနှင့် သူ့ ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွက် ဒေါင်းမြီးလှလှတစ်ခုလောက် ကြိုရင် ယူခဲ့ဖို့ မြင့်သိန်းကို မှာဖူးသည်တဲ့။

နောင် အရှည် သေနတ်ရယူနိုင်ရန် ရည်သန်လျက် တပ်မှူးရဲ့လိုအင် ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်း၊ မျက်နှာလုပ်ရန် စိတ်မှာ အကြံရသဖြင့် ယတိပြတ် ဆုံး ဖြတ်ချက်ချထားလိုက်သည်။

"ဒေါင်းတစ်ဖ"

အချိန်က (၃)နာရီကျော်လာပြီမို့ အပူရှိန်က မသိမသာ ကျလာသည်။ နေချိုလာပြီဆိုတော့လည်း တောကြက်၊ တောငှက်တို့က မြူးကြွလာသည်။ အဦးဆုံးရေထွက်ရောက်လာသော ငှက်များမှာ ဘွတ်ဇင်နီငှက်များပင် ဖြစ်သည်။ တကျီကျီ တတိတိနှင့် တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် လှိုင်းရင်း ဆိတ်

ရင်း ကျီစယ်ရင်း ရေသောက်ဆင်းလာကြသည်။ တချို့အကောင်များက ရေပင် ချိုးနေကြသေးသည်။

ဘွတ်ဖင်နီငှက်အုပ် ပျံတက်သွားသောအခါ "ဝါးယောင်းငှက်" များ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ဝါးယောင်းငှက်များ၏သဘာဝမှာ အအုပ်လိုက် အသင်းလိုက် လာကြသော်လည်း တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ချိုးအုပ်၊ ဝူအုပ်များ လို မပျံကြ။ ရှေ့က ခေါင်းဆောင်ပျံသလို နားသလို တစ်ကောင်ချင်း ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လိုက်ပျံကြသည်။ သွားလိုသောနေရာကိုလည်း ဒါရိုက်တစ်ခါ တည်း တောက်လျှောက်ပျံသွားလေ့မရှိ။ တစ်ပင်မှတစ်ပင် တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း၊ တစ်ဆင့်ချင်းတစ်ဆင့် ကူးပြောင်းပျံသန်းလှရှိကြသည်။

ဇာရွသူများ အနီးစပ်ဆုံး မြင်သာအောင် ပြောရပါလျှင် စစ်သားများ ရန်သူနယ်မြေ ချဉ်းကပ်သောအခါ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်သွားသလို၊ နားသလို နောက်မှ လူများကလည်း တစ်ယောက်ချင်း ခြေရာထပ်သွားလိုက်၊ နား လိုက်လုပ်သည်ပုံစံနယ်ပင်။

ဝါးယောင်းငှက်များ ရေသောက်ပြီး ပျံသွားကြသောအခါတွင် ချိုးပိန်း တူး၊ ချိုးလင်းပြာ၊ ချိုးလည်ပြောက်၊ ချိုးနီပု(၈၇) (နီတိုး) အစရှိသော ချိုးငှက် များမှာလည်း သူ့အတွဲနှင့်သူ တဖလူးလူး ပျံသန်းရောက်ရှိလာကြသည်။ ရောင်းတစ်ဖက် သန်းပင်ပေါ်မှ ချိုးလည်ပြောက်နှစ်ကောင်၏ "တကုကူး-ကူး" ဟူသောတစ်ကောင်တစ်ကောင်ပြောစွယ်၊ ကျီစယ်နေသော အသံများအပြင် ကျွန်တော်တို့စောင့်သော "အုံ" ဝါးရုံဆိပ်က ချိုးလင်းပြာများ၏ တင်္ဂါးဖာန်စောင်နေသော အသံများက တောတောင်ရဲသဘာဝတောတောင် ရဲ့အလှကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဖြည့်စွမ်းပေးနေသလား အောက်မေ့ရ သည်။

ကျေးငှက်တို့၏သဘာဝကိုလေ့လာရင်း စိတ်ဝင်စားမှတ်သားနေမိစဉ် မှာပင် ရောင်းတစ်ဖက်ကမ်းထိပ်မှ "အိုးဝေ - အိုးဝေ" "တောက် - တောက်

တောက်" ဟူသော အင်းတွန်ကျူးသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အင်းနှစ်ကောင်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပေါ်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်က နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

"ဆရာ - ပစ်မလို့လား၊ ပစ်ရင် ရေထွက်ရောက်လို့ နှစ်ကောင်တွဲမှ ပစ် နော်"

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အင်းနှစ်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။

အင်းများမှာ ရေအိုင်သို့ တောက်လျှောက်မဆင်းဘဲ ကမ်းပါးထိပ်မှာ ရပ်လျက် တောတောင်မြောက်မြောက် စူးစမ်းလေ့လာကြည့် ကြည့်နေကြ သည်။ အသိတရား ကြီးမားသော သတ္တဝါများပေတည်း။

အန္တရာယ်၏ အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ကြ။ စိတ်ချရမှ အေးအေးသက် သာ၊ တစ်လှမ်းချင်း ဧရာနောက် ရေထွက်အိုင်ရှိရာသို့ ဆင်းလာကြသည်။ ရေ သောက်သောအခါတွင်လည်း အမကိုဦးစားပေးလျက် အထီးက မသောက် သေးဘဲ အမသောက်နေစဉ် စောင့်ကြည့်ပေးနေသည်။ ပါးလိုက်သည် သတ္တဝါ၊ ဒါကြောင့်လည်း "မဆိုးကောင်း အင်း၊ ချောင်း" ဟူသောစကား ရှေးမှဆိုးကြီးများ ထားခဲ့သည်ထင်။

နှစ်ကောင်ဆုံ၍ မသောက်သဖြင့် တွဲပစ်ရန် မဖြစ်တော့၊ ရပ်နေသော အထီးကောင်သာ အပိုင်ပစ်ရတော့သည်။ ပစ်လိုက်သောအထီးကောင်မှာ နေရာတွင် လဲကျပြီး ရေသောက်နေသော အမကောင်က ထပျံတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က လက်လွတ်မခံ။ ကျန်တစ်ဖက်ပြောင်းမှ ကျည်ဆန် နှင့်မလွတ်တမ်းအပျံပစ်၊ ပစ်လိုက်ရာ တောင်ပံကျိုးပြီး ကျသွားပါတော့သည်။

အားရပမ်းသာစွာနှင့် ကိုအေးရော ကျွန်တော်ပါအုံမှ ထွက်၍ အင်းများ ဆီသို့ပြေးသွားကြပါသည်။ ပထမပစ်လိုက်သော အထီးကောင်ဆီသို့ ရောက် သောအခါ ဒုတိယပစ်၍ အတောင်ကျိုးသွားသော အင်းမမှာ လျှို့ဝှက်အတိုင်း

ပြေးနေသည်ကို တွေ့သော်လည်း ထပ်ပစ်စရာ သေနတ်မပါသဖြင့် ကိုအေးကိုသာ ဆက်လိုက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အမြီးကြီးနှင့် အေးထီးကိုအုံဆီသို့ ပွေ့ချည်ယူလာခဲ့သည်။ ပိနစ် (၂၀) လောက်ကြာမှ ကိုအေး ပြန်ရောက်လာပြီး ဒေါင်းတော့ ပါမလာ။ လက်ကြီးလဟာပင်။

“ဆရာရေ - ဟိုအကောင်တော့ မရခဲ့ဘူး။ လိုက်ရင်း မျက်ခြည်ပြတ်ပြီး ဘယ်ရောင်ဝင်ပုန်းသည်မသိ။ လုံးဝကို ရှာမတွေ့လို့ လက်လျှော့ပြန်ခဲ့ရတယ်”

“အေးကွာ - မရလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီအထီးတစ်ကောင်ရရင် တော်ပါပြီ”

နစ်ယောက်သား အမောပြေ ရေဘူးမှ ရေကို သောက်၊ အိတ်ထဲမှ ပါလာ သော ထန်းလျက်နဲ့ ပဲကြီးလှော်များကို စားကြရင်း ပီတိအပြုံးများနှင့် ရရှိထား သော ဒေါင်းသေကြီးကို ကြည့်ရင်း -

“ကိုင်း - “ဒေါင်းတစ်ဖ၊ ဂျီတစ်ဖ” တော့ ရပြီ။ နောက်ထပ် ဘာများရဦး မလဲလို့ စောင့်လိုက်ကြဦးစို့ - ဆရာရေ”

နေက အနောက်ဂေါ်ယာကျွန်းသို့ အတော်ယွန်းသွားပေပြီ။ အရောင် အဝါတို့ကလည်း ဈေးတော့သွားသဖြင့် အပူရှိန်က သိသိသာသာ ကျသွား သည်။

ဆီးတောများဆီက “တက်တက်တူးခါးခါး” ဟူသော ဓါတုနံ့သံက စူးစူး ဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာသလို ဝါးတောများဆီမှ တောကြက်ဖ တိန်ညင်၏ ဆွဲဆွဲ ဖျစ်ဖျစ် - “အောက် - အီး - အီး - အွတ်” အသံကလည်း ပေါ်လာသည်။ ဘယ် အချိန် ရေထွက်ဆီ ရောက်လာကြမည်တော့ မသိ။

တစ်နေ့လယ်လုံး အပူဒဏ်ကြောင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော သတ္တလောကကြီးမှာ အခုမှ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာတော့သည်။

“ဆရာ - ဘယ်နနာရီထိုးပြီလဲ”

“(၅)နာရီထိုးပြီ။ ဘာပြုလို့လဲ - ကိုအေး”

“ကျွန်တော်တို့ပြန်ပြီး လှည်းသွားခေါ်မှထင်တယ်။ ဒီထက်နောက်ကျရင် သွားရမှာ။ ပြန်ရမှာနဲ့ မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ်”

“အေး - အေး - ကောင်းတယ်။ ဒီအကောင်တွေ ထမ်းပြန်ရရင် မသက် သာဘူး။ မင်းပြန်ပြီး လှည်းခေါ်ချေ။ ငါကတော့ မင်းတို့ ပြန်မလာမချင်း ဆက် စောင့်လိုက်မယ်”

ကိုအေးကို (.22) သေနတ်ပေး၍ စခန်းသို့ လှည်းပြန်ယူရန် လွှတ် လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ အုံထဲတွင် ဆက်၍ စောင့်နေလိုက်သည်။

“ဆတ်ကလေးရ”

အချိန်ကတဖြည်းဖြည်း ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားသည်။ နေမင်းကြီးလည်း အနောက်တောင်ရိုးအောက် ဝှပ်လျှိုးသွားခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း တစ်နေ ကုန် ထိုင်စောင့်နေရသဖြင့် ခါးတောင့်လာသောကြောင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ အညောင်းဆန့်ရန် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ မြေပြင်နားသို့ နားကပ်သွားမိမှ နောက်ကျော တောင်စင်တန်းဘက်မှ ကျောက်ခဲတိုက်သံလိုလို၊ ကျောက်ခဲ ကျသံလိုလို ကြားမိလိုက်သည်။ လှဲအိပ်နေရာမှ ကျောက်ယာ ထပြီး နားစွင့် ထားလိုက်ရပြန်သည်။ ဘာသံမှ ဆက်မကြားရ။

စိတ်ထင်၍ နေမှာပါဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မြေပြင်ပေါ် ပြန်၍ လှဲ အိပ်လိုက်ပြန်သည်။ မကြာပါ။ သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ်တွင် တစ်လှမ်းချင်း နင်း လာသံ၊ တဖျောက်ဖျောက်ကို ပီပီပြင်ပြင် ကြားလာရသဖြင့် အမြန်ဆုံးထ၍ သေနတ်ကို ကိုင်လိုက်ရသည်။

ခြေသံကြားရာ နောက်ကျောဘက်သို့ မျက်စိကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်၍ ခုခုံ ကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ဝါးရုံများဆီသို့ ခပ်ညိုညို သတ္တဝါတစ်ကောင် ရွေ့လျားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နေကလည်း ဝင်၍ မှောင်ရီသမ်းစ အချိန်မှိုမြင်လိုက်ရသော သတ္တဝါမှာ တောင်ဆိတ်လား၊ ဒရယ်ပေါက်ကြီးလား အသေချာ မပြောနိုင်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ တောကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်မှန်း တော့သေချာသဖြင့် သေနတ်မှမောင်း ထိန်းကို ရှေ့တွန်းပို့ပြီး ပစ်ကွင်းထဲသို့ ဝင်အလာကို ငြိမ်ပြီး စောင့်စားနေလိုက် သည်။

သတ္တဝါမှာ ဝါးရုံကြားတွင် (၁၀)မိနစ်ခန့် ခိုနား၍ လေ့လာနေဟန်တူ သည်။ စောင့်ရသူ၊ ကျွန်တော်အဖို့ အချိန်က ကြာလွန်းလှသည် ထင်မိသည်။ စိတ်ချလောက်ပြီထင်မှ ဝါးရုံကြားက တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သေနတ်ထိုးချိန်ထားသော ပစ်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်နှင့် မလွတ်အောင် အကျယ်လက်နောက်ကို ချိန်လျက် မောင်းခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပါတော့ သည်။

“ထောင်း” ဟူသော အောင်မြင်ပြတ်သားသည့် နှစ်လုံးပြု၊ ကျည်ပေါက် ကွဲသံနှင့် အတူ မှိုင်းညိုညို သတ္တဝါမှာ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး နောက်ကြောင်းသို့ ကမျောသောပါး လာလမ်းအတိုင်း ပြေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ချက်ချင်း သေနတ်ကို ဆွဲပြီး အံ့မှထွက်ခဲ့၍ သားကောင် ပြေးရာ လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သားကောင်မှာ လာ လမ်းအတိုင်း နောက်ကျောမှ ကုန်းရိုးခင်တန်းလေးဆီ ပြေးသွားခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ကား၊ သွေးအမှတ်များက တန်းပြီး ကျကျန် ခဲ့သည်။

ကုန်းရိုးကလေးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဖက်အောက်သို့ မဆင်း သေးဘဲ အပေါ်စီးမှ ဆီး၍ ရှာကြည့်လိုက်ရာ ဝါးရုံတစ်ခုအခြေတွင် ခေါင်း စိုက်၍ လဲနေသော မည်းညိုညို သတ္တဝါကို တွေ့ရတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆိတ်လား၊ ဒရယ်လား သိချင်အောင် အပြေးလေး ဆင်းသွားကာ အနီးကပ်ကြည့်လိုက်မှ ဆိတ်လည်း မဟုတ်၊ ဒရယ်လည်း

မဟုတ် ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်နေကြောင်းကို အံ့သြဝမ်းသာစရာ တွေ့ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဒူးကောက်ကြော လျှော့၊ နားရွက် ဖြတ်ယူပြီး အံ့ရီရာသို့ ပြန်သွားနားနေလိုက်သည်။

လှည်းရောက်လာသောအခါ အတော်ပင် မှောင်နေပေပြီ။ လှည်းတွင် ကိုအေး၊ စိုးကြည်နှင့် သန်းထွန်းတို့ ပါလာကြသည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် ကိုအေးက -

“စောစောက တစ်ချက်ပစ်သံ ကြားလိုက်ပါသေးတယ်။ ဘာကောင်ပစ် ရတာလဲ”

“ပစ်တဲ့ အကောင်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ မရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ အကောင်ပဲ”

“ဟင်- ဒါဖြင့်- ဆတ်ပေါ့- ဟုတ်လား- ဆရာ၊ ရရောရရဲ့လား။ အကောင် လည်း မမြင်ပါလား”

ကိုအေးက မယုံမရဲ မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ပါ၊ စပ်မှ မဖြေ၊ ခေါင်းသာ ညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဆတ်သေရီ ရာသို့ ခေါ်သွားလိုက်သည်။

“ဟာ- ဒါဖြင့် - ခေါင်းတစ်ဖ၊ ချေတစ်မနဲ့ ဆိတ်ကလေးပါ ရတာပေါ့ ဟုတ်လား- ဆရာ”

စိုးကြည်က ဝမ်းသာအယ်လဲနှင့် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ကထပ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရပြန်သည်။ ရရှိထားသော သားကောင်များကို လှည်းနှင့် တင်၍ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စိုးကြည်တစ်ယောက် အမေးအဖြန်းတူပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြောလာခဲ့သည်။

တံစခန်းအဝင်ဝမှ မီးတဝင်းဝင်းနှင့် လာကြိုနေကြသော ဦးချစ်ထွေး မိသားစုနှင့် မြင့်သိန်းတို့သားအဖကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဂျပုစိုးကြည်တစ် ယောက် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ အားရဝမ်းသာစွာ မအောင့်အည်းနိုင်ရှာတော့ဘဲ

ကဗျာကယာ လှည်းမောင်းစနရာမှ ဖတ်တတ်ထရပ်လျက် လက်သီးလက်
မောင်းတန်းကာ "ဒေါင်းတစ်ဖ၊ ချေတစ်မ၊ ဆတ်ကလေးပါ အပိုဆု ရလာ
တယ်ဗျ" ဟု အားရပါးရအော်ဟစ် အကြွားထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။

မြင့်သိန်းနှင့် သားကြီး ကိုနန္ဒ၊ ဦးချစ်ထွေးမိသားစု၊ အားလုံးသောအဖွဲ့၊
သားများမှာလည်းဟင်းကောင်းမစားရတုန်းကလည်း အရှင်းစားပြန်တော့
တရပ် အကောင်စုံဆိုတော့ လှိုက်လှဲဝမ်းသာပီတိဖြာသော အပြုံးကိုယ်စီနှင့်
ရှိနေကြပါတော့သည်။

➔ မန္တလောသား

စာ ဓူ ရှင် များ သို့

မရွေးချယ်ဘဲသာသာမုန်းကို ခြိန်လည်ပေးဖို့
မညှိမဟုတ်မိ၍ **မိတ္တူ** ဖွားဖွားကြိုပါနော်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
သည်းထိန်ရင်ဖို ဝဂ္ဂင်း